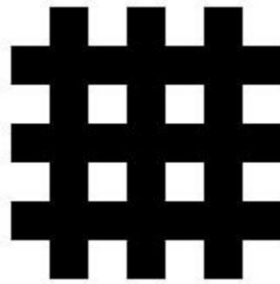
LEJYONERİM İÇİN

Başına

CORNELIU ZELEA CODREANU

Corneliu Zelea Codreanu

Lejyonun İşareti

Machine Translated by Google

DİZİN

BÜYÜK TESTLERLE GEÇEN BİR YIL

Bu cilt, 19-34 yaşları arasındaki gençliğimin öyküsünü içeriyor.
duygularını, imanını, düşüncelerini, eylemlerini ve
senin hataların.

CORNELIU CODREANU

6 Aralık 1935,

Cannen Sylva

LEJYONER

,

Lejyoner ailemiz için yazıyorum. Tüm lejyonerler için: köylerdeki, fabrikalardaki ve üniversitedekiler. Kitap yazarlarına dayatılan hiçbir düzenlemeyi dikkate almıyorum. Zamanım yok. Saldırıların ortasında, savaş alanında aceleyle yazıyorum. Bu saatte her tarafımız kuşatıldı. Düşmanlar haince saldırıyor, ihanet ısırıyor
biz.

İki yıl boyunca rezil bir sansürün zincirlerine bağlı kaldık. İki yıldır bizim adımıza ve lejyoner ismine basın tarafından hakaret edilmek üzere hoşgörüyle bakılıyor. Düşmanlarımız tezahürat yapıp ölmemizi beklerken üzerimize ihanet yağıyor. Ancak bu korkak şövalyeler ve efendileri, lejyoner hareketini yok etme umudunu bağladıkları tüm saldırıların, tüm ajitasyon ve umutsuz çabalarının sonuçsuz kalacağına çok geçmeden ikna olacaklar.

Lejyonerler ölmez. Dik, sarsılmaz, yenilmez ve ölümsüz olarak nefretin aciz sarsıntılarına karşı her zaman muzaffer görünüyorlar.

*

– –

Aşağıdaki satırların lejyoner olmayan dünyada yarattığı görüş benim için hiçbir önem taşımıyor ve bunun o dünya üzerindeki etkisi de beni ilgilendirmiyor.
Sizlerden istediğim, Romanya'nın diğer ufuklarından gelen askerler, bu anıları okurken, bu anılarda kendi geçmişinizi tanımanız ve savaşlarınızı hatırlamanızdır; çektiğiniz acıları, halkımıza verdiğiniz darbeleri yeniden yaşamanız dileğiyle; onların kalplerini ateşle doldur ve giriştiğin ve hepimizin galip ya da ölü olarak çıkmamızla emrolunduğu çetin ve adil mücadelede dimdik ayakta dur. Yazarken seni düşünüyorum.

Trakyalı atalarımızın huzuruyla ölüm vaftizini alan, ölecek olan sizler. Ve siz, Romanya'nın zaferinin bayraklarını ellerinizde taşıyarak ölülerin ve mezarlarının üzerinden geçmek zorunda kalacaksınız.

HAYATA GEÇİŞ

DOBRİN ORMANINDA

İşte buradayız, 1919'da bir bahar öğleden sonra, Husi'nin çevresindeki tepelerde nöbet tutan Dobrina Ormanı'nda toplanmış durumdayız.
DSÖ? Yaklaşık 20 lise öğrencisi, ikinci sınıf öğrencileri, üçüncü sınıf öğrencileri ve son sınıflardan oluşan bir grup. Hayatlarımız daha yeni başlıyor olmasına rağmen bu genç yoldaşları ciddi bir sorunu tartışmak için bir araya topladım. Bolşevikler bizi işgal ederse ne yapacağız?
Benim görüşüm, başkalarının da aynı fikirde olduğu şuydu: Bolşevik ordusu Dinyester'i geçerse, o zaman Pruth Nehri'ni geçip bölgemize ulaşırsa, boyun eğmeyeceğiz, silahlı olarak ormana sığınacağız; orada bir Rumen eylem ve direniş merkezi örgütleyeceğiz ve ustaca hareket ederek düşmanı silkip atacağız; boyun eğmeme ruhunu sürdüreceğiz ve kasaba ve şehirlerdeki Rumen kitleleri arasında bir umut kıvılcımını canlı tutacağız. Hepimiz kadim ormanın ortasında yemin ettik. Bu orman, Moldova tarihi boyunca birçok düşmanın ölümle karşılaştığı ünlü Tigheciu ormanının bir köşesiydi.

Silah ve mühimmat almaya, tam bir gizlilik sağlamaya, ormanda keşif ve savaş tatbikatları yapmaya, niyetlerimizi maskeleyecek bir cephe kurmaya karar verdik. Bu cepheyi kolayca bulduk ve kısa sürede hayata geçirdik: Husi Koleji öğrencilerinden oluşan ve "Mihail Kogalniceanu" adını verdiğimiz ulusal-kültürel bir dernek. Üniversite müdürü tarafından onaylandı. Daha sonra şehirde toplantılara ve konferanslara başladık. Ormanda savaş tatbikatlarını simüle ederken, halkın içinde olağan işlerle ilgileniyorduk. Bu başlıklarda silahları her yerde bulmak mümkündü, yani yaklaşık iki hafta içinde ihtiyacımız olan her şeyi topladık.

*

– –

O dönemde ülkede o kadar kaotik bir durum vardı ki bunu 18 yaş altı çocuklar da olsa biz çok iyi anlıyorduk. Herkes sınıra birkaç adım uzaklıktaki Bolşevik devrimini düşünüyordu.

Köylülük bu yıkım dalgasına içgüdüsel olarak karşı çıktı, ancak tamamen örgütsüz olduğundan ciddi bir direniş gösteremedi. Ancak sanayi işçileri baş döndürücü bir şekilde komünizme doğru kayıyorlardı; Yahudi basını ve genel olarak şehirlerdeki tüm Yahudiler tarafından sistematik olarak bu fikirlerin kültüyle besleniyorlardı.

Faaliyet alanı içindeki her Yahudi, tüccar, entelektüel veya kapitalist bankacı, bu Romanya karşıtı devrimci fikirlerin bir temsilcisiydi.
Rumen aydınları kararsızdı, devlet aygıtı darmadağındı. Kararlı ve örgütlü birkaç unsurun iç patlama yaşaması ya da Dinyester'in işgali her an beklenebilir. Bizi vurabilecek, köprüleri yıkabilecek ve mühimmat stoklarını havaya uçurabilecek iç Yahudi-Komünist çetelerin eylemleriyle koordineli bu dış eylem, o zaman halk olarak kaderimizi belirleyecekti. İşte bu koşullar altında, zorlu bir savaşın sonunda yeni birleşmiş olan ülkemizin yaşamı ve özgürlüğüyle meşgul olan kargaşa içindeki düşüncelerimiz, bizi Dobrina Ormanı'nda yemin etmeye yönlendiren fikir genç zihinlerimizde filizlendi. .

Yiğit Mikail'in başının yattığı Manastirea Dealului Askeri Akademisi'nde (Tepedeki Manastır) Nicolae Filipescu'nun* dikkatli gözetimi altında beş yıl geçirdim. Orada, Binbaşı, daha sonra okul komutanı Albay Mareel Olteanu'nun ve Teğmen Yüzbaşı Virgil Badulescu'nun emri altında. Emil Palangeanu ve öğretmenlerin rehberliğinde sıkı bir askeri eğitim aldım ve kendi güçlerime sağlıklı bir güven duydum.

*Academia Militar'ı kuran eski Kabine Bakanı (1900-1913) adını astı... (Çevirmenin notu.)

Google'ın çevirdiği Makine

Aslında askeri eğitimim tüm hayatım boyunca benimle olacak. Erken yaşlardan itibaren kanımda şekillenen düzen, disiplin, hiyerarşi ve asker onuru duygusu, gelecekteki tüm faaliyetlerim için yol gösterici bir yön oluşturacaktır. Burada da bana az konuşmam öğretildi, bu da daha sonra beni "geveze bokstan" nefret etmeye ve çok konuşmaya yöneltecek.
Burada hendeği sevmeyi ve oturma odasından nefret etmeyi öğrendim.

O zamanlar edindiğim askeri bilim kavramları, daha sonra her şeyi bu bilimin prizmasından yargılamamı sağlayacak. Subayların beni eğittiği bu insani ve askeri haysiyet duygusu kültü, çoğu zaman şerefin ve haysiyet duygusunun olmadığı bir dünyada benim için zorluklar yaratacak ve beni acıya maruz bırakacaktı.
1916 yazını Husi'deki evimde geçirdim.

Babam son iki yıl içinde askere çağrıldı ve alayla birlikte Karpatlar'a doğru yola çıktı. Bir gece annem beni uyandırdı ve ağlayarak ve istavroz çıkararak şöyle dedi: "Uyan, bütün kiliselerdeki bütün çanlar çalıyor". 15 Ağustos 1916'da Santa Maria bayramıydı. Seferberlik kararı verildiğini ve o anda Rumen ordusunun dağları aştığını anladım.

Duyguların üstesinden geldiğimde tüm vücudum ürperdi. Üç gün sonra, benim de ön saflardaki savaşçılar arasında yer alma arzumla babamın peşinden gitmek üzere evden ayrıldım. Sonunda, pek çok maceradan sonra, babamın Albay V. Piperescu komutasındaki 25. Piyade Alayı'na komuta ettiği bir bölüğün Oituz Vadisi'ndeki Transilvanya'ya doğru ilerlediği alayına ulaştım. Talihsizliğim büyüktü, çünkü henüz 17 yaşındayken alay komutanı beni gönüllü olarak geri çevirdi. Yine de Transilvanya'dan hem ilerlemeye hem de geri çekilmeye katıldım ve 20 Eylül'de babam Ceres-Domu Dağı'ndaki Sovata üzerinde yaralı olarak düştüğünde, düşmanın ilerlemesinden önce ona faydalı oldum. Yaralı olmasına rağmen tahliye edilmeyi reddetti ve bölüğünü geri çekilmeye ve daha sonra Oituz'da takip eden şiddetli çatışmaya yönlendirdi.

Bir gece saat ikide alaya ilerleme emri geldi. Subaylar toplanmış birliklerini yol kenarındaki bir mezar gibi bir sessizlik içinde incelediler.

Babamın albaya rapor vermesi istendi. Bir süre sonra geri döndüğünde bana şöyle dedi: “Eve gitsen daha iyi olmaz mı? Yakında savaşta olacağız ve ikimizin de burada ölmesi iyi değil çünkü o zaman annem altı küçük çocukla hiçbir destekten mahrum kalacak. Albay beni aradı ve burada cephede kalışının sorumluluğunu almak istemediğini söyledi. "

Kalbinin şüphe içinde olduğunu görebiliyordum: Gecenin bir yarısı beni açıkta, bilinmeyen yollarda, en yakın demiryolundan 40 kilometre uzakta yalnız bırakmaktan çekiniyordu.

Ancak onun ısrarını fark ederek, alay birlikleri ilerlerken karabinamı ve iki fişek rafımı çevirdim ve gecenin sessizliği ve karanlığında kayboldum. Bir hendek kenarında tek başıma kaldığım için eski sınıra ve evime doğru yürümeye başladım.

Bir yıl sonra 1 Eylül'de Botosani Askeri Piyade Okulu'na girdiğimde hâlâ cepheye çıkmayı düşünüyordum. Burada 1 Eylül 1917'den 17 Temmuz 1918'e kadar Harp Mektebi Faal Bölüğü'nde askeri eğitim ve bilgilerimi tamamladım. Dört seçkin subay, Albay Slavescu, Yüzbaşı Ciurea, Teğmen. Florin Radulescu ve Binbaşı Steflea, ülkem için savaş ve fedakarlık yolunda adımlarıma rehberlik etti.

Bir yıl daha geçti; 1919 yılı barışı getirdi ve biz, ölen çocuklar, her birimiz evlerimize dağıldık.

Ortaokul öğretmeni olan babam ömür boyu milliyetçi bir savaşçıydı. Büyük büyükbabam gibi büyükbabam da orman mühendisiydi. Benim milletimin insanı, başından beri, bütün zorlu tarihi dönemlerde, ormanların ve dağların insanıydı. Bu nedenle askeri eğitimim ve damarlarımdaki kan, Dobrina'nın eylemine damgasını vurdu - saf bir tezahür - genç yaşımızın varsayamayacağı bir ciddiyet notu.

O anlarda, düşmanların asla geçmediği yollarda Moldova için mücadele eden tüm atalarımızın varlığını, onların öğütleri ve tecrübeleriyle kalbimizde hissettik.

IASI ÜNİVERSİTESİ'NDE

EYLÜL 1919

Yaz geçti. Lisans eğitimimi sonbaharda yaptım ve grubumuz dağılarak her biri üniversiteye doğru adım attı. Dobrina'ya dair elimizde sadece sınırlarımızın içinden ve dışından yükselen tehditkar düşmanlık dalgalarına karşı ülkemizi savunmanın anıları var.

Her genç için Husi'yi bu yol ayrımında, üniversite başvurusunu, uzun zamandır beklenen üniversite başvurusunu bırakıyordum! Hazırlık olarak, üniversitede edindiğim bilgi sermayesini, sansasyonel edebiyatı ya da bir lise öğrencisinin gelişim yıllarında - ne yazık ki - tatmadığım kadar önemli bir yer tutan manevi sapkınlığı edindim. Romen klasiklerinin olağan literatürüne ek olarak, N. Iorga ve AC Cuza'nın Semanatorul ("The Sower") ve Neamul Romanesc ("The Romen People") kitaplarındaki tüm makalelerini okudum. Babamın çatı katındaki bazı kutularda bunları vardı. Boş zamanlarımda bu edebiyatla meşgul olmak için oraya gittim. Bu makalelerin özü, Rumen halkının üç yaşam idealinin yüksek bir biçimde ifadesini içeriyordu:

1. Rumen halkının birleşmesi.
2. Köylülüğün toprak reformu ve siyasi haklar yoluyla yükseltilmesi 3. Yahudi sorununun çözümü.

O dönemde bütün milliyetçi yayınların ceketlerinde iki özdeyiş basılıydı:

"Romenlerin Romanya'sı, yalnızca Rumenlerin ve tüm Rumenlerin." - N. Iorga.

"Milliyet insan kültürünün yaratıcı gücüdür, kültür ise milliyetin yaratıcı gücüdür." -AC Cuza.

Iasi'ye büyük bir saygıyla yaklaştım; Iasi, herkesin ziyaret etmek istediği şehir olan tüm Rumenleri sevdi ve anladı.
Moidavia'daki pek çok kasabada bazı ihtişam parçaları var. Ruhumuzu neşelendirmeden Hotin, Barlad, Vaslui, Tighina, Cetatea-Alba, Soroca isimlerini telaffuz edemeyiz.

Ama her şeyden önce Suceava ve Iasi ortaya çıkıyor.
Büyük Stefan'ın kalesi Suceava; ve Cuza-Voda şehri Iasi, üniversitenin kuruluşuyla birlikte gençliğin ve onun en asil özlemlerinin şehri haline gelen 1859 Birliği'nin şehri.

Iasi'de yaşayanlar: Miron Costin, Bo dan Petriceicu Hasdeu, Mihail Eminescu, Ion Creanga, Vasile Alecsandri, ostache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogalniceanu, Sitnion Barnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gavanescul. Burada Profesör Cuza'nın büyük kişiliği Politik Ekonomi'de bir fener gibi parlıyor. Üniversite bir milliyetçilik okulu haline geldi; Iasi, Romanya'nın büyük ilerlemesinin, ulusal büyüklüğümüzün, ideallerimizin ve özlemlerimizin şehri. 1917'de, zor saatlerinde Kral Ferdinand'ın acı çeken ruhunun buraya sığındığı andaki üzüntü büyüktür; 1918'de tüm Rumenlerin birlik şehri olma kaderi açısından büyük; Büyük geçmişiyle büyük ve şimdiki trajedisiyle büyük - kırk kiliseli şehir için - amansız Yahudi istilası altında her gün unutularak ölüyor Iasi, yedi tepe üzerine kurulu Roma, Rumenlerin ebedi şehri ve öyle olmaya devam ediyor.

Ne muhteşem anılar!
Alecsandri'nin o uyumlu dizeleri ilk kez duyuldu:

* Lise mezuniyetinden önce kapsamlı bir sınav yapılması zorunludur. (Tr.)

"Her türden Rumen,
gelin, el ele verelim"

Öğrenci, başka hiçbir yerde olmadığı gibi burada, gizemli çağrıları ve kutsal dürtüleriyle atalarımızın ruhlarıyla sessiz Iasi'nin üzerinde havada uçtuğunu hissediyor. Öğrenci Iasi, gecenin sessizliğinde, Mihail Eminescu'nun şehrin çarpık sokaklarında koşan hayaletinin, sanki acıdan delirmiş gibi, hayalet gibi inlediğini duyar:

"Yabancıları ciddiye alan kişinin
kalbini köpekler yesin, israf
evini yesin, kötü şöhret ana babasını
yutsun."

Burası, 1919 sonbaharında derin bir saygıyla yaklaştığım, muhteşem aurasından etkilendiğim ama aynı zamanda yirmi yıl önce doğduğum yerin burası olmasından da etkilendiğim şehir. Ve her çocuk gibi ben de vatanımı yeniden görüp öpmek için duygulandım.

Hukuk Fakültesi'ne kaydoldum.

Savaş yıllarında kapatılan Yaş Üniversitesi, bir yıl önce yeniden açıldı. Artık son sınıf öğrencisi olarak geri dönen eski öğrenciler, savaş öncesi öğrenci yaşamının geleneksel milliyetçiliğine bağlı kaldılar. İki kampa ayrılmışlardı. biri Labusca das Cartas'ın önderliğinde, diğeri ise Law'dan Nelu Ionescu'nun önderliğinde.

Sayıları az olan bu gruplar, okula Bessarabia'dan gelen, tamamı Komünist ajan ve propagandacı olan devasa Yahudi öğrenci kitlesi karşısında şaşkına dönmüştü. AC Cuza, Ion Gavanescul ve Corneliu Sumuleanu liderliğindeki çok sınırlı bir grup dışındaki üniversite profesörleri aynı sol fikirlerin partizanlarıydı. Çoğunluğun savunucularından biri olan Profesör Paul Bujor, tüm ülke Senatosunda çok açık bir şekilde şunu ilan etti: "Işık Doğu'dan geliyor", yani Dinyester'in ötesinden.

Herhangi bir milliyetçi fikri veya notu "barbar" olarak değerlendiren öğretmenlerin böyle bir tutumu, öğrencilerin tamamen kafalarının karışmasına neden oldu; bazıları açıkça Bolşevizmi destekliyor, diğerleri -çoğunluk- şunu söylüyordu: "Ne dersen de, milliyetçilik bir şeydir." Solun modası geçti." Labusca grubu tamamen bu , insanlık taşınıyor yöne kaydı. Benim de katıldığım Nelu Ionescu grubu, kaybettikleri bazı üniversite seçimlerinden sonra zamanla dağıldı.

Sıkı bir profesör ve öğrenci kitlesi tarafından desteklenen ve birleşik bir Romanya'nın tüm düşmanları tarafından teşvik edilen bu Rumen karşıtı fikirlerin ilerlemesi, öğrenci topluluğu arasında hiçbir Rumen direnişiyle karşılaşmadı. Hala barikatları işletmeye çalışan bazılarımız, bir aşağılama ve düşmanlık atmosferiyle kuşatılmıştı. Sokaklarda ya da üniversite koridorlarında, farklı görüşlere sahip, "vicdan özgürlüğü"ne sahip ve diğer tüm özgürlük biçimlerini vaaz eden meslektaşlarımız, biz geçerken arkamıza tükürüyor ve giderek saldırganlaşıyorlardı. Bolşevizmin propagandasının yapıldığı toplantı üstüne toplantı yapan binlerce öğrenci Orduya, adalete, Kiliseye, Kraliyete saldırdı. Hala Rumen karakterini koruyan tek bir dernek vardı: Bir öğrenci olan Vasile lasinschi'nin liderliğindeki Bucovinians ve Transilvanyalılara ait "Avram Iancu". 1860'tan bu yana geleneksel olarak milliyetçi olan üniversite, Romanizm karşıtlığının yuvası haline geldi.

HAZIRLIKTA DEVRİM

Ancak bu durum tamamen üniversitede mevcut değildi. Neredeyse tamamen komünizme gömülmüş olan Iasi işçi kitlesi, devrimde patlamaya hazırdı. Fabrikalarda çok az iş yapılıyordu. Saatlerce toplantılar ve konseyler düzenlediler; çoğunlukla işten ziyade siyasetle ilgili.

Kendimizi plan ve düzene göre sistematik olarak sabote edilirken bulduk: "Makineleri parçalayın, yok edin, devrimin patlamasına yol açacak genel maddi sefalet durumunu yaratın." Ve gerçekten de, bu emre ne kadar çok uyulursa, sefalet o kadar yaygınlaşıyor, tehditkar bir şekilde kıtlık tehlikesi ortaya çıkıyor ve kalabalıkların ruhunda isyan kabarıyordu.

Iasi sokaklarında her üç veya dört günde bir büyük komünist gösteriler yapılıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan 10-15.000 işçi manevra yaptı. Moskova'nın Yahudi suçlu eliyle sokaklarda dolaşırken uluslararası şarkı söyleyerek "Kahrolsun kral !" 'Ordu kahrolsun! " Ve üzerinde "Yaşasın komünist devrim!" yazan pankartlar taşıyorlardı. ``, Yaşasın Sovyet Rusya! "

Eğer bunlar galip gelseydi, en azından bir Rumen işçi rejimi tarafından yönetilen bir Romanya'ya sahip olabilir miydik? Rumen işçiler ülkenin efendisi olur muydu?
HAYIR! Ertesi gün en pis tiranlığın kölesi olurduk: Talmudik tiranlığın ve Yahudi tiranlığının. Büyük Romanya, Jess'in bir saniyelik varoluşundan sonra çökerdi.

Biz Rumen halkı yok edilir, öldürülür ya da acımasızca Sibirya'ya sürgüne gönderilirdik: köylüler, işçiler, aydınlar, hepsi kargaşa içinde. Romanya'dan alınan Maramures'ten Karadeniz'e kadar olan topraklar Yahudi kitleler tarafından sömürgeleştirilecekti. Burası inşa edecekleri yer

gerçek Filistin.

O saatlerde Rumen halkının hayatının ve ölümünün tehlikede olduğunun tamamen farkındaydım. Ve ayrıca Rumen işçilerini devrime doğru iten Yahudiler. O anlarda ne yüreğimizi yakan ıstırabı, ne de gözlerimizdeki ihanete uğramış ıstırabı tasvip etmediler. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Sadece Rumen aydınları habersizdi, okula giden ve zor zamanlarda halkı aydınlatması gereken aydınlar -bu yüzden aydınlardı- görevlerinden uzak kaldılar. Bu değersiz varlıklar, o kritik anlarda, "Işığın Doğu'dan geldiğini" suçlu bir bilinçsizlikle sürdürüyorlardı. Tüm şehirlerimizin sokaklarında tehditkar bir şekilde yürüyen devrimci sütunlara kim karşı çıkabilir? Öğrenciler? HAYIR! Entelijansiya mı?

HAYIR! Polis? Siguranta*? Bunlar, sütunların yaklaştığını duyunca paniğe kapıldılar ve ortadan kayboldular. Ordu bile onların önünde duramadı. Çünkü 1.000 adamdan değil, örgütlü ve aç 15.000, 20.000 adamdan söz ediliyordu.

MİLLİ VİCDANIN KORUYUCUSU

1919 yılının yağmurlu bir sonbahar gecesi, danışman olarak görev yaptığım Sanat ve Zanaat Okulu'nun yemek salonunda bir arkadaşım bana bir gazete ilanı gösterdi.

"Ulusal Vicdan Muhafızları bu akşam Perşembe günü saat 9.00, 3 Rua'da bir toplantı düzenliyor. Aleksandri"

Birkaç ay önce anti-komünist broşürlerini okuduğum bu örgüt hakkında bilgi edinmek ve ona katılmak için büyük bir sabırsızlıkla acele ederek hemen oradan ayrıldım.
Alecsandri Caddesi 3 numaradaki, yeni yapılmış banklarla süslenmiş odada sadece bir adam buldum. Yaklaşık 40 yaşındaydı, güçlü ve bitkindi, masada oturuyor, insanların gelmesini bekliyordu. Büyük bir kafa, iki güçlü kol, ağır yumruklar, ortalama boyda. O, Ulusal Vicdan Muhafızları'nın Başkanı Constantin Pancu'ydu.

* Komünistlerin devralınmasından önce Romanya Güvenlik Servisi. (Tr.)

Öğrenci olduğumu ve Muhafızlara savaşçı olarak kabul edilmek istediğimi söyleyerek kendimi tanıttım. Beni kabul etti. O toplantıya katıldım. Yaklaşık yirmi kişi katıldı: besteci Voinescu; Bir öğrenci; yaklaşık dört makinist RMS*'den, ikisi demiryollarından; birkaç tüccar ve işçi; avukat Victor Climescu ve bir rahip. Komünist hareketin çeşitli fabrikalarda ve şehrin bir bölümünde kazandığı ivme ve Muhafızların örgütlenme sorunuyla bağlantılı olarak çeşitli sorunlar tartışıldı.

O geceden itibaren yolum çatallandı. yarısı üniversitedeki kavgada, diğer yarısı da işçiler arasında Constantin Pancu'yla. Bu adama bağlandım ve organizasyon dağılana kadar sürekli onun liderliğinde kaldım.

KONSTANTİN PANCU

Adı her iki kamptaki tüm Iasyalıların dudaklarında olan ve Rumenlerin umutla, diğerlerinin ise dehşetle söylediği Constantin Pancu bir entelektüel değildi.

O bir tüccar, tesisatçı ve elektrikçiydi. Hiçbir zaman ilkokulun dört sınıfının ötesine geçmedi. Kendisinin yeterli bilgiyle zenginleştirdiği berrak ve dengeli bir zihni vardı. Yirmi yıl boyunca işçilerin sorunlarıyla meşgul oldu.
Birkaç yıldır metal işçileri sendikasının başkanlığını yapıyordu. Birinci sınıf bir hatipti.
Kalabalığın önünde podyumda etkileyiciydi. Açıkça Rumen olan bir ruhu ve vicdanı vardı. Ülkesini, ordusunu ve kralı seviyordu.
İyi bir Hıristiyan. Bir sirk güreşçisinin kaslarına ve gerçekten devasa bir güce sahipti.
Iasyalılar onu uzun zamandır tanıyordu.

Savaştan önce Iasi'ye dövüş gösterileri düzenleyen bir sirk geldi. Savaşanların arasında her milletten erkek vardı. Macarlar, Türkler, Romenler, Ruslar vs. bir gece, içlerinden biri diğer tüm savaşçıları yendiğinde, seyirciler arasında bir vatandaş ayağa kalkıp galip gelenle dövüşmek istedi. Bunu yapmaya yetkiliydi. Soyundu ve kavga başladı. İki dakika içinde Macar sirk diktatörü yere devrildi ve mağlup oldu.

Kalabalığın coşkulu hayranlığı arasında kazanan Rumen, Constantin Pancu'dan başkası değildi. Bu nedenle onun savaş çağrısı Iasi sokaklarında ilk kez ortaya çıktığında, güce tapan halk bunu güvenle kabul etti.

Onun çabaları bir yıl sürdü; Bolşevik tehdidi arttıkça arttı, azaldıkça azaldı.

Önce küçük toplantılar yapıldı, ardından 5, 6, hatta 10 bin kişiye ulaşan gösteriler yapıldı. Kritik dönemde haftalık olarak Prens Mircea Salonu'nda veya bazen Union Meydanı'nda yapılıyordu. bunların arasında

Düzenli konuşan bendim. Kalabalık önünde nasıl konuşulacağını burada öğrendim. Şüphesiz Ulusal Vicdan Muhafızları, Yaş gibi önemli bir yerde, kritik bir anda Rumenlerin vicdanını uyandırdı ve burayı komünist dalgaya karşı bariyer olarak yerleştirdi.

Ancak bu aktivite sadece Yaş ile sınırlı değildi. Başka şehirlere gittik. Ayrıca düzenli olarak yayınlanan Constiinta ("Vicdan") gazetesi, alarm çığlıklarıyla Moldavya ve Besarabya'nın hemen hemen her kasabasına yayıldı. İki kamp arasındaki alanda neredeyse her gün kaçınılmaz olarak kanlı çatışmalar yaşanıyor, en çok yaralanan taraf bizim tarafımız oluyor. Bu gergin durum bahara kadar sürdü ancak tarafımızdan alınan iki büyük galibiyetten sonra rakiplerimizin hücum gücü büyük ölçüde azaldı.

DEVLET TEKEL KURUMUNUN KORUYUCU TARAFINDAN İŞGAL EDİLMESİ MİLLİ BİLİNÇ

Tarih 10 ya da 11 Şubat 1920'ydi. İki hafta boyunca ulusal genel grevden söz edildi. Belirleyici savaş yaklaşıyordu. Şehirde öğle saatlerinde ASM'de saat 1 civarında olduğu bildirildi; 000 işçi istihdam edildi, grev ilan edildi, kızıl bayrak çekildi, Kral'ın imajı indirildi ve ayaklar altına alındı, ardından yerine Karl Marx, Trotzki ve Racowski'nin imajı geldi.

İnsanlarımız dövüldü, tamirciler, Muhafızlar yaralandı. Saat 1'de yaklaşık 100 kişi genel merkezimizde toplandık. Ne yapalım? Pancu tartışmaya başkanlık etti. İki görüş vardı. Bazıları hükümete askeri müdahale talebinde bulunan telgraflar göndermemiz gerektiğini iddia etti. Benim düşüncem, orada bulunanların ASM'ye hitap etmesi ve her türlü riske rağmen kırmızı bayrağı bırakması gerektiği yönündeydi. Benim görüşüm kabul edildi. Bayrağımızı aldık ve saat 1'de Pancu önderliğinde Desteapta-te Romane ("Uyan, Ye Romen") şarkısını söyleyerek Lapusneanu ve Pacurari'ye doğru yürümeye başladık.

Sokaktaki fabrikanın yakınında birkaç komünist grubunu ayırdık. Fabrika bahçesine girdik ve bayrak yağını benim diktiğim çatıya taşıyan binaya girdik. Oradan bir ders verdim. Ordu ortaya çıktı ve fabrikayı işgal etti.

Şarkı söylemeyi bıraktık, sonra hızlı girişimimizin başarılı olduğunu düşünerek karargâhımıza geri döndük. Tavrımızın haberi şehri yıldırım gibi geçti ama grev devam etti. Ordu ancak bayrağı savunabildi, fabrikayı çalıştıramadı. ne yapılması gerekiyordu? arama fikri aklımıza geldi

fabrikayı açmak için şehirdeki işçiler. Üç gün içinde Yaş'ın her yerinden gelen 400 yeni işçi fabrikaya girdi. Bu işe yaramaya başladı; grev başarısız oldu. İki hafta sonra grevcilerin yarısı bunun yapılmasını talep etti. İşe geri dön.

Zaferimiz büyüktü. Genel greve doğru atılan ilk adım reddedildi. Yahudi-Komünist konsorsiyumunun planları bozulmaya başladı. Eylemimiz Rumen saflarında büyük bir yankı uyandırdı ve morallerini yükseltti.

NICOLINA'NIN ESERLERİ ÜZERİNDEKİ ÜÇ RENKLİ BAYRAK

En güçlü komünist merkez Nicolina'daki Romanya demiryolu tarafından oluşturuldu. Orada 4.000'den fazla adam çalışıyordu ve bunların neredeyse tamamı Bolşevikti. Bu işyerlerinin çevresindeki Podul Ros, Socola ve Nicolina yerleşim alanları önemli sayıda Yahudi tarafından işgal edildi. Bu nedenle Yaş'taki komünist hareketin lideri Dr. Ghelerter ve danışmanı Gheler direniş noktalarını burada kurdular. ASM'nin yenilgisinin üzerinden bir aydan az bir süre geçmişti ve genel grevin ve belirleyici mücadelenin başlamasının bir işareti olarak kızıl bayrak çekildi ve çalışmaların üzerinde dalgalandı. Grev ilan edildi. Binlerce işçi gidiyordu. Yetkililer güçsüzdü.

* Devlet Tekel Kurumu (bundan böyle ASM (Tr.) olarak anılacaktır)

Broşürler aracılığıyla tüm Rumenleri Prens Mircea Salonundaki toplantıya çağırdık. Konuşmaların ardından bayraklarımızla binadan ayrıldık ve tüm kalabalık Nicolina'ya doğru yöneldi. Union Meydanı'nda bizi bekleyen 5.000'den fazla silahlı komünist olduğu ve kan döküleceği için devam etmememizi tavsiye eden yetkililer tarafından durdurulduk.

Böylece Union Meydanı'ndan tren istasyonuna doğru yürüdük, burada makinenin kavşağının ve istasyonun üzerine bayraklar astık. Biz de hattan bir trene binip Nicolina'ya gittik. Birisi istasyonun ve Nicolina treninin düğmesini çevirdi ve herkes Nicolina fabrikasına girdi. Aşağı gidiyoruz. Mağazalarda kimse yok. Binalardan birinde kırmızı bayrak var. Dişlerimin arasında üç renkli bir sopa tutarak yangın merdivenine tırmandım. Oldukça yüksekte olduğum için biraz zorlukla çatıya ulaştım. Çatıya tırmandım ve sürünerek yukarıya çıktım. Kırmızı bayrağı yakaladım ve birkaç dakika süren büyük tezahüratların ortasında üç rengi kaldırıp tuttum. Oradan konuştum. Duvarların dışında sayıları artan Komünistler, giderek kompakt bir kitleye dönüştüler ve tehditkar bir şekilde belirdiler.

Çok büyük bir gürültü. İçeride yaşasın, dışarıda yuhalamalar ve küfürler. Daha sonra yavaşça yere indim. Pancu ayrılmamızı emretti. Ancak kapıda komünistler "Pancu ve Codreanu gelsin!" diye bağırarak çıkışımızı engellediler.
Kalabalığın 100 metre ilerisinde yürüdük ve kapıya doğru yöneldik.
Ortada Pancu, sağında tüccar Margarint, solunda ben. Üçümüz, ellerimiz silah ceplerimizde, tek kelime etmeden ileri doğru yürüdük.
Kapıdakiler bizi sessizce ve hareketsiz izliyorlardı. Artık yalnızca birkaç adım uzaktaydık. Kulağımın yanından bir kurşunun vızıltısını bekliyordum. Ama biz ileriye doğru, doğrudan ve kararlı bir şekilde ilerliyoruz. Ancak bu çok alışılmadık ve heyecan verici bir andı. Artık sadece birkaç adım uzaktaydık. Komünistler bize açılmak için uzaklaştılar! Yaklaşık 10 metre kadar onların ortasında mezar gibi sessizce yürüdük. Ne sağa ne sola bakıyoruz. Hiçbir şey duyulmuyordu, insan nefesi bile. Adamlarımız bizi takip etti. Ama onlar geçince sessizlik bozuldu. Lanet, her iki tarafın da tehditleriyle başladı ama kavga çıkmadı. birlikte demiryolu boyunca istasyona doğru gidiyoruz. Arkamızda, eserlerin üzerinde esen rüzgar, zafer kazanan üç renkli kumaşı hareket ettiriyordu.

Bu eylemin manevi etkisi kıyaslanamazdı. Tüm Iasi kargaşa içindeydi. Sokaklarda herkes sadece Ulusal Vicdan Muhafızlarından bahsediyordu. Havada Romanya'nın alttan alttan uyanışı hissediliyordu. Trenler bu diriliş haberini ülkenin dört bir yanına daha da taşıdı. Bolşevizmin yenilgiye uğratılacağını anladık çünkü onun önünde ve yanlarında onun yayılmasını önleyecek bir vicdan bariyeri örülmüştü.

Yeni istilalarına giden tüm yollar artık kapalıydı. Artık çok geçmeden Geti eyleminden geri çekilmeli. Çabalarımıza Averescu yönetiminin de eklenmesi, bu hareketin umutlarını tamamen boşa çıkardı.

ULUSAL-HIRİSTİYAN SOSYALİZMİ
ULUSAL SENDİKELER

Ulusal Vicdan Muhafızları, düşmanı çökertmek için tasarlanmış bir savaş örgütüydü. 1919 yılının o gecelerinde Pancu ile birçok kez konuşuyordum, çünkü sürekli bir aradaydık ve neredeyse düzenli olarak onun masasında yemek yiyorduk. Ben de ona şöyle diyordum:

"Komünizmi yenmek yeterli değil. İşçi hakları için de mücadele etmeliyiz. Ekmek almaya ve onur için savaşmaya hakları var. Oligarşik partilere karşı mücadele etmeli, haklarını devlete karşı değil devlet bünyesinde kazanabilecek ulusal işçi örgütleri yaratmalıyız.

"Kimsenin Romanya topraklarında ulusal tarihimizin bayrağı dışında başka bir bayrak çekmeye çalışmasına izin vermiyoruz. İşçi sınıfı ne kadar olursa olsun hoşgörüyle karşılamıyoruz.

ülkeye karşı ayaklanırsa veya sınırlarımız dışındaki yabancı hareketlerle ortak dava kurarsa bunu kimse kabul etmez.

Ekmeğiniz için israf ediyorsunuz ve yabancı bankacılar ve tefecilerin çetelerine katılıyorsunuz, bunların hepsi iki bin yıl boyunca bir işçi halkının ve cesurların alın terleriydi, kurtuldular, Haklarınız, evet - ama halkınızın hakları dahilinde. Mensubu olduğunuz milletin tarihi hakkının katılığı nedeniyle ayaklar altında çiğnenmesi kabul edilemez.

'Fakat oligarşik ve zalim bir sınıfın, renk formülleri kisvesi altında, her kategoriden işçinin arkasından yerleştiğini ve kelimenin tam anlamıyla derilerini yüzdüğünü, bir yandan da sürekli olarak anavatanın bayraklarını havada salladığını da kabul etmeyeceğiz. Aşk; İnanmadıkları Tanrı; Hiç girmedikleri kilise ve boş çetelerle savaşa gönderdikleri ordu.

"Bunlar, birkaç ahlaksız hokkabazın elinde siyasi sahtekarlığın sahte amblemi olarak kullanılamayacak gerçeklerdir."
Daha sonra işçileri ulusal sendikalarda ve hatta bir siyasi parti halinde örgütlemeye başladık: "Ulusal Hıristiyan Sosyalizmi". O zaman Pancu şunu yazdı:

ULUSAL-HIRİSTİYAN SOSYALİZMİNİN İMANI

Dinyester'den Tisa'ya kadar tek ve bölünmez Romanya Devleti'ne, tüm Rumenlerin ve yalnızca Rumenlerin sahibi, çalışmayı, şerefi ve Tanrı korkusunu seven, ülkesi ve halkıyla ilgilenen; erkeklere ve kadınlara eşit sivil ve siyasi haklar veren; aile koruyucusu, kamu görevlilerinize maaş ödüyor*.

O zamanlar Adolf Hitler'i, Alman Nasyonal Sosyalizmini ve işçilerini çocuk sayısına ve yapılan işe, nitelik ve niceliğe göre duymamıştık; ve bir Devlette sınıf farklılıklarının en aza indirilmesi yoluyla toplumsal uyumun savunucusu; ve ücretlerin yanı sıra fabrikaları (tüm işçilerin mülkiyetinde olan) kamulaştırın ve toprağı tüm çiftçiler arasında dağıtın.

Faydaları mal sahibi (devlet veya özel) ile işçiler arasında dağıtacaktı.
Eski mal sahibi, kendi maaşına ek olarak, ilk yatırımının değeriyle ters orantılı bir yüzde almalıdır; ayrıca Devlet, orijinal yatırımını garanti edecek; ayrıca Devlet, işçileri bir 'risk fonu' aracılığıyla sigortalayacak; ulusal sendikalar halinde örgütlenen ve çeşitli endüstriyel, tarımsal ve ticari kurumların yönetim kurullarında temsilcilerine sahip olan işçiler ve memurlar için yiyecek ve giyecek depozitoları sağlayacaktı.

Romanya'nın mutluluğu için her şeyi feda eden ve bizim kurtuluşumuz için halkla bir olan büyük ve güçlü 'işçilerin babası' ve köylülerin kralı Birinci Ferdinand'a inanıyorum; Marasti ve Marasesti'deki birliklerinin başında düşmanı yendiğini; O zamandan beri kendisine bağlılık borçlu olan askerlere sevgi ve güvenle bakan, askerlik görevinin milleti için bir yılda bitirebilecekleri gerçek bir okul olduğunu keşfedecek olan askerler. "Büyük Romanya'nın erkek ve kız kardeşleri arasındaki uyumun sembolü olan Nasyonal Hıristiyan Sosyalizminin ışınlarıyla çevrili üç renkli bir şeye inanıyorum.

İncil'i ve İncil için yaşayan ve havariler gibi birçok kişinin aydınlanması için kendilerini feda etmek isteyen rahiplerin bulunduğu bir Kutsal Hıristiyan Kilisesi'ne inanıyorum.

Bakanların Meclis tarafından seçilmesini, Senato'nun kaldırılmasını, kırsal polisin örgütlenmesini, artan gelir vergisini, köylerdeki tarım ve zanaat okullarını, ev kadınları ve yetişkinler için 'çevreler'i, engelliler ve yaşlılar için evleri tanıyorum. kişiler, milli evler, babalığın tespiti, kanunların tüm bilgilerinin etkili bir şekilde getirilmesi, girişimin teşviki

Ulusun çıkarına özel sektör ve köylü ev sanayisinin geliştirilmesi.

Mütevazi çobanlarda bile milli vicdanın yeniden dirilmesini ve eğitimlilerin yorgunlar arasına inmesini, onlara gerçek kardeşlik içinde güçlenmesini ve yardım etmesini, yarının Romanya'sının temelini umuyorum, Amin! "Ulusal Vicdan Muhafızı."

Constiinta gazetesi ("Vicdan"), 9 Şubat 1920 Pazartesi.

Böylece ulusal birlikleri örgütlemeye başladık. Aşağıdaki belge sendikalarımızdan birinin nasıl kurulduğunu göstermektedir. O zamanın Iasyalı işçilerinin vicdanını vurgulamak için yayınlıyorum:

Dakikalar!

"Aşağıda imzası bulunan ASM tütün fabrikasının tüccarları, işçileri ve katipleri, 2 Şubat 1920 Pazartesi akşamı, Ulusal Vicdan Muhafızları'nın Rua Alecsandri' 3 No'lu karargâhında Sayın Bay'ın başkanlığında bir araya geldi. W. Pancu, Muhafızların başkan vekili. Bu halka yabancı çıkarlara hizmet eden bazı kişilerin suç eğilimlerini GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURARAK ve yaptıkları propagandayı, yani bu kurumun refahına ve tüm hayatımız boyunca bunun için çalışmış olanlarımızın varlığına saldırmayı GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURARAK. Bizim ve çocuklarımızın tek yiyeceği olan bir dilim ekmek, BİZ, dürüst ve yasalara saygılı Rumen işçileri, halkımızın yüce çıkarlarının çizdiği yolda, ülkemizin bayrağı altında birlikte yürümek arzusundayız. Bu kurumun refahı için, saflarımız içindeki düşmanımızın propagandasını kesin olarak durdurmaya yardımcı olmak amacıyla, kendimizi profesyonel bir ulusal birlik olarak kurmaya karar verdik; bu sendikaya aşağıdaki komiteyi ve Ulusal Meclis'ten bir delegeyi seçeceğiz. Vicdan Muhafızı".

183 imza takip ediyor.

"Constiinta" ("Vicdan"), 9 Şubat 1920, Sayılar 17 ve 18.

1919 YILINDAKİ DURUMUN GERÇEK BİR RESMİ

1919-20 anını gazetelerden ve manifestolardan önemli gördüğüm şeyleri alarak aktarmaya çalışıyorum. Constantin Pancu tarafından Ağustos 1919'da Iasi'de yayınlanan ve genel bir şaşkınlık anında Iasi'nin tüm duvarlarına asılan ilk manifesto, Iasi'deki Rumen işçiler için savaş sinyalidir:

Rumen tüccarlara, işçilere, askerlere ve köylülere çağrı

Kardeşler,

Yıllar süren korkunç savaşlardan sonra dünya, insanlar arasındaki barışı kutluyor; Bütün uygar ülkelerdeki akıllı liderler, gelecekte barış içinde yaşamayı güvence altına alacak bir yasa çıkararak savaşı sona erdirmeye çalışırlar.

Ama işte, Doğu'dan, düşmanlarımızın aramızdaki anlaşmazlık ve yanlış anlamalar yoluyla bizi ayırma girişimini gösteren nefret sesleri duyuluyor. Yanlış öğretilerin karanlığı tarafından yönetilen Rusya'dan, aynı kandan olan kardeşlerimizi savaşmaya, vurup öldürmeye teşvik ediliyoruz.

Eski büyüklüğüne ağlayan Macaristan'dan da aynı çağrı duyuluyor. Doğunun düşmanları, Batının düşmanlarıyla barışımızı bozmak için birleştiler.

içeri girmek.

Sınırlarımızın ötesindeki yabancılar, ülkemizde yaşayan yabancılar aracılığıyla zehir kabını aramızda geçirmeye çalışıyorlar. Barış adına, adalet adına, özgürlük adına, işçiler adına bizi ileriye götürdüklerini iddia etmeye cüret ediyorlar. Sözleri yalandır, istekleri öldürücü bir zehirdir: Barış istediklerini söylerler ama onu kendileri yok ederler, en değerli olanı öldürürler; Özgürlük talep edin, ancak ölüm tehditleri yoluyla insanları kendilerine boyun eğmeye zorlayın; Milletlerin içine nefreti, adaletsizliği ve ahlaksızlığı ekerken kardeşliği arzulayın. Ayrıca alın teri ile kazanılan sermayenin de kaldırılmasını istediklerini söylüyorlar.

Bize savaş istemediklerini söylüyorlar ama savaşıyorlar. Ordunun lağvedilmesini talep ediyorlar ama silahlanıyorlar. Onun yerine kırmızı nefret bayrağını çekerken bizi üç rengi bir kenara bırakmaya çağırıyorlar. Oituz, Marasti ve Marasesti'de savaşırken düşmana inanmadığı gibi, siz de onun manifestolarına ve çağrılarına inanmayın.

Her iyi Romen'in görevi, düşmanın aramıza ekmeye çalıştığı ayrılık tohumlarının gelecekte de kök salmamasını sağlamaktır.
İşinle ve şerefinle başlattığın işi mükemmelleştir. Düşmanlarınız sınırların ötesinde hüküm süren, bizi de tehdit eden tembellik, nefret ve şerefsizliktir.

Dikkatli olmak! Ruhunuzu temiz tutun, kurtuluşumuzun çalışma, birlik ve onur olduğunu unutmayın.

Kardeş askerler,

Allah'a imanla düşmanın gücünü kırdın. Silahlarınızla ülkenin sınırlarını sonsuza kadar oydunuz.

Kanınızla kurbanınızı mükemmelleştirdiniz ve mühürlediniz. Bu nedenle yabancı ve kanunsuz çetelerin mükemmelleştirdiğiniz şeyleri yok etmesine izin vermemelisiniz.
Ülkenize olan sevginizi ve Kralınıza olan inancınızı korumaya devam edin. Vatanın sınırlarını son damlasına kadar kanınızla savunacağınıza yemin ettiniz. Onları düşmanın kötü niyetlerine karşı dikkatle koruyun; çünkü atalarımız ve atalarımız da öyle yaptı.

köylü kardeşler

Atalarımızın Tanrısı acılarımıza merhamet etti ve bize eşi benzeri görülmemiş cömert bir yıl bahşetti.
Çalışmanız ve inancınız için iyi Tanrı'ya minnettar olun. Çalışma güçlerinizi yenileyin, toprağın ürününü titizlikle toplayın.
Emin olun Tisa, Tuna ve Karadeniz toprakları tamamen sizin tarafınızdan fethedilmiştir.

Onu kutsal alanda koruyun, zenginliklerini çalışmanız ve sevginizle koruyun.

Kardeşim Romes,

Bu ülkenin umutları ve gücü sizdedir. Sen aynı zamanda yarının mutluluğusun. Lanetleri değil, bereketleri toplayın.
Düşman Dinyester ve Tisa'ya saldırıyor. Ülkemizin iç huzurunu da bozmaya çalışıyor.

Kurtuluşumuz işte, onurda, vatan sevgisinde ve Tanrı'ya olan inançtadır.
Dikkat edin, yoldan sapıp kavimsiz ve imansız olanlara geçenleri de doğru yola çağırın. Tahtın etrafında birleşerek üç renkli bayrağın gölgesinde ülkenin huzurunu kolluyorlar.

Bizi rahatsız etmeye çalışan yabancılara, yabancı aşıklara etrafımızda nöbet tutan, bunlarla mücadele edecek bir milli muhafızın oluştuğunu anlatın.

Aramıza nifak sokmak isteyenler.

Her yerdeki Romenler, işçiler, zanaatkarlar, askerler ve köylüler, atalarımıza ve yaşadığımız bu zamanların çağrısına layık olun. (ss) Rumen tüccar çevresi; Demiryolu Çekiş Birliği; Savaş Sakatları Derneği; Metalurjistler Loncası vb.

Constiinta ("Vicdan"), 30 Ağustos 1919, üçüncü sınıf, No. 1

ROMA İŞÇİLERİN LİDERLERİ

Rumen komünist işçilerinin liderleri ne Rumen ne de işçiydi. Yaş'ta: Dr. Ghelerter, Yahudi; Gheler, Yahudi; Spiegler, Yahudi; Schreiber, Yahudi vb.

Bükreş'te: Ilie Moscovici, Yahudi; Pauker, Yahudi ve c. Çevrelerinde kayıp Rumen işçi grupları var.

Eğer devrim başarılı olsaydı, büyük Kral Ferdinand'ı gasp edecek olan cumhuriyetin başkanı Ilie Moscovici olacaktı.

1919'da Büyük Romanya Parlamentosu'nda, Romanya'nın tüm eyaletlerinden milletvekilleri ve senatörler bir araya gelerek büyük Birlik eylemiyle heyecanlanırken, ayağa kalkıp büyük birleştirici kralı alkışlarken, bu Bay Illie Moscovici kalkmayı reddetti ve görünüşte oturdu. .

YAHUDİ BASININ TUTUMU

Yahudi basınının Rumen halkı açısından bu tehlikeli dönemdeki tutumunun altını çizmek gerekiyor. Ne zaman Rumen milleti varoluş tehdidiyle karşı karşıya kalsa, bu basın düşmanlarımıza en çok yakışan tezleri destekledi. Nitekim olaylardan sonra, Romanya'nın yeniden canlanma hareketini desteklediği her seferde aynı tezlere inatla karşı çıkıldığı kolaylıkla görülebilir.

Onlar için kaygılarımız sevinç günleriydi, sevincimiz ise onlar için yas günleriydi.

Özgürlük

Bugün ulusal hareketin bu kadar inkar ettiği özgürlük, o zamanlar dogma olarak görülüyordu çünkü bu bizim yıkımımıza hizmet ediyordu. Örneğin Adevarul'un ("Gerçek") 28 Aralık 1919'da Emil D. Fagure (gerçek adı Honigmann) imzasıyla yazdığı şey:

"Sosyalist Parti'nin özgürce gösteri yapma hakkı olduğu için bu partinin ayrıcalığı olduğu iddia edilemez. Hangi parti gösteri yapmak isterse istesin bu hakkın reddedilmesi gerekecektir..."

SP

Kin

Aynı kağıtta şunları okuyabiliriz:

"Ion'un önderliğinde hüküm süren suikastçılar partisine karşı nefret her zaman rehber olmalıdır. Bratianu"

Yahudilerin Rumenlere karşı nefreti kutsanmıştır; desteklenir; biri onu çağırıyor. Bu bir suç değil. Bu bir ortaçağ utancı değil. Ancak Rumenlerin ihlal edilen haklarını savunma zamanı geldiğinde, eylemleri "nefret" olarak etiketleniyor ve nefret, barbarlığın bir işareti, üzerine hiçbir şey inşa edilemeyecek aşağılayıcı bir duygu haline geliyor.

Yasal emir

Adevarul ("Gerçek"), 5 Ekim 1919

Bitti! 'Yüksek' kanun hükmünde kararnameyle, seçim döneminde eskisinden çok daha sert, kuşatma ve sansürden oluşan, muhalefetin ve tüm ülkenin hukuktan uzaklaştırıldığı yeni bir rejim kuruluyor. saf ve basittir; yalnızca kraliyetin mutlak güce sahip olduğu askeri diktatörlük rejimi; Kraliyet ve Liberal Parti ve bu iki vasiyetin uygulayıcısı olarak, generallerin hükümetine sahipsiniz...... dolayısıyla yönetmelik, Kraliyet'e saldırmamızı yasaklıyor. Eğer doğruyu söylemek bir saldırı olarak anlaşılıyorsa, yani Liberal Parti ile ülkeyi yönetmenin ağır yükünü tahtın üstlendiği anlaşılıyorsa yine de bu saldırının yapılması gerekir.

Kararname, mevcut yönetim biçimine karşı, mevcut duruma karşı tüm şiddetle protesto etme hakkımızın olmadığı anlaşılırsa, mevcut yönetim biçimine saldırmamızı yasaklıyor.

İki kişinin anayasaya aykırı iradesinin sonucu olan hükümeti protesto edeceğiz....
Bu duruma karşı başka bir yol açık olmasaydı, isyana teşvikin ya da sözde hukuk düzenine karşı kışkırtmanın bir etkisi olacağını bilseydik -ki maalesef durum böyle değil- bunu yapmaktan bir an bile çekinmezdik. yani böyle bir şeye karşı savaşmanın başka yolu yok

Diktatörlük ve zalim rejim.

* Birinci Dünya Savaşı sırasında Romanya Başbakanı, (Tr.)

Kendimizi, kendisini hukukun dışında konumlandıran ve acımasız güç kullanan silahlı bir çeteyle karşı karşıya görüyoruz.

Bütün bunlara rağmen o bayrağı kaldıracağız ve düşerken de 'Zalim kahrolsun' diye haykıracağız. 'Yaşasın özgürlük'.

Bu da 1919'un Yahudi basını.

Başka bir deyişle: Kraliyete, hükümet biçimine ve hukuk düzenine karşı isyanı kışkırtmak.

isyana teşvik

Adevarul ("Gerçek"), 11 Ekim 1919

"Deliler! Deliler nerede?"

Söylediğimiz gibi, çok sayıda iyi huylu adamımız var, deli olanımız yok. Veya deliliğe ihtiyacımız var. 1848'dekiler delirmiş ve zamanın boyar rejimini kökünden sökmüşlerdi...

Çılgın insanlara da ihtiyacımız var. 14.Yok hayırda saçını paylaşan uslu erkeklerin bir karara varması durumunda yapılacak bir şey yoktur.

Daha fazla olmasa da en az bir deliye ihtiyacımız var. Bu deli ne yapacak, ben nasıl bileceğim? .....

Daha sonra bir deli istenir. O zaman bırakın deliler gelsin.

Sosyalistler bile terbiyeli hale geldi. Aslında arkalarında bir parti ve kimseden korkmaması gereken adamlar var. Korkmadıklarını görüyorum ama yine de iyi huylular. I. Nadejde'nin bir zamanlar yaptığı gibi inatla hukuk çerçevesi içinde kalıyorlar, İktidardakiler, sivil ve askeri, onları dışarı çıkarmak istiyorlar, nafile bir çaba, Onların taktiği hukuk devleti. 13 Aralık 1918'de olduğu gibi onlara ateş açıldıklarında, iyice dövüldüklerinde, Frimu yandaşları tarafından mezara indirildiğinde bile, sosyalistler protesto ediyor - bunu büyük bir onurla kabul ediyorlar - ama yasaların dışına çıkmıyorlar .

Her halükarda çılgın insanlara ihtiyacımız var.

Bugünkü duruma karşı yasa dışı veya kanuna aykırı eylem başlatacak deliler ortaya çıksın.

Taç

Romenler için taç her zaman değerli bir varlık olmuştur. Her türlü tehlike karşısında birliğimizin ve direnişimizin garantörü olan Yahudiler, her ne şekilde olursa olsun ona saldırmaktan, hakaret etmekten ve taviz vermekten asla çekinmediler.

Örneğin burada, 16 Kasım 1919 tarihli Dimineata'nın ("Sabah") Kral Ferdinand'a nasıl davrandığı anlatılıyor.

'Bir hata nedeniyle'

Hayvanın sınırlı endişelere ihtiyacı vardır ama beyni bunları tatmin etmeye yeterlidir. Nadiren, son derece nadiren hayvan yanılıyor. Aynı şekilde zekası da, ne kadar küçük olursa olsun, onu büyük yanılgılara düşmekten alıkoyar.

Kral için de durum aynı değil.

Yaradılışın kralından bahsetmek istiyorum.

Yaratılışın kralı bir köpekten, attan, eşekten çok daha akıllıdır. Bu doğru. Ancak bu hayvanların hiçbiri uçurumun kenarından atlamaz, boğulmak için kendilerini suya atmaz veya tehlikeli bir harekette bulunmazken, yaratılışın kralı günlük hatalar yapıyor.

affedilmez hatalar...

* Ben "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? (Tr.)

Bilgelik, kralın kendisinin tek bir adamın ya da grubun eline düşmesine izin vermemesini talep ediyordu.

Kusura bakmayın ama Majestelerine yanıldığını söylemek benim görevim. Bu kadar belirsiz olan durum Majestelerinin işi. Çünkü Majesteleri bazı suçluluk ve çıkar takıntılarına teslim olarak iç durumun gerektirdiği doğal çözümlerden kaçtı.

Eğer krallık bugün bile gelecekteki çıkarlardan kopmuş doğal yollara girmeye karar vermezse, doğa haklarını daha da büyük bir kararlılıkla talep edecektir.

Yaratılışın kralı uyarılsın.

Hıristiyan kilisesi

Opinia ("Görüş"), 10 Ağustos 1919

Iasi milliyetçileri tedirgin olmaya başlıyor. Çok az ve çok kötüler, bu yüzden bir zamanlar isyankar olan ajitasyonları artık gülünç, saf ve basit.
Milliyetçiler 'Ulusal Vicdan Muhafızları' kurdular. Manifestolar yayınlandı; toplantılar yapıldı...

Şovenist öğrenciler de davet edildi. Geleneksel rahipler de geldi... Her yerde, en despotik yasalarla milliyetler arasındaki farkların ortadan kaldırıldığı bir dönemde, ülkemizde milliyetçiler bu farklılıkları vurgulamak istiyorlar... Barış konferansı, anlaşma yoluyla kontrolü dayatmak istiyor. azınlıklardan....

Her yerde kilisenin devletten ayrıldığı ve her bireyin özel ilgi alanına girdiği bir dönemde, ülkemizde milliyetçiler örgütlü bir dini ilkesel propaganda için din adamlarına başvuruyorlar...

Sonra rahip müdahale ediyor: İnsanları yavaşça saçlarından tutuyor ve şaşkına dönene kadar alınlarını kilise taşlarına vuruyor. İnsanlar alçakgönüllülüğü ve teslim olmayı kilisede öğrenirler. Bu, iradesinin

Tanrı.

Artık kimse yalanlara aldanmıyor. Milliyetçilerin, sıradan entelektüelleri Yahudilere karşı kışkırtan, rahiplerin kilisede bizi lanetlemesine neden olan üç renkli bantları kollarına takmaları boşunadır. Bugün kimse onun lanetinden korkmuyor.

İnsanlar arasında sevgiyi vaaz ediyoruz. Ve nefret ve intikam barındıran tapınakların kapısını tekmeleyin...

İmza: M. Sevastos

alay

Opinia ("Görüş"), 26 Ekim 1919

'Ulusal Vicdan Muhafızları'nın çağrısı üzerine soylu din adamları sakallarını, cüppelerini ve cburcb pankartlarını göstericilerin kullanımına sundu.

Ama bütün bir takımla birlikte bir Tanrıya sahip olma lüksünün bedelinin ödenmesi gerekiyor.

Vergilerimizin bir rahip değil, bir öğretmen tutmasını tercih ediyoruz. Bu nedenle kilise ile devletin ayrılmasını arzuluyoruz. Çünkü zorunlu katkımızın, Orta Çağ'a Dönüş adlı polis rejimleri sayesinde gericiliği, feragat ve teslimiyet ruhunu beslemeye hizmet etmesini istemiyor muyuz? Engizisyon için mi? Çizgili pantolon ve kuyruklu, askeri tunikli terörden bıktık, dini kıyafet giyen teröre artık tahammülümüz yok.
Siyasi ve askeri entrikalarla sokak gösterileri görmek bizi üzüyor ve artık kırmızı gönyeli, eşarplı geçit törenlerine tanık olmak istemiyoruz...

Yeterli!

Kiliselerin kubbeleri insanlığın omuzlarındadır; secdeler onu yere çeker.

Bu geçit töreni tatsız olacak. Sokaklarda müze kıyafetleri, pırlantalarla süslü siperlikler, gönyeler... Haçlar ve şallar görülecek.
Sakallar geçecek, çarpık jestlerle hatipler göğüslerini açacaklar, dişlerinin arasına sirkeye batırılmış süngerleri emerek kanlı taraflarını kalabalığa gösterecekler...

İmza: M. Sevastos

Bu açıktır. Buradan memurlara saldırmak ve şeritlerini koparmak sadece bir adım uzakta.
Ayrıca kiliseleri kazmalarla yıkmak veya onları Opinia ("Görüş"), Adevarul ("Gerçek"), Dimineata ("Sabah") ve halkınız için küçük Yahudi muhabirler için ahırlara veya sadist parti mekanlarına dönüştürmeye yönelik bir adım. .

Romanya'nın büyük sıkıntı yaşadığı bir dönemde, bu gazetelerin sütunlarında, düşman ırkının tüm nefretinin ve kurnaz komplolarının buraya yerleştiğini ve Rumenlerin acımasına ve yalnızca acımasına hoşgörüyle yaklaşıldığını gördüm. Rumen ordusunun ve onların kutsal üniformalarıyla ölen yüzbinlerce kişinin şerefine saygısızlıklarını nasıl sergilediklerini gördüm; bütün bir halkın Hıristiyan inancına saygı duymamaları.

Her sayfasından yüreğimize zehir akmayan bir gün bile geçmedi.

Ruhumu saran o gazeteleri okuyarak, bizim yere düştüğümüzü düşündükleri bir dönemde bu uzaylıların çekinmeden ortaya koydukları gerçek duygularını tanıdım. Bir yılda, üç ömre yetecek kadar Yahudi düşmanlığını öğrendim. Çünkü bir milleti derinden yaralamadan, yarasından kan akmadan, bir milletin mukaddes inançlarına, kalbinin sevdiği ve saygı duyduğu şeylere darbe indirilemez. On yedi yıl geçti ve yara hâlâ kanıyor.

Emrinde bulunduğum ve kendi deyimiyle "Kızıl Canavar"a kadar yanında duracağım bu kahraman, Hıristiyan işçilerin sporcusu, zanaatkar Constantin Pancu'yu burada anarak kutsal bir görevi bir kez daha yerine getirmeme izin verin. , mağlup oldu. Özgürlüğün kurtuluşu bu adama, onun cesaretine ve kararlılığına bağlıdır.

Iasi şehri yıkımdan kaynaklanmaktadır. Yedi yıl sonra, acılardan ve yoksulluktan zayıflayan bu dev, kalp rahatsızlığını tedavi etmek için yardım arayarak Iasi sokaklarında bir gölge gibi yürüdü. Hiç umursamayan bir ülkenin ortasında, en zor saatlerinde kendi bedeniyle savunduğu bir şehirde, hasta ve fakir, unutulmuş ve yardımsız öldü.

SAVAŞ SONRASI İLK ÖĞRENCİ KONGRESİ

CLUJ, 4, 5, 6 EYLÜL 1920

Bu kongre, 26. yüzyılın birleşmesi sonucu Cluj Ulusal Tiyatrosu'nda büyük bir coşku atmosferinde gerçekleşti.

Rumen halkının silah zoru ve fedakarlıkları. Bu, o zamana kadar kader ve talihsizlik yüzünden dört bir yana dağılmış bir halkın genç aydınlarının ilk buluşmasıydı. İki bin yıllık adaletsizlik ve acılar sona eriyordu.

Ne coşku! Kaç tane kutsal duygu var! Hepimiz ne kadar çok gözyaşı döktük! Ama heybetiyle yüreklerimize hakim olan bugüne dair heyecanımız ne kadar büyük olursa olsun, gelecekte izlenecek çizgi konusunda yönümüzü şaşırmamız da o kadar büyüktü.

Yahudi gücü, Yahudi öğrencilerin öğrenci birliklerine olası kabulünü kongre gündemine koymaları için bakanlıklara, Masonluğa ve politikacılara öneride bulunarak ve sonuçta bunlar üzerinde baskı uygulayarak bu belirsizlikten kâr elde etmeye çalıştı.

Yani Rumen dernekleri Rumen-Yahudi derneklerine dönüştürülmeye çalışıldı. Tehlike ciddiydi: Bir yanda Bolşevizm kapıyı çalıyordu, diğer yanda kendi gruplarımızdaki Yahudi-Komünist unsurların sayıca üstün olma ihtimali. Bunlardan en az ikisi olan Iasi ve Cernauti'de durum trajikti. Buna rağmen kongre liderleri, öğrenci derneği Iasi başkanı Labusca ve tüm komitesi; Tüm komitesi ve tüm dernekleriyle birlikte Bükreş Başkanı Nazarie; ve Cluj Başkanı Puscaru bu fikre ikna oldu. Genç öğrenciler özellikle inançları olmadığında çok kolay etkilenirler. Sunulabilecek anlık maddi avantajlardan ziyade, özellikle kendilerine vaat edilen dalkavukluk ve büyük bir gelecek beklentisinin kendilerini baştan çıkarmasına izin verdiler. Ancak genç adam, hangi pozisyonda olursa olsun, ulusun hizmetinde bir nöbetçi olduğunu ve kendisinin satın alınmasına, övülmesine, baştan çıkarılmasına izin vermenin görevi ihmal anlamına geldiğini ve hatta firar veya ihanete yol açabileceğini bilmelidir.

Yaş'tan gelen, kararlılığımız sarsılmayan, Bucovinian'larınkiyle birleşen küçük, resmi olmayan bir grup, iki gün boyunca şiddetli bir şekilde savaştı. Ve sonunda kazandık. Kongre, önerdiğim önergeyi, tüm öğrenci liderliğinin desteklediği önergeye karşı, normal oyla kabul etti; inanıyorum ki Kongre, inançtan ziyade mücadelemizi yürütürkenki kararlılık ve çaresizliğe olan hayranlığımızdan dolayı bu yönde oy kullandı. .

Cernau'nun yaşları 60'ı aşmayan öğrencileri takdire şayan davranışlar sergilediler. Aynı şekilde sayıları 20'yi geçmeyen Iasyalılardan oluşan küçük grubumuz da var. Yine Iasi'den 20 kişilik Ciochina grubunu da eklersek, iki günlük savaşı 5.000'e karşı 100 kişi kazanmıştı.

Bu zaferimiz belirleyici oldu. Eğer bizim bakış açımız kaybetseydi, öğrenci dernekleri de Romen karakterini kaybedecek ve Yahudilerle temasa geçerek Bolşevizme yöneleceklerdi. Rumen öğrenci topluluğu büyük bir yol ayrımındaydı.

Ve daha sonra, 1922'de, Rumen öğrenci hareketinin patlamasını değil, belki komünist devrimin patlamasını yaşayacaktık.

1920 SONBAHARINDA IASI ÜNİVERSİTESİ'NİN AÇILIŞI

Diğer üniversite merkezlerinde ise sessizlik hakimdi. Sadece Iasi'deki bizimki sürekli mücadeleye mahkumdu. Yaş Üniversitesi tarihinde ilk kez Üniversite Senatosu, akademik yılın olağan dini törenler olmadan açıldığını duyurdu.
Acımızı birilerinin anlaması için, bu görkemli törenin yarım asırdır kesintisiz olarak Üniversitenin en güzel olayı olduğunu bilmek gerekir. Bu etkinlik tüm Üniversite Senatosunu, tüm profesörleri, tüm yeni kayıtlı öğrencileri ve Iasi'nin entelektüel seçkinlerini kucakladı. Tören, oditoryumda Moldova Metropoliti veya papazı tarafından her zaman 'M' olarak kutlanarak, Rumen halkının eğitiminde yeni bir yılın başlangıcı kutlanırdı. Ama artık üniversitemiz, Üniversite Senatosu'nun bir jestiyle, yarım asırlık geleneğinin bu mücevherini bir kenara bırakıyordu.

Daha da vahimi, Romanya'nın en yüksek eğitim kurumu olan Hristiyan Iasi'mizin üniversitesi, bu zor zamanlarda Tanrı'ya karşı mücadeleyi, Tanrı'nın okullarda, kurumlarda ve ülkelerde sürgün edilmesini ilan ediyordu.
Iasi Üniversitesi'ndeki profesörler, bu eğilime karşı olduğu bilinen 4 veya 5 kişi dışında, Senato'nun pagan kararını, "Romen bilimini" "barbarlıktan" ve "ortaçağ önyargılarından" kurtaracak ileri bir adım olarak büyük bir memnuniyetle selamladılar. . ".

Komünist öğrenciler sevinç içindeydi, Yahudiler muzafferdi, bazılarımız ise üzüntüyle düşünüyordu: Kiliselerin yıkılması ve cübbeli rahiplerin sunaklarında çarmıha gerilmesi ne kadar zaman alacak diye merak ediyorduk.

O zamanlar biz Yaş'taki yaklaşık sekiz milliyetçi öğrenci, Senato'nun aldığı tedbiri iptal etmeye onları ikna etmeye çalışan birçok profesörün kapısını boşuna çaldık, ancak defalarca yaptığımız girişimler başarısızlıkla sonuçlandı.
Ve böylece, okul yılının başlamasından bir gece önce ciddi bir adım atmaya karar verdik: Üniversitenin açılışına şiddetle karşı çıkacağız.
Hep birlikte gruplanmak için eylemimizin merkezi olan Suhupan Sokak 4 numarada uyuduk. Sabah altıda Vladimir Frir-nu ve ben üniversiteye gitmek üzere yola çıktık - diğerlerinin ona eşlik etmesi gerekiyordu. Üniversitenin arka kapısını kapatıp barikat kuruyoruz ve Frimu'yu orada bırakıyoruz. Büyük ön kapıya kırmızı kalemle şöyle bir poster astım: "Öğrencilerin ve öğretim üyelerinin dikkatine, bu üniversitenin ancak geleneksel kilise ayininden sonra açılacağını söylüyorum."

Yoldaşlarımızın geri kalanı geç geldi, çok geç. Saat 8'de öğrenciler gelmeye başladı.
Girişte tek başıma, 300'den fazla öğrencinin toplandığı saat dokuz buçuğa kadar direndim. Matematik profesörü Müller zorla içeri girmek istediğinde ona şöyle dedim: "Bu üniversitede profesör olduğunda çarmıhta yemin ettin. Şimdi neden çarmıha karşı çıkıyorsun?

Sen yalancısın çünkü inanmadığın bir şeye yemin ettin ve şimdi bu yeminini bozuyorsun. "

Daha sonra komünist lider Marin, Hritcu ve Ionescu de Botosani liderliğindeki öğrenciler üzerime koştular, üniversitenin ana girişini açtılar, beni lobiye aldılar, sopalarla ve yumruklarla kafama vurdular. Ortada kaldığım, her yönden itildiğim, her taraftan darbe yediğim için hiçbir savunma, hiçbir tepki mümkün olmadı. Sonunda yalnızdım. Ben bir köşede yenilgimin talihsizliğini düşünürken altı öğrenci geldi. Ancak düşmanın zaferi uzun sürmedi, üniversite sekreteri papaz evinden aşağı inip şu duyuruyu yaptığında: "Rektörlüğün bu üniversitenin çarşamba gününe kadar kapatılmasına karar verdiği iyi biliniyor. dini hizmet." Bu, eşsiz bir sevinçle aldığımız büyük bir zaferdi. İki gün sonra Çarşamba sabahı, şehir halkının doldurduğu oditoryumda dini tören gerçekleştirildi. Herkes tarafından tebrik edildim.

Profesör AC Cuza eşsiz bir şekilde konuştu

belagat. İşte o anda, Tanrı ve halkı için savaşan kimsenin tek başına da olsa asla yenilmeyeceği inancı beni ele geçirdi ve beni hiç bırakmadı. Başta ASM ve Demiryolları olmak üzere en son üniversitede yaşanan bu mücadeleler, Yaş kamuoyunda güçlü yankı buldu. Ö

Düşman, neredeyse tüm üniversite profesörleri, tüm basın, tüm Yahudiler ve işçilerin büyük bir kısmı tarafından desteklenirken, diğer tarafta yalnızca minimal bir genç grup olmasına rağmen Bolşevizmin ciddi engeller olmadan ilerleyemeyeceğini anlamaya başladı. Bu devasa dalgalara karşı çıkan insanlar, yalnızca ülkelerinin geleceğine olan büyük inançlarıyla silahlanmış durumdalar. Bu gençlerin iradeleri, yerdeki bazı keskin kayalarla karşılaştırılabilecek bir engele sahipti; bu kayalar kolayca görülebiliyor, ancak büyük bir yaralanma olmadan tırmanılamıyor; aslında denemeyi bile düşünmedik. Düşmanlar bizden değil, kararlılığımızdan korkuyordu. Nüfusun aklı başında kısmı olan Hıristiyan ve Rumen Iasi bizi cesaretlendirdi ve sempatiyle izledi.

ÜNİVERSİTE YILI 1920-1921

Bahsi geçen koşullar altında başlayan bu yıl, sonu gelmez savaşlar ve çatışmalarla geçti. Biz öğrenci savaşçıları, başkanlığını yaptığım öğrenci derneği "Stefan Voda" etrafında örgütlendik. Buradan rakiplerimize atak yapıyoruz, onları defalarca yeniyoruz. Romen kültürünü küçümsediler, üniversiteyi ve ona dair her şeyi küçümsediler.

Bu günahkar ve geri kalmış Romanya topraklarındaki büyük bir ülkeden gelen bazı adamlar gibi, bilge ve danışman olma iddiasıyla bu ülkede yaşadık.

Bazı noktalarda haklı olabilirler, ancak çok geçmeden küçük ülkemizde, Dinyester üzerindeki büyük imparatorluklarında hiçbir zaman sahip olmadıklarını kanıtladıkları büyük laik sağduyu ile çatışmaya gireceklerdi. Üniversitede toplantılar imkansız hale geldi. Daha fazla karar alınamadı. Öğrencilerin büyük çoğunluğu komünistler ve onların sempatizanlarıydı. Ama bir adım bile atamadılar çünkü 40 yaşını aşmayan grubumuz sürekli oradaydı; saldırırız ve komünist fikir ve uygulamaların yayılmasına izin vermeyiz. Iasi Üniversitesi'nde komünist öğrenci Spiegler'in tutuklandığı genel grev girişimi bir gün sonra başarısızlıkla sonuçlandı, çünkü grubumuz "çalışmayan yemek yemez" iddiasıyla grevcilerin yemekhaneye girmesini yasaklayarak kafeteryayı işgal etti. Dekanın ve fakültenin bizi bu öğrencilerin yemek yemesine izin verilmesi konusunda ikna etmeleri yönündeki tüm ricaları boşa çıktı. Kısa bir süre sonra grubumuz bir zafer daha kazanacaktı: Forma değişikliği.

Komünist öğrenciler, başka şapkaları olmadığı için değil, Bolşevizmin onaylandığının gösterişli bir işareti olarak Rus şapkaları takarlardı.
Üniversitedeki bir çatışma sırasında bu şapkalara el konularak Union Meydanı'nda yakıldı. Sonra her gün üniversitede, sokaklarda, barlarda av başladı. Kapakların hepsi yandı, bir hafta sonra tamamen yok oldular.

Grubumuz daha da ileri giderek Yahudi-Komünist basınıyla çatışmaya girdi. Sözümüzü duyuracak matbaamız yoktu. Kral, Ordu ve Kilise hakkında birçok saygısız makalenin ardından sabrımız tükenen grubumuz, Yahudi Hefter ve Opinia ("The Opinion") tarafından yayınlanan Lumea ("Dünya") gazetelerinin ofislerine ve basım tesislerine zorla girdi. ") ve zehir ve hakaret saçan
matbaaları yok etti. Şüphesiz ayaklanmaları biz kışkırttık ama bu ayaklanmalar, komünist devrimin paralı askerlerinin ülkemiz için hazırlamakta olduğu büyük kargaşayı, onarılamaz düzensizliği durduracaktı.

Ancak tüm bu faaliyetler beni intikamının ana hedefi haline getirdi.
Yahudi basını bize saldırdı; Şiddetle karşılık verdim. Bir gün Opinia'nın ("Görüş") editörleriyle sokakta buluştuk, sözlü bir tartışmanın ardından, hakaretlerinin hesabını vermelerini talep ettikten sonra kavga ettik. Rakiplerim ağır bir yenilgiye uğradı. Ama ertesi gün Iasi'deki tüm gazeteler bana karşı ortak bir cephe oluşturdular: Opinia ("Görüş"), Lumea ("Dünya"), Miscarea ("Hareket").

IASI ÜNİVERSİTESİ'NDEN SONSUZA DEK ATILDI

İşler bununla bitmiyor. Üniversite senatosu hemen harekete geçti; tanıştım ve beni kabul etmeden beni Iasi Üniversitesi'nden sonsuza kadar kovdular.

Sonunda, hem üniversite hem de Yaş şehri, iki yıl boyunca Yahudi Komünistlerin huzurunu bozan ve kralımızı devirmek için devrimi başlatma çabalarına karşı çıkan, kamu düzenini bozan kişiden kurtulacaktı. kiliseler, vurulma

subaylar ve yüzbinlerce Rumen'in katledilmesi. Düzen adamları ve
Üniversite senatosunun gözünde yasallık komünistlerdi; bu düzeni bozan kişi.

HUKUK OKULU KONSEYİ

Google'ın çevirdiği Makine

Ancak planları başarısız oldu çünkü gerçekten eşsiz bir olay öğrenci hayatımızın normal seyrine müdahale etti. Hukuk Fakültesi Konseyi, Senato tarafından açıklanan ihraç kararını sorguladı ve Profesör Cuza liderliğindeki Dekan, Profesörler Matei Cantacuzino ve Dimitrie Alexandrescu ile birlikte bu tedbire karşı çıktı.
Konseyin öfkeyi giderme çabaları

Üniversite Senatosu başarısız oldu. Senato ihraç kararını iptal etmedi.
Bunun üzerine Hukuk Fakültesi Senato'daki temsilcisini geri çekti, kararına artık itiraz etmedi ve bağımsızlığını ilan etti. Fakülte kurulunun Üniversite Senatosunun kararını tanımayı reddetmesi üzerine Hukuk Fakültesi tarafından derslere devam edebileceğim bilgisi verildi. Böylece Iasi Üniversitesi'nde öğrenci olarak devam ettim.
Bu olay nedeniyle Hukuk Fakültesi kurulu üç yıl boyunca Üniversite Senatosuna temsilci göndermedi. Bu çatışma üniversiteden ayrıldıktan sonra bile daha uzun yıllar devam etti. Daha sonra diplomamı aldığımda papazlık diplomamı vermeyi reddetti. Ve bugüne kadar bunu yayınlamadılar. Baroya kaydolmak ve yurt dışında eğitimime devam etmek için Hukuk Fakültesi'nin bana verdiği sertifikayı kullandım.

ÜNİVERSİTE YILI 1921-1922

Yeni öğretim yılı normal şartlarda, yani kilise ayiniyle açıldı. Üniversite ve Iasi şehri bir kez daha şenlik havasına büründü.
Bu büyük olay Bükreş'te neredeyse fark edilmedi. Oraya öğrenciler geldiğinde sayıları yüzbinlerce insandan oluşan kalabalığın, gürültünün, ışıkların ve çıkar çatışmalarının arasında kaybolup gidiyor. Iasi'de ne zaman

öğrenciler ayrılırken, sonbaharda turnaların ve kuşların gitmesi gibi genel bir melankoli çöker. Öğrenciler dönünce gençlik gelir, hayat gelir. Bu bir tatil. Bükreş'te öğrenciler kendilerini görmeyen, onlara değer vermeyen, sansürlemeyen, onlarla ilgilenmeyen, onları sevmeyen uçsuz bucaksız bir dünyanın ortasında kendilerini yalnız hissediyorlar. Öğrencinin Iasi'deki eğitimi Bükreş'teki eğitimine hiç benzemiyor, çünkü annesinin sevgisi altında, Rumen sevgisinin sığınağında bir çocuk gibi büyüyor. Millet öğrencilerini burada yetiştirir. Yapabildiğim her şey için ben de bu Iasi'ye önemli bir şükran borçluyum. Bu Iasi ruhunun benim için duyduğu endişeyi her zaman hissettim, onun sevgisinin ışınını hissettim, onun öğütlerini, onun cesaretlendirmesini, onun aciliyetini, onun savaş çağrısını hissettim.

Onlar, Iasi'nin öğrencileri, şimdi bile bizi takip ediyorlar ve annemin özlemlerinin ve sevgisinin daimi hatırası olarak hayatımızın sonuna kadar da bizi takip edecekler. Iasi'den geçen tüm nesil öğrencilerden kaçı, Iasi'nin savaş çağrısıyla hayata teşvik edilmedi! Kaç tanesi mezara kadar eşlik etmedi, kaç tanesi bugün hala onların sitemlerinden rahatsız oluyor!

Yılın başında Yahudi komünizminin geri çekildiği, yönünü şaşırdığı, moralinin neredeyse sıfır olduğu ve hiçbir direniş göstermediği fark edildi. Yeni kayıt yaptıran tüm öğrenciler savaşlarımızı duymuş ve bizim tarafımıza gelmek için uzun süre beklemişlerdi. Buraya geldiklerinde saflarımıza katıldılar.

HUKUK ÖĞRENCİLERİ DERNEĞİ BAŞKANI

O sonbahar Hukuk Öğrencileri Derneği'nin başkanlığına seçildim. Üniversite Senatosu, üniversiteden atıldığım gerekçesiyle onayımı reddetti. Kendimi doğruladım.

Hukuk Öğrencileri Derneğimiz de diğer tüm fakültelerin dernekleri gibi ilgili alanlarda bilimsel çalışmalar yapmak ve derinleştirmek amacını taşıyordu.
Mesela benden iki yıl önce Nelu Ionescu'nun başkanlığında Hukuk Öğrencileri Derneği neredeyse her hafta toplantı yapıyordu. Bazı öğrenciler hukuk veya ilgili bir alanla ilgili bir kitap okudu, konuyu özetledi ve bir toplantıda eleştiri sundu. Daha sonra çelişkili tartışmalar yaşandı. Bu genel formatı korudum ama aynı zamanda yeni bir şey de ekledim. Bütün bu konular ve raporlar, Yahudi sorununu bilimsel olarak araştırmadıkça çözülemezdi. Romanya'da ve yurt dışında bu sorunu ele alan, uluslararası Yahudi gücü üzerine, bu sorunun yurt içi ve yurt dışındaki tarihi üzerine eserler okundu. Sadece bizimle savaşma yöntemlerini değil, Yahudi ruhunu ve zihniyetini de inceliyorduk ve bu nedenle çeşitli savaşma ve kendimizi savunma yöntemleri önerdik.

Daha sonra, her açıklamanın ardından tartışmalar, sonuçlar ve son olarak herkesin aydınlanmış olarak ayrılabilmesi için yerleşik gerçeğin formülasyonu vardı.
Ayrıca, aynı toplantılarda şunları gerçekleştirmeyi amaçlıyoruz:

a) Toplumun büyük bir kısmının düşünce ve duygu kalıplarına gizlice sızan Yahudi ruhu ve zihniyetinin her adımda tanımlanması
Romenler.
b) detoksifikasyonumuz, yani okullardaki kitaplar, edebiyat, öğretmenler, dersler, tiyatro ve sinema yoluyla düşüncemize sokulan Yahudiliğin ortadan kaldırılması. c) Gizli Yahudi planlarının birçok yönden anlaşılması ve maskesinin düşürülmesi.
Bizim için

Yahudiliğin konuştuğu, Rumenlerin önderlik ettiği siyasi partileri var; Yahudilerin kendi çıkarları adına konuştuğu, Rumenlerin yazdığı Rumen gazeteleri; Romen konuşmacılar ve yazarlar, Romen dilinde Yahudi düşünüyor, yazıyor ve konuşuyorlar.

Bütün bunları incelediğimizde, Rumen'in tarihinde ilk kez, kurnazlık ve kalleşliği - ulusal bir silah olarak - savaşmak ve yok etmek için silah olarak kullanan bir halkla temasa geçtiğini fark etmeye başlıyoruz.

Rumen her zaman sadece dürüst dövüşmeyi biliyordu. Yeni Yahudi yöntemiyle karşılaşınca kafası karışmıştı. Her şeyin düşmanı tanımaktan geçtiğini ve biz Romenler onu tanıdığımızda onu yeneceğimizi anladık.

Toplantılarımız yıl boyunca düzenli olarak devam etti. Diğer kolejlerden artan sayıda öğrenciyi çektiler, böylece Iasi öğrencileri Genel Birliği neredeyse yok oldu. Tüm öğrenci topluluğu hukuk grubunun faaliyetlerine yöneldi.

Oditoryum, bu toplantılara katılmak isteyen öğrenci kalabalığı için çok küçüktü. Sayıları giderek artan Besarabyalı öğrenciler katıldı. Yarım yıllık faaliyet bize gerçek bir mucize getirdi: Besarabyalı Hıristiyan öğrencilerin dörtte üçü uyandı, yeni bir hayata çağrıldıklarını hissettiler ve aydınlandılar. Kısa zamanda mücadelemizin en sadık askerleri olacaklar; inançla, bağlılıkla, kalp saflığı ve fedakarlık ruhuyla gelişmeye başlayan hareketin liderliğini başaracaklardı.

Aynı inanç ve kararlılıkla Hıristiyan ülkemiz için haydut Yahudi sürülerine karşı savaşma azmindeki bu kardeşlik anı asla unutulmayacaktır. Dün birbirimizle kavga eden bizler, şimdi birbirimize sarılıyorduk.

Toplantılarımızda yol gösterici ilkeler ulusal dahilerimiz Bogdan Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri vb.'nin yazılarıydı; ama özellikle Profesör Cuza'nın yazıları ve konferansları, Profesör Paulescu'nun yazıları ve Profesör Gavanescul'un milli eğitim dersleri vardı.

Profesör Cuza'nın tüm yazıları bir kez değil üç, dört kez okundu ve üzerinde çalışıldı.
Özellikle, Yahudi meselesini prestijli konumundan parlak bir şekilde ele alan ve Rumenlerin mevcut en ciddi sorunlarını anlamalarını isteyen ekonomi politik dersi, onu bilme çabamızın her anı için bizim için bir rehberdi. Bu nedenle bizim ve Rumenlerin en büyük şansı, dünyadaki Yahudi sorununda en deneyimli adamlardan biri olan Profesör Cuza'ya sahip olmaktı. her türlü Yahudi manevrasına uyum sağlayabilmemiz onun sayesinde oldu.

En yüksek akademik standarttaki dersleri, tüm öğrenciler tarafından şimdiye kadar görülmemiş bir ilgiyle takip edildi. Hukuk Fakültesi'nin konferans salonu her zaman çok küçük olmuştur. Uzun bir süre boyunca bu Iasi Üniversitesi'nde milliyetçilik üzerine ders veren ve benzer bir heyecan uyandıracak bir profesör olmayacak.

O dönemde çoğumuz için hayat, tüm çıkarların ötesinde tek bir amacı ortaya çıkarmaya başladı:
Varlığı tehdit altında olan halkımız için savaşmak.

CERNAUTI ÜNİVERSİTESİ ZİYARETİ

Diğer üniversitelerde ise sessizlik hakim oldu. Bir önceki yılın baharı olan 1921'den bu yana, Cernauti'de tiyatronun Romenleştirilmesi için ajitasyon başlamıştı. Birkaç gün süren şiddetli mücadele öğrencilerin zaferiyle sonuçlandı. Şimdi, 1922 baharında Hukuk Öğrencileri Birliği'nin himayesinde Iasyalıların Cemauti'ye bir ziyaretini organize ettim. Öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz tarafından çok iyi karşılandık. Biz 100 ziyaretçi olarak
orada bulunduğumuz üç gün boyunca başka hiçbir şey yapmadık ama ruhlarımızda yayılan yeni inancı Cernauti'li meslektaşlarımıza aktardık, Cernauti için de zor olmadı, tıpkı Iasi gibi, hatta daha da fazlası.

sokakları, ticareti, harap kiliseleri, toprakları ve Yahudi yönetimi altında inleyen Rumenleriyle Yahudi istilasından acı çekti. Kısaca,

Halkımızı bir an önce görme özlemi ve ortak hayalimize dayalı olarak aramızda yeni ve yakın bir manevi akrabalık oluştu.

Kendilerinin ve ülkelerinin kaderinin efendisi olarak onurlarının, güçlerinin ve haklarının bilincine varmışlardır. Bir ay sonra Cemauti öğrencilerinin geri dönüş ziyaretiyle bu akrabalık pekişti. Daha sonra öğrenci hareketinin liderlerinden biri olan, ancak bugün fakir bir mezarlıkta unutulmuş bir haç altında uyuyan, pandura benzeyen genç bir savaşçının güzel figürü Tudose Popescu ile ilk kez o zaman tanıştım.

"APARAREA NATIONALA" İNCELEMESİ

1 Nisan 1922'de iki ayda bir yayınlanan Apararea Nationala ("Ulusal Savunma") Profesörler Cuza ve NC Paulescu'nun yönetimi altında yayınlandı. Düşüncelerimiz ve endişelerimiz arasında bu derginin yayınlanmasının bizim için ne anlama geldiğini herkes tahmin edebilir.

İçinde kendi tam anlayışımız ve faydalı argümanlarımız için ihtiyacımız olan her şeyi bulduk.
Profesör Cuza ve Paulescu'nun makaleleri tüm gençler tarafından dikkatle okundu ve hem Bükreş'te hem de Cluj'da olmak üzere her yerdeki öğrenciler üzerinde büyük bir etki yarattı. Her sayının yayınlanmasını bir zafer olarak değerlendirdik, çünkü bu bizim için Yahudi basınındaki anlaşmazlıklarla mücadele etmek için cephane taşımanın başka bir yoluydu.

O dönemde Profesör Cuza ve Paulescu'nun imzalarıyla yayınlanmış iki makaleyi burada çoğaltmanın uygun olacağını düşünüyorum.

“TMTB'nin ilahi ruhu insanlığı sonsuza kadar savunacaktır. Özetle, İbranilerin politik-dinsel yasama organı olan Talmud, İncil gibi mülkiyet ve tahakküm tutkularıyla savaşmak yerine, tam tersine Yahuda'nın var olma hayalini gerçekleştirmek için bu kötülükleri akıl almaz bir zirveye çıkarmaktadır. aynı zamanda tüm yeryüzünün sahibi ve tüm insanlığın efendisi.

Ancak Hıristiyan havariler ideallerini açıkça vaaz ederken Talmud gizler; ve onun iki uzantısı Kahal ve Masonluk daha da görünmezdir.
Üçü karanlıkta kalmak için sert ve lanetli bir araç kullanıyor: yalan.
“Yani yalan söylenebilecek Yahudilerin kullandığı sistemin temelidir...
'Konuştun, öylesin.
Ancak yalanın ölümcül bir düşmanı vardır; gerçek. Çünkü hakikat, Hıristiyanlığın ayırt edici özelliğidir. Mesih şöyle dedi: 'Ben gerçeğim' ve bu nedenle O'nun öğretisi İsrail tarafından lanetleniyor.

Yalan söylemek ise tam tersine, kötülüğün ruhu veya şeytan denilen şeyi karakterize eder.
Böylece İsa İbranilerle konuşurken onlara şöyle dedi: 'Siz babanız şeytandansınız ve babanızın tutkuları sizin isteğinizdir. O, başından beri katildi ve hakikate uymuyor çünkü onda hakikat yok. Yalan söylediğinde kendi adına konuşur, çünkü o bir yalancıdır ve onun babasıdır. '

"Bu dünyayı terk eden Mesih, öğrencilerine yenilmez bir silah, yani Kendi Ruhu'nu gönderdi. İnsanlığı yalanların şeytani ruhuna karşı sonsuza kadar savunacak olan ilahi hakikat ruhu", diyerek bu Hakikat Ruhu'nun önünde eğiliyorum derinden. ruh. Kutsal Ruh'a inanıyorum! "

(Prof. Dr. NC Paulescu, "Felsefi Fizyoloji"den.
Talmud, Kahal, Masonluk" cilt. Il., Bükreş 1913, s. 300-301)

Antisemitizm Bilimi

“Başka bir korkunç kelime birleşimi: Yahudi karşıtlığının bilimi. Antisemitizm nasıl olabilir? bilim mi olacak? ' Bilim adamları kayalarıyla, mühürleriyle olanlar,

matematikçiler x'leriyle, filologlar son ekleriyle, bilim adamları sözde "sabit" kültür fikirleriyle. "Anti-Semitizm mi? Bu bilim adamları için bu, hem bilimin hem de önyargılardan ve tutkulardan arınmış insanın aydınlanmış vicdanının kınadığı yalnızca vahşet, vahşi içgüdülerin kör bir tezahürü, tarih öncesi çağların kalıntıları, medeniyetimizin utancıdır.

Bu, özellikle Yahudilerin yarattığı ve o Yahudileşmişlerin beslediği anti-Semitizm etrafında, kendilerinin de modern medeniyetle aynı seviyede olduğu iddiasıyla safları aldatan veya aptalların saflığını istismar eden bir atmosferdir. '
Ve kim olmak istemez?

Örneğin, kendisi de yarı Yahudi olan Yahudileşmiş bir kişinin, birkaç yıl önce inanılmaz bir bilim adamı havasıyla bizim anti-Semitizmimiz hakkında konuşmasıyla ilgili ilginç bir vaka var; bu, o zaman olduğu gibi bugün de değişmedi. Ve nomen-odiosum adındaki bu yazarın bize Viata Romaneasca'da ("Romanya Hayatı") anlattığı, ikinci yıl, hayır. 11 Kasım 1907, s. 186, 204-207 - daha sonra savaş sırasındaki ulusal eylemimize hain olduğu gibi ulusal düşünceye de ihanet eden biri: 'Yahudi sorunu hakkında konuşmak istiyorum... Anti-Semitlerimizin Yahudi düşmanlığı... bizi medeni dünyaya mahkum ediyorlar...

'Ortaçağ zulümlerinin cephaneliğinden çıkarılan paslı silahlarla, nefret propagandasıyla, aşırılığa tutkuyla kışkırtmayla, halk kitlelerinde hayvani içgüdülerin uyanmasıyla... kişi yalnızca haklı bir davadan taviz verebilir - ama anti-Semitizmin
davası. bu adil olamaz mı...
'Fakat bu çatışmaya... sahte bir ırksal zulüm, dinsel zulüm, tek kelimeyle anti-Semitizm havası vermek, yalnızca düşmanın davasına hizmet edebilir, yalnızca bazı manyakların saçmalıklarından istifade etmekten fazlasıyla memnundur...' Yahudi aleyhtarı skandal çığırtkanları, tüm meseleyi zamanından önce gündeme getiriyor... 'Hiç kimse, özellikle de bizimki, kendi başına, sonsuza kadar, modern fikirlere veya yabancı siyasi eylemlere karşı sonsuza kadar karşı çıkamaz... (Bunlar
Noktalar yazarındır, yani bunlar, geciktirici değil, tehdit edicidir ve görünüşe göre fantastik bir siyasi eğilim içermektedir.
Ed. [yani, Cuza, Tr .]
"Dolayısıyla, sorunumuzu anti-Semitizmin, ırksal nefretin alanına yerleştirmek, bizim için utanç verici ve ölümcül bir yenilgiye sürüklenmek anlamına gelir... Asya'nın aciliyetleri... şiddetli demagoji, sağlıksız ajitasyon... spekülasyon karanlık tutkular ..... (Son noktalar yine yazara ait olup, antisemitizm kadar korkunç suçlara yönelik aynı tehdidin habercisidir. Ed. [ie, Cuza, Tr.]

Kendilerini Yahudilere satanlara özgü olan bu tipik kavramı aktardım. Ve tüm bunların neye indirgendiği görülebilir: klişeler ("uygar dünya", "modern fikirler"), ama özellikle iftira ("kaba ve vahşi Yahudi düşmanlığı", "paslı silahlar", hayvani içgüdüler" bazı manyak dürtülerin saçmalıkları) , ''karanlık tutkular'). , Yahudi aleyhtarı skandalların propagandacıları, '' Asyalı

Bu tür "takdirlerin" yalnızca sıradan Yahudi aşıklardan değil, bazen başka alanlardaki bazı seçkin kültür temsilcilerinden de geldiğini görüyoruz.
Örneğin, ünlü hukukçu, üniversite profesörü, hatip, siyaset adamı, eski kamu eğitim bakanı Sayın AC Arion, Temsilciler Meclisi genel kurulunda anti-Semitizmim nedeniyle beni işaret etti: bana mağara adamı diyen böyle bir adamdan dolayı 'ünlü' diyebiliriz.

Yahudilere gelince, onların antisemitizm konusundaki açıklamaları daha da karakteristiktir.
Alışılagelmiş 'nefret ve vahşet' klişesi bir yana -doğal olarak sebepsiz yere, gerekçeleri tartışmaktan çekinmiyorlar- onlara göre antisemitizm deliliktir, entelektüel yozlaşmadır, ruh hastalığıdır. Tob sebegoim barog (öldür) diyen Orta Çağ'daki ünlü Talmud yorumcusu Rasi'nin torununun torunu olarak şanlı kökene sahip, en seçkin modern Yahudi "entelektüellerinden" biri olan Dr. K. Lippe tarafından bu şekilde kabul ediliyoruz.
Goyim'in en iyisi).

Doktor. K. Lippe, MD, Galiçya'dan geldi ve Iasi'ye yerleşti, burada bir kadını kürtaj yaparak öldürmek suçundan hapis cezasına çarptırıldı ve hatta Almanca olarak şu başlıklı özel bir eser yazdı: Akıl Hastalığının Belirtileri - Anti-Semitizm (1887) .
Ve asalak Yahudilerin anti-Semitizme karşı kullandıkları argümanların, Yahudileşmişlerinki kadar zayıf ve her zaman aynı olduğunun kanıtı olarak, işte Curierul Israelit ("İsrailli Kurye"), İsrail Birliği'nin resmi organı. Vatandaşlığa kabul edilmiş Yahudiler, bu Cuma 15 baskısının başyazısında şöyle diyor:

Eylül 1922'de, Aparare'a Nationala'da ("Ulusal Savunma") yazan bizlere iftira niteliğinde bir başlık altında, 'Bir grup düzenbaz'.

Bu anti-Semitlerde, duyuların sapkınlığına varan bir entelektüel yozlaşma durumu, dokunulanları yalan ve iftiraya sürükleyen bir tür zihinsel sadizm vardır. Gördüğünüz gibi bu çok basit, aynı zamanda son derece naif bir açıklama: söylenenlerin hepsi

Yahudilere karşı söylenenler belli bir entelektüel yozlaşmadan kaynaklanan yalan ve iftiralardır. Yahudilere ve Yahudileşmişlere göre antisemitizmin tanımı, bu iki kelimeyle özetleniyor; tabii ki 'antisemitlerin' vahşeti ve deliliği. Sosyal bir olgu olarak Yahudilere gelince, onlar bu 'açıklamaya' girmiyorlar bile. Sanki onlar yokmuş gibi. Mısırlıları, Persleri, Romalıları, Arapları ve günümüze kadar çağdaş milletleri, tüm zamanların tüm halklarını Yahudileri ulusal bir tehdit olarak görmeye ve onlara karşı harekete geçmeye zorlayan işte bu vahşet ve çılgınlıktı.

Cicero, Seneca, Tacitus, Muhammed, Martin Luther, Giordano Bruno, Büyük Frederick, Voltaire, II. Joseph, I. Napolyon gibi tüm ulusların kültürünün en önde gelen temsilcilerinin anlayışlarını bulandıran da bu vahşet ve delilikti. Goethe, Herder Ludwig Feuerbach, Richard Wagner, Bismarck, Rudolf Virchow, Theodor Billroth, , Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Charles Fournier, Eugen Dühring ve her alanda Yahudilere karşı seslerini yükselten sayısız kişi.

Son olarak Simion Barnutiu, BP Hajdau, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu gibi kültürümüzün en ünlü temsilcilerinin antisemitizmini vahşet ve delilik açıklıyor.

Vahşi ve çılgın: tüm bunlar, Medeni ve iyi huylu: Yahudileştirilmişler, Ve Yahudiler: yoklar ve Yahudileştirilmişlerin rüşvetçiliği, antisemitizmi sosyal bir olgu olarak açıklayamıyor, buna antisemitik teori diyeceğiz .
Teorimize göre, antisemitizmin oluşumunda üç aşamayı ayırt etmemiz gerekiyor: içgüdü, vicdan ve bilim.
İçgüdü, başlangıçta acil maddi çıkarlarıyla ilgilenen kalabalığı, genellikle genelleştirilmiş ve kanlı halk hareketleri aracılığıyla Yahudi asalaklığına karşı çıkmaya yönlendirmiştir; örneğin, Ukrayna'daki korkunç Kazak hareketi gibi, dünya çapındaki pek çok başka harekette de bu olmuştur. Bogdan Hmelnischy tarafından 1649'da 250.000'den fazla Yahudinin öldüğü.

Yahudi tehlikesine dair farkındalık, ilk olarak eğitimli sınıflarda yavaş yavaş uyanıyor. Daha sonra yayılır ve kitlelere nüfuz eder. İlk grup, taleplerini desteklemek için halkın arasına katılıyor. Böylece ikincisi giderek bilinçli hale gelir.

Bilim, kısmi araştırmayla başlar, ta ki - yalnızca günümüzde - amacının belirlenmesine, yani Yahudiliği, saklanmaya çalıştığı ortamdan uzaklaştırılmış, sosyal bir olgu olarak incelemeye ve bunun bir insanlık sorunu olduğu sonucuna varıncaya kadar. aslında çözümü bulunması gereken en büyük.

Şu ana kadar yapılan kısmi çalışmaların ulaştığı sonuçlara göre bilimin antisemitizmini oluşturduğunu söyleyebiliriz. Antisemitizm bilimiyle karıştırılmaması gereken temel budur. Onları ayıran şey, onların farklı hedefleri. İşte bu bilimin, başlı başına gerçek bir bilim olduğunu açıkça ortaya koyan amaca yönelik tanımı:

Anti-Semitizm biliminin nesnesi Yahudiliktir ve dolayısıyla çözümüne katkıda bulunabilecek tüm bilimlerin sentezi zorunlu olarak sosyal bir sorundur.

Kısmi çalışmalarıyla Yahudilik bilgisine katkıda bulunan bu bilimlerin neler olduğunu daha önce görmüştük. Anti-Semitizm bilimi de bu şekilde kullanılıyor

bulgularının çözüme ulaşmasıdır.
Tarih, en eski zamanlardan beri Yahudilerin başkaları arasında gezgin bir halk, göçebe, tarlası olmayan bir halk olduğunu gösteriyor. Antisemitizm bilimi, bu tür göçebeliğin yerleşik tarım halklarının refahına aykırı olduğunu ve hoşgörülemeyeceğini tespit ediyor.

Antropoloji, Yahudilerin Samiler, Aryanlar, siyahlar, Moğollar gibi kendi aralarında farklılık gösteren ilgisiz ırkların bir karışımı olduğunu tespit eder. Antisemitizm bilimi, bu melezleşmenin bir sonucu olarak Yahudi milletinin kültür alanında kısırlığını açıklamakta ve bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Melezler, diğer ulusların kültürüne hiçbir katkıda bulunamaz; onlar yalnızca tahrif ederek özelliklerini denatüre ederler.

Teoloji, Yahudi dininin, Tanrısı Yahveh ile diğer halklardan ayrı olarak seçilmiş ve kutsal bir halk (am kodları) olarak kabul edilen Yahudiler arasında yapılan özel anlaşmaya dayanarak Yahudi dininin dışlayıcı bir din olduğunu tespit eder.
Antisemitizm bilimi, böyle bir kavramın Yahudilerle herhangi bir barışçıl işbirliği veya herhangi bir asimilasyon olasılığını dışladığı sonucunu titizlikle çıkarmaktadır.

Politika, Yahudilerin her yerde, diğer uluslar içinde, devlet içinde devlet oluşturan kendilerine özgü bir sosyal örgütlenmeye sahip olduklarını belirtiyor. Anti-Semitizm bilimi, 'Yahudilerin anarşik bir unsur olduğu ve tüm devletlerin varlığı için tehlikeli olduğu' sonucuna varıyor.

Ekonomi Politik, Yahudilerin her zaman, Filistin'de bile, doğrudan üretici değil, diğer ulusların üzerine yerleştirilmiş, onların emeğini sömüren bir halk olarak yaşadıklarını ortaya koyuyor. Anti-Semitizm bilimi, her insanın, üretken çalışmalarını, asalak gibi yaşamalarına tahammül edilemeyen ve insanların varlığını tehlikeye atan Yahudiler tarafından sömürülmesine karşı savunma hakkına sahip olduğunu söylüyor.

Felsefe, Yahudiliğin yaşam anlayışının, insanlığın ilerlemesine aykırı bir anakronizm olduğunu tespit eder. Antisemitizm bilimi, bu kültürel canavarlığın tüm ulusların ortak çabasıyla ortadan kaldırılmasını medeniyete bir görev olarak dayatmaktadır.

Anti-Semitizm bilimi, vardığı sonuçları çeşitli ama farklı özel bilimlerin objektif olarak tespit ettiği şeylere dayandırır ve bunların hepsi zorunlu olarak aynı sonuca varır:
Yahudilerin diğer halklar arasından yok
edilmesi, onların doğal olmayan ve asalak varoluşlarına son verilmesi. artık tahammül edemeyen tüm ulusların medeniyetine ve barışına karşı çıkan anakronik bir anlayışa.

Bu antisemitik teori, görüldüğü gibi, antisemitizmi iki bireysel ifadeye indirgeyen ve aslında kitlesel olarak ortaya çıktıkları anda toplumsal bir sorun haline gelen vahşet ve dayak haline gelen Yahudi ve Yahudileşmiş teoriden farklıdır. - ve bunu da açıklıyor.

Antisemitizm içgüdüsü bazen vahşet ve nefreti de beraberinde getirebiliyor.
Çünkü içgüdü kördür derler ama yaşamı savunmak için gereklidir.
Ancak anti-Semitizmin farkındalığı içgüdüye ekleniyor ve ne kadar 'vahşi' olursa olsun dürtüleri güçlendiriliyor.
"Uygar" olabilmek için önce var olmak gerekir.
Antisemitizm bilimi nihayet bu olguyu açıklamayı başarıyor, insanların vicdanını daha da aydınlatıyor, içgüdülerini ve şiddetli patlamalarını tam olarak tatmin ediyor ve böylece onların davasının, yani Yahudilerin asalaklığının açığa çıkmasıyla meşrulaştırılıyor.
Böylece bize Yahudilik sorununun bilimsel çözümünün formülünü veriyor, bunu anlamak için sadece uygulamamız gerekiyor, o halde modern anti-Semitizm tüm enerjileri birleştiriyor: içgüdünün, vicdanın, bilimin, bilimin enerjisi. Gerçek tamamen ortaya çıktı ve zamanımızın uygarlığının en büyük sorunu olan Yahudi sorununu kesinlikle çözebilecek müthiş bir toplumsal güç oluşturdu. Peki Yahudiler ve Yahudileşmişler, asalaklıklarının lanetli varlığını uzatmaya çalışarak bu büyük güce karşı ne yapacaklar? Gördük: klişeler, hakaretler ve kaprisler.

'Antisemitlerimizin kaba Yahudi düşmanlığı...' 'medeni dünyanın gözünde bizi tehlikeye atıyorlar...', 'Ortaçağ zulümlerinin cephaneliğinden çıkarılan paslı silahlar...', 'Hayvanları kışkırtma kitlelerdeki içgüdüler popüler...', 'Asya dürtüleri...', 'delilik...', 'zihinsel sadizm. '

Göçebe asalaklığın isyan ettiği tüm uluslarda intikamcı enerjiler kaynayıp dururken, aptallıklarıyla buna bir son verebileceklerini düşündüklerinden, bizim antisemitizmimize karşı çıktıkları argümanların hepsi bunlardır, çünkü başka argümanları yoktur. "

AC Cuza, Apararea Nationala ("Ulusal Savunma") No. 16, 15 Kasım 1922, ilk yıl.

HIRİSTİYAN ÖĞRENCİ DERNEĞİNİN KURULUŞU

20 Mayıs 1922'de sınırlı bir toplantıyla, hâlâ papaz evinin desteklediği bir kısım muhaliflerin elinde bulunan Yaş Umumi Talebe Cemiyeti'ni lağvettik ve bugün hâlâ hayatta olan "Hıristiyan Talebeler Cemiyeti"ni kurduk. Başladığımızda küçük bir gruptuk, daha sonra Hukuk Öğrencileri Derneği'ne dönüşen bir öğrenci çevresi kurduk ve artık nihayet, bizim emeklerimizle, HIRİSTİYAN ÖĞRENCİLER DERNEĞİ adı altında gerçek bir genel öğrenci derneği doğuyordu ki, yürekler dağılsın. Tüm Iasi öğrencilerinin tamamı vuruyordu, ancak 1919'un aksine farklı bir öğrenci kitlesi vardı.

Bu noktada, üç yıllık savaşlar ve sayısız denemelerin ateşinde yeniden kavrulan sevgili dostluklar sonrasında, ruhumda büyük bir melankoli eksik olmadan, üniversiteden, öğrencilik hayatından ve savaş arkadaşlarımdan ayrılacağım güne yaklaşıyordum. Mezuniyet sınavına girmeme sadece bir ay kalmıştı ve ayrılmak zorunda olduğum, 1919 lisesi mezunlarının, kalbimiz birbirine sıkı sıkıya bağlı olan bizlerin dağılacağı fikrini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum, Tanrım. sadece biliyor. ülkenin hangi köşelerine. Bu nedenle, haleflerim olan Hukuk Öğrencileri Derneği'ne Sava Margincanu'yu ve Hıristiyan Öğrenciler Birliği'ne Ilie Garneata'yı atadıktan sonra, kendilerini en çok birleşmiş hisseden 26 yoldaş, öğrenciler olarak bizi birleştiren inanç uğruna nerede olursak olalım savaşmaya yemin ettiler. üniversitede. Hepimiz bu yemini imzaladık, bir şişeye koyduk ve gömdük. Mezuniyet derslerimi geçtikten sonra, savaşta daha yeni olan 46 kişilik ikinci gruptan bir oy daha kullanıldı. Dört gün boyunca toplantılar yaptığımız ve gelecekteki faaliyetlerimizle ilgili en küçük ayrıntıları zihinlerimizde netleştirdiğimiz Husi'de benim misafirlerimdi. Burada babam defalarca yoldaşlarımla konuşarak onları savaşmaya teşvik etti. Böylece halkımızın daha güzel, daha güzel günlerinin özlemini ruhumuzda taşıyarak yollarımızı ayırdık.

ŞEREF YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Aşağıda imzası bulunan Iasi Üniversitesi öğrencileri, topraklarımıza el koyan ve ülkenin liderliğini ele geçirme eğiliminde olan yabancı bir halk tarafından Rumen halkının kendilerini varlıkları boyunca tehdit altında buldukları zor durumun farkına vararak; Yoksulluk ve sefalet yüzünden topraklarından sürülen torunlarımız yabancı topraklarda dolaşmasınlar, halkımızın yabancı bir halkın zulmü altında kan dökmemesi için yeni ve kutsal bir idealin, vatanımızı savunma idealinin etrafında kararlılıkla yükseliyoruz. Yahudi istilasına karşı.

Yaş Üniversitesi Hıristiyan Öğrenciler Birliği'ni işte bu ideal etrafında kurduk. Salonlardan yüreğimizdeki bu idealle ayrılıyoruz.

bugün okuldan.

Nerede olursak olalım adaletimiz için, halkımızın tehdit altındaki yaşamları için mücadele etmeyi en temel onur görevimiz olarak görüyoruz. Bu nedenle bugün, 27 Mayıs 1922 Cumartesi günü toplanmış olarak, gençliğimizde bize hayat veren ateşi tüm ülkeye yayarak, kederli yürekleri aydınlatmak için her yere taşıyacağımızı ortak bir yükümlülüğe adadık. İnsanlar hakikatin meşalesi, bu topraklarda özgür yaşam haklarının meşalesi.

Bugün geride bıraktığımız ve üyesi olmaya devam ettiğimiz, ortak mücadelemizde bizi her zaman birleştirecek merkez nokta olan Dernek ile daha yakın temaslarımızı sürdüreceğiz. 8 yıl sonra, ancak 1930'da, 1 Mayıs'tan 14 Mayıs'a kadar Yaş Üniversitesi'nde yeniden buluşacağız. Üyelik Komitesi tüm üyelerin o günden iki ay önce haberdar edilmesini sağlayacak ve onların gelişini ayarlayacaktır. Bu Dernek aracılığıyla bizi takip eden, çalışmalarını vatanın mihrabında yüceltme anlayışı göstermesi gereken tüm nesil öğrencilerimizi o yıl ve o gün Yaş Üniversitesi'nde aramıza katılmaya davet ediyoruz.

27 Mayıs 1922

Corneliu
Zelea-Codreanu-Husi N.
Nadejde, 21 Üniversite St.-
Iasi Grig. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Sarbu,
Rudi, Soroca İlçesi Grigoriev Eusevie,
Caragaiani, Cetatea-Alba İlçesi Ilie Gameata, 40 Muzelor St.-
Iasi Alexandru P. Hagiu, Chetresti-Vaslui Loan Blanaru,
35 Tabacari St. -Husi Constantin C. Zotta, 13 Major
Teleman St.-
Husi A. Ibraileanu, 3 Ghica Voda St.-Galati M.
Berthet, Purcari, Cetatea-Alba İlçesi Iacob I.
Filipescu, Tg.
Falciu, Falciu İlçesi Leonid Bondac, 5 I. Heliade Radulescu
St.-Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Galati 1. Miclescu, 165 Portului St.-Galati lonel 1.
Teodoreanu,
Muzelor-Galati Laseu Nicolae, 22 Sinadino St.-
Chisinau Bobov Mihail, 85 Podolskaia St.-Chisinau
Mihail V.
Sarbul, Mascauti, Orhei İlçesi Nicolae B.
Ionescu, 59 Constantin
Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-Cetatea-
Alba, Katedral Gh.
Boca, Balaceana,
Suceava İlçesi Vasile Nicolau, 61 Lascar Catargiu St.-Husi Andronic
Zaharia, Partestii de Sus, Bucovina Vasile N.
Popa, Paunesti, Plutna İlçesi Vasile Corniciuc, Putrauti,
Suceava İlçesi Nicolae N. Aurite, Tereblecea, Siret
İlçesi Gr . Mihuta, Scheia, Suceava İlçesi Ciobanu
Stefan, 9 Sturza St.-Suceava Eugeniu
Cardeiu, Bilca, Radauti İlçesi Eug. N.
Manoilescu, Epureni, Falciu İlçesi Viadimir

Frirnu, Calmatui, Cahul Gh İlçesi.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi
Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Radauti
İlçesi Prelipceanu Gr. Vasile, Horodnicul de
jbs, Radauti İlçesi Constantin Darie, Horodnicul de
Sus, Radauti İlçesi Pasearu, Stefan, Tereblecea,
Siret İlçesi Mihail I. Babor, Balaceana, Suceava İlçesi Sava

Margineanu, Stroesti, Suceava İlçesi Taranu
Traian, Stroesti, Suceava İlçesi Al . Pistuga,
Tarnauca, Dorohoi İlçesi Dragomir Lazarescu,
Tarnauca, Dorohoi İlçesi Constantin C.
Campanu, Scheia, Suceava D.
Porosnicu İlçesi, Gurmezoaia, Falciu N. Gh .
Ursu, Malusteni, Covurlui C. Ghica İlçesi, 23 Carol St.-Iasi

ÜNİVERSİTE ÇALIŞMALARIM SONUNDA

Evde üniversitede geçirdiğim üç yıl gözümün önünden geçti ve kendi kendime şunu sordum: Bu kadar engeli nasıl aştık; binlerce insanın zihniyetini, iradesini nasıl yenebiliriz; üniversite senatolarını nasıl yenebiliriz; ve bütün bir düşman basınının cesaretini nasıl yumuşatabiliriz? Paralı asker tutacak, gazete yayınlayacak, kırsala çıkacak ve bu gerçek savaşı körükleyecek paramız var mıydı? Hiçbir şeyimiz yoktu.

Kendimi o ilk savaşa attığımda, bunu bir başkasının ısrarı nedeniyle, bir tür dedikodunun ya da uygulamakla görevlendirildiğim önceden alınan bir kararın sonucu olarak ya da hatta büyük ve uzun süreli içsel bir dürtünün etkisiyle yapmadım. kargaşa veya düşünce. Bu sorunu hangi derinlikte ele aldım. Öyle bir şey yok. Bu kavgaya nasıl girdiğimi anlatamam.
Belki de endişeleri ve düşünceleriyle sokakta yürürken, bir evi kül eden yangına şaşırıp paltosunu çıkarıp alevlerin içinde kalanların yardımına koşan bir adam gibi. Ben, gördüğüm her şeyden, 19-20 yaşlarında bir çocuk aklıyla, ülkemizi kaybettiğimizi, artık bir ülkemizin olamayacağını, yoksullaştırılan ve sömürülen zavallı Rumen işçilerinin bilinçsiz iş birliğiyle bunu anladım. egemen ve yıkıcı Yahudi sürüsü bizi yutacaktı. Kalbimin emirleriyle, en küçük sürünen solucanın bile sahip olduğu bir savunma içgüdüsüyle, salt kendimi koruma içgüdüsüyle değil, parçası olduğum insanları savunmak için hareket ettim. Yani her zaman tüm insanların, tüm yaşayanların, tüm vatanları için ölenlerin, gelecek nesillerin arkamızda olduğunu hissettim; halkımızın bizim aracılığımızla savaştığını ve konuştuğunu, bu tarihi varlığın önündeki düşmanların sayısının ne kadar büyük olursa olsun, dağıtıp yeneceğimiz bir avuç sefil insandan başka bir şey olmadığını.

Bu nedenle, bir grup çılgın gencin içimizde kavga ettiğine inanan, aslında savaşıp kendi insanlarını vuran düşüncesiz üniversite senatolarından başlayarak tüm rakiplerimiz başarısız oldu. Herkesi kendi yerine koyan bir doğa kanunu vardır; Lucifer'den günümüze kadar doğaya karşı isyan edenlerin hepsi, genellikle çok zeki, ancak her zaman bilgelikten yoksun olan bu isyancılar şaşkına döndüler.

Bu doğa kanunu, bu bilge düzen çerçevesinde herkes kavga edebilir, kendi arasında kavga etme hakkına sahiptir. Onun dışında, onun karşısında, bu düzenin altında hiç kimse

cezasız ve yenilmez olmadan harekete geçin. İnsan organizmasında kan küreciklerinin kendi bünyesinde ve hizmetinde kalması gerekir. Yalnızca bir kürecik organizmaya karşı harekete geçtiğinde değil, daha azını yaptığında, yani kendi hizmetinde olduğunda, yalnızca kendini tatmin ettiğinde, kendisi dışında başka bir amacı ve ideali olmadığında isyan olurdu. o senin kendi Tanrın olduğunda.

Resimdeki ve halkının hizmetinde olan birey. İnsanlar kendi Tanrılarının ve Tanrı'nın kanunlarının yapısı ve hizmetindedir.

Bunları anlayan tek başına da olsa galip gelecektir. Anlamayan mağlup olacaktır. Bu düşüncelerin etkisiyle üçüncü üniversite yılımı tamamlıyorum. Organizasyonel açıdan bakıldığında lider ve disiplin fikrini oluşturmuştuk. Demokrasi spekülasyonla ya da teori yoluyla ulaşılan kanaatle dışlanmıyordu.

Biz başından beri demokrasi karşıtlığını yaşadık. Her zaman liderlik ettim. Üç yıl içinde sadece bir kez Hukuk Öğrencileri Derneği'nin başkanlığına seçildim.

Diğer zamanlarda beni lider yapan savaşçılar değildi ama ben onları takip etmelerini seçtim. Hiçbir zaman komitelerim olmadı ve hiçbir zaman teklifleri oylamaya sunmadım. Ancak ihtiyaç hissettiğimde herkese danıştım ama kendi sorumluluğumda, kendi başıma karar verdim.

Bu nedenle küçük grubumuz her zaman sarsılmaz bir birim olmuştur. Eylem veya teori konularında birbirleriyle çatışan, bölünmüş görüşlere, çoğunluklara veya azınlıklara ait hiçbir hizip yoktu.

Diğer tüm gruplarda ise durum tam tersiydi. Bu yüzden mağlup oldular.

kalbimizde sürekli yanan, yolumuzu aydınlatan bir alev gibi büyük bir iman; Büyük ve unutulmaz bir birbirlerine duyulan sevgi, büyük bir disiplin, savaş sırasında verilecek bir karar ve denge

savaş planı ağırlığı; Bunlar, ülkemizin ve Allah'ın lütfu, bize bu üç yılda zafer garantisi verdi.

1922 YAZI

1922 yazı huzur içinde geçmedi. Moldova şehirlerindeki Rumen ulusal veya toplumsal tiyatrolarının sahnelerinde "Kanapof" topluluğu tarafından Yidiş dilinde Yahudi oyunları oynanmaya başlandı. Gençlerimiz, Rumen halkının milli ve manevi eğitimi için kurulmuş olan bu kuruma yabancılaşmanın başlangıcını gördükleri için bunu bir tehdit olarak değerlendirdiler. Ticarete, sanayiye, Romanya toprağının ve toprak altının zenginliğine, basında el konulan bir gün, ulusal tiyatrolarımızın sahnelerinde de kendimizin el konulduğunu göreceğiz. Tiyatro, okul ve kiliseyle birlikte, çökmekte olan bir ulusu, hakları ve tarihi misyonu konusunda bilinçlendirebilir. Bir milleti kurtuluş mücadelesine hazırlayabilir ve motive edebilir. Artık bu kale bile elimizden alınacak. Rumenlerin teri ve parasıyla inşa edilen tiyatrolarımız Yahudilerin bize karşı mücadeleye hazırlanmalarına ve güçlerini güçlendirmelerine hizmet edecek. Öte yandan Romanya'nın bu sahnelerinden biz Rumenlere "manevi gıda" olarak hizmet edecekler ve bunların hepsi bizim ulusal moral bozukluğumuza, ahlaki çürümemize ve yıkımımıza katkıda bulunacak.

Romanya karşıtı bu yeni saldırıya karşı tavır almak diğerlerinin, yani hükümetin, herhangi bir otoritenin veya öğretmenlerin göreviydi. Ama hiçbiri alınmadı. Yalnızca gençler darbe riskini göze alarak, sayısız hakarete maruz kalarak, hiçbir yerde destek bularak mümkün olan en iyi tepkiyi verdi. Bu mücadele tüm şehirlerde (Husi, Bariad, Botosani, Pascani vb.) lise öğrencilerinin her yerde yardım ettiği bir grup Iaslı öğrenci tarafından yürütüldü.

Yahudilerle dolu salonlara girdiler, Şeytan'ın sanatçılarına ellerine geçen her şeyi fırlatıp onları sahneden uzaklaştırdılar.

Romen.

Belki de -bazılarının söyleyebileceği gibi- medeniyetsiz bir şekilde. Ben de belki derim. Ancak yabancı bir milletin bunu yapması ne kadar uygardır?

Ülkemin bütün mallarını birer birer yağmalamak mı? Aynı milletin benim kültürümü zehirleyip sonra da sahneye çıkarıp beni öldürmesi ne kadar medeni bir davranış?
Rusya'da Yahudilerin kullandığı araçlar ne kadar uygardı? Milyonlarca insanı yargılamadan katletmek ne kadar medeni bir davranış? Kiliseleri yakmak, kabareye çevirmek ne kadar medeni bir davranış?

Kendi adıma, yoksulluğumla ve zayıf güçlerimle, kendimi bir saldırıya karşı elimden geldiğince - eğer becerebilirsem yazılı olarak - savunuyorum;
eğer hala Rumen iseler yetkililerin yardımıyla; eğer biri dinlerse sözüyle; Son çare olarak zorla ve eğer herkes sessiz kalırsa. Kendine ihanet ederek veya doğuştan korkaklıkla ülkesini savunmayan veya hiç tepki göstermeyen kişi değersiz ve haindir.

Her halükarda bu kavga bir protestoydu; korkakça ve dehşet verici bir sessizliğin ortasında yapılan tek protestoydu. Ertesi gün yoldaşlarımız darbelerle ve yaralarla dolu olarak geri döndüler. Çünkü 15 kişilik bir genç grubunun 3-4.000 Yahudi'nin olduğu bir tiyatro salonuna girmesi hiç de kolay değildi; ve özellikle Rumenlerimizin hakaretleri ve hakaretleri karşısında üzgün bir şekilde geri döndüler.

Sık sık kendime soruyorum: Bu kadar çok darbe, her yönden gelen bu kadar çok azarlama karşısında, bu kadar küçük bir grup olarak bizi yola devam ettiren neydi? Hiçbir yerde destek bulamadık. Hepimize karşı verdiğimiz bu mücadelede tek desteği kendimizde buluyoruz; vatanımız ve milletimiz için savaşan, acı çeken, şehit olan herkesle birlikte, milli kaderimizin yüce yolunda yürüdüğümüze olan inancımızla.

ALMANYADA

1922 sonbaharında Yaş'a döndüm. Orada eski bir düşüncemi yoldaşlarımla paylaştım; Almanya'ya giderek ekonomi politik eğitimime devam ederken aynı zamanda fikirlerimizi ve inançlarımızı alma niyetimi gerçekleştirmeye çalışıyorum. yurt dışı. . Yaptığımız araştırmalar sonucunda Yahudi sorununun uluslararası bir nitelik taşıdığını, dolayısıyla tepkinin de uluslararası bir boyuta ulaşması gerektiğini çok iyi anladık; dışında bu soruna tam bir çözüm sağlanamaz.

Bütün Hıristiyan ulusların eylemleri sayesinde Yahudi tehlikesinin farkına varıldı.
Ama ne param ne de kıyafetim vardı. Yoldaşlarım bana birkaç kıyafet verdi ve bir miktar borç aldılar.

Mühendis Grigore Bejan'dan her biri yeteneğine göre katkıda bulunacak şekilde aylık olarak geri ödenecek 8.000 lei. Bu parayla, ayrıldığım ve artık evde kalıp savaşmaya devam eden herkesle birlikte istasyona kadar Berlin'e doğru yola çıktım.

Berlin'e vardıklarında Balan ve C. Zotta adlı iki öğrenci arkadaşının çok yardımcı oldular. Üniversiteye başvurdum. Kayıt gününde milli kostümümü giydim ve dekanın kadim bir gelenek uyarınca her yeni başvuranla el sıkıştığı o güzel törene gittim. Üniversite koridorlarında Rumen kıyafetim nedeniyle genel merakın hedefi oldum.

1922 Almanya'sına ilişkin bu satırları okuyanın ilgisini özellikle iki soru çekebilir: genel duruma ve Yahudi karşıtı hareketlerin durumuna bir bakış.

Yenilgiyle sonuçlanan savaşın bıraktığı yaralar hâlâ kanıyordu. Maddi sefalet Berlin'i ve ülkenin geri kalanını kapsıyordu. Son dönemde önemli bir zenginlik merkezi olan Ruhr Vadisi de işgal edilmişti. Markanın hızlı ve yıkıcı düşüşüne tanık oluyordum. İşçi mahallelerinde ekmek yokluğu, yiyecek
yokluğu, iş yokluğu nedeniyle yüzlerce çocuk yoldan geçenlerin yanına gelerek yalvarıyordu. Markanın çöküşü Alman aristokrasisini de aynı sefalete sürükledi. Birkaç gün içinde parası olan insanlar

günler parasız kaldılar. Yüksek fiyat serapına kapılarak arsa ve gayrimenkullerini satanlar, birkaç hafta içinde yoksullaştılar.
Yerli ve yabancı Yahudi kapitalistler devasa anlaşmalar imzaladılar. Parası güçlü olanlar sadece birkaç yüz dolar karşılığında 50 apartmanlık dev binaların sahibi oldular. Spekülatörler tüm şehri taradı ve müthiş dolandırıcılıklara imza attı.

Bu büyük sefaleti paylaşan birkaç yabancı da vardı, aralarında benim de param yoktu. Birlikte geldiğim 8.000 lei harcandı. Daha sonra kıtlık başladı.
Ancak genel acıların ortasında, kendi acısına katlanmak daha kolaydır. Zorluklara kolay kolay boyun eğmeyen bir tip olduğum için sefalete boyun eğmedim, onunla mücadele etmeye çalıştım.

Tüm olasılıkları araştırdım ve kendimi ticarete adamaya karar verdim. Ülkeden yiyecek stoku alıp Berlin'e getirip restoranlara satmak için çok az sermayeye ihtiyacım vardı. Bu gerçek beni tatilden önce hayatın daha ucuz olduğu Jena'ya taşınmaya yöneltti. Orada, Alman halkının mücadele ettiği sefaletin ortasında, disiplin ruhu, çalışma kapasitesi, görev duygusu, doğruluk, dayanıklılık gücü ve daha iyi günlere olan inanç beni etkiledi. Sağlıklı insanlardı ve kendilerinin devrilmesine izin vermeyeceklerini ve kendilerini ezen tüm zorlukların altından beklenmedik güçlerle yükseleceklerini görebiliyordum.

Antisemitik hareket. Almanya'da Yahudi karşıtı öğrencilerin gazetelerde, manifestolarda ve amblemlerde yer aldığı birçok siyasi örgüt vardı, ancak hepsi zayıftı. Doktriner Berlin, Jena'dakiler gibi yüzlerce derneğe bölünmüştü ve çok az sayıda Yahudi karşıtı vardı. Öğrenci kitlesi sorunu biliyordu ama belli belirsiz. Yahudi karşıtı bir öğrenci eyleminden, hatta Yaş'ınkine benzer bir doktrinsel yönelimden söz etmek mümkün değildi. 1922'de Berlin'de, bugün kesinlikle Hititçi olan öğrencilerle birçok tartışma yaptım ve onların anti-Semitizm öğretmeni olmaktan ve Yaş'ta öğrendiğim gerçekleri onlara aktarmaktan gurur duyuyorum. Adolf Hitler'in adını ilk kez 1922 yılı Ekim ayı ortalarında duymuştum. Kuzey Berlin'de iyi ilişkiler kurduğum, "gamalı haç" yapan bir işçinin yanına gitmiştim. Adı Strumpf'tı ve Salzwedeler Strasse 3 numarada yaşıyordu. Bana şunları söyledi: "Münih'te 36 yaşındaki bir ressam olan Hitler'in Yahudi karşıtı bir hareket başlattığı söyleniyor. Bana öyle geliyor ki o, biz Almanların beklediği adam." Bu işçinin tahmini gerçekleşti.
Kendi zamanından on yıl önce, düzinelerce adam arasından bir yabancıyı, 1933'te tüm Alman halkını tek bir büyük komuta altında birleştirerek başarıya ulaşacak olanı, ruhunun antenleriyle seçebilen sezgisel güçlerine her zaman hayranlık duymuşumdur. .

Büyük faşist patlamanın haberini de Berlin'de duydum ve hemen hemen aynı sıralarda: Roma'ya yürüyüş ve Mussolini'nin zaferi. Sanki kendi ülkemin zaferiymiş gibi sevindim. Dünyanın çeşitli yerlerinde halkına hizmet eden herkes arasında, halkların yok edilmesi için çalışanlar arasında bir akrabalık olduğu gibi, bir sempati akrabalığı da vardır.

Ejderhanın üzerine basan cesur adam Mussolini bizden biriydi, bu yüzden tüm ejderhaların kafaları ölüme yemin ederek onun üzerine düştü. Bizim ve diğerleri için harika bir adam olacak.

Kuzey Yıldızı bize umut veriyor; Hidra'nın yenilebileceğinin canlı kanıtı olacak; zafer olasılıklarının kanıtı.
Yahudi basını kulaklarımıza "Ama Mussolini Yahudi düşmanı değil. Boş yere seviniyorsunuz" diye fısıldadı. Sorun bizim neye sevindiğimiz değil, diyorum ki, sorun siz Yahudilerin, eğer Yahudi karşıtı değilse, onun zaferine neden üzüldüğünüzdür. Yahudi basınının dünya çapında kendisine saldırmasının mantığı nedir? İtalya'da, Romanya'nın Siret vadisindeki Ciangai (çok daha küçük bir etnik grup) sayısı kadar Yahudi var. İtalyan Yahudi karşıtı bir hareket, Rumenlerin Ciangai'ye karşı bir hareket başlatmasına benzer.

Ancak Mussolini Romanya'da yaşasaydı Yahudi düşmanı olamazdı, çünkü faşizm her şeyden önce ulusunuzu tehdit eden tehlikelere karşı savunmak anlamına gelir. bu tehlikelerin yok edilmesi, milletiniz için yaşama ve şerefe giden açık bir yolun açılması demektir.

Romanya'da faşizm, yalnızca Romanya halkını tehdit eden tehlikelerin ortadan kaldırılması, yani Yahudi tehdidinin ortadan kaldırılması ve Rumenlerin arzulamaya hakkı olan yaşam ve zafere giden özgür bir yolun açılması anlamına gelebilir. Yahudilik Masonluk ve Rusya'da Komünizm aracılığıyla dünyanın efendisi oldu. Mussolini, İtalya'yı ölümle tehdit eden iki Yahudi kafasını kendi evinde yok etti: komünizm ve Masonluk. Orada Yahudilik iki tezahürüyle ortadan kaldırıldı. Ülkemizde var olanlar tarafından yok edilmesi gerekecek: Yahudiler, Komünistler ve Masonlar. Yahudilerin bizi Mussolini'nin zaferinin sevincinden mahrum bırakma çabalarına biz genç Rumenlerin genel olarak karşı çıktığımız düşünceler bunlardır.

ÖĞRENCİ HAREKETİ

10 ARALIK 1922

Hâlâ Jena'daydım ve bir gün tüm üniversitelerdeki Rumen öğrencilerin tamamının savaşa ayaklandığı haberine şaşırdım. Rumen gençliğinin kimsenin şüphelenmediği bu toplu gösterisi, ülkenin derinliklerinden yükselen volkanik bir patlamaydı. İlk kez, ulus ne zaman bir çıkmaza girse tavır alan Transilvanya'nın kalbi Cluj'da kendini gösterdi, ardından neredeyse eş zamanlı olarak diğer tüm üniversite merkezlerinde şiddetli bir şekilde patlak verdi.

Aslında 3 ve 4 Aralık tarihlerinde Bükreş, Iasi ve Cernauti'de büyük sokak gösterileri düzenlendi. Tüm Rumen öğrenci topluluğu sanki büyük bir tehlike anındaymış gibi ayağa kalktı. Tarih boyunca sıklıkla tehdit edilen bu dünya ırkı, varlığını kurtarmak için bininci kez gençliğini tehditle yüzleşmeye serbest bıraktı. Önceden hazırlık yapılmadan, artılar ve eksiler tartışılmadan, herhangi bir komite kararı olmadan, Cluj'luların Iasi, Cernauti veya Bükreş'ten gelenlerin haberi bile olmadan, kolektif, heyecan verici büyük bir an. Karanlık bir gecenin ortasında şimşek gibi kolektif bir aydınlanma anı, ülkenin tüm gençlerinin hem kendilerinin hem de halklarının hayattaki kaderini anladığı büyük bir an.

Bu kader, ulusal tarihimiz boyunca parlak bir şekilde devam ediyor ve Romanya'nın geleceği boyunca uzanıyor; eğer halkımız için istediğimiz yaşam ve onursa, bizim ve torunlarımızın takip etmek zorunda kalacağı yaşam ve onur yolunu işaret ediyor. . Nesiller bu kaderi takip edebilir, ona yakın kalabilir veya ondan uzaklaşabilir, böylece milletine azami hayat ve şerefi veya azami şerefsizlik ve utancı yaşatma yeteneğine sahip olur. Bazen yalnızca kendi nesilleri tarafından terk edilmiş izole bireyler bu hedefe ulaşabilir. O anda onlar halktır, sizin adınıza konuşurlar. Geçmişteki milyonlarca ölü ve şehidin tamamı, yarının milletinin canı da onlarla birliktedir.

Burada yüzde 99 da olsa çoğunluğun görüşü önemli değil. Halkımızın bu yaşam kaderini belirleyen çoğunluğun görüşleri değildir.
Çoğunluk, ancak vicdan ve fazilet durumlarına veya şuursuzluk ve dekadanlık durumlarına göre ona yaklaşabilir veya uzaklaşabilirler. Halkımız, yabancıların boyunduruğuna giren milyonlarca köle tarafından değil, Avram Iancu, Tudor, Iancu Jianu'nun Horia boyunduruğu altında, yabancı boyunduruğu karşısında boyun eğmeyen tüm haiduci'ler aracılığıyla hayatta kaldı. ama yanlarında onur ve özgürlük kıvılcımını taşıyarak dağ yollarına çıkan hamallarını ağızlıkları sırtlarına yerleştirdiler. Halkımız korkak ve iyi huylu "çoğunluklar" aracılığıyla değil, onlar aracılığıyla konuştu. Ne olursa olsun fethedecekler ya da öleceklerdi.

Çünkü onlar öldüklerinde, bütün insanlar ölümleriyle yaşarlar ve şerefleriyle onurlandırılırlar. Tarihte, alacakaranlıkta güneş ışınlarıyla yıkanan yükseklerdeki altın fenerler gibi parlıyorlar; ne kadar geniş ve sayısız olursa olsun uçsuz bucaksız ovalara unutulmanın ve ölümün karanlığı yerleşiyor. Milli tarihe ait olan halkının hayatının kaderini feda ederek yaşayan ve kazanan değil, kazansa da kaybetse de bu kadere bağlı kalacak olandır. Romanya'nın kaderi, Tanrı'nın bilgeliği tarafından önceden belirlenmiştir; 10 Aralık'ta Rumen öğrenciler tarafından görülebildi. İşte günün değeri de burada yatmaktadır: tüm Rumen gençliği ışığı gördü. 10 Aralık'ta Bükreş'te toplanan tüm öğrenci merkezlerinden delegeler, hareketlerinin özü olduğunu düşündükleri on noktayı belirlediler ve bu noktaların hayata geçirilmesi talebiyle tüm üniversitelerde genel grev ilan ettiler.

10 Aralık, üzerinde anlaşmaya varılan noktaları formüle etmenin değeri açısından çok iyi değil, ancak delegeler o zamanlar tüm Rumen gençliğini rahatsız eden gerçeğin özü hakkında ne kadar formüle etseler de. Bu genç adamın ruhunun gördüğü ışığa uyanması mucizesi nedeniyle harika; Bu genç adamdan bu kadar yürek gücü, bu kadar kahramanlık, bu kadar olgunluk, bilinen ve bilinmeyen bu kadar çok fedakarlık, ne kadar çok mezar talep edecek olan kutsal savaşı ilan etme konusundaki ortak eylem kararı için!
10 Aralık 1922, bu toprakların gençlerini büyük bir sınava çağırdı.

* Efsanevi Robin Hood tipi adamlar. (Tr.)

Ne Bükreş'tekiler, ne uzaktaki ben, ne de lise öğrencisi olan ama bugün bu kadar çok hapishanede çürüyen veya yer altında uyuyan diğerleri, bu günün bizi bu kadar tehlikeye atacağına, getireceğine inanamazdık. Ülkemizi savunmak için verdiğimiz savaşlarda bize pek çok darbe ve pek çok yara verildi.

Bükreş, Cluj, Iasi ve Cernauti'de, liderlerin değil, kendi sezgi güçlerinin rehberliğinde düşmana yönelen öğrenci kitlelerinde müthiş bir patlama yaşandı. Önce Yahudi basınına bakıyorlar: Adevarul ("Gerçek"), Dimineata ("Sabah"), Mantuirea ("Kurtuluş"), Opinia ("Görüş"), Lumea ("Dünya"), sıcak yataklar Romenler için ahlaki enfeksiyon, zehir ve kafa karışıklığı. Onları yok etmek için onlara yöneliyorlar, ama aynı zamanda Rumen halkına, tetikte olmaları gereken düşmanın ön cephesinin tehlikesini göstermek için de başvuruyorlar. Basına karşı gösteri yapmak şu anlama gelir: Basına karşı gösteri yapmak, onu ulusal çıkarların düşmanı ilan etmek ve böylece Yahudilerin veya Yahudileştirilmiş Rumenlerin yazdığı basın tarafından aldatılmalarına, kör edilmelerine veya yönlendirilmelerine izin vermemeleri için Rumenlerin dikkatini çekmek anlamına gelir.

Bu basın dini düşünceye saldırıyor, böylece Romanya'nın ahlaki direncini zayıflatıyor ve Tanrı ile bağlarını koparıyor. Bu basın, anti-ulusal teorileri yayarak, milletlerine olan inancı zayıflatıyor ve onları her zaman savaş ve fedakarlık arzusu olan vatan topraklarından, ona olan sevgilerinden uzaklaştırıyor.

Bu basın, Romen çıkarlarımızı yanlış bir şekilde tanıtıyor, Romenleri ulusal çıkarlara ters düşecek şekilde yanlış yönlendiriyor ve yönlendiriyor. Bu basın, yabancının kendi çıkarlarını tatmin edebilmesi için vasat unsurları ve yolsuzluğa yatkın adamları yüceltir ve Yahudiliğe ve onun çıkarlarına herhangi bir iyilik yapmaya tenezzül etmeyen ahlaklı insanları alçaltır.

Bu basın, her gün ve sistematik olarak sansasyonel suçları, ahlak dışı vakaları, kürtajları, maceraları yayınlayarak milletin ruhunu zehirliyor.

Bu basın, iftirayı Rumen savaşçılar için bir yıkım silahı olarak kullanarak, şeytani bir ısrarla gerçekleri öldürüyor ve yalanlara hizmet ediyor. Bu nedenle Rumenlerin bir Yahudi gazetesini okurken dikkatli olmaları, gelişigüzel basılmayan her kelimeye dikkat etmeleri ve bunun ardındaki Yahudi planını deşifre etmeye çalışmaları gerekiyor. Öğrenci hareketinin Yahudi haber merkezlerini arayarak onları Rumen halkının düşmanı ilan ederken tüm Rumenlerin dikkatine sunmak istediği konular bunlardı. Öğrenci kitlelerinin müthiş patlamalarının liderler tarafından değil, sezgi güçleri tarafından yönlendirildiğini vurguladım.

Çünkü bir kişinin birkaç kişiyi düşmanca bir gösteri düzenlemek üzere birinin evine götürmesi kolaydır, ancak büyük kalabalıklar içgüdülerinin emriyle birine düşmanlıkla yöneldiğinde, o kişi, temyiz hakkı olmaksızın, devletin düşmanı olarak kınanır. millet.

"NUMERUS KLAUSUS"

Öğrenci kavgalarında "numerus clausus" formülü ağızdan ağza aktarılıyor ama kurtarıcı bir formül olarak değil, kitleler formüller yayınlamadığı için tehditleri işaret ediyor.

"Numerus clausus", Yahudi tehlikesi çok fazla olduğundan onları artık okullarda, ticarette, sanayide veya bağımsız mesleklerde destekleyemeyeceğimiz anlamına geliyor. "Numerus clausus"un anlamı "büyük sayılarınıza dikkat"tir, çünkü ulusal direniş gücümüzü aşar ve harekete geçmezsek

halk olarak yok olacağız.

Bu, bu formülün toplam değeridir. Ya da dilerseniz ekonomi ölçüsü olarak acil durum formülü, gerekli ilk yardım değeri taşır, ancak hastalığı tedavi etmede tamamen yetersizdir. “Numerus clausus” başlı başına şu anlama gelir: Yahudilerin okullarda, mesleklerde vb. sınırlandırılması. Bu sınırlama ne kadardır? Romanya'daki tüm Yahudi sayısının Romen sayısına oranı. Yani Romanya'da 15 milyon Rumen ve 3 milyon Yahudi varsa oran yüzde 20'dir. "Numerus clausus" formülüne göre, Yahudilerin okullara, tıp mesleklerine, barlara vb. %20 oranında kabul edilmesi gerekir: "numerus clausus", Yahudi sayısının kendi sayıları ile toplam Yahudi sayısı arasındaki orana göre sınırlandırılması anlamına gelir. Romenler.

"Numerus clausus", sorunu çözecek bir formül değil, Yahudileri uluslar içinde yeniden dağıtmaya yönelik bir formüldür. Bu formül kayda değer oranlarla ilgilendiğinden neredeyse hiçbir şeyi çözmez, ancak Yahudilerin yüksek oranını azaltmaz. Yahudiler 3 milyon olsa geriye bu kalır. Hele ki bu yüksek oranın sebebini ele almıyor, nasıl azaltılabileceğini göstermiyor; son olarak, kendi başına Yahudi sorununu çözmenin yolunu teşkil etmez.

YAHUDİ SAYISI

Yahudilerin çokluğu bir dizi soruna yol açıyor: 1. Romanya'nın toprak sorunu; 2. Kent sorunu; 3. Rumen okulu ve egemen sınıfın sorunu; 4. Ulusal kültür sorunu.

Bütün bunlar Profesör AC Cuza'nın yazılarında kusursuz bir şekilde ele alınmaktadır. Kişiler, Sanatta Milliyet, Makaleler, Meclis Konuşmaları, Ekonomi Politik Dersi. Aşağıda sunduğum fikirler esasen Profesör Cuza'nın düşüncesine aittir.
Romanya'daki Yahudilerin sayısı tam olarak bilinmiyor.
Bunun nedeni, toplanan istatistiklerin Romen siyasetçiler açısından büyük bir ilgisizlikle yapılmış olması, böylece kendi ulusal ihanetlerini örtbas edebilmeleri ve Yahudilerin her yerde istatistiklerin gerçekliğinden kaçmasıdır. Bir atasözü şöyle der: "Yahudiler yalanlarla yaşarlar ve gerçekle karşılaşınca ölürler." Bu arada, uzun bir süre Maliye Bakanlığı Devlet İstatistikleri Direktörü, gerçek adı Leon Coler olan Leon Colescu idi. Ve onların bakış açısına göre haklılar, çünkü eğer Romenler Yahudi nüfusunun tam sayısıyla karşı karşıya kalsaydı, gerçek bir ulusal tehditle karşı karşıya olduklarını anlayacaklar ve anavatanlarını savunmak için ayağa kalkacaklardı. başka bir deyişle, istatistiksel gerçekler karşısında Yahudi gücü sarsılır, ölür. Ancak gerçekleri saklayarak, yalanlarla çarpıtarak yaşayabilir.

Romanya'da 2 ila 2,5 milyon Yahudi olduğuna inanıyoruz. Eğer iddia ettikleri gibi sadece bir milyon Rumen halkı olsaydı

ölümcül tehlikeyle karşı karşıya. Çünkü önemli olan sadece sayının kendisi değil, niceliği değil, aynı zamanda bu sayının niteliği, özellikle de Yahudilerin devletin işlevsel yapısında ve ulusun yaşamında her yönüyle işgal ettiği konumlardır.

Topraklarımız işgaller ülkesi olmuştur. Ancak uzun tarihi boyunca hiçbir işgalci, günümüz Yahudileri kadar korkunç sayılara ulaşmadı.
İşgaller üzerimizden geçti; günümüzün işgalcileri asla ayrılmıyor. Her zamankinden daha fazla bilinmeyen sayılarda topraklarımıza yerleşiyorlar ve bu toprakların vücutlarında ve insanlarında kabuk gibi duruyorlar. Bu Yahudi istilası ne zaman başladı? 1800'lü yıllarda Moldova'nın tamamında yalnızca birkaç bin Yahudi bulunuyordu. 1821'de Bükreş'te 120 aile vardı.

Topraklarımızda bu geç yerleşimin nedeni, Yahudilerin her zaman ticaretle meşgul olmaları ve ticaretin gelişmesi için özgürlük ve güvenlik gerektirmesidir.

Romanya'da bu iki koşul eksikti: Bir yanda Romanya topraklarını kullanma özgürlüğü, dolayısıyla ticareti genişletme ihtimali, diğer yanda istikrar ve güvenlik. Romanya toprakları dünyadaki en güvensiz topraklardı. Rumen köylüsünün yıldan yıla ev, hayvan, iş veya ürün güvenliği yoktu. Ülkemiz yüzyıllar boyunca işgallerle harap edilmiş ve çoğunlukla yabancı hakimiyeti ve kanlı haraçların ardından bir savaş alanı olarak hizmet vermiştir.

Yahudilerin bu topraklarda ne yapması gerekiyordu? Hunlarla, Tatarlarla, Türklerle savaşmak mı? Yahudi istilası sadece 100 yıl önce başladı. 1829'da Edirne Barışı sonucunda ticaret serbestisi tanındı ve aynı zamanda daha huzurlu bir yaşamın ufukları da belirmeye başladı. İşte o zaman istilaları başladı; her geçen yıl Rumen başlarımıza, özellikle de Moldovalı başlarımıza karşı çoğalarak, zenginliğimizi tüketiyor, ahlaki açıdan yok ediyor ve bizi yok olmakla tehdit ediyorlardı. 1848'de Moldovalı tüccarlar ve sanayiciler, Yahudi tüccarlara ve onların dürüst olmayan rekabetlerine karşı önlem alınmasını talep ederek yönetici Mihail Sturza'ya şikayette bulunmaya başladılar.

O günden bu yana işgal giderek arttı. Şiddet, ahlaki ve fiziksel cesaret fikrini varsaydığı için "İstila" doğru terim olmayabilir.
"Yahudi sızması" daha fazla

Bu terim, zekice nüfuz etme, korkakça ve kalleşçe nüfuz etme fikrini daha iyi kapsadığı için uygun bir terimdir. Çünkü savaşı, risklerle yüzleşmeyi, büyük fedakarlığı, kazanılan fethi haklı çıkarmadan bir halkın toprağını ve zenginliğini çalmak küçümsenecek bir şey değildir. Yavaş yavaş Romanya'nın küçük ticaret ve sanayisini ele geçirdiler; daha sonra aynı aldatıcı taktikleri kullanarak büyük işletmelere ve büyük sanayiye saldırarak ülkenin kuzey yarısındaki şehirlerin kontrolünü ele geçirdiler. Romanya orta sınıfına yönelik saldırı, yalnızca düşmanı felç etmek için omurgasından sokan bazı yırtıcı böceklerde görülen hassasiyetle gerçekleştirildi.

Daha uygun bir yer seçemezlerdi. Orta sınıfa başarılı bir şekilde saldırmak, Rumen halkını ikiye bölmek anlamına geliyordu. Çifte teması olan tek sınıftır: düşük, köylü sınıfı ile onun üzerine bindirilen ve daha iyi ekonomik durumu ve eğitimi sayesinde onun üzerinde otorite uygulayan; omuzlarında taşıdığı egemen sınıfla birlikte. Orta sınıfa yönelik başarılı bir saldırı, yani onun yok edilmesi, ardından ölümcül bir sonuç getirir; saldırganın daha fazla çaba göstermesine gerek kalmaz: a) Egemen sınıfın çöküşü (Bu egemen sınıf eninde sonunda çökecektir), b) Yeniden yapılanmasının imkansızlığı, c) Köylü sınıfının şaşkınlığı ve hayvanlaşması, yenilgisi ve köleleştirilmesi. Nihayetinde Yahudilerin Romanya orta sınıfına yönelik saldırısının amacı ölümdür. Bazılarının sandığı gibi Rumen halkının ölümü, son Rumen'in ölümü anlamına gelmiyor. Bu ölüm esaret içinde yaşam demektir. Yahudiler için çalışacak milyonlarca Rumen köylünün köle hayatına indirgenmesi. İşte Profesör Nicolae Iorga'nın Yahudilerin sayısı ve bölgemize gelişiyle ilgili sonuçları. Profesör Lorga, 13 Eylül 1913'te Romanya Akademisi'nde sunulan ve bu soruyu açıklayan "Beyliklerimizde Yahudilerin Tarihi" adlı makalesinde diğer şeylerin yanı sıra şunları belirtir:

“1764-1766 yılları arasında Neamt'ta birkaç Yahudi Manastır topraklarına yerleşti” (s. 18).

“Botosani'de hükümdarın 1757'dekine benzer hiçbir belgesinde şehrin diğer sakinleri arasında Yahudilerden bahsedilmiyor” (s. 17).

"Bazen bir Yahudi Suceava'da kilise topraklarında meyhane bekçisi olarak ortaya çıkar; bazen de Ocna, Harlau, Siretiu, Galati, Barlad'da küçük tüccarlar olarak görünür (Barladlı Hıristiyanların ticaretle herhangi bir dönemden daha fazla meşgul oldukları söylenebilecek bir zaman vardı) diğer meslek) "(s.10); "daha sonra 1741'de sadece 'Moldavyalılar' ve 'Ermenilerin' bilindiği Roma'da; 1755'te 'iki meyhane' ve bir Yahudi kadının varlığından söz edilen Targul Frumos'ta" (s.17-18).

Bucovina'da, 1775'te ilhak edildiği sırada:

“Hotin ve Suceava'nın bir kısmının ilhak edildiği Cernauti ve Campulung bölgelerinde - tüm bu bölgelerde - Avusturya imparatorluk egemenliğinden önce yalnızca 206 Yahudi aile vardı.

1775 yılında Galiçya selinden dolayı sayıları 780-800 aileye ulaştı.
Ülkenin ilk valisi General Ehzenberg, kendilerini esas olarak şarap, viski, bira içeren tavernalar oluşturmaya adadıklarını öğrendi ...
General, onların "tembelliğe eğilimli, Hıristiyan işçilerin teri üzerinde çok fazla sorun yaşamadan yaşayan en sapkın insanlar" olduğunu söylüyor. "

1781'de faaliyet gösteren bir komisyon şunu gösteriyor:

"Bu ülkede Yahudiler, köylüden yumurtadaki civciv, çiçekteki bal, ana rahmindeki kuzuyu çok az bir ücret karşılığında satın alma ve bu tefecilik yoluyla yerlileri kuruyana kadar emme alışkanlığındalar. , onları yoksulluğa sürüklüyor, böylece borç yükü altına giren köylüler geleceğe yönelik kendilerini kurtaracak kaynak bulamıyor, ülkeden kaçıyorlar.Bu ülkenin (Moldova) yönetimini, ardından boyarları, özellikle de Constantin Moruzi'yi görüyoruz. , kendilerini umutsuzca onlardan savunuyorlar.
"

"... Kaballar, eski duruma katlanmak için Enzenberg'e yıllık 5.00,0 altın yazmayı teklif ederken, hükümdarımızı da yozlaştırmaya çalışıldı ama o, ülkesini topyekun yıkıma maruz bırakmak yerine PARA'yı reddetti" * , (s.20).

Daha sonra, 1840-48 civarında, Profesör Iorga şunu söylüyor:

"Moldova'nın dört bir yanında, şişelenmiş biskey patatesleri ve diğer zehirlerle dolu, meyhane meyhanesi olan ve egemen sınıfın uygar ahlaksızlıklarını besleme yarışını tüketen bu sömürü ve ahlaksızlık kurumları hesaba katılabilir" (s. 34).

Profesör Iorga şunu yazıyor:

"Yine de Yahudi unsurların teşvik ettiği yabancıların ülkeye müdahalesi durmadı. 1878'de Romanya'nın bağımsızlığını tanımadan önce koşullar dayattılar (Romenlerin çok fazla kan dökerek kazandıkları) ve bağımsızlık sorunu üzerine hakaretler yağdırdılar: Mevcut Kahal'lar Romanya liderlerine ne kadar ödüyor?

Siyasi açıdan yarısını Moldovalı Yahudilerin eline teslim ederek intihar etmekten kendini alamayan Romanya... Ve Kogalniceanu köyleri alkolden ve Yahudi tefeciliğinden koruduğu için, Bay Maiorescu da yurtdışındaki dindaşlarının baskısı sonucu ülkede yabancılara sivil haklar verilmesi hakaretine karşı Romanya'nın onurunu savunuyor. "(s.39).

Bu örnekleri büyük, tanınmış ve tartışmasız bir bilimsel otorite tarafından rapor edilen şekilde, Romanya topraklarında Yahudi yerleşimlerinin başlangıcına ışık tutmak için aktarıyorum.

ROMANYA TOPRAĞI SORUNU - BÖLGE HUKUKU

Bu dünyada, yabancı bir istilayla karşı karşıya kalan ve topraklarının içinde bulunduğu kötü durumu acıyla karşılamayan bir vahşiler kabilesinden başka bir insan olamaz. Tarihin başlangıcından günümüze kadar tüm dünya halkları vatan topraklarını savunmuşlardır. Bizimki gibi tüm halkların tarihi, topraklarını savunma mücadeleleriyle doludur. Tehdit altındaki topraklarımızın savunmasında sayılmamız bizim Rumen gençliğimizin bir anormalliği, bir hastalık durumu muydu? Ya da onu tehlikede gördüğümüzde onu savunmamamız bir anormallik mi olur? Bunu savunmamak, yani tüm ulusların yaptığını yapmamak bizim için anormal olur. Kendimizi tüm dünyayla ve tüm tarihimizle çelişkiye düşürmek bir anormallik ve hastalık durumu olacaktır.

Neden tüm halklar kendi topraklarının savunulması için savaştı, savaştı ve her zaman savaşacak diye soruyorum kendime? Toprak bir milletin varlığının temelidir. Milletin kökleri, toprağın derinliklerindeki bir ağacın köklerine benzer; gıdasını ve hayatını buradan alır. Havada asılı olarak yaşayabilen ağaçlar olmadığı gibi, toprak olmadan da yaşayabilen insan yoktur. Kendine ait toprağı olmayan bir ulus, başka bir ulusun toprağına, yani kendi bedenine yerleşmedikçe, geçimini baltalamadıkça yaşayamaz. Allah'ın insanların hayatlarını düzenleyen kanunları vardır. Bu kanunlardan biri de toprak kanunudur. Tanrı her insana içinde yaşayabileceği, büyüyebileceği, gelişip kendi kültürünü yaratabileceği belirli bir bölge vermiştir.

Romanya'daki Yahudi sorunu, başka yerlerde olduğu gibi, Yahudilerin bölgenin bu doğal yasasını ihlal etmesinden ibarettir. Topraklarımızı işgal ettiler. Suçlular onlar ve onların suçlarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalanlar biz Rumen halkı değiliz. Temel mantık bize şunu söyler: Suçlu, işlenen suçun sonuçlarına katlanmalıdır. Acı çekmek zorunda kalacak mı? Bırakın acı çeksin!
Tüm suçlular acı çekiyor. Dünyadaki hiçbir mantık bana başkaları tarafından yapılan bir ihlalden dolayı ölmem gerektiğini söyleyemez.

Dolayısıyla Yahudi sorunu "ırksal nefretten" kaynaklanmıyor. Bu, Yahudilerin tüm halkların yaşadığı yasalara ve doğal düzene karşı yaptıkları bir ihlalden kaynaklanmaktadır.

dünyanın. Yahudi sorununun çözümü? İşte burada: suçluların evrensel doğal düzene yeniden girişi ve onların

doğal hukuka saygı duymak. Ancak ülkenin kanunları aynı zamanda Yahudi istilasını da yasaklıyor. Anayasanın 3. maddesi şöyle diyor: "Romanya toprakları yabancı kökenli bir nüfus tarafından sömürgeleştirilemez."

İki milyon Yahudinin Romanya topraklarına yerleşmesi sömürgeleştirme değilse ne anlama geliyor? Ancak bu bölge Rumen halkının devredilemez ve geri alınamaz mülküdür. Ve birisinin yazdığı gibi, 50'den sonra değil, 100'den sonra değil, hatta binlerce yıl sonra bile, 1000 yıllık Macar işgalinin ardından Transilvanya topraklarını yeniden fethederek bu toprakların hakkına sahip çıkacağız.

BİZ VE TOPRAĞIMIZ

Etrafımızdaki tüm insanlar başka bir yerden gelip şu anda yaşadıkları topraklara yerleşmişler. Tarih bize Bulgarların, Türklerin, Macarların vs. gelişiyle ilgili kesin tarihler veriyor. Yalnızca tek bir halk yoktan geldi: bizimki. Zamanın sisleri içinde meşe ve göknarlarla birlikte bu topraklarda doğduk. Biz ona sadece çalıştığımız ekmek ve varoluşla değil, aynı zamanda toprağında uyuyan atalarımızın tüm kemikleriyle de bağlıyız. Bütün velilerimiz burada. Tüm anılarımız, tüm savaş zamanı zaferlerimiz, tüm tarihimiz burada, bu topraklarda gömüldü.

İşte ölümsüz Kral Decebal'in külleriyle Sarmisegetuza'nın kalıntıları, çünkü Decebal gibi ölmeyi bilen asla ölmez. 'Burada hükümdarlar Musatinler ve hükümdarlar Basarablar yatsın; Burada, Podul Inalt, Razboeni, Suceava, Baia, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Alba, Chilia'da savaşta ölen Rumenlerin, soyluların ve köylülerin sayısı, çimenlerin yaprakları ve bıçakları kadar uyuyor.

Posada, Calugareni'de, Olt nehirleri üzerinde, jiu e.Cerna, Turda'da; Talihsiz ve unutulmuş Moti de Vidra dağlarından Huedin ve Alba-Iulia'ya (Horia ve silah arkadaşlarının işkence yeri) kadar her yerde savaşların tanıklıkları ve kahramanların mezarları var. Dragoslavele ve Predeal'deki Olten Dağları'ndan, Oituz'dan Vatra Dornei'ye kadar tüm Karpatlar'da, zirvelerde ve vadilerin dibinde, her yerde Rumen kanı nehirler gibi akıyordu. Halkımızın zor zamanlarında gece yarısı Romanya topraklarından bizi savaşmaya çağıran çağrıyı duyduk. Soruyorum ve bir cevap bekliyorum: Yahudiler hangi hakla bu toprakları bizden almak istiyorlar?

İddialarını ve her şeyden önce biz Rumenlere, kendi topraklarımızda meydan okumaktaki cüretkarlıklarını hangi tarihsel argümana dayandırıyorlar? Bizler bu dünyaya sadece ruhumuzun hissettiği milyonlarca mezar ve milyonlarca görünmez ip ile bağlıyız ve yazıklar olsun bizi bu dünyadan koparmaya çalışanlara.

ŞEHİRLERİN SORUNU

Ancak bu Romanya toprakları içerisinde Yahudiler rastgele hiçbir yere yerleşmediler. Şehirlere yerleştiler ve içlerinde yoğun Yahudi nüfuslarından oluşan gerçek adalar oluşturdular. İlk başta, kuzey Moidavia'nın ticaret şehirleri ve kasabaları işgal edildi ve fethedildi: Cernauti, Hotin, Suceava, Dorohoi, Botosani, Soroca, Burdujeni, Itcani, Briceni, Secureni, vb.

Onlardan önce Rumen tüccar ve tüccar yavaş yavaş ortadan kayboldu; bugün bir cadde, yarın başka bir cadde, yarından sonraki gün bir sektör. 100 yıldan az bir sürede,

Romanya'nın antik şöhrete sahip merkezleri, gerçek Yahudi kalelerine benzemeye başlayarak Rumen karakterlerini kaybettiler. Moldova'nın diğer şehirleri de hızla düştü: Roman, Piatra, Falticeni, Bacau, Vaslui, Bariad, Husi, Tecuci, Galati; ve Moldavya'nın birincisinden sonra ikinci başkenti ve eski Suceava'mız olan Iasi, Büyük Stefan'ın kalesinin fakir ve görkemli kalıntılarını çevreleyen kirli bir Yahudi yuvasına dönüştürüldü.

Artık Iasi'de bir Rumen veya
bkz

Rumen evi veya bir Rumen dükkanı. İnsanlar artık harabe ve çürüme halindeki ünlü kiliselerin önünden geçiyorlar:. Rumen ayakkabıcılar loncası tarafından inşa edilen Talpalari Kilisesi*, Rumen koşumcular loncası tarafından inşa edilen Curelari Kilisesi*. Her şey parçalanıyor. Büyük Iasi şehrinde artık Rumen bir ayakkabıcı ya da koşum imalatçısı yok.

Eski Moldavyalı soyluların Aziz Nikolaos Kilisesi tamamen çöktü; ve etraflarındaki mezarların üzerindeki Yahudi restoranları hâlâ çöplerini, çöplerini ve çöplerini atıyor. En büyük kalabalığın bulunduğu Ana Meydandaki Kilise ise kişi azlığından dolayı kapalı. Ve şu anda bu insan yığınını oluşturan da Yahudi nüfusudur. Lapusneanu Caddesi'nde adeta acı çekiyormuş gibi inleyen Cuza Voda'nın sarayı Yahudi bankasına dönüştürülmüş, eski bahçesinde ise Filistin tarzı bir Yahudi tiyatrosu görülebiliyor. Yabancı işgalci, en kutsal saydığımız her şeyi ayaklar altına alıyor. Kalplerimiz acıyla inliyor. Ruhu parçalanmış olan biz çocuklar kendimize şunu soruyoruz: Kendi halkına karşı bu kadar düşmanca davranan Rumen nasıl olabilir? Nasıl bu kadar çok hain olabilir? İhanet anında neden duvara sıralanmadılar ya da diri diri yakılmadılar? Nasıl oluyor da herkes duygusuz oluyor? Neden hiçbir şey yapmıyoruz?

Üzerimize yük olan, ruhumuzu rahatsız eden, hayatımızı rahatsız eden vicdan sorunlarıdır bunlar.
Savaşlar, acılar ve mezarlar dışında asla huzurumuzu bulamayacağımızı biliyoruz.
Sessizliğimiz bizi korkaklıkla kaplıyor ve her dakika gecikme bizi öldürüyor gibi görünüyor.

Ülkenin yorgun ve daralmış bedeninde açık yaralar olan Bessarabia'nın ticaret kasaba ve köylerinden bahsetmiyoruz bile.
Rumenlerin köle olarak her gün öldüğü Maramures'ten bahsetmedik bile. Maramures'in büyük trajedisini anlatabilecek hiçbir kelime yok. Ama çürüklük bir kanser gibi yayıldı; Ramnicul-Sarat, Buzau ve Ploesti'ye ulaştı ve başkente girdi. 15 yıl içinde eski bir Rumen mahallesi olan Vacaresti düştü; Dudesti tamamen düştü; aynı şekilde Calea Grivitei'deki Rumen tüccarlar. Obor mahallesinin ünlü tüccarları ölür ve yerlerine Yahudiler gelir; Calea Victorieil * düştü. Bugün gerçekte bu sadece Romanya'nın "yenilgi" yolu haline geldi; Calea Victoriei'deki mülklerin dörtte üçü artık Yahudilerin elinde. Son on yılda Yahudiler batıya, Tuna ovası boyunca Oltenia'yave Cesur Mikail'in başkenti Craiova'nın başkentine doğru yayıldılar; İyi maaş alan ve Yahudi sorunu yokmuş gibi davranan Rumen politikacıların koruması altında Ramnicul-Valcea, Severin'e gittiler.

Bu politikacıların kendi halklarına olan bu ihaneti o kadar dehşet verici ki, eğer hala hayattalarsa, halk onların gözlerini oymalı; Ölmüşlerse kemikleri çıkarılıp meydanlarda yakılmalıdır. Çocukları ve torunları yargılanacak, mallarına el konulacak, "hain çocukları" diye damgalanacaklardı. Şehirler bir ulusun ekonomik merkezi olduğundan, Romanya şehirlerimizin kaybının bizim için yıkıcı sonuçları var. Ülkenin bütün zenginliği onlarda toplanmıştır. Öyle ki şehirleri kim kontrol ederse, bir milletin geçim kaynaklarını, zenginliğini de kontrol eder. Milli servetimizin sahibi olan biz Rumenlere kayıtsız kalır mıyız? Kendimiz mi yoksa Yahudiler mi? Dünyadaki herkes için bu önemsiz bir mesele olabilir. Çünkü bir popülasyon kendi içinde çoğalır ve gelişir.

Bu araçlar ne kadar az olursa, söz konusu nüfusun büyümesi o kadar az olur ve gelişme şansı da o kadar az olur ve bunun tersi de geçerlidir. Nüfus yasasına ilişkin bu gerçekler tüm iktisatçılar tarafından incelenmiş ve Profesör Cuza tarafından rakipsiz bir açıklıkla formüle edilmiştir. Romanya'nın zenginliklerinin Yahudilerin eline geçmesi, yalnızca Romenlere ekonomik veya siyasi bağımlılık anlamına gelmiyor - çünkü ekonomik özgürlüğe sahip olmayanların siyasi özgürlüğü de yok - aynı zamanda daha fazlası anlamına da geliyor: büyüme yeteneğimizi ezen ulusal bir tehdit. nüfusta. Geçim kaynaklarımız yok oldukça biz Rumen topraklarımızda yok olup, gerek yurt dışından gelen işgaller gerekse geçim kaynaklarımızın gasp edilmesi nedeniyle yerlerimizi sayıları her geçen gün artan Yahudi nüfusunun eline bırakacağız. geçimimiz, zenginliğimiz.

* Sırasıyla ayakkabıcı ve koşum takımı yapımcısı için çoğul. (Tr.)

İkincisi, şehirler bir ulusun kültür merkezleridir**. Burada şehirlerde okullar, kütüphaneler, tiyatrolar, derslikler var ve hepsi şehir sakinlerine hizmet ediyor. Yahudi bir aile beş ya da altı çocuğunun okulunu kolaylıkla geçindirebilirken, şehirden uzak bir köydeki Rumen köylü, bir çocuğunu sonuna kadar zorlukla okula gönderebiliyor. Ve bu durumda, evdeki diğer dört veya beş çocuğun refahını tehlikeye atacak kadar güç ve zenginlik açısından tamamen tükenmiş durumda. Dolayısıyla şehirleri kontrol eden, kültüre katılım olanaklarını da kontrol eder. Ama hepsi bu değil. Bir milletin dünyadaki kültürel misyonunu şehirler ve okullar aracılığıyla yerine getirir. Rumenlerin kültürel misyonlarını Yahudi sesleri, kalemleri, kalpleri ve zihinleri aracılığıyla yerine getirmeleri nasıl mümkün olabilir?

Son olarak şehirler bir milletin siyasi merkezleridir, milletler de şehirlerin öncülüğünü yapar. Şehirleri doğrudan veya dolaylı olarak kontrol eden kişi, ülkenin siyasi liderliğine de sahip olur. Şehirlerin dışındaki kırsal kesimden geriye ne kaldı? Artık Romanya şehirlerinin efendisi haline gelen zengin Yahudilerin veya Rumenlerin (belediye başkanları, belediye başkanları, polis, jandarmalar) önderlik ettiği, insani geçim kaynaklarına sahip olmayan, tükenmiş ve yoksullaşmış, kültürden yoksun, içkiden zehirlenmiş birkaç milyon köylüden oluşan bir kalabalık. Yahudi planlarının kayıtsız uygulayıcılarından başka bir şey olmadıkları için sadece sözde yöneticiler olan kabine bakanları. Bu yetkililer destekleniyor, pohpohlanıyor, hediyeler yağmuruna tutuluyor, idari konseylere dahil ediliyor, yargısal ekonomik güç tarafından aylık ödeme yapılıyor (Yahuda'ya yalnızca bir kez ödeme yapılıyor); paraya olan arzuları uyanıyor, lükse ve ahlaksızlığa sürükleniyorlar ve Yahudi direktiflerine ve emirlerine uymadıklarında kabine bakanı olmalarına rağmen oldukça basit bir şekilde ihraç ediliyorlar. Maaşları ve ödenekleri kesiliyor, hırsızlıkları ortaya çıkıyor ve şaibeli anlaşmalar açığa çıkıyor; bu da onları tehlikeye atmak için suça sürüklüyor.
Şehirlerimizi kaybettiğimizden beri Romanya vatanından geriye kalanlar bunlar: dürüst olmayan bir yönetici sınıf, özgürlüğü olmayan köylülerden oluşan bir halk ve ülkesi ve geleceği olmayan tüm Rumen çocukları.

ROMANYA OKULU SORUNU

Şehirleri kontrol eden okulları kontrol eder, bugün okulları kontrol eden yarın ülkeyi kontrol eder. İşte 1920'den bazı istatistikler:

Cernauti Üniversitesi'ndeki durum

Felsefe Okulu.

Yaz dönemi, Romenler: 174; Yahudiler 574.

Hukuk Fakültesi.

Yaz dönemi, mezhebe göre: Ortodoks:
237 (Romenliler ve Ruthenliler)
Katolikler: 98
Lutherciler: 26
Diğer dinler: 31
İbranice: 506

De Situatia demografica a Romaniei (Romanya'daki Demografik Durum), Em. Vasiliu-Cluj s. 84

*
**Zafer Yolu, şık bir alışveriş caddesi (Tr.)
Bkz. AC Cuza, Apararea Nationala ("Ulusal Savunma") No. 3, 1 Mayıs 1922.

Besarabya'da

Kırsal ilkokullar: Erkekler:
72.88,9 Romen, 1.974 Romen olmayan etnik Hıristiyan Kızlar: 27.555 Romen, 1.302 Rumen olmayan etnik Hıristiyanlar , 1.281 Yahudi. , 2.147 Yahudi.

Kentsel İlköğretim Okulları: Erkekler.
6.385 Rumen, 2.435 Rumen olmayan ve bunların 1.351'i Yahudiydi. Kızlar:
5.501 Rumen, 2.435 Rumen olmayan, bunların 1.492'si Yahudiydi.

Orta ve mesleki okullar: 1.535
Ortodoks, 6.302
İbranice,

Karma ortaöğretim okulları: 690
Ortodoks, 1341 İbrani.

(A.g.e., s. 84-5)

eski krallıkta
Rumen Yahudileri
Bacau Lisesi 363 198
Botosani Lisesi 229 127
Botosani Kadın Lisesi 155 173
Dorohoi Lisesi 177 167
Falticeni Lisesi 152 100
Ulusal Lise, Yaş 292 201
İyi İskender Spor Salonu, Iasi 93 215
Büyük Stefan Spor Salonu, Iasii 94 120
Roma Lisesi 256 157
Piatra-Neamt Lisesi 343 179

Özel Okullar:
Bükreş 441 781
Yaş 37' 108
Galati 1.90, 199

(0p.cii. S. 85-7)

* 1918'de Romanya'nın birleşmesinden önce Moldavya ve Eflak. (a)

Iasi Üniversitesi'ndeki durum
Rumen Yahudileri
Tıp Fakültesi 546 831
Eczacılık Fakültesi 97 299
Sanat Okulu 35 1 100
Fen Fakültesi 722 321
Hukuk Fakültesi 1.743 370

(0p.cit. S.87-8)

Romanya'nın eğitim sistemi çok sayıda Yahudi tarafından bu şekilde yok ediliyor ve iki sorun ortaya çıkıyor:

1. Romanya egemen sınıfının sorunu, çünkü okullar yarının liderlerini yetiştiriyor; sadece politikacıları değil, tüm faaliyet alanlarındaki tüm liderleri.

2. Ulusal kültür sorunu; çünkü okul, bir halkın kültürünün şekillendiği laboratuvardır.

Yahudiler tarafından baskı altına alınan Rumen okul sisteminin trajedisinin altını çizmek için, ulusumuzun en seçkin pedagoglarından biri olan Iasi Üniversitesi'nden Profesör Ion Gavanescul'un acı verici keşiflerini aşağıda alıntılamanın özellikle önemli olduğunu düşünüyorum: Artık onları görmek istemiyoruz. Öğrencilerin ezici çoğunluğunun Yahudi unsurlardan oluştuğu Iasi Ulusal Lisesi'nin sunduğu gösteri. Az sayıdaki Rumen öğrenci kendini tuhaf hissediyor; teneffüs sırasında huzursuzca köşelere çekilirler. Hoşgörülen azınlığı oluştururlar.

Çoğu ayrı yaşıyor, birbirleriyle endişeleri, oyunları, toplulukları, Macaby, Hacoah, Macoah vb., toplantıları ve dersleri, sporları, çalışma planları ve güzel vakitleri hakkında konuşuyorlar.
Ve Romenlerin takdir yetkisi konusunda şüpheye düştüklerinde, Yahudi öğrenciler (ülkede azınlık olmasına rağmen okulda çoğunluk) kendi aralarında fısıldaşıyor ya da doğrudan Yidiş'e geçiyorlar...

Ne yazık ki Romen öğretmenler bu öğrenci ruhlarıyla karşı karşıya!
İstemsizce ördek yumurtalarından çıkan tavuğu hatırlıyor. Şuna bir bakın, gölün kıyısında kıkırdayarak, korkarak dururken, suya atlayan başka türden yavrularını çaresizce çağırırken, takip edemeyeceği bir şekilde diğer tarafa kayarken. Bu kitleye hangi milliyetçilik okulunu öğretebilirsiniz? Eğer içinizde vatanseverliğin, Rumen özlemlerinin ve ideallerinin ateşini hissediyorsanız konuşabilir misiniz? Ağzını bile açabiliyor musun? Çeneleri kilitleniyor, sözleri dudaklarında donuyor.

Büyük Kogalniceanu, yabancı öğrencilerle dolu sıraların önünde... Rumenlerin tarihini anlatan ünlü konuşmasını bugün Romanya 'Ulusal' Lisesinin bir Yahudi 'Ulusal' haline geldiği bu yerde yapabilir miydi? bir?

Gücünü anlayış ve inanç dolu parlak gözlerin sempatisinden alan ilhamı kaybederdi.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, ("Tarihsel Anın Zorunluluğu") s.67.

Ve dahası:

Google'ın çevirdiği Makine

"Ve kendimizi ulusal yaşamın yalnızca bir yönü ile sınırlandırmak gerekirse; İngiltere, Fransa ve İtalya'da herhangi bir düzeyde herhangi bir okul görülmüş mü, öğrencilerin çoğunluğunun ülkenin yerli nüfusunu oluşturan halktan başka bir halka ait olduğu bir yer. "Örneğin, bir İngiliz üniversitesindeki hukuk fakültesinde 234 Britanyalıya karşı 547 Yahudi olabileceği düşünülebilir; bu, 1920'de Cernauti Hukuk Fakültesi'ndeki Yahudilerin Romenlere oranıyla aynıdır. ? "Ya da İtalya'daki bir felsefe okulunda 174 İtalyan'a karşı 574 Yahudi olabilir; bu da Cernauti'deki Yahudilerin Romenlere oranıyla aynı mı?

"Bu oranlar normal mi? Bunlar etnik biyolojinin kabul edilemez ve akıl almaz canavarlıkları değil mi? Bunlar, Romen halkının sorumlu yönetici sınıfının cezai bilinçsizliğinin bir göstergesi değil mi? "(I. Gavanescul, a.g.e.cii,)

ROMA LİDER SINIFININ SORUNU

Peki bugünün öğrencileri ve öğrencileri kimlerdir? Bugünün öğrencileri, yarının öğretmenleri, doktorları, mühendisleri, avukatları, belediye başkanları, kongre üyeleri, bakanları, kısacası halkın tüm faaliyet alanlarındaki gelecekteki liderleridir. Eğer mevcut öğrencilerin %50, 60, 70'i Yahudi ise, yarın bu Rumen halkı için mantıksal olarak %50, 60, 70 Yahudi lidere sahip olacağız. Bir ulusun üniversitelerindeki yabancı öğrenci sayısını sınırlama hakkına sahip olup olmadığı hâlâ sorgulanabilir mi?

İşte bu sorunun cevabı Harvard Üniversitesi'nde. Orada Yahudi sorununu inceledikten sonra yalancı bir mezun olan (1906) Morris Gray'in bülteni - Profesör Cuza'nın "Numerus Clausus" s. 11. Morris Gray sorunu prensipte formüle ederek başladı ve şu soruyu sordu: "Öncelikle bir üniversitenin işlevi nedir? İşlevleri nelerdir?

“Görevi bireye karşı ise, üniversiteye kabul açık ve net bir şekilde demokratik ilkeye dayanmalıdır: Her aday, giriş sınavını geçmesi ve öğrenimin ilk dönemini ödemesi koşuluyla kabul edilmelidir. Adayın kişiliğine ya da gizli ilerleme, yetenek ya da kendisine ya da başkalarına yararlı olma olasılıklarına ilişkin ciddi bir araştırma.

Ama eğer üniversitenin görevi millete karşı bir görevse, öğrenci kabulüne ilişkin tavrı da doğal olarak farklı bir esasa dayanmak zorundadır.

Bana göre bir üniversitenin görevi, insan düşüncesinin çeşitli alanlarındaki insanları, en azından bir kısmının kendi alanlarında lider olmasını ve böylece millete hizmet etmesini sağlayacak şekilde yetiştirmektir.

Bu köklü bir prensiptir , Profesör Cuza ekliyor:

"Üniversitelerin görevi milletlerine karşıdır, bunun için her alanda liderler yetiştirmek zorundadırlar ve bu liderler mutlaka etnik köken itibariyle yerli olmalıdır." Çünkü bir milletin üniversitelerinde yabancı liderler yetiştirmesi kabul edilemez. "

Önceki rakamlardan yarının Romen egemen sınıfının ciddi sorununu anlamak mümkün. Yerleşik bir gerçek hâlâ ortada: Romanya, Rumenlerin liderliğinde olmalı. Romanya'nın Yahudiler tarafından yönetilmesi gerektiğini iddia eden var mı? o zaman değilse bir

Genç Rumen öğrencinin haklı olduğunu ve üst üste yığılan ve üst üste yığılacak olan tüm kampanyaların, tüm hataların, tüm rezilliklerin, tüm provokasyonların, tüm komploların, tüm adaletsizliklerin haklı olduğunu kabul etmek gerekir.

Bu genç Rumen, Yahudilerin Rumenleri ve onların en iyi savaşçılarını yok etmek için yürüttüğü savaşta gerekçelerini buluyor.

MİLLİ KÜLTÜR SORUNU

Bunu sorunların en ciddisi olarak gören bir toplum, meyvesinin sıkıntısından endişe duyan bir ağaca benzer. Kendini tırtılların baskısı altında bulduğunda artık bu dünyadaki görevini yerine getiremez, meyve veremez; o zaman hayatın probleminden bile daha büyük olan en üzücü problemle yüzleşmek zorunda kalacaktı, çünkü hayattaki amacının yok olduğunu görmek, onun ölmesi onun için daha acı verici olurdu. En büyük acılar, faydasız çabaların acılarıdır, çünkü bunlar, hayatın anlamsızlığının korkutucu farkındalığından kaynaklanan acılardır.

Biz Rumen halkının artık meyve verememesi korkutucu değil mi? Dünyada diğer halklarınkiyle yan yana parlayacak kendimize ait, kendi halkımıza, kanımıza sahip bir Rumen kültürümüz yok mu? Bugün kendimizi dünyaya Yahudi özüne ait ürünlerle sunmaya mahkum olduğumuzu mu? Bugün, dünyanın Rumen halkının kanımızın ve ulusal dehamızın meyvesini göstermesini beklediği şu anda, kendimize bir teklif sunuyoruz:

Yahudi kültürel karikatürünün enfeksiyonu mu?

Bu soruna büyük bir acıyla bakıyoruz ve tüm geçmişinin tehlikede olduğunu gören, kendini savunmak için silahını kuşanmayan hiçbir Rumen kalmayacak. Burada Profesör I. Gavanescul'un "Tarihsel Anın Zorunluluğu" adlı eserinden şu ölümsüz dizeleri aktarıyorum:

“Romen halkının temel kaygısı, fiziksel varlıklarının korunması kadar varlıkları açısından da önemli olan, insanlığın yaşam ideali alanında iddia sahibi olmaları, yani özellikle Romen karakterli bir kültürün yaratılmasıdır. Bir Rumen kültürünün yabancı karakterdeki bir okuldan ya da ekonomik ya da politik bir örgütten evrimleşmesi imkansızdır. "

"Ulusal yaşamın bir işlevi olarak bir kurum, ancak onu oluşturan insan faktörü Romen olduğunda Romen karakterine sahip olur."

Bu üzücü durumla, bizi ezen çok sayıda işgalciyle karşı karşıya kaldık.
Profesör Gavanescul, ulusal bir okul ve kültür sorununu ortaya atarak kaygı dolu bir şekilde kendi kendine şunu soruyor:

“Romen ruhları nereye sığınabilir? Kendi ülkelerine sürgün edilmenin acı verici ve saplantılı etkisinden nerede kurtulabilirler?” Kurtarıcı haçın koruması altında sessizce düşüncelerini toplamak için girdikleri kilise dışında tek sığınakları okuldur.

Okul, ulusal dehanın yavrularını toplayıp onları besleyeceği, büyüteceği, uçmayı öğreteceği, yalnızca bu ulusal dehanın bildiği ve yalnızca bu ulusal dehanın ulaşması gereken yüksekliklere giden yolu gösterdiği ideal yuvadır. “Okul, milletin yürek tellerinin ve insanların ruhani organlarının, dünyada henüz duyulmamış yeni bir senfoniyi, Allah'ın kendisine özel olarak takdir ettiği doğal yeteneklerinin ilk senfonisini söylemek üzere ayarlandığı sığınak yeridir.

Okul, bir halkın yaşamının büyük gizeminin ortaya çıktığı, etnik ruhun, ölümsüz özünü ışık damlalarına damıttığı ve böylece onun yaratıcı düşüncesiyle kendisi için özel olarak önceden belirlenmiş ideal biçime dönüştürülebildiği bir sığınaktır. Dünya.

Diğer etnik ruhların melodik enstrümanları kültürümüzün senfonisine uyumlu bir şekilde katılamaz. Kompozisyonları gereği, yalnızca halklarının notasını çalmak için nasıl eğileceklerini biliyorlar.

Ne tür bir Rumen senfonisi üretebilirlerdi?

Diğer etnik ruhların ulusal dehasının özü, halkların yaratıcısı tarafından onlar için belirlenenden başka bir biçimde kristalleşemez. Yahudi, Macar veya Alman ulusal özünden bir Rumen imajı nasıl üretilebilir? "

(1. Gavanescul, "Tarihsel Anın Zorunluluğu", s. 64-8).

Yahudiler sadece Romanya kültürünü yaratmaktan aciz olmakla kalmayacak, aynı zamanda elimizdeki kültürün sahtesini yapıp onu zehirleyerek servis edecekler. Romen okulunun bu şekilde yumuşatılmasıyla, bir halk olarak misyonumuzdan vazgeçme, bir Romen kültürünün yaratılmasından vazgeçme ve Yahudi zehriyle ölme konumuna getirildik.

ROMANYA'YA DÖNÜŞ

Diğer üniversitelerdeki meslektaşlarımızdan farklı olarak biz Asyalı öğrenciler, tüm bunları Profesör Cuza'nın derslerinden, Profesör Paulescu ve Gavanescul'un yazılarından, Hukuk Öğrencileri Derneği'nde yaptığımız çalışma ve araştırmalardan ve gördüklerimizden biliyorduk. kendi gözlerimizle, kendi ruhumuzla hissettik. Başımıza büyük bir vicdan sorunu doğmuştur. Her gün bize ek kanıtlar getirdi. Yahudi basınının kalleşliğini biliyoruz, her koşulda kötü niyetini gördük, Romanya karşıtı her şeyin arkasında kışkırtmalarını gördük; Yahudi çıkarlarının emrini yerine getirmeye çalışan siyasi şahsiyetlerin, yetkililerin, yetkililerin, yazarların, Hıristiyan rahiplerin pohpohlama ve övgü çalışmalarını gördük; yapanların alay konusu olduğunu gördük.

Romanya'ya ya da Yahudi tehlikesini kınamaya cesaret edenlere doğru ve yakışan bir tutum benimsedi; sanki binlerce yıldır buranın efendileriymiş gibi topraklarımızda bize nasıl davranıldığını gördük;

Bu istenmeyen ziyaretçilerin, Romen halkının kaderinin ilerlemesi gereken çizgileri çizmeye çalışırken, Romanya yaşamının en mahrem sorunlarına (din, kültür, sanat, politika) cüretkar bir şekilde girmelerini artan bir öfkeyle izledik.

Yaşım küçük, neredeyse çocuk olmama rağmen uzun süre bu düşüncelerle dertlendim ve çözüm aradım.

Beni en çok etkileyen, mücadelemi belirleyen, acı anlarımda beni rahatlatan ve güçlendiren unsurlar şunlardı: 1.
Halkımızın ve geleceğinin içinde bulunduğu ölümcül tehlikenin farkındalığı.
2. Toprağa olan sevgim ve bugün Yahudilerin alay ettiği ve saygısızlık ettiği her kutsal ve görkemli yere duyduğum acı.
3. Vatanı uğruna can verenlerin küllerine yazıklar olsun.
4. İnsanlık onurumuzu zedeleyen bu tuhaf düşmanın hakaretlerine, alaylarına ve ayaklar altına alınmasına karşı isyan duygusu
ve Rumen olarak.

Bu nedenle, 10 Aralık 1922'de büyük haberi duyduğumda: öğrenci hareketinin volkanik patlaması, ben de arkadaşlarımla omuz omuza savaşabilmek için evime dönmeye karar verdim. Kısa bir süre sonra tren beni evime götürüyordu. Krakow'dan beni istasyonda bekleyen Cernauti öğrencilerine bir telgraf gönderdim. Orada iki gün kaldım. Üniversite kapatıldı. Onu koruyan öğrenciler, ülkelerine hizmet eden askerlere benziyordu.

Tanrı tarafından aydınlatılan ruh. Hiçbir kişisel çıkar onun güzel ve kutsal eylemine gölge düşürmedi. Birleştikleri ve uğruna tek vücut olarak savaştıkları dava, kendilerinin ve sürekli olarak yaşadıkları zorlukların ve ihtiyaçların çok ötesine geçmişti.

Cemauti'deki ana savaşçılar şunlardı: Dambovita İlçesi, Marcesti'nin eski rahibinin oğlu, İlahiyat üçüncü sınıf öğrencisi Tudose Popescu; sonra Danileanu, Pavelescu, Carsteanu vb. Savaş planını sordum. Zafere kadar, yani hükümet 10 Aralık önergesinde dile getirilen noktaları "numerus clausus" ile başlayarak tatmin edici bir şekilde çözene kadar genel grev ilan edilmesine karar verildi. Bana göre bu plan yanlış geldi.

Kafamda bir başkası oluşmaya başladı: a) Öğrenci hareketinin tüm Rumen halkına ulaşması gerekiyor. Artık üniversitelerle sınırlı olan bu sorunun Romanya ulusal hareketini de kapsayacak şekilde genişletilmesi gerekiyor, çünkü bir yandan Yahudi sorunu üniversitelerle sınırlı değil, tüm Romanya ulusunu kapsıyor, diğer yandan üniversiteler tek başına bu sorunu çözemez. b) Bu ulusal hareket tek komuta altında bir örgüt çatısı altında birleştirilmelidir. c) Bu örgütün amacı, hem "numerus clausus"u hem de diğer tüm sorunları çözecek olan ulusal hareketi iktidara getirmek için mücadele etmek olmalıdır, çünkü bu hareket dışındaki siyasi partilerin hiçbir kuralı ulusal sorunu çözemez. d) Bu noktaları akılda tutarak, öğrenciler toplumun her kesiminden Rumenlerin katılacağı büyük bir ulusal meclis organize etmelidirler; bu daha sonra yeni organizasyonun başlangıcı olacaktır. c) Bu meclisin uygulanabilmesi için her üniversitenin mümkün olduğu kadar bayrak temin etmesi gerekmektedir.

Her ildeki ilçelerde kumaşlar daha sonra öğrencilerden oluşan bir delegasyon tarafından, delegasyonun şehir ve ülke liderlerinden oluşan bir grubu etrafında toplama görevi için en nitelikli kişi olarak değerlendireceği bilinen bir milliyetçiye veriliyordu. Daha sonra, mitingin tarihini ve yerini bir hafta önceden bildiren telgrafı alınca, bayrak ve tüm adamlarıyla birlikte o yere doğru yola çıkacaktı.

f) Hükümetin gösteriyi engellemeye çalışmaması için tüm hazırlıkların dikkatli bir şekilde yapılması ve tarihin son dakikaya kadar bilinmemesi gerekiyor.

Bu planı yurtlardan birinde yaklaşık 50 savaşçıya anlattım. Bunu iyi değerlendirdiler. Böylece hepimiz paramızı birleştirdik, gerekli kumaşı aldık ve öğrenciler hemen Bucovina ilçeleri için bayraklar yapmaya başladılar.

IASI'DA

Iasi'de tüm eski takım arkadaşlarımla tanıştım. Onlar için de planımı hazırladım. Burada da bayraklar ilk gün Moldova ve Besarabya'daki tüm ilçeler için kız öğrenciler tarafından yapıldı.

Profesör Cuza'yı bulamadım. Başkentteki bir toplantıya katılmak üzere Profesör Sumuleanu ve babamla birlikte Bükreş'e gitmişti.

BÜKREŞ'TE

Ertesi gün Bükreş'e doğru yola çıktım. Burada, çeyrek asırdan fazla bir süredir Yahudi tehdidine karşı birlikte savaşan, alaylara, darbelere ve hatta yaralara maruz kalan ve bugün onları görmenin büyük mutluluğunu yaşayan Profesör Cuza ve Sumuleanu ile babamı görmeye gittim. Sayıları 30.000'i aşan tüm gençlik ülkesi, bir ömür boyu hizmet ettikleri inanç uğruna savaş bayraklarını yükseltiyor.

Ancak Bükreş'te düşüncelerim aynı coşkuyla karşılanmadı. Birincisi, Profesör Cuza'nın bazı itirazlarıyla karşılaştığım için. Yapılacak mitingde planımı sunarak, kendisinin önderliğinde ulusal bir hareket oluşturulmasını teklif ederek, planımı iyi bulmadığını çünkü söyledi. “Kendimizi örgütlememize gerek yok, hareketimiz müthiş bir kitlesel akıma dayanıyor”.

Kitlesel bir hareketi, petrol boru hattıyla bağlantısı kesildiğinde, petrol taştığı için fışkırdığında bile hiçbir işe yaramayan bir petrol kuyusuna benzeterek ısrar ettim. Ancak başarılı olamadım ama ertesi gün Profesör Sumuleanu ve babam onu ikna etti.

Ancak çok geçmeden beklemediğim bir zorlukla karşılaştım. Şubat ayının başlarındaydı. Öğrencilerin büyük bir kısmı coşkuyla doluydu; Tüm yemekhanelerin kapatılmasına ve tüm yurtların kapılarının önümüze kapatılmasına ve kışın ortasında açlığa terk edilmelerine rağmen, öğrenciler coşkuluydu ve ertesi gün kapılarını ardına kadar açan başkentteki Romenler tarafından takdire şayan bir şekilde korunuyordu. evlerinin kapıları, 8.000'den fazla mücadele eden öğrenciyi barındırıyor ve besliyor.

Bu jestte bir onay, bir mücadele isteği, bir dayanışma, yaralılara teselli vardı.
Ama benim bu kitleyle hiçbir temasım olmadı. Orada kimseyi tanımıyordum. Apararea Nationala ("Ulusal Savunma") dergisinin müdürü olan öğrenci Fanica Anastasescu sayesinde bazılarını tanıdım. Bükreş'teki öğrenci hareketinin liderlerinin yeterince yönlendirilmediği izlenimini edindim; çünkü elit kesimin unsurları farklı entelektüel niteliklere sahip olsa da, bu, daha sonra toplumda üstlendikleri işlevlerle doğrulanan bir gerçektir, kendilerini beklenmedik bir şekilde bir grubun başında buldular. o zamanlar düşünmedikleri bir hareket. Aslında pek çok kişi olduğu için her birinin farklı bir görüşü vardı. Ön saflarda yer alan liderliğin değerli unsurları arasında şunlar yer alır: Cretu, Danulescu, Simionescu, Rapeanu, Roventa ve diğerleri.
Kitle kavgacıydı, ancak liderlerin bir kısmı bu kadar yüksek morali sakinleştirmenin en iyi yol olduğunu düşünüyordu. Öte yandan hem Yahudi meselesine olan aşinalığının yetersiz olması, hem de

Politikacılarla yetersiz temas, en azından bazılarının hareketi maddi bir düzlemde yeniden konumlandırmaya çalışmasına yol açtı ki bu benim görüşüme göre kabul edilemez bir şeydi.
Çünkü bu sanki birisi şöyle demiş gibi olurdu: 1. Ülkemizi Yahudilerden kurtarmak için savaşıyoruz.

2. Sofralarımızda beyaz ekmek için mücadele ederiz.
3. İki çeşit yemek için kavga ediyoruz.
4. Daha konforlu bir yatak için mücadele ettik.
5. Laboratuvarlarımızdaki ekipman, teşrih aletleri vb. için mücadele ediyoruz.
6. Daha fazla yurt için mücadele ediyoruz; böylece yetkililer bize yüksek sesle şöyle diyeceklerdi: "Öğrencilerin talepleri karşılandı; hükümet öğrencilerin içler acısı durumunu, büyük sefaletlerini vb. tanıdı. Zorunlu altı noktadan beşine izin verildi: parçalara ayırma aletler, laboratuvar, günde iki beyaz ekmek, iki yemek

, üç öğrenci
"

konforlu yataklar vb. bulunan yatakhaneler.
İlk noktaya gelince: Ülkeyi Yahudi çetelerden kurtarmak için hükümetin altı üzerinden beş puan vermesi bahanesiyle hiçbir şey söylenmeyecekti. Öğrenci hareketinin başlangıcından itibaren tüm Yahudi basını, hareketi bu maddi düzleme kaydırmaya çalıştı: hareketin amacı 'bir parça ekmek' olmaktı.

Böylece asıl hedef olan Yahudi fark edilmeden kaçacaktı. Aslında eğer biriyse. Gazeteleri tekrar okuyunca Rumen siyasetçilerin de sorunu benzer terimlerle dile getirdikleri görülüyor. öğrencilere yurt, daha iyi yemek vb. verilmeli. Söylediğim gibi, Bükreş'teki öğrenci liderliğinin bir kısmı bu eğilime yatkındı. Öğrenciler bu dersi almış olsalardı asıl misyonlarından uzaklaşmış olacaklardı. Benim fikrim her zaman karşıydı

Bu bakış açısı, öğrencilerin taleplerinin formüle edilmesine maddi düzenin herhangi bir müdahalesine karşıdır.

Çünkü diyordum ki bugün de söylediğim gibi öğrencileri harekete geçiren şey acil ihtiyaçlar ya da maddi arzular değildi. Bu büyük hareketti, ama tam tersine bu şeylerle meşgul olmaktan, bencil çıkarlardan, kendi veya aile acılarından vazgeçmekti: Rumen öğrencilerin tüm bunları unutması, kendi bütünlerini özdeşleştirmeleriydi. halkının kaygıları, ihtiyaçları ve özlemleriyle birlikte olmak. Gözlerindeki kutsal ışığı yakan şey işte bu özveriydi ve yalnızca bu.

Öğrenci hareketi maddi taleplerden biri değildi. Bir neslin ihtiyaçlarının üzerine çıktı, ulusun yüksek emelleriyle iç içe geçti. Öte yandan Bükreş'te öğrenci hareketinin üniversite sınırları içinde kalması, akademik bir hareket olarak kalması, siyasi nitelikte bir hareket haline gelmemesi fikri hakim oldu. Ancak bu görüş tamamen yanlıştı, çünkü Yahudilerin ve siyasi partilerin, bu ateşli hareketi üniversiteyle sınırlamak ve böylece orada öyle ya da böyle söndürülmesini isteyen siyasi partilerin tasarımlarıyla örtüşüyordu.

Bizim düşüncemiz, ajitasyon yapmak için değil, zafer kazanmak için bir hareket oluşturduğumuz yönündeydi. Öğrenci güçlerimiz bunun için yetersiz olduğundan tüm Rumenlerle birlik olmamız gerekiyordu.

Üstelik Bükreş'in liderleri, Profesör Cuza'nın nihai bir organizasyonun başkanı olarak ilan edilmesine, onun böylesi aktif bir liderlik için iyi olmadığını iddia ederek karşı çıktılar. Onu olduğu gibi desteklememiz gerektiği konusunda ısrar ettim.
Son olarak Bükreş'tekilerin benim hakkımda büyük çekinceleri vardı. Bu beni üzdü, çünkü onlara yüreğinde bir adamın en saf ve en kutsal duygusuyla, ülkemiz için elimden gelen en iyi şekilde işbirliği yapmak için yakıcı bir arzuyla geliyordum. Belki de beni tanımadıkları için çekincelerinde haklıydılar.

Bu nedenlerden dolayı Bükreş'te muhalefetle karşılaştım. Ben de komisyonsuz çalışmaya başladım ve sadece 3 veya 4 bayrak yaptık.

CLUJ'DA

Öğrenci kampanyası sırasında takdire şayan davranışlar sergileyen hükümdarın torunları olan Iasi'li Bayan Constanta Ghica'nın üç çocuğundan biri olan Alexandru Ghica ile birlikte Cluj'a doğru yola çıktım.
Cluj öğrenci merkezinin başkanı ılımlı ve iyi bir insan olan Alexa idi. Fle beni hem öğrenci yönelimi hem de Profesör Cuza'nın yeni hareketin başkanı olarak ilan edilmesiyle ilgili aynı argümanlarla karşıladı. Öğrenci kitlesi kararlı ve coşku doluydu. İşte o zaman çevik ve yetenekli bir genç adam olan Mota ile tanıştım. Alexa ile aynı görüşlere sahipti. Onu ikna etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Zor zamanlar geçirdim. Ben Kimseyi Bilmiyorum. Yine de bazı öğrencileri kendi tarafımda buldum: Corneliu Georgescu, Eczacılık öğrencisi; Mektuplardan Isac Mocanu; Crasmaru, Tıpta; justin lliesu vb.

Sadece bir bayrak yaptık, bu yüzden ilk andan itibaren eylem planımızı büyük bir heyecanla kabul eden Yüzbaşı Siancu'nun evinde bu bayrağa yemin ettik.

IASI MECLİSİ, 4 MART 1923.

MİLLİ SAVUNMA LİGİ

Yaş'a döndükten sonra önümde iki paralel faaliyet yolu vardı: 1. Tüm üniversitelerde bayrakların dikildiği mitingin temellerinin atılması.

2. Öğrenci hareketini sürdürün ve genel grevi sürdürün.

İlk noktaya gelince, en büyük zorluk ne adam eksikliği, ne organizasyon eksikliği, ne de hükümetin tedbirleriydi. Bu kez en büyük engel, onaylamamakla birlikte coşkudan yoksun olan Profesör Cuza'nın kendisinden geldi.

Profesör Cuza kendini organize etme ihtiyacına yeterince ikna olmamıştı ve öngörülen rallinin başarılı olma ihtimaline inanmıyordu.
İkinci noktaya gelince, Bükreş ve Cluj'daki merkezlerin liderleriyle ciddi zorluklarla karşılaştım; bu yeni dünyanın mükemmel birliğinin gerçekleştirileceği bir savaş planına yönelik tek bir bakış açısı üzerinde anlaşmaya varılmasını engelleyen zorluklarla karşılaştım. Düşmana ve geçmişteki tüm hatalarımıza meydan okuyarak tüm birleşik gücünüzle ayağa kalkın.

Bu öğrenci merkezlerinin ne liderliği ne de yapısı: a) Yahudi sorununu biliyordu, özellikle de Yahudiyi tanımıyordu; Yahudi gücünü, düşünce tarzını ve hareket tarzını bilmiyorlardı. Rakibi tanımadan savaşmaya başladılar. b) Desteğimizi taahhüt ettiğimiz o zamanki liberal hükümetin veya halefinin taleplerimizi karşılayacağına inanıyorlardı. Bu temelde, siyasetçileri davamızın haklılığı konusunda ikna edeceklerine inanarak diplomasiye yönelmeyi tercih ettiler. Bir sorunu, sorunun en temel yönlerine bile aşina olmayan insanlarla tartışmaktan daha üzücü bir şey olmadığına inanıyorum. Bu durumla ilgili olarak aşağıdaki önlemleri aldım:

1. Iasi'nin merkezinden birkaç iyi delegenin Bükreş'teki merkez komite toplantılarına düzenli olarak katılması (Bu komitenin toplantıları düzenli olarak haftada iki ve üç kez yapılıyordu. Akşam 21.00'de başlayıp 3, 4 saat sürdü.) Sabah saat 5 ve hatta 7'de çelişkili tartışmalar... Katılımcıların çoğu için öğrenci hareketine dair tek anılar, komite içindeki retorik karşılaşmalarıyla birlikte bu toplantılardı.

2. Bükreş ve Cluj'da öğrenci topluluğunun en iyi dövüşçülerinden oluşan bir grup, ilgili merkezlerin direktiflerinden bağımsız olarak çalışacak şekilde oluşturulmalıdır.

Cluj ve Bükreş'te bu gruplar çok hızlı bir şekilde oluştu; Bükreş'te, liderliğin her toplantıda güçlü bir muhalefetle karşılaştığı komitede hazır bulundular. Bükreş'te,

Iasi'nin delegesi Ibraileanu'nun çok yardımı oldu. Aynı şekilde tıp öğrencilerinin lideri Simionescu'nun kararlı tutumu öğrenci topluluğunu gerçek bir ruh halinde tuttu.

Meclis hazırlıklarına gelince, Yaş'tan alınan haberlere göre beklentiler şöyle: Sadece iki hafta içinde 40 ilçede 40'ın üzerinde bayrak güvenilen kişilere dağıtıldı. Tüm üniversitelerde iki ay süren öğrenci hareketleri ve genel grevden sonra Rumenlerin ruhunun coşması ve her yerde ortaya çıkıp sadece haber bekleyerek ortaya çıkmaları doğaldı. Gösterinin bayrakları ve haberleri zamanında geldi.

Profesör Cuza, daha fazla kişinin katılabilmesi için mitingin tarihini Mayıs ayında belirlemek istedi. Aşağıdaki nedenlerden dolayı mitingin bir an önce yapılması gerektiğini düşündüm:

1. Öğrenci hareketinin etrafında toplanan herkes ayakta, bir yerden bir emir duymayı, birlik oluşturmayı, takip edebilecekleri bir plan olduğunu bilmeyi bekliyordu.

2. Durumu öğrenen Yahudilerin ve Masonluğun sahte bir eylem başlatmasından korkuyordum.

Halkı sömürmek ve böylece hareketi çıkmaza sokmak amacıyla milliyetçi bir örgüt kuruldu.

Her halükarda bu, Rumenlerin kafasında öyle bir kafa karışıklığı yaratacaktı ki, bunun düşünülmemesi gerekiyordu.

3. Öğrenci hareketinin ön cephesini desteklemenin gerekli olduğunu hissettim, çünkü her yönden darbeler geldiğinde savaşı yürütmek kolay değil: hükümet, yerel yetkililer, ebeveynler, öğretmenler; yoksullukla, açlıkla, soğukla. Onları savunmaya gelen Rumen kitlelerinin seferber edilmesi, onlara cesaret verici sözler gönderilmesi, bu hareketin tüm cephesini yeniden canlandıracaktır.

4. Son olarak binlerce öğrenci ne yapacağını bilmeden hareketsiz kaldığı için; bir, iki kez gösteri yaptılar; bir iki toplantı yaptılar. Ama iki ay geçmişti.

Bu gençlerin bir şeyler yapması gerekiyordu. Yeni organizasyon doğduğunda, bundan sonra ne yapacağını düşünemeyen tüm kalabalık, geniş bir faaliyet alanına sahip olacaktı.

Ertesi gün çalışmaya başlayabilirler, köylere giderek organize olabilirler ve onları yeni inanca kazanabilirlerdi.

4 MART 1923

Profesör Cuza mitingin 4 Mart 1923 Pazar günü yapılmasına karar verdi; yer, Iasi.

Beni akşam yemeğine davet etti. Orada yeni organizasyona ne isim verilmesi gerektiği sorusu ortaya çıktı. Yüzbaşı Lefter şunları söyledi: Fransa'daki gibi Milli Savunma Partisi. Uygun olduğunu düşündüm. Profesör Cuza şunları ekledi: “Bu bir parti değil, bir birlik – 'Hıristiyan Ulusal Savunma Birliği'. Ve böylece çağrıldı.

Ben de Cemauti, Bükreş ve Cluj'a aynı mesajı içeren telgraflar gönderdim: "4 Mart'ta Yaş'ta düğün." Daha sonra miting hazırlığının en küçük ayrıntılarını organize etmekle meşgul oldum.

Profesör Cuza tarafından Profesör Sumuleanu ve babamla anlaşarak kararlaştırıldı: Katedralde - dua; Üniversitede - Simion Bamutiu ve Gh'ye saygı duruşu. Marzescu; Salão Bejan'da - halka açık toplantı.

Büyük ulusal meclisi duyuran posterler basıldı. Bir mücadele örgütü kurmak amacıyla Iasi'de büyük bir Rumen toplantısı yapılacağı haberi önce dört üniversitenin öğrencileri arasında, ardından da genel olarak Rumen arasında yıldırım gibi yayıldı.

Mart gecesi bayraklara kumaş getiren liderlerin önderliğinde 3 dolu tren gelmeye başladı. Sabah 42 bayraklı 42 grup geldi. Bu bayrakların kumaşı yas belirtisi olarak siyahtı; ortada, fethetmek zorunda kalacakları karanlıkla çevrili umutlarımızı simgeleyen beyaz ve yuvarlak bir nokta; beyazın ortasında dünya çapındaki Yahudi aleyhtarı mücadelenin sembolü olan gamalı haç; ve bayrağın etrafında kırmızı, sarı ve mavi olmak üzere üç renkli Romen bandı var. Profesör Cuza Bükreş'teyken bu bayrakların şeklini onayladı. Şimdi onları direklere sabitledik, gazetelere sardık ve hep birlikte, 10.000'den fazla kişilik bir kalabalığın önünde ayinin yapıldığı Katedral'e doğru yola çıktık.

Kutsanacakları zaman 42 bayrağın tamamı sunağın önünde açıldı. Kutsandıktan sonra ülkenin dört bir yanına götürüleceklerdi; her birinin etrafında Rumen ruhlarının toplandığı gerçek bir kale vardı. Her ilçeye gönderilen bu bayraklar, benzer düşünce ve duygulara sahip herkesi bir araya getirecek pıhtılaştırıcı olacaktır. Ciddi kutsaması, etkileyici sembolizmi ve her belediyeye yerleştirilmesiyle, büyük bir örgütsel ve popüler yönelim sorunu çözülüyordu.

Katedralden binlerce kişi bayraklarını açarak Union Meydanı, Lapusneanu ve Carol Sts. üzerinden Üniversiteye doğru bir geçit töreni oluşturdu. Orada, birinde

Bir hürmet ve hürmet jesti olarak, Mihail Kogalniceanu, Simion Barnutiu ve 1879 Anayasası'nın 7. maddesinin savunucusu olan ve ironik bir şekilde Yahudilerin savunucusu liberal bakan George Marzescu'nun babası olan Gheorghe Marzescu'ya çelenkler bırakıldı.

Orada, Üniversitenin amfitiyatrosunda “Ulusal Hıristiyan Savunma Birliği'nin kuruluş belgesi imzalandı.

O öğleden sonra toplantı, General Ion Tarnoschi'nin başkanlığında Bejan Salonu'nda gerçekleşti.
Birçok

Koridorda barınamayan insanlar sokaktaydı. Profesör Cuza, büyük bir coşkuyla Hıristiyan Ulusal Savunma Birliği'nin başkanı ilan edildi. Konuşmacılar şunlardı: Profesör Cuza, Profesör Sumuleanu, General Tarnoschi, babam, tüm belediye delegeleri ve üniversite merkezlerinden olanlar: Tudose Popescu, Prelipceanu, Alex.
Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Bunların arasında ben de varım. Sonunda Profesör Cuza önergeyi okuduktan sonra bana bir görev verdi ve şöyle dedi: "LANC'nin genç avukatı CZ Codreanu'nun organizasyonuyla ilgileniyorum". *

doğrudan liderliğim altında tüm ülke için

Daha sonra ilçe başkanlarını belirledi. Miting kusursuz bir düzen ve büyük bir coşkuyla sona erdi.

Google'ın çevirdiği Makine

* "Hıristiyan Ulusal Savunma Birliği"nin Romence kısaltması (Tr.)

DİĞER YAHUDİ EŞİTİ VE MİLLİYETÇİ ÖRGÜTLER

Ekonomik ve politik karaktere sahip küçük Yahudi karşıtı örgütler, 1900'den önce ve sonrasında bile mevcuttu. Bunlar, vizyon sahibi ve vatan sevgisi olan insanların giderek artan Yahudi istilasına karşı koymaya yönelik zayıf çabalarıydı. Ancak en ciddi Yahudi aleyhtarı örgüt, 23 Nisan 1910'da profesörler N. Iorga ve AC Cuza'nın önderliğinde kurulan "Milliyetçi-Demokrat Parti" idi. Bu partinin bütün bir idari programı vardı. 45 numaralı makalesi Yahudi sorununa çözüm sunuyordu:

"Yahudi sorununun çözümü, Yahudilerin ortadan kaldırılması, Rumenlerin üretim güçlerinin geliştirilmesi ve işletmelerinin korunması yoluyla sağlanmalıdır."

Bu noktaları sıraladıktan sonra şu ciddi beyanı okuyun:

“Bu programı, birinci şeref görevimiz olarak tüm kararlılığımız ve gücümüzle sürdüreceğiz, tanıtacağız ve savunacağız”.
AC Ciiza N.Idrga

Bu organizasyon 1900'den bu yana tüm deneyimli savaşçıları bir araya getirdi. Öne çıkanlar arasında şunlar vardı: Profesör Sumuleanu, Profesör Ion Zelea-Codreanu, Dorohoi'den Butureanu, Galati'den Toni, CN lfrim ve daha sonra Stefan Petrovici, CC Coroiu ve diğerleri.

1914'te hepsi Romanya'nın Transilvanya'nın kurtuluşu için savaşa girmesini talep eden harekete öncülük etti; ve 1916'ya gelindiğinde çoğu ön saflardaydı ve görevlerini mükemmel bir şekilde yerine getiriyordu. 1910-11'den bu yana, Avukat Butureanu'nun önderliğinde Dorohoi belediyeleri; Iasi, Profesör Cuza'nın komutası altında; ve Suceava babamın yönetimi altında rönesansın kalesi haline geldi
Romen.

1912'de bu ilçelerdeki akım o kadar güçlüydü ki, seçimlerde hükümetin teröre başvurmadan kesin bir yenilgiden kaçması mümkün değildi. O sırada babam ağır yaralandı.

Savaşın hemen ardından, köylüler kararlılıkla yeni bir hayat arzulayarak cepheden döndüklerinde, ilk seçimler Profesör Cuza'yı Iasi'ye, babamı da Suceava'dan Parlamento'ya getirdi. Orada ülke çapında alkışlanan şiddetli bir parlamento mücadelesine giriştiler. Mücadele, orduları ülkemizi işgal eden Almanların bize dayatmak istediği barışa karşı verildi.

Gerçekten dikkat çekici olan bu çatışmaların yankısı, ülkenin umutlarını Milliyetçi-Demokrat Parti etrafında topladı ve ardından gelen seçimlerde gerçekten büyük zaferler kaydedildi.
Suceava'daki zafer kıyaslanamazdı. Yedi milletvekili koltuğundan birini yönetim aldı, diğer gruplar hiç almadı ve babamın listesi altısını aldı. Dorohoi ve Iasi'de hemen hemen aynı. Trenler 34 milliyetçi milletvekilini Bükreş'e götürdü.
Ancak ne yazık ki Rumen halkı açısından ülkenin dört bir yanından gelen bu birlikler büyük bir yenilgiyle sonuçlandı.

Romenlerin başına yıldırım gibi çarptı. Yahudi-Masonik güçler, iki parti liderini, yani AC Cuza'dan Profesör Nicolae Lorga'yı ayırmayı başardı. Nicolae Lorga, bize "azınlık hükmü" getiren anlaşmaya karşı çıkmadı ve imzalamaya hazır olduğunu açıkladı. Karşı barikatta bulunan Profesör Cuza, bu kötü şöhretli "azınlık maddesinin" bir çelişkiyi temsil ettiğine dikkat çekiyor:

Rumenlerin döktüğü tüm kanlara meydan okuma, ulusal işlerimize kabul edilemez bir müdahale ve bizim için talihsizliğin başlangıcı. Aslında bu dayatma bize, Yahudilerin siyasi haklarını güvence altına almak için konuldu.

makarna.

Bir süredir N. Iorga Yahudi aleyhtarı değildi. kopmanın onarılamaz olduğu açıktı. Ve bu mutsuz Rumen halkının kurtuluş umutları bir kez daha yüreğini burktu.

Çoğu parti üyesi ve parlamenter, Profesör Cuza'nın pozisyonunun kendilerini iktidar kazanma şansından uzaklaştırdığına inanarak Profesör Nicolac Lorga'nın yanında yer aldı. Profesör Cuza'nın yanında yalnızca Profesör Sumuleanu ve babam kalmıştı.

"ROMANYA ULUSAL FASYA'SI" VE "ROMA EYLEMİ"

1923'te, öğrenci hareketi sırasında ve milliyetçilik dalgasının etkisiyle, Vifor, Lunguiescu, Baguiescu'nun önderliğinde "Romanya Ulusal Fasyası" ve Cluj'da Catuneanu, Ciortea profesörlerinin önderliğinde "Romanya Hareketi" ortaya çıktı. Iuliu Hategan, avukat Em. Vasiliu-Cluj ve Mota liderliğindeki bir grup öğrenci.

İlki, iyi yazılmış ve esprili haftalık "Faşizm" dergisini yayınladı. Ama Yahudi sorununu bilmiyorlardı. İkincisi, iki ayda bir "Romanian Action"ı ve ardından da çok iyi yazılmış "Romanian Brotherbood"u yayınladı, ancak kendilerini yalnızca yayınlamakla sınırladı. Hiçbir eylem başlatamadılar, sağlam bir organizasyon oluşturamadılar.

Bu süre zarfında öğrenci Mota, Profesör Catuncanu ve Em'in yorumladığı "Protokoller" i Fransızcadan tercüme etti. Vasiliu-Cluj, daha sonra kitapçık halinde yayınlandı, O zamanlar da In. Vasiliu-Cluj, Romanya şehirlerinin korkunç durumunu istatistiksel olarak gösterdiği "Romanya'nın Demografik Durumu" adlı çalışmasını yayınladı.

Bu iki örgüt, "Ulusal Hıristiyan Savunma Birliği" gibi eylem, örgütlenme veya doktrinsel yeterliliğe sahip değildi; bu güç, ancak 1925'te birleşinceye kadar varlığını sürdürdü.

"Ulusal Hıristiyan Savunma Birliği"nin kurulmasından sonra faaliyetim iki çizgide devam edecekti: merkezler tarafından organize edilen ayrı bir birim olarak öğrenci hareketi, acil hedefi olarak üç ay boyunca kendi savaşlarına dahil olmak. ve Profesör Cuza'nın organizatörü rolünü üstlendiğim LANC'ınki.

Öğrenci tarafında şunlar için çabalamalıyım:

a) Öğrencilerin onurunu da içeren genel grev duruşunun sürdürülmesi, her yerde öğrencilerin başlarından akan saldırılar, darbeler, baskılar, yemler göz önüne alındığında oldukça zor bir iş. Ayrıca, kontrol edilmesi gereken, mağlup müminlerin destekçileri olan yenilgici öğrenciler de vardı.

b) Tüm Rumen kitlelerinden üye toplamak ve onları tek bir ordu halinde örgütlemek için mevcut öğrenci unsurlarını sistematik olarak kullanmak. LANC

LANC tarafında yaklaşık 40 ilçede liderlerimiz ve bayraklarımız vardı. İhtiyacımız var:

a) Geriye kalan ilçelerin bayraklarının tamamlanması. b) İlgili liderlerle mümkün olduğunca yakın temasa geçilmesi, c) Şu ana kadar organizasyonel bağlamda kesin kuralların derhal oluşturulması. mevcut değil ancak tıp bilmeyen ilçe başkanları tarafından talep edildi. öğleden sonra ,, içinde

kısa: öğrenci hatlarında savunma; LANC hatlarına saldırı.

Büyük öğrenci kitlesi, ırkımıza ve ölülerin ruhuna dair sağlıklı içgüdülerinin rehberliğinde harekete geçti. birçok zorluğun üstesinden gelerek şanlı yolunu takip etti.

Lig'de sorunlar biraz daha ciddiydi. İlçe başkanları organizasyon için açıklama ve yönergeler istedi. Bu akımın harekete geçirdiği insanların inançlarının güçlendirilmesi, beyinlerinin yıkanması, örgüt ve mücadelede ulaşmaları gereken hedefler konusunda tam olarak bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Üstlerinden disiplini ve güveni öğrenmeleri gerekiyordu. O zamanlar bir hareket doğurmuyorduk ama zaten organize edilmesi, disipline edilmesi, öğretilerinin aşılanması ve savaşa yönlendirilmesi gereken eksiksiz bir hareketimiz vardı.

Alınan mektuplar ve emirlerle Profesör Cuza'ya gittiğimde, onlar tarafından silahsızlandırıldı.

onu tuhaf, yeni bir dünyayla tanıştırdılar. Teorik dünyanın doruklarında bir güneş gibi parlayan ve rakipsiz olan o, savaş alanında yeryüzüne indirildiğinde güçsüzleşti. "Bizim düzenlemelere ihtiyacımız yok.
Kendileri organize olsunlar."
Veya:

Bize defalarca "Disipline ihtiyaç duymak için kışlada değiliz" dedi. Böylece en ince ayrıntısına kadar kendim bir tüzük yazmaya başladım. Ancak yaşıma göre zor bir iş olduğunu anlayıp babama götürdüm ve birkaç gün üzerinde çalışarak şekil ve içerik olarak gerekli değişiklikleri yaptım. Örgütlenme sistemi basitti ama o zamana kadarki siyasi partilerden farklıydı. Aradaki fark, ilçe köy komiteleri ve üyelerinden oluşan siyasi örgütlenmenin yanı sıra, benim ayrı ayrı onlarca ve yüzlerce kişiden oluşan bir gençlik teşkilatı kurmamdı. O zamana kadar siyasi örgütlerimizin böyle bir şeyi yoktu. Daha sonra Liberal Parti Gençliği, Ulusal Köylü Partisi Gençliği vb. şeklinde bunları benimsediler. Böyle bir şeyin duyulmasını istemiyordu. Daha sonra Profesör Cuza ile babam arasında birkaç saat boyunca beni kelimenin tam anlamıyla donduran utanç verici bir tartışma çıktı. Bunun muhtemelen talihsiz bir çatışmaya yol açacağından şüphelenerek, bu konunun sebebi olduğum için üzgünüm. Şiddet yanlısı ve kaba bir adam olan babam, yönetmeliği aldı ve Profesör Cuza'nın onayı olmadan matbaacıya giderek yayınladı.

Ancak bazı konularda ne kadar esnek olmasa da daha incelikli ve sakin davranan ikincisi, bu gibi durumlarda aynı derecede esnekti ve işleri nasıl düzelteceğini biliyordu.
Babamı geri aradı ve ona şunu söyledi:

"Tamam, çıktısını alalım ama bana bir göz atma şansı ver." Düzeltti, yeniden düzenledi, çağrıların, manifestoların doktrinsel bir bölümünü ekledi, sonra basına gönderdi. Bu daha sonra "İyi Romanyalının Rehberi" oldu ve daha sonra 1935'e kadar Lig'in temel kitabı olan LANC'ın kitabı oldu.
Organizasyon için iyi ve kesinlikle gerekli bir şeyin gerçekten başarıldığına ikna olmuştum, ama içimden kendi kendime şöyle dedim: "Bu temel sorular üzerinde bu kadar tartışmaya ihtiyaç duyarsak işler zorlaşacak. Bir organizasyonda ne patronun anlayışsızlığı ne de çok tartışma iyidir.

SANATIN DEĞİŞTİRİLMESİ 7 MART ANAYASASININ 1923.

YAHUDİLERE SİVİL HAKLARIN VERİLMESİ

Aynı zamanda Kurucu Meclis olan Liberal Parlamento'nun, Anayasayı yeniden yazma misyonuyla, maddeyi değiştirme niyetinde olduğu söylentisi uzun süredir yayılıyordu. 7, "Romanya'da bulunan tüm Yahudilere vatandaşlık ve siyasi haklar verilmesi" anlamında. Eski Anayasanın bu maddesi şimdiye kadar yabancılara vatandaşlık verilmesini yasaklıyordu ve bu nedenle, işgal ve müdahaleye karşı gerçek bir savunma kalkanı oluşturuyordu. Yahudilerin kendi Romanya kaderimizin idaresinde olması. İki milyona kadar Yahudiye ve topraklarımıza yeni yerleşen Yahudilere Romanya'nın kamu işlerine karışma ayrıcalığının verilmesi, Romanya'da yaşamış olan Romanyalılarla eşitlik hakkı Binlerce yıldır bu topraklarda göklere yükselen bir adaletsizlik ve ülkesini seven her Rumen'i endişelendirmekten ve derinden sarsmaktan başka çaresi olmayan büyük bir ulusal tehdit vardı.

Bu durumla karşı karşıya kalan Profesör Cuza, bu milletin geleceğini tehdit eden tehdidi gösteren bir dizi ölümsüz makale yazmış ve Birlik, bu sanatın imzalanacağı Rumenlerin imzalayacağı dilekçeleri ülke çapında dağıtmıştı. Anayasanın 7. maddesi bu şekilde korunacaktır. Dilekçeler yüzbinlerce imzayla doldurularak Kurucu Meclis'e iletildi.

Bunun, bu ciddi konu tartışılırken biz öğrencilerin tüm merkezlerden Bükreş'e gitmemiz gerektiğini, burada yerel öğrenciler ve halkla birlikte geleceğimizi köleleştiren bu eylemi durdurmak için gösteri yapmamız gerektiğini gösterdiğini düşündüm. Cernauti, Cluj ve Bükreş'e doğru yola çıktım. Öğrenciler teklifimi kabul ederek maç için hazırlanmaya başladılar. Ayrılış tarihini belirtmek için sıradan bir telgraf göndermem konusunda anlaşmaya varıldı. Ancak plan başarısız oldu. Bu konudaki müzakerelerin en az üç gün sürmesini ve bu süre zarfında Bükreş'e ulaşmamızı bekliyorduk. Ancak 26 Mart'ta müzakereler yarım saatten az sürdü. Liberal hükümet ve Meclis - görünüşe göre yapmak üzere oldukları büyük utanç eyleminin farkındaydılar, bunu örtbas etmeye, ellerinden geldiğince göze çarpmadan geçiştirmeye çalıştılar.

Ertesi gün, bu büyük ulusal ihanet eyleminin ardından, Yahudi basınının yanı sıra sözde Rumen basını da bu rezil eyleme sessiz kaldı. "Dimineata" ("Sabah"), "Luptall (" Kavga "), Adevarul (" Gerçek "), Bükreş'teki ev sahipleri ve kiracılar arasındaki çatışmayı her gün kalın harflerle basıyor ve bir köşede basit bir şekilde duyurdukları birkaç kelime var ve hain: Eski Anayasanın 7. maddesi, 133. maddeyle değiştirildi.

Liberal Parti ve kötü şöhretli 1923 Meclisi böylece bu halkın geleceğinin mezarını kazdı ve mezar taşını mühürledi. Çocuklarımızdan, annelerimizden, büyüklerimizden, bu dünyada şimdi ve sonsuza kadar acı çeken tüm Rumenlerden gelen hiçbir lanet, bu vatan hainlerini cezalandırmaya yeterli olmayacaktır. Böylece, sessizlik ve yaygın bir korkaklık atmosferi içinde, bu büyük milli ihanet eylemi tamamlanmıştır. Yalnızca şu anda tüm Romanya ulusuna hakim olan Profesör Cuza'nın sesi duyulabiliyordu:

"Romenler, 28 Mart 1923 Anayasası derhal yürürlükten kaldırılmalıdır. Kanunlaşmasına karşı protesto. Özgür seçimler talep edin. Zaferinizi garantilemek için organize olun. Yeni bir anayasa, devletteki egemen halk olan Rumen ulusunun öncelikli haklarını güvence altına almalıdır."

Iasi'deki haberi duyduğumda ağlamaya başladım. Ben de kendi kendime dedim ki: "Olamaz! En azından halk bizim protesto ettiğimizi bilmeli. Çünkü boynuna böyle bir boyunduruk vurulan halk itiraz etmiyorsa, onlar geri zekalı bir halktır."
Daha sonra Iaslılara hitaben bir manifesto hazırladım ve tüm Rumenleri üniversitede bir protesto toplantısına çağırdım. Yahudilere verilen sivil hakların haberi yıldırım gibi yayıldı. Şehir kaynıyordu.

Yerel yetkililer hükümetin emriyle orduyu, jandarmaları ve polisi görevlendirdi; Provokasyonlar ortaya çıktı ve ardından hareket yasağı geldi.
Yani plan değiştirildi. 'Miting üniversite yerine şehrin 14 noktasında düzenlendi. İşte o zaman bütün gece süren gösteriler ve çatışmalar başladı.

Yerel otoriteler, ordu ve polis güçleri, ajanlarının gösterilerden haberdar olması üzerine, savaş planlarımızın, buluşma noktamızın ani değişimi ve şehrin bir ucundan diğer ucuna koşması karşısında tamamen şaşkına döndüler. her yarım saatte bir zıt noktalarda patladı. Benim komutamdaki grup en zor noktada buluştu: Podul Rosu (Socola) ve Tg. Cucului, Yahudi küstahlığının, Yahudi karşıtı bir göstericinin asla ayak basmayacağını ve canlı canlı ayrılmayacağını iddia ettiği yer. Orada hiçbir Rumen yaşamıyor.

Binlerce Yahudi uyandı ve bir solucan yuvası gibi ileri geri koştu. Ateşle karşılaştığımızda ateşle karşılık verdik.
Görevimizi yaptık, yolumuza çıkan her şeyi yıktık ve Yahudilere Moldova'nın eski başkenti Iasi'nin hala Rumen olduğunu ve orada yönetenin, izin verenin ya da yasaklayanın, barışı koruyanın bizim kolumuz olduğunu gösterdik. cezalandıran veya affeden savaş.

Ertesi gün Bariad'ın süvarileri iki yerel alayın, polisin, jandarmanın ve Yahudilerin yardımına koşmak için şehre geldi ve Bükreş gazeteleri özel baskılarında şöyle manşetlerle çıktı: "Iasi bir gece ve bir gün devrim yaşadı. "

Yapabileceğimiz şey buydu, sadece çocuklar; bunu nasıl yapacağımızı biliyorduk ve şimdilik boyunduruk omuzlarımızdaydı. Biz bunu gönül rahatlığıyla, köle teslimiyetiyle, korkaklıkla kabul etmiyoruz. Bütün bunları yaptık ve bizden ne kadar savaş ve fedakarlık beklenirse beklensin, bu boyunduruğu ömür boyu kıracağımıza dair kutsal bir yemin ettik.

Ertesi gün tutuklulara yiyecek götürmek için polis binasına gittim. Orada Iulian Sarbu, manifestonun yazarı olduğundan şüphelenildiği için sorgulanıyordu. Bunu görünce müfettişin yanına gittim ve "Manifesto'nun yazarı Sarbu değil, benim" dedim.

İLK Tutuklanmam

Karakolda bana "Bay Codreanu, ajan eşliğinde mahkemeye gitmeniz gerekiyor" dediler.

"Neden ajan?" Ben de cevap verdim. "Yalnız giderim." İlk kez bu sözüm sorgulanıyordu. Kırgın hissettim. "Hayır, menajerle gitmiyorum. İsterse 20 metre arkamdan yürüyebilir. Ben tek başıma gidiyorum. Benim sözüm 20 polisten daha değerlidir." Temsilcinin 20 metre arkamda yürümesiyle ayrıldım.

Mahkemeye vardım. Ajan gelip beni Juiz de Instrução Catichi'ye götürdü ve bana şunları söyledi: "Tutuklusun ve seni cezaevine göndermem gerekiyor."
Bunu duyduğumda gözlerimin önünde siyah gördüm. O zamanlar "hapsedilmek" aşağılayıcı bir şeydi. Iasyalılardan hiç kimse tutuklanmadı ve hiç kimse milliyetçi bir öğrencinin tutuklandığını duymadı. Bir vatansever geçmişi olan ben daha mı az? Masasına yaklaştım ve şöyle dedim: "Sayın Yargıç, tutuklanmayı kabul etmiyorum ve kimse beni alıp cezaevine götürmeyecek."

Zavallı adam daha fazla tartışmayı önlemek için ajana beni cezaevine götürmesini emretti ve itiraz etmememi tavsiye etti. Sonra gitti. Ajan beni götürmeye çalıştı. Ona "Eve git dostum ve beni yalnız bırak. Beni buradan çıkaramazsın" dedim.
Daha sonra diğer ajanlar içeri girdi. Sabah 11'den akşam 8'e kadar oradaydım. Beni ortadan kaldırmaya yönelik tüm çabalar başarısız oldu.
Şöyle düşünüyordum:
"Ben hiçbir yanlıştan suçlu değilim. Ben halkıma karşı görevimi yaptım. Tutuklanması gereken bir suçlu varsa o da halkınıza haksızlık edenlerdir: Yahudilere sivil haklar veren Parlamento. "

Sonunda tüm Mahkeme görevlileri teker teker evlerine, kapı bekçilerinin yanına gittiler.
Sadece benim ve yanımdaki ajanlar kaldı.
Saat 08.00 sıralarında üç polis geldi.
"Bay Co.dreanu, bu avluyu boşaltma emri aldık."
"Tamam beyler ben gidiyorum."
Merdivenlerden aşağı inip binadan çıkıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde orada yarım daire şeklinde bir jandarma bölüğü gördüm; savcılar, hakimler, polisler.
Bunun üzerine ben de ilerledim ve avlunun ortasına oturdum. Yetkililer yanıma gelerek şunları söyledi:

"Cezaevine gitmelisin."
"Gitmeyeceğim."
Beni kaldırdılar, bir araca bindirdiler ve jandarma eşliğinde yaya olarak yavaş yavaş cezaevine götürüldüm. Son anda hapishane kapısından geçerken adamlarımız beni kurtarmaya çalıştı ama ajanların silahları onları durdurdu.

Yasalara karşı bir protesto muydu? Hayır. Haksızlığın boyunduruğuna karşıydı.

Tutuklanmama izin vermeyi inatla reddetmem, bana, beni soğuk hapishane duvarlarının içine yönlendiren yolda yürüdüğüm anda yoluma çıkacak olan birçok acının bir önsezisi gibi göründü. Paskalya arifesine kadar orada bir hafta kaldım. Hapishanedeki ilk günlerim!
Ahlaki açıdan konuşursak, onları çok sert karşıladım, çünkü bir kişinin kendi halkı için savaşırken ve halka karşı savaşan birinin emriyle tutuklanabileceğini anlayamadım.

Serbest bırakıldıktan sonra eve gittim. Pek çok Rumen tren istasyonlarında benimle buluşmaya geldi, bana sempatilerini gösterdiler ve sonunda kazanılacak olan halkın mücadelesi olan mücadeleyi sürdürmem için beni cesaretlendirdiler.

Köylüsünden aydınına kadar bütün millet, sanatın acı haberini büyük bir acıyla aldı. 7 değişiklik; ancak yorgun ve liderler tarafından ihanete uğramış bir şekilde uyandığı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Acaba başlarımızda hangi lanet var ve biz Rumenleri bu tür kötü liderlerin parçası olmaya mahkum eden hangi günahlar var?

Burada iki farklı Romanda, iki grup insanla ve aynı sorunla karşı karşıya olan iki tarihi anla karşı karşıyayız: Avrupa'nın baskısına direnme cesaretini gösteren, çok küçük olan Küçük Romanya'daki 1879 Kurucu Meclisi ve 1879'daki Kurucu Meclis. 1923, Büyük Romanya'da, Avrupa'nın baskıları altında, tüm bir ulusun hayatını aşağılamaktan ve tehlikeye atmaktan çekinmeyen, rüşvetçi kölelikten dolayı kanımızın feda edilmesinden ortaya çıktı.

ROMANYA'NIN BÜYÜK ADAMLARI, 1879

VE

UNUTMANIN PEVESİ

İlerleyen sayfalarda, bu kitabın okuyucuları, 1879'da tüm Avrupa'da Rumen halkının hakları için şiddetli bir şekilde mücadele eden halkımızın çeşitli düşünce, vatanseverlik ve karakter zirvelerindeki eserlerinden bir dizi alıntı bulunca biraz şaşıracaklar. Her ne kadar bu alıntıların dahil da, bu tür , edilmesi bu cildin normal gelişimini zorlaştırıp karmaşıklaştırsa konularda genellikle izlenen kurallara aykırı olarak, bunları tarihsel argümanlar olarak kullanmaktan çok, bunları yeniden gün ışığına çıkarmak amacıyla bu alıntılara dahil ettim. Yahudi-Masonik okültizm komplosunun kime ait olduğu bu büyük ataların muhakeme ve ifade incileri

Gerçek Rumen devleri gibi yazdıkları, düşündükleri ve savaştıkları için onları ağır mühürler ve unutulma plaketleri altında kilitlediler.
Yahudi tehlikesinden elli yılı aşkın bir siyasi feragat dönemi geçiren bizim nesil öğrencilerimiz, kendilerini 1879'dakilerle aynı inanç, duygu ve karakterle özdeşleştiriyorlar ve bu kutsal birleşme anında, gölgeye şükran ve saygıyla başlarını eğerler. onun büyüklüğünden.

VASILE HESABI

Büyük Hesabımızın 1879'da Meclis'te sergilediği tutumu düşünün.
Elli yıl önce Rumen filozof, kusursuz bir mantık sistemi çerçevesinde çerçevelenmiş sarsılmaz bilimsel argümanlarla, ulusal devletin temelinde olması gereken ırksal gerçeklerin sağlamlığını ortaya koymuştu; elli yıl sonra aynı Berlin tarafından benimsenen ve bizi 1879'da Yahudilere sivil haklar vermeye zorlayan bir teori.

Buradan, ulusal harekete saldıranların yeni Alman ideolojisinden ilham alan argümanlarının kırılganlığı görülebilir, oysa gerçekte yıllar sonra Vasile Conta, Mihail Emineseu ve diğerleri.

Yahudi unsuruyla mücadele etmezsek millet olarak yok olacağız. Bir Devletin varlığının ve gelişmesinin ilk şartının, o Devletin vatandaşlarının aynı ırktan, aynı kandan olması olduğu bugün bize saldıranlar tarafından bile kabul edilmiş bir gerçektir ve bunu anlamak kolaydır. İlk olarak, benzer ırktan bireyler genellikle sadece kendi aralarında evlenirler, çünkü ırk birliğini ancak bu şekilde koruyabilirler; o halde evlilik, bireyler arasındaki en güçlü ve kalıcı bağ olan aile duygularını yaratır; ve bu aile bağlarının Devletin tüm vatandaşlarını kapsayacak şekilde genişlediğini düşündüğümüzde, bunların genel bir sevgi duygusundan, ırksal sempati denilen şeyden etkilendiğini görüyoruz. Ayrıca bir milletin tüm fertlerinin damarlarında aynı kanın aktığı dikkate alındığında, bu fertlerin tamamının kalıtım gereği aynı duygulara, aynı eğilimlere, hatta aynı fikirlere sahip olacağı; Öyle ki, tehlikeli zamanlarda, özel anlarda yürekleri bir çarpsın, akılları tek görüşte olsun, herkesin eylemi aynı amaca yönelik olsun; yani tek bir ırktan oluşan ulusun tek bir ağırlık merkezi olacaktır; ve Devlet, direnişin, dayanıklılığın ve ilerlemenin en iyi koşullarında bulunabilecek bir milletten yaratılmıştır.

Sonuç olarak, bir türün devamında olduğu gibi, bir Devletin varlığının ilk şartı, halkının aynı ırktan olmasıdır. O halde uygar dünyada söylenen pek çok şeyin dayandığı, milliyetler ilkesinin dayandığı gerçek budur. Bu milliyetler ilkesi elbette sadece ırka atıfta bulunur ve "ırkına bakılmaksızın Devletin tebaası" olarak adlandırılan şeye değil, çünkü o zaman bu ilkenin hiçbir uygulaması olmaz.

Evet, bu prensip artık ister devlet adamı ister sıradan vatandaş olsun tüm insanların vicdanına o kadar yerleşmiştir ki, bugün uygar dünyadaki tüm Devletler yalnızca bu temel üzerinde var olmuş veya yeniden oluşturulmuştur.

Google'ın çevirdiği Makine

Öyleyse Yahudi gazeteciler veya Yahudi aşıklar artık Devletin temelinin vatandaşların ortak maddi çıkarları olduğunu söylemesinler, çünkü tam tersine, yüzyılın başlangıcına yol açanın tam da bu yüzyıl olduğunu görüyoruz. milliyetler; bugün giderek daha fazla hakim olan... Hakim milleti asimile etmeleri şartıyla, yabancıların bir Devletin vatandaşlığını almasına engel olmadığı doğrudur; yani, son tahlilde Devletin aynı tek kandan kalması için birbirine karışmak.

"Bunlar vatandaşlığa kabulün tek bilimsel ilkeleridir. Vatandaşlığa kabulün faydalı, akılcı ve bilimsel kriterlere uygun olması için, yalnızca yerli kişiyle evlilik yoluyla asimile olan veya asimile olmaya istekli yabancılara verilmesi gerekir. Aksi takdirde, egemen ırkın kanına asimile olma eğilimi olmayan veya sahip olamayan kişilere vatandaşlık verilmesinin, ülkenin karşıt eğilimler arasında sürekli mücadelelere maruz kalmasına neden olacağı kolaylıkla anlaşılabilir.

Herhangi bir ülkede var olan birkaç ırkın bazen ortak çıkarlara sahip olmasının imkansız olduğunu, bir ırkın kalıtsal eğilimlerinin aynı koşullar altında diğerininkiler kadar ayrıcalıklı olması gerektiğini söylemiyorum.
Bu durum devam ettiği sürece yerli ve vatandaşlığa kabul edilmiş halklar kesinlikle barış içinde yaşayacaklardır. Ancak koşullar değişir ve onlarla birlikte çeşitli ırkların çıkarları da değişebilir; bugün değilse yarın; Yarın olmasa bile, yarından sonraki gün, vatandaşlığa kabul edilenlerin eğilimleri yerlilerin eğilimleriyle çatışacak ve o zaman bazılarının çıkarları diğerlerinin çıkarlarıyla çatışacak ve o zaman bazılarının çıkarları, diğerlerinin çıkarlarını feda etmeden tatmin edilemez. ; ve sonra iki ırk arasında, ancak Devletin tamamen ortadan kaldırılmasıyla veya ırklardan birinin tamamen ezilmesiyle ve yine Devlette yalnızca tek bir baskın ırkın kalmasıyla sona erebilecek şiddetli savaşların olduğu bir varoluş mücadelesi yaşardık. .... Milli tarihimiz ve günlük tecrübelerimiz bize, bize gelen tüm yabancılar arasında bizimle hiç evlenmeyenlerin Türkler ve özellikle Yahudiler olduğunu, diğerlerinin ise bizimle hiç evlenmediğini kanıtladı.

yabancılar: Ruslar, Yunanlılar, İtalyanlar, Almanlar birinci kuşakta değilse de ikinci ya da üçüncü kuşakta bizimle evlenir ve birleşirler; ama sonunda öyle bir zaman gelir ki, bu yabancılarla bizim aramızda kan bakımından hiçbir ayrım kalmaz. ya da vatan sevgisi. Ama Yahudiler için durum aynı değil...

"...Bu soru nasıl sorulursa sorulsun, nasıl yorumlanırsa yorumlansın, Yahudi unsuruyla mücadele etmezsek millet olarak yok olacağız."
(4 Eylül 1879 tarihli Milletvekilleri Meclisi Olağanüstü Toplantısında yapılan ve 17 Eylül 1879 Çarşamba 201 Sayılı Resmî Monitörde yayımlanan Anayasanın madde değişikliğine karşı konuşmasından, s. 5755-) 6)

VASILE ALECSANDRI

Vasile Conta, Mecliste söz konusu konuşmayı Senato'ya yaparken, Birliğin şairi Vasile Alecsandri , en ise Rumenlerin hissini şu şekilde ifade etti.

Bugün Romanya elimizde Tarih Kitabıyla bize geliyor ki, halkımızın aşağılanmasını, kaybını veya onurunu ve kurtuluşunu sayfalarına yazalım...

Dünya tarihinde eşi benzeri olmayan bu durumla karşı karşıya kaldığımızda, kalplerimizi ve zihinlerimizi tutkusuz, şiddetsiz, sakin bir ruhla, aydın yurtseverlik ve asil cesaretle görevimizin zirvesine nasıl yükselteceğimizi bilmeliyiz. ülkenizin kaderini belirlemek için çağrılan adamlardan beklenen budur...

Bu yeni çıkmaz nedir? Nedir bu yeni istila?
İşgalciler kimler? Onlar nereli? Ne istiyorlar? Peki onları Tuna nehrinin kıyısında yer alan yeni vaat edilmiş topraklara götüren yeni Musa kimdir?

İşgalciler nelerdir? Aktif ve zeki bir halktır, misyonunu yerine getirmekten asla yorulmaz; en kör dinsel fanatizmin taraftarları; yeryüzünde yaşayanlar arasında en ayrıcalıklısı, dünyanın diğer halklarıyla en asimile edilemeyeni...

"Bizden ne istiyorlar?

Bu halkın topraklarının sahibi olmak, bu ülkenin eski lordlarını kölelere dönüştürmek, tıpkı bugün Galiçya köylüleri ve Bucovina'nın bir kısmının yaptığı gibi.
Bu ülke güzel ve zengin; büyük şehirleri, caddeleri, gelişmiş kurumları ve Latin kökenliler gibi ne yapacağı belli olmayan bir halkı var... Bu ülkenin sakinlerinin yerine başkalarını koyarak hepsini İsrail malına çevirmekten daha kolay ne olabilir?

Eğer mevcut işgalcilerin planı buysa, ki her şey bizi buna inandırıyor, bu, İsrail halkının girişimci ruhunu bir kez daha kanıtlıyor ve suçlamayı hak etmek şöyle dursun, pratik adamlardan alkış ve hayranlık çekmesi muhtemel.
Kayıtsızlığımızla veya bazı ölümcül ve saçma insani teorilerin uygulanmasıyla bu planın gerçekleşmesine bizzat yardım ediyor olsaydık, bunun sorumlusu biz Romenler olurdu. Bu teorilere aldanırsak, onları içten dışa anlasak veya hayali tehditlerin etkisi altında hayali bir korkuya kapılsak, suç bizim üzerimize düşer, Romanya vatanının bize emanet edilen kutsal bir emanet olduğunu unuturuz. babalar. çocuklarımıza eksiksiz ve kusursuz bir şekilde bulaşsın...

Peki böyle bir durumu biz yaratsaydık bütün ülke ne derdi? Atalarının topraklarının bağımsızlığı için mutlu bir şekilde savaşan Romenler ne derdi?
Ülkemiz acı içinde bizden uzaklaşırdı.
Rumen şöyle derdi: Dökülen kan yalnızca ülkemi parçalamaya ve ulusal onurumu zedelemeye hizmet ediyorsa, bundan sonra kanımı istemeyin.

Bu düşüncelerden dolayı, bugün Romanya, sayfalarına vetomuzu yazabilmemiz için Tarih Kitabı'nı çantasında tutarak karşımızda dururken, ülkemizi küçük düşürmek için bu yazının yazılacağı sayfayı kendim için yırtıyorum ve diğer sayfaya da yüreğimle, haysiyetinle, kurtuluşunla yaz! "

(Romanya Senatosu'nun 10 Ekim 1879 tarihli Olağanüstü Oturumunda yapılan ve 11/23 Ekim 1879 Perşembe günü 230 Sayılı Resmi Monitörde yayınlanan Anayasanın 7. maddesinin değiştirilmesine karşı yapılan konuşmadan, s. .6552-8.)

MIHAIL KOGALNICEANU

İşte, 1869'da İçişleri Bakanı olan ve bugün hala biz işkence gören bizler için işkence emirlerinin alındığı yer haline gelen aynı bakanlığın unvanlı başkanı Mihail Kogalniccanu'nun Yahudi sorununa yönelik onurlu tutumu ve yurt dışından uyguladığı baskı. Halkımızı savunmak için savaşın:

"Ülkelerinde aktif çıkarı olan herkes, Yahudilerin halkı sömürmesini engellemekle ilgileniyor.

Romanya'da Yahudi sorunu dini değil, ulusal ve aynı zamanda ekonomiktir.

Romanya'da Yahudiler yalnızca farklı bir dini topluluk oluşturmakla kalmıyor; Kelimenin tam anlamıyla kökenleri, dilleri, kıyafetleri, gelenekleri ve hatta duyguları nedeniyle Rumenlere yabancı bir milliyet teşkil ediyorlar.

O halde bu bir dini zulüm meselesi değildir, çünkü eğer durum böyle olsaydı İsrailliler ibadetlerini yerine getirirken yasaklama veya kısıtlamayla karşı karşıya kalacaklardı, ancak durum böyle değil. Sinagoglarının Hıristiyan kiliselerinin yakınında serbestçe durmasına izin verilmeyecek; onun dini eğitimine ve tarikatının reklamına da hoşgörü gösterilmeyecektir.

Prenslikleri, özellikle Moldavya'yı ziyaret eden herkes, şehirlerimizde yaşayan Polonyalı İsraillilerin ortaya çıkardığı üzücü durumdan, hatta üzücüden de kötüsünden korkmuştu.
Bu kalabalığın ticaretine, endüstrisine ve geçim kaynaklarına daha yakından baktıklarında bu gezginler daha da korktular, çünkü Yahudilerin üretici değil, yalnızca tüketici olduklarını ve onların en büyük, hatta ana endüstrileri olduğunu söyleyebilirim. alkol perakende satış mı...

Ülkenin tüm yasalarına göre Romanya'daki İsraillilerin, Sırbistan'da olduğu gibi köylerde ikamet etme hakkına sahip olmaması gibi basit bir nedenden dolayı hiçbir Yahudiyi evinden çıkarmadım.

Gelecekte Yahudilerin, özellikle de Galiçyalılar ve Podolyalılar olarak adlandırılanların meyhane ve gece kulübü kiralamasını kısıtladım. Bu tedbir, Organik Tüzük'te ve Genel Kurul tarafından oylanan, daha sonra Prens Mihai Sturza tarafından onaylanan ve bugüne kadar hiçbir kanunun yürürlükten kaldırılmadığı kanunda meşrulaştırıldı; tam tersine, daha önce tüm İçişleri Bakanlarının kanunuydu. ve kongreden sonra sürdürülür ve yürütülür. Bunun kanıtı seleflerimin emirleridir: 17 ve 28 Haziran 1861'de Bakan Costa Foru'nun emri; General Florescu tarafından imzalanan 5 Şubat 1866 tarihli belge; 11 Mart ve 11 Nisan 1866'da Prens Dimitrie Ghica vb. tarafından Ramnicul-Sarat vilayetine verilen.

Bu şartlar altında hiçbir bakan, hatta 10 kişi bile birbirinin yerine geçemez, benden ve seleflerimden başka bir şey yapamaz.
Bakanlar, anayasal rejime sahip bir ülke olan Romanya'yı, halkın iradesi dışında yönetemeyiz.

Bu milletin ihtiyaçlarını, isteklerini, hatta bir ölçüde de ön yargılarını dikkate almak boynumuzun borcudur...
Bu, kendi ulusunda kendini tehdit altında hisseden bir ulusun sesi olduğundan, Romanya halkının derin acılardan ve meşru kaygılardan kaynaklanan büyük öfkesini haklı çıkarıyor; ve ekonomik çıkarları. Yabancılar bu sesi bastırabilirler ama herhangi bir partiden bir Rumen bakanın bunu duymaması caiz değildir. Bu nedenle, sadece bugün değil, her zaman, her zaman ve tüm yönetimler altında, Romanya'daki tüm yöneticiler, tüm devlet
adamları, ülkelerinde gerçek çıkarı olan herkes, Rumen halkı yabancı bir halk olan Yahudiler tarafından. "

(İçişleri Bakanı Mihail Kogainiceanu'nun Yahudi sorunuyla ilgili Haziran 1869'da Dışişleri Bakanı'na hitaben yaptığı yazışmadan. Romanya için Eski ve Yeni Mevzuat Koleksiyonu'nda yayınlandı, 1870'e Kadar Yürürlüğe Girdi, Kredi M. Bujoreanu , Bükreş 1873, Romen işçilerinin yeni matbaası, Kısım F. Başlık 'Hükümler ve Genelgeler', Bölüm X, s.813-6.)

MIHAIL EMİNESCU

"Eğer bugün, hâlâ tam medeni ve siyasi haklara sahip değilken, Moldavya'nın tüm ticaretini ve tüm küçük sanayisini ele geçirmişlerse; bugün Romanya ovalarında korkutucu bir şekilde kendilerini gösteriyorlarsa; bugün, Moldova'nın kalbinde yuva yapıyorlarsa" Çalışkan Oltenyalılar; yarın onlara eşit haklar tanındığında, kendilerine Romen diyebilecekleri zaman, bu vatanın bizim olduğu kadar onların da olduğu şeklindeki resmi hakkı yasalara kaydettiklerinde nasıl olacak? !"

(Tüm Eserler, İsrail Sorunu, s. 489, Iasi, The Lonescu-Georgescu Bookstore, 1914. Alex Naum'dan alıntı).

Ve 481. sayfada:

"Romen halkıyla eşit olma hakkını hangi çabalar ve fedakarlıklar sonucunda kazandılar? Türklerle, Tatarlarla, Polonyalılarla ve Macarlarla savaşanlar onlar mıydı? Eski anlaşmalar bozulduğunda cezalandırılanlar onlar mıydı? Bu ülkenin şöhretinin yayılması, bu dilin geçmişin perdesinden çıkarılması için çabalarınız var mı?

Romen halkının gün ışığına çıkma hakkını onlardan biri mi kazandı?"

ION HELIADE RADULESCU

"İngiltere ve Fransa'daki Kikery'nin, kendi dindaşları için Romanya'da sadece vatandaşlık hakkı talep etmediğini, aynı zamanda ayrıcalıklar, bir üstünlük talep ettiğini görmüyor musunuz; Altın Buzağı'nın para aristokrasisini mi kurmak istiyorlar?
Son adamımıza kadar ölürsek veremeyeceğimiz şeyleri talep ediyorlar.
İngiltere ve Fransa'daki Kikery'ler inanıyor musunuz, merak ediyorum, siz beyler de onlarla birlikte inanıyor musunuz, Romenler aralarında en pis ve pis aristokrasileri, soytarıların, Yahudilerin, Mammon'ların yönetimini ortadan kaldırırken sakince izleyecekler mi? kabadayılar mı?

Cehennemin oğulları dışında tüm insanlığın ilahi Güvey'in huzuruna gelin olarak geleceği yirminci yüzyılın kapıları önünde, mahkeme önünde böylesine iğrenç bir egemenlik hangi unvanla ve hangi hakla kurulabilir?

İngiltere ve Fransa'nın Kikery'leri eşitlik temelinde İnsan Hakkını sunmaya cesaret edebilirler mi, ama yine de kendileri için ayrıcalık ve üstünlük iddiasında bulunma cüretini gösterebilirler mi?

Ve bu haktan yararlanamadıkları için, kendi hayallerine göre, Romanya'nın İsrail ritüeli paradoksunu uydurmaya - özellikle Yahudi cüretkarlıklarını Avrupa hükümdarları adına bizi tehdit etme noktasına kadar itmeye - cesaret edebilirler mi?
O zaman Yahudiler bizi neyle fethedecek? Sayılarınıza, gücünüze göre mi?
Onlara iyilik diliyor ve Filistin topraklarındaki halkların ve Yahudilerin yeniden doğuşu adına onlara acıyor ve onlara, tüm insanlığın kurtuluşunu arzulayan bir Hıristiyan olarak, yaralardan dolayı öğüt veriyoruz. Çarmıhtan kendi işkencecilerini bağışlayan Mesih - böyle bir şeye teşebbüs etmemek veya bunu düşünmeye bile cesaret etmemek, hatta onları ayartan Şeytan'ın meleklerinin neden olduğu mevcut huzursuzluk çağımızda herhangi bir şey iddia etmemek; Böyle bir şeye cesaret etmeseler iyi olur, çünkü Rumenlerin, kendini koruma içgüdüsü olan bir ulus olarak haklarını savunmak için haklı ve en kutsal fırtınalı öfkelerinde ne kadar ileri gidebileceklerini yalnızca Tanrı bilir! "

(Antitezler veya Ruh ve Madde Arasındaki Denge'den alınmıştır, 1. Heliade Radulescu, Bükreş, 1859-69'da yayınlanmıştır; Kısım III, "İsrailoğulları ve Yahudiler" başlıklı, Bölüm X, s. 380-3).

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

Dolayısıyla Talmud'da Yahudilerin bize karşı iki tür davranışı belirtilmektedir:

"Hıristiyanlardan daha güçlüyseniz onları yok edin."

"Hıristiyanlardan daha zayıfsanız onları övün..."

"Ama benden daha zayıf birinin, bir gün benden daha güçlü olabilmesi için, önce benimle eşit olduğu bir ara aşamadan geçmesi gerekiyor."

"Yahudilere sözde siyasi haklar vermenin ne anlama geldiğini şimdi anlıyor musunuz?"

("Studies in Judaism. The Talmud as a Profession of the Israelite People"dan alıntıdır, Romanya Tarihi Arşivleri Direktörü, Romanya Athenaeum'un Ahlak ve Siyasal Bilimler bölümünün Başkanı BP Hajdeu, Bükreş. Yayıncı Theodor Vaidescu, Bossel House No. 34, 1866; s. 30-1.)

KOSTAŞ NEGRİ

"Toplam nüfusumuzun yedide birini oluşturan Yahudiler, zayıflığımızın, öngörü eksikliğimizin ve rüşvetçiliğimizin bizi mahkum ettiği en üzücü cüzzamdır."
(Lupascu'ya Ocna'dan gönderilen 12 Ocak 1869 tarihli, Versos, Prose, Cartas de C. Negri kitabında hayatı ve yazıları üzerine bir inceleme ile E. Garleanu, Editora "Minerva", 3 Academiei Blvd'de yayınlanan mektuptan) ·, Bükreş 1909, s. 1 16).

AD KSENOPOL

Aynı alıntı seçkisinde, Iasi Üniversitesi'nde profesör olan büyük tarihçi AD Xenopol'un görüşünü de sunmamıza izin veriyoruz; Bunu, keşiflerinin acı gerçekliğini kendi gözleriyle yaşayan ve gören bilim adamının yadsınamaz otoritesi göz önüne alındığında: "Eğer bir Rumen bir dükkan açmaya karar verirse, hiçbir Yahudi onun eşiğini aşamaz. Bu şekilde bir kişi tarafından atlanır. Rumenlerin Yahudilerden alışveriş yapmaktan çekinmediği görülüyor. Fiyat manipülasyonu olmasa bile Rumen tüccar ve tüccarın direncinin kırılabileceği açık. "Bir Yahudi, eğer '' anlamına geliyorsa, bir Rumen'i asla kendi kuruluşuna kabul etmeyecektir. ondan bir şeyler öğrenin; Çünkü Romenler Yahudi evlerine yalnızca hizmetçi veya hamal olarak kabul ediliyorlar. Bu ayrıcalık sistemi güçlü bir şekilde devam etmektedir. Moldova'yı bir uçtan bir uca kapsayan sayısız Yahudi atölyesi ve dükkânında, tek bir Hıristiyan veya Rumen çırak - işçi, ustabaşı, muhasebeci, kasiyer, satıcı - yok, "Yahudiler Rumenlere karşı ekonomik dışlayıcılığın en katısını uyguluyorlar. kendi dinlerinin emrettiği gibi feragat edemezler."

(AD Xenopol tarafından La rönesans latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Paris, 1902, s. 17'de yayınlanan bir çalışma olan La Question israelite en Roumanie'den alınmıştır).

Machine Translated by Google

ÖĞRENCİ GENEL GREVİ DEVAM EDİYOR

Paskalya'dan sonra çatışmalar yeniden başladı. LANC cephesinde Profesör Cuza gazeteler aracılığıyla eyleme devam ederken geri kalanımız organizasyonla ilgileniyordu.
Şehir ve kasabalarda bir dizi toplantı başladı. Öğrencinin önünde sanatın değiştirilmesi. Anayasanın 7'si değişiklikleri de beraberinde getirdi. Öğrenci liderleri

Bir öğrenci hareketinin sonunda hükümeti öğrencilerin haklı taleplerini tanımaya ikna edeceğine inanan Bükreş ve Cluj, hükümetin onların taleplerini tanımamasının yanı sıra Yahudilere de haklar verdiğini görünce acı bir hayal kırıklığına uğradılar. giderek daha çok teslim olmayı düşündüler.

Başkan, Cluj'da bir toplantı düzenleyerek yapılacak en iyi şeyin okula geri dönmek olduğunu önerdi. Öğrenci kitlesi, onurlarını korumak için mücadele ettiklerini ve mücadelenin direnişin son noktasına kadar sürdürülmesi gerektiğini ilan ederek öneriyi reddetti. Bu tezin destekçileri şunlardı: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu ve tüm gruplarımız.

Alexa istifa etti ve onun yerine Petru Maior öğrenci merkezinin başkanlığına yeni bir komisyonla birlikte Ion Mota seçildi.
Hükümetin öğrencileri derslere geri döndürme saldırısı bu sefer de başarısızlıkla sonuçlandı, ancak liderler feda edildi: Ion Mota ve diğer altı kişi, uzlaşmaz tavırları nedeniyle tüm üniversitelerden sonsuza kadar atıldı.

Bükreş'te giderek kararsızlaşan ve zayıflayan liderliğin yerini Simionescu ve Danulescu liderliğindeki bir grup almaya başladı. Burada da hükümet Paskalya'dan sonra ders açma konusunda başarısız oldu.

HAZİRAN 1923

İki ay daha kahramanca direniş, sefalet ve baskıyla, öğrencilerin bitkin düşmesiyle geçti. Bükreş'teki Üniversite, yalnızca Yahudi ve dönek öğrenciler için de olsa sınavlara yeniden açıldı. Açılış gününde ordu üniversitede konuşlanmıştı.
Cephede öğrenci çatışmaları yaşandı ama artık açılmasını engelleyemeyecek kadar zayıflardı. Hükümetin planı, üniversiteleri birer birer açarak Yaş'ı sona bırakmak ve Yaş'ı işleyen üç üniversitenin oldubittisiyle karşı karşıya bırakmaktı. Bir hafta sonra Cluj'da, birkaç gün sonra Cernauti'de, Bükreş'tekiyle aynı koşullar altında ordunun hazır bulunduğu üniversiteler açıldı. bir hafta sonra Iasi'nin zor günleri gelecekti. Öğrenci güçleri önemli ölçüde azaltılarak yalnızca hükümet tarafından izole edildi.

Açılış arifesinde, yarın sabah ordunun üniversiteye gireceğini bilerek gece boyunca üniversiteyi kendimiz işgal etmeyi planladık.
Karanlık çökmeden, güvendiğim bir öğrenciyi salona gönderdim ve iki büyük pencerenin sürgülerini çektim, böylece dışarıdan itildiğinde açılsınlardı. Bu planı hâlâ kimseyle paylaşmadığım için sabah 9'da 100 öğrenciyi Bejan Salonu'nda bir toplantıya çağırdım. Sabah 10'da üniversiteyi işgal ediyoruz. Ön cephesinde gamalı haç bulunan bayrağı kaldırdık, kısa bir süre sonra Üniversite Rektörü Profesör Sin-donescu geldi. Kabul edildi. Bizimle konuştu ve üniversiteden ayrılmamızı istedi. Biz de ona gerekçelerimizi açıklayarak yanıt verdik. Birkaç saat sonra oradan ayrıldı. Nöbet için organize olduk ve bütün gece orada kaldık.

Ertesi sabah çok sayıda öğrenci üniversiteye geldi.
Yeniden canlanarak, oybirliğiyle mücadeleye devam etmeye karar verdiler.

Yahudi gazeteleri öfkeyle bize saldırıyordu. İki gün sonra Cluj, bir mücadele içinde Üniversitesini jandarmaların elinden geri almaya çalıştı. İki gün daha sonra Bükreş ve Cemauti de aynı şeyi yaptı. Bu mücadeleler yeni öğrenci isyanlarına ve tüm üniversitelerin kapatılmasına yol açtı.
Okul yılı bitti. Genç Rumen dayanıklılık, karakter ve dayanışma konusunda eşsiz bir sınavdan geçti.

Bu kadar çok darbe alan kararlılığıyla, dünya üniversiteleri tarihinde hâlâ emsalsiz bir kolektif irade örneği veren öğrenci topluluğuna şeref. Hiçbir ülke, öğrencilerin tek bir ruhta birleşerek, tüm sorumlulukları ve tüm riskleri üstlenerek ayakta kalabildiklerine tanık olmamıştır.

İnançlarını kanıtlamak için bir yıl süreyle genel grev yapmak, tezahürleri aracılığıyla bir bütünün vicdanını uyandırmaya çalışmak. millet varlığının en ciddi sorunuyla karşı karşıyadır.

Bu, Romanya milletinin kitabında bu genç adamın çektiği acıların yazdığı çok güzel bir sayfa, kahramanca bir sayfadır.

Yahudiliğin Roma Ulusuna Karşı Planları

ROMANYA HALKINA KARŞI

Yahudilerin buraya rastgele gelen, rüzgâr tarafından getirilen, kaderin zorladığı vs. zavallı talihsizler olduğunu düşünen herkes yanılıyor. Dünyanın her yerindeki tüm Yahudiler, kan ve Talmud diniyle birleşmiş büyük bir kolektif oluşturur. Çok katı bir yapıya sahipler, kanunları var, planları var, bu planları yapan liderler var. En altta Kabal var. Yani yüzleşmiyoruz

izole edilmiş birkaç Yahudi ama yerleşik bir güç olan Yahudi topluluğu. Birkaç Yahudinin yerleştiği her pazar kasabasında veya köyde, hemen Kabal (oradaki Yahudi cemaati) kurulur. Bu Kahal'ın kendi liderleri, ayrı bir mahkeme sistemi, vergileri vb. vardır ve o bölgedeki tüm Yahudi nüfusunu sıkı bir şekilde kendi etrafında birleşmiş halde tutar.

Tüm planlar burada, bir pazarın veya şehrin bu küçük Kahal'ında yapılıyor: yerel politikacıların ve yetkililerin nasıl kazanılacağı; yargıçlar, memurlar, üst düzey yetkililer gibi ilgi duyduğunuz belirli çevrelere nasıl sızacağınız; falanca ticaret dalını bir Rumen'in elinden almak için ne gibi planlar kullanılacağı; yerel bir Yahudi düşmanlığının nasıl yok edileceği; Yahudi çıkarlarına karşı çıkabilecek yerel otoritenin dürüst bir temsilcisinin nasıl yok edileceği; Direnişin ötesinde sıkışan nüfus isyan ettiğinde ve antisemitik hareketlerde patlamalar yaşandığında hangi planların uygulanacağı yöntemleri kullanılır:

, burada bu planlara girmeyeceğiz. genel olarak aşağıdakiler

I. Yerel politikacıları kazanmak için: 1.
Hediyeler; 2.
Kişisel iyilikler; 3.
Propaganda, broşür basımı, seyahat masrafları vb. için siyasi makinenin finansmanı. Kasabada birden fazla bankacı veya zengin Yahudi varsa, her biri belirli bir siyasi partiye atanır.

II. Yerel yönetimleri fethetmek için: 1. Yolsuzluk, rüşvet. Moldova'nın en küçük kasabasında bir polis memuru, devletten aldığı maaşın yanı sıra ayda bir veya iki maaş daha alıyor. Rüşveti kabul ettiğinde Yahudilerin kölesi olur ve emirlere uymadığı takdirde ona karşı ikinci silahı kullanırlar: 2. Şantaj, itaat etmezse rüşveti kabul ettiği ortaya çıkar.

3. Üçüncü silah yıkımdır. Eğer hakimiyet kuramayacağınızı veya boyun eğdiremeyeceğinizi görürlerse, zayıf yönlerinizi arayarak sizi yok etmeye çalışacaklardır. Eğer içki içersen, alkol yoluyla seni tehlikeye atmak için fırsat kollayacaklar; eğer etek peşinde koşarsan seni tehlikeye atacak ya da aileni mahvedecek bir kadın gönderecekler; eğer doğası gereği şiddete eğilimliysen, sana başka bir şiddet uygulayan adam gönderecekler, o da seni öldürecek ya da sen onu öldüreceksin ve sonra hapse gireceksin; 4. Eğer tüm bu kusurlarınız yoksa yalan, fısıltı ya da yazılı iftira atarak sizi üstlerinize ihbar edecekler. Yahudilerin işgal ettiği kasaba ve pazar yerlerinde yerel yönetimler rüşvet, şantaj veya yıkımla karşı karşıya.

III. Çeşitli çevrelere sızmak veya üst düzey birkaç kişinin çevresine sızmak için şunları kullanırlar: 1. kölelik; 2. yönetim kurulları; 3. kişisel iyiliklerin esası; 4. dalkavukluk.

Yani tüm politikacılar Yahudi sekreterler tutuyorlar çünkü onlar alışveriş yapmak, ayakkabı boyamak, bebekleri sallamak, evrak çantalarını tutmak vb. için faydalıdırlar, aynı zamanda kendilerini pohpohlayıp sevindirirler. Bir Rumen o kadar iyi olmayacaktır çünkü daha az rafinedir, hain değildir, sabanı bırakmıştır ve hepsinden önemlisi sadık bir asker, bir bekçi olmak istemektedir.

yaratılmayı reddederek onurunu.

IV. Rumen bir tüccarı mahvetmeyi planlıyor.
1. Rumen'in yanında bir veya iki Yahudi tüccar var.
2. Malların maliyetinin altında satışı, zararın Kahal tarafından sağlanan özel fonlarla karşılanması. Böylece Rumen tüccarlar birer birer kendilerini mahvettiler.

Bunlara şunlar eklenebilir:

a) Yahudilerin, Rumenlerinkinden çok daha eski ticari uygulamalardan kaynaklanan ticari üstünlüğü. b) Kabal'ın koruması altında rekabet eden

Yahudi'nin üstünlüğü. Rumen, Romanya Devleti'nin korumasından yararlanmıyor; yalnızca yerel otoritelerin dayattığı ve haberlerle çarpıtılan sefaletten yararlanıyor. Rumen, Yahudi komşusuna karşı değil Kahal'a karşı savaşıyor, bu nedenle bireyin koalisyona karşı savaşırsa acelesi olacağı hemen anlaşılıyor. Rumen'in onu yetiştirecek, tavsiyelerde bulunacak, yardım edecek kimsesi, bir ebeveyn devleti yok. Güçlü Yahudi koalisyonuyla karşı karşıya kalırken yalnız ve kaderine terk edilir. Mihalache kategorisindeki tüm politikacıların formülünü tekrarlamak kolaydır: "Romen tüccar olsun".

Bu Rumen politikacıların bize devlet tarafından desteklenen tek bir Rumen tüccarı göstermesine izin verin; banka memurlarını veya katipleri değil, gerçekte tüccarları eğitmeyi amaçlayan tek bir okul.
Bize, küçük bir sermayeyle yardımcı olan veya bir işletme okulundan mezun olan genç bir kişiye ticaret yolunda rehberlik eden, kendilerinin kurduğu bir kurumu göstersinler.

Ticaret yolunu terk eden Rumen değil, millete liderlik ve danışmanlık görevini bırakan bu politikacılardı.

Liderleri tarafından terk edilen Rumen, organize Yahudi koalisyonu, hileli manevralar ve dürüst rekabetle karşı karşıya kaldı ve mağlup oldu. Ancak bu liderlerin hesap vermek zorunda kalacağı zaman gelecek.

senin hataların.

ROMANYA TOPRAKLARINA KARŞI

Bir kez daha tekrar ediyorum, burada tek başına dolaşıp sığınacak bir takım zavallı bireylere bakmıyoruz.

Bizi fethetmek için topraklarımıza giren bir orduyla, bir Yahudi Devletiyle karşı karşıyayız. Yahudi nüfus hareketleri köklü bir plana göre Romanya'ya karşı gerçekleştiriliyor; Yahudi büyük konseyi muhtemelen Baltık Denizi'nden Polonya ve Çekoslovakya'nın bazı bölgelerine kadar uzanan ve o zamanlar Romanya'nın yarısını kapsayan bir arazi bölümünde yeni bir Filistin kurmayı hedefliyor. Karadeniz'e, oradan da diğer Filistin'le kolaylıkla su bağlantısı kurabileceklerdi. 'Yahudi kitlesel nüfus hareketlerinin plansız gerçekleştiğine inanabilecek saf insan nerede? Planlandığı gibi geliyorlar ama savaşmaya, yüzleşmeye, risk almaya, en azından bu özellikleriyle bu toprakların bir kısmını haklı çıkarmak için kan dökmeye cesaretleri yok.

Bu planları nereden biliyoruz? Düşman hareketlerinden çıkarımlar yaparak bunları kesin olarak biliyoruz. Düşman hareketlerini yakından takip eden herhangi bir birlik komutanı, peşinde olduğu planların farkına varır. Bu temel bir soru. Bu dünyanın tüm savaşlarında, düşmanın planlarını bilen, çünkü onların hazırlanmasına katılan bir lider var mıydı? HAYIR! Düşmanın yaptıklarından onları çok iyi tanıyordu.

Yahudiler, Rumen halkının tüm direniş gücünü kırmak için gerçekten eşsiz ve şeytani bir plan uygulayacaklardır: 1. Rumen'in gökle ve yerle manevi
bağlarını kırmaya çalışacaklar.
Cennetle bağımızı koparmak için geniş çapta ateist teorilere girişecekler.

Rumen halkını veya en azından Tanrı'nın bazı liderlerini ayırma emri; onları ayırmak

Tanrı'nın ve onun ölülerinin, onları kılıçla değil, ruhsal yaşamlarının köklerini keserek yok edebilirler.
Bir milletin varlığının maddi kaynağı olan toprağa bizi bağlayan bağlarımızı koparmak için, milliyetçiliğe, onu "modası geçmiş" olarak nitelendirerek, vatan ve toprak fikrine dair her şeye saldıracaklar.
Romen halkını kendi kanalına bağlayan aşk.

2. Bunu başarmak için basının kontrolünü ele geçirmeye çalışacaklar.
3. Yanlış anlamaları, kavgaları yayarak ve mümkünse onları birbirleriyle savaşan gruplara bölerek Romanya kampında anlaşmazlık yaratmak için her fırsatı değerlendirecekler.
4. Romanya'nın geçim kaynaklarının çoğunun kontrolünü ele geçirmeye çalışacak.
5. Rumenleri sistematik olarak ahlaksızlığa teşvik edecekler, ailelerini ve ahlaki yapılarını yok edecekler.

6. Her türlü içki ve diğer zehirlerle onları zehirleyip sersemletecekler.

Bir kavmi fethetmek ve yok etmek isteyen herkes bunu şu sistemle yapabilir: Göklerle ve yerle bağlarını koparmak, kavgalar ve kardeş kavgaları çıkarmak, maddi yıkımla, fiziki zehirlemeyle, sarhoşlukla, her şeyle ahlaksızlığı ve ahlaksızlığı teşvik etmek bir milleti daha çok yok eder.
binlerce topla havaya uçurulmaktan ya da binlerce uçak tarafından bombalanmaktan daha iyidir.

Romenlerin biraz geriye dönüp bakmasına izin vererek bu sistemin onlara karşı hassasiyetle ve kararlılıkla kullanılıp kullanılmadığını görmelerine izin verin; gerçekten öldürücü bir sistem. Son 40 yıldır Yahudi kontrolü altında olan basın mensupları Rumenlerin gözlerini okumaya açsın. Adevarul ("Gerçek"), Dimineata ("Sabah"), Lupta ("Mücadele"), Opinia ("Fikir"), Lumea ("Dünya") vb.'yi yeniden okumalarına izin verin ve bakalım her sayfada o plan sürekli ortaya çıkmıyor.

Rumenlerin, bugün Romanya'nın kamusal yaşamındaki kopukluğu görmek için gözlerini açmalarını dilerim; gözlerini açsınlar ve iyi görsünler. Yahudiler bu planları savaşta zehirli gaz gibi, kendi halklarına karşı değil, düşmana karşı kullanmak için kullanıyorlar. Romanyalılara ateizm propagandası yapıyorlar ama kendileri ateist değiller çünkü fanatik bir şekilde en ince dini emirlere saygı duyduklarını iddia ediyorlar.
Rumenler'i toprak sevgisinden ayırmak istiyorlar ama toprağı alıyorlar. Ulusal fikre karşı çıkıyorlar ama kendi uluslarına şovenist bir şekilde sadık kalıyorlar.

ÖĞRENCİ HAREKETİNE KARŞI

Yahudi güç güçlerinin öğrenci hareketi için herhangi bir planı olmadığına inanan herkes yanılıyor; şimdiye kadar beklentilerinde yanılgıya düştüler; Yahudiler bir an için kafalarını karıştırdılar.
Komünist hareketin işçilerine, yani diğer Rumenlere manevralar yaparak öğrencilere karşı koymaya çalıştılar ama başarılı olamadılar, çünkü bir yandan bu işçiler güçsüzdü, diğer yandan da bizim savaştığımızı ve mücadele ettiğimizi anlamaya başladılar. hakları için ve Rumen ulusu tarafından acı çekiyorlar. Birçoğu kalplerinde bizim tarafımızdaydı.

İşçileri önümüze çıkarmada başarısız olduklarını anlayan Yahudiler, hükümeti ve tüm politikacıları öğrencilerin aleyhine çevirdi.
Ne anlama geliyor?
Siyasi partilerin yurt dışından para ve krediye ihtiyacı var; ve iktidara geldiğinde oy verir; muhalefetteyken olumlu basın. Yahudiler, çeşitli siyasi partilerin seçim çalışmaları için ihtiyaç duyduğu fonları kesmekle tehdit etti; hükümet borçlarını azaltmak için uluslararası Yahudi finans kuruluşlarıyla işbirliği yapma tehdidinde bulundu; artık sivil haklara sahip oldukları için demokratik sistem aracılığıyla zafere veya yenilgiye karar verebilecekleri büyük bir oy kitlesini kontrol etme tehdidinde bulundular; Neredeyse tamamen kontrol ettikleri ve desteği olmadan bir siyasi partinin veya hükümetin mağlup edilebileceği basını manipüle etme tehdidinde bulundular.

Para, basın ve oylar demokraside yaşam ve ölümü belirler. Yahudiler hepsini kontrol ediyor ve onlar aracılığıyla Rumen siyasi partileri Yahudi gücünün elinde basit araçlar haline geldi.

Böylece Yahudilerle savaşmaya başlayan bizler, birdenbire kendimizi hükümetle savaşırken bulduk.

siyasi partiler, yerel yetkililer, ordu, Yahudiler ise kenarda sessizce oturuyor.

YAHUDİ ARGULAMALARI VE TUTUMLARI

"Bizi barbarlığa götüren Romanya'nın Yahudi karşıtı hareketi hakkında yabancı ülkeler ne diyecek? Bilim adamları, medeniyet adamları ne diyecek?"
Politikacılarımız, tüm gazetelerde her gün basılan bu Yahudi "argümanını" her adımda bize tekrarlayacaklar, sonunda, sekiz yıl sonra, Almanya, tüm medeniyetine ve kültürüne rağmen Yahudilere karşı ayaklanıp Adolf Hitler aracılığıyla Hidra'yı mağlup edecek. bu argümandan vazgeçildi. Sonra bir tane daha getiriyorlar: "Sen Almanya'nın hizmetindesin, Yahudi karşıtlığı yapmak için Almanlar tarafından para ödeniyor. Parayı nereden buluyorsun?"

Ve yine ruhsuz, kişiliksiz, onursuz Rumen politikacılar Yahudi basınının melodisini taklit ediyorlar: "Para nereden geliyor? Size Almanya tarafından ödeme yapılıyor."

1919, 1920, 1921'de tüm Yahudi basını Romanya devletine saldırıyor, her yerde kargaşa çıkarıyor, rejime, hükümet biçimine, kiliseye, Rumen düzenine, ulusal fikre ve vatanseverliğe karşı şiddeti teşvik ediyordu.

Şimdi sanki bir mucize eseri, aynı adamlar tarafından kontrol edilen aynı basın, devlet düzeninin, yasaların savunucusu haline geldi; şiddete karşı olduğunu beyan ediyor. Bizler: "Ülkenin düşmanları" aşırı sağcılar "", "Romanya'nın düşmanlarının maaşı ve hizmetinde" vb. Olurken. Ve sonunda şunu da duyacağız: Yahudiler tarafından finanse edildiğimizi.

Kendime soruyorum: Her Rumen'in Yahudilerin yalanlarını ve hain iddialarını anlayacağı ve onları şeytani kökenli bir şey olarak reddedeceği gün ne zaman gelecek? Acaba bu ırkın sapkınlığını anlayacakları zaman ne zaman gelecek?

Vatandaşlığa Kabul Edilmiş Yahudiler Birliği'nin resmi yayın organı olan İsrail Postası'nın 23 Nisan 1922 tarihli "Hayaletler" başlıklı başyazısında üç Romen üniversite profesörü AC Cuza, Paulescu ve Sumuleanu'ya nasıl davranıldığı şöyle: "Palyaçolar ve halktan oluşan bir klik" suçlular bir kötülük çetesi oluşturmak için toplandılar. Ve ülkenin utancı arasında, bizim üniversitelerimizden üç profesör de var.

"Ve bu tipler, bu geri kalmış hayaletler antisemitizmi yeniden canlandırmak istiyorlar... ve bazı geri kalmış palyaçolar, resmi antisemitizmin ortadan kaybolduğu ve genel oy hakkının da kaçınılmaz olarak halkımızın demokratikleşmesini sağlayacağı şu dönemde bunu başaracaklar ve sosyal hayat Hayır! Boşuna çalışıyorlar! Bu hayaletler insanoğlunun yürüyüşünü durduramayacak, kalplerini keskin bir sopayla delmeye de gerek kalmayacak;* ihanetlerinin alay konusu onların sonunu getirecek...

"Daha önce sözde 'Ulusal Hıristiyan Birliği'nin (yaklaşık beş buçuk aptal karakterden oluşan) bu vahşeti düzeltmek için gerçekleştirdiği vahşi eylemi haber yapmıştık.

Onları bir kez daha bu rezil tavırlarıyla bir kez daha ortaya koyuyor ve Yahudilerin dikkatini hâlâ kötülük yapanların var olduğuna çekiyoruz. orada kendilerini savunmaları gereken bir yer var."
Yani: palyaçolar çetesi, kamu suçluları, kötü niyetli bir grup, numuneler, geç hayaletler, ihanet, vahşi eylemler, kötü şöhretli tavırlar - Romen profesörleri Profesör Cuza, Paulescu ve Sumuleanu da böyle; ve milleti kurtarmak için yaptığınız eylem nedir?

Öfke üstüne öfke, alay üstüne alay, tokat üstüne tokat attık, ta ki kendimizi şu korkutucu durumun içinde bulana kadar: Yahudiler Romanya'nın savunucuları olarak görülüyor, her türlü hoşnutsuzluktan korunuyor, barış ve bolluk içinde bir yaşam sürüyorlar; biz ise vatanımızın düşmanları olarak görülüyoruz. milletimiz bizimle

özgürlük ve yaşam tehlikeye atılıyor ve tüm yetkililer tarafından kuduz köpekler gibi avlanıyor Romen.

Bu dönemleri kendi gözlerimle gördüm, yaşadım ve yüreğimin derinliklerinden üzüldüm. Sefalet ve açlığa katlanırken, anavatanınız için yıllarca savaşmak, yüreğiniz gözyaşları kadar saf olmak ve birdenbire kendinizi ülkenizin düşmanı ilan edilmiş, kendi türünüz tarafından zulme uğramış, size haklı olduğunuzun söylenmiş olduğunu bulmak korkunç bir şey. yabancılar ve gör

tüm Yahudi halkı, Romanya'nın savunucusu ve Romanya Devleti'nin bekçisi rolünü üstlenerek, siz ülkenin gençleri tarafından tehdit edilerek kendi topraklarına hakim oluyor. Geceler boyu bu düşüncelerden rahatsız oluyor, zaman zaman tiksiniyor, son derece utanıyor ve üzüntüyle doluyorduk.

Bizim için dünyaya açılmak daha iyi olmaz mıydı, diye düşünüyoruz, yoksa hepimizin öleceği intikamı aramak daha iyi olmaz mıydı: hem biz hem de Rumen hainler ve Yahudi hidranın başkanları.

* Bir hayaletin yaşayanların huzurunu bozmaması için "başın kazıldığı ve kalbinin zararla delindiği" şeklindeki popüler hurafe .

ÖĞRENCİ HAREKETİ LİDERLERİ KONGRESİ

IASI, 22-25 AĞUSTOS 1923

Bükreş'teki sınırlı bir komitede, bir yıllık mücadelenin ardından öğrenci hareketi liderleri ve delegelerinin ilk kongresinin yapılmasına karar verildi.
Bu kongre 22 ve 25 Ağustos 1923'te Cluj'da gerçekleşti. Petru Maior öğrenci merkezi başkanı Mota bize, yerel yetkililerin kendisine bu kongrenin yasaklanması yönünde emir aldıklarını bildirdiğini yazdı. Biz Iaslılar, Cluj'a ve diğer merkezlere, hükümet yasaklasa bile bu kongrenin Iasi'de yapılmasının sorumluluğunu üstleneceğimizi söyledik. Teklifimiz kabul edildi ve bilinen 40 delegenin dörde bölünmesiyle ilgili görevimizi yerine getirdik. 22 Ağustos sabahı, Ion Mota liderliğindeki Cluj'dan, ardından Tudose Popeseu ve Carsteanu liderliğindeki Cernauti'den ve Napolyon Cretu, Simioneseu ve Rapeanu liderliğindeki Bükreş'ten gelen heyeti kabul etmek için tren istasyonuna gittik. Saat 10'da toplu halde dua etmek için Katedral'e gittik ve

İçlerinden biri öğrenci merkezinin eski başkanı Yüzbaşı Stefan Petrovici'nin de bulunduğu, savaşta öldürülen öğrencilerin anısına bir anma töreni kutlatın.

Ancak büyük bir üzüntüyle katedral kapılarının zincirlerle kilitlendiğini ve jandarmalar tarafından korunduğunu gördük. Bu arada eski profesör Gavanescul da geldi.
Daha sonra kâfir Türklerin bile dua etmek isteyenlere kapatmadığı kilisenin önünde başımızı açarak sokak ortasında diz çöktük. Peder Stiubei geçerken diz çöktüğümüzü görünce yanımıza yaklaştı ve birkaç dua okudu.

Böylece, başı açık, sessiz ve çok üzgün bir halde, Yahudi bakışları kapılarından ve mağaza vitrinlerinden ok gibi üzerimize fırlarken caddenin ortasından yürüyerek Üniversite'ye kadar olan mesafeyi kat ettik.
Üniversitenin merdivenlerinde bizi bekleyen çok sayıda polisin çevrelediği yerel yetkililer, Uluslararası İlişkiler Bakanlığı'nın kongrenin yapılmasını yasakladığını bize bildirdi. Savcı bizi durdurup dağılmamız konusunda uyardı. Sinirlenerek şöyle cevap verdim: "Sayın Avukat, yasalarla yönetilen bir ülkede yaşadığımızı biliyorum. Anayasa bize toplanma hakkını garanti ediyor ve siz efendim, bir Bakanın Anayasayla güvence altına alınan bu hakları geri alamayacağını benden daha iyi biliyorsunuz. Bu nedenle Anayasa'ya bizim değil, sizin uymadığınız yasa adına, sizden kenara çekilmenizi rica ediyoruz."

Bir saat önce kilise kapılarının zincirlenip dua etmemizin engellenmesiyle yapılan saygısızlıkla sertleşti; şimdi ikinci bir haksız ve aşağılayıcı provokasyonla, kendi evimiz olan Üniversite'ye girmenin engellenmesiyle karşı karşıyayız; Bu tedbirlerin boyutlandırılması apaçık bir hukuksuzluktu, yolumuza çıkan her şeyi yaktık ve bir takım mücadelelerden sonra üniversiteyi zorla işgal ettik.

Bir dakika sonra gelen 13. Alay üniversiteyi kuşattı. Tüm girişleri koruyarak siper aldık, bu arada her pencerenin dışında süngü çekilmiş üç askerin nöbet tuttuğunu gördük.

Bu olumsuz ortamda kongrenin açılışı öğlen saat 12.00'de Hukuk Fakültesi konferans salonunda yapıldı. Öfkeden sararmış, Katedral'de ve burada yaşananların acısıyla susturulan delegeler, ıssız koridorlarda derin bir üzüntü havası hissettiler. Herkes üniversiteye olası bir ordu saldırısı ve bunun kaçınılmaz sonuçları konusunda endişeliydi.

Herhangi bir konuşma yapmadık. Kongre durumun ciddiyetini yanlış değerlendirdi ve ciddi sonuçlar doğurmasından korktu.
İlk gün başkan seçildim. Günün olaylarını kınamaya başladık. Bazıları protesto etmek için kürsüye çıkmayı istedi. Böylece hareketle ilgili tartışmalara başladık.

Yeni öğretim yılı açıldığında nasıl bir tutum sergileyeceğiz? Teslim mi olacağız? Zor!
Bir yıl süren sonuçsuz bir mücadele. Tam tersine utandırılıyor, aşağılanıyor, dövülüyor.
Devam mı edeceğiz? Yine zor! Öğrenciler bitkin; ikinci yıl savaşa devam edemezler.

Yine de Mota, Tudose Popescu, Simionescu ve ben mücadelemize devam etmek için yalvardık; fedakarlık dileyin, çünkü teslimiyetten utanç ve aşağılanma dışında hiçbir şey gelmez. Ve fedakarlık nedeniyle daha iyi bir şeyin milletimize meyve vermemesi imkânsızdı. Saat 8'de hava zaten karanlıktı. Şehirde gürültü ve kargaşa duyuyoruz.

1919'un usta güreşçisi Constantin Pancu, etrafı öğrencilerle çevrili olarak dışarıda duruyordu. Café Tufii'de meşalelerle toplanan çok sayıda kasaba halkı, bize birkaç torba ekmek getirmek için tepeden Üniversiteye doğru ilerlemeye çalıştı.

Hepimiz dışarı bakmak için pencerelere atlıyoruz. Protestocular Tufli Café kordonunu kırarak tepeye doğru koştu. Zorlu çatışmada Coroiu Caddesi'ndeki ikinci kordon da kırıldı. "Yaşasın" patlamalarını duyuyoruz. Aynı şekilde üçüncü bir kordon da aşıldı. Biz içeriden saldırmak için hazırlandık ama dışarıdaki adamlarımız dördüncü kordonu geçemediler. Ayaklarının dibinde ekmek torbasıyla Pancu'nun sesi duyuluyordu:
"Onlar bizim çocuklarımız."

Sevinç gözyaşları döküyorduk. Biz bu insanlar için savaşıyoruz ve bu bizi hayal kırıklığına uğratmaz.
Saat 9 da
Napolyon Cretu aracılığıyla bizimle yetkililer arasında görüşmeler başladı. Ben onlara teslim edildiğim sürece tüm öğrencilere derhal özgürlük sözü verildi. Öğrenciler reddetti. Saat 11 civarında bize üçlü gruplar halinde ayrılabileceğimizi söylediler, ayrılırken doğal olarak beni tutuklamak niyetindeydiler. Kabul ediyoruz. Her dakika üç kişilik bir grup ayrılıyordu. Kapıda dört komisyon üyesi ve ajan tarafından yakından incelendiler. Hızla milli elbisemi çıkarıp bir yoldaşa verdim ve onun elbiselerini giydim. Simionescu ve üçüncü bir öğrenciyle birlikte ayrıldım.
Kapı açıldığında cebimden bir miktar para çıkardım. Kaldırıma vardıklarında tüm görevliler aşağıya baktı ve sordular:

"Ne kaybettiniz beyler?"
Biz de başımızı eğerek paraları ararken yanıt verdik:
"Değişiklik yok."

Ben kaçarken Simioneseu onlarla konuşmaya devam etti, kibrit çakarak para arıyordu.

Kongremizin ikinci gününü şehir dışında Cetatuia Manastırı'nda büyük bir gizlilikle sürdürmesini planladık. Lokomotif ateşçisi kılığında oraya süründüm ve polis memurları tarafından bile tanınmadığım için şanslıydım.
Ion Mota başkanlık etti.

Stratejik noktalara yerleştirilen nöbetçilerimiz sayesinde yaklaşan herhangi bir kişiyi kilometrelerce uzaktan tespit edebiliyorduk. O gün geç saatlere kadar sessizce çalıştık ve orada kaldık. Teklifler yapıldı, kararlar alındı

yuvalar. Aynı toplantıda 10 Aralık'ın Rumen öğrenciler için ulusal bayram ilan edilmesi de gerçekleşti.

Üçüncü gün ise Galata Dağı'ndaki küçük bir ormanda müzakerelere devam edildi. Oy çokluğuyla grevin devamına karar verildi. Tüm üniversitelerdeki öğrenci hareketinin eylemlerini yönlendirmek üzere beş kişilik bir eylem komitesi seçildi. Komite üyeleri şunlardı: Cluj'da Ion Mota, Cernauti'de Tudose Popescu, Iasi'de Ilie Gameata, Bükreş'te Simioneseu ve ben. Bükreş'teki yeterince bilgi sahibi olmayan ve kararsız olan eski öğrenci liderliği, bu komitenin kurulmasıyla tamamen yıkıldı. İsmini sürdürdü ama artık liderlik etmiyordu. İlk defa resmen harekete yeni bir yön verilmesine karar verildi: Bir yandan milletimize uzak olduğunu düşündüğümüz siyasi partilere karşı mücadele etmek, diğer yandan yeni bir Rumen hareketine olan inancı güçlendirmek. bunun resmi olarak öğrenciler tarafından desteklenmesi gerekir. zafere ulaşmak için "Hıristiyan Ulusal Savunma Birliği."

Kongre dördüncü gününde Bayan Ghica'nın Carol Caddesi'ndeki evinde çalışmalarını tamamladı. Akşam herkes üniversitelerine gitti ve ben de Profesör Cuza ve hareketin tüm liderlerinin katılacağı Bucovina'daki LANC kongresini organize etmek için Campul-Lung'a gittim. Hakkımda yakalama kararı çıktığı için oraya ulaşmakta zorluk çektim.

Seyahat ederken, fikirlerimizin ruhuna uygun olan tüm kongre kararlarından çok memnun kaldım, ama hepsinden önemlisi bir adamı yanımıza kazandığımız için: Cluj'daki Petru Maior Merkezi'nin başkanı Ion Mota.

CAMPUL-LUNG'DA LANC KONGRESİ

Campul-Lung'daki kongre 17 Eylül 1923 Pazartesi günü gerçekleşti.
Onu ancak zorlu bir savaştan sonra koruyabildik çünkü hükümet bunu yasaklamıştı ve kararın uygulanması için bir albayın komutası altında Cernauti'den birlikler gönderdi. Şehrin her girişine güçlü birlik kordonları yerleştirildi.
Tüm güçlerimizi Sadova, Pojorata'dan şehrin batı girişine yoğunlaştırdık.
Orada, Vatra-Dornei ve Candreni'nin okçuları sayesinde ipleri kırdık ve bize birkaç yüz vagondan oluşan konvoyun tamamını geçmemiz için tam bir saat verdiler.

Kongre şehir mezarlığında yapıldı. Konuşmacılar şunlardı: Profesör C, Uza, babam, Dr. Catalin, Bucovina LANC Başkanı Tudose Popescu; ardından Dr. Catalin'in yardımıyla bu görkemli kongreyi coşkuyla organize eden Octav ve Valerian Danieleanu kardeşler. Beyaz gömlekler ve kaba kumaştan paltolar giymiş bu gururlu dağ köylüleri, uzun dağ borusunun sesini duyunca, sayıca çok ve daha önce hiç olmadığı kadar fırtınalı bir şekilde şehirlerine akın etti. Rumen'in kendisini içine çeken hidrayı ezmesi ve ülkesinin, dağlarının, nehirlerinin ve şehirlerinin efendisi olarak haklarını geri alması için yüzyıllardır beklenen zamanın geldiğini düşünüyorlardı. Savaşın yükünü taşıdılar. Her cephede verdiğiniz kan, Büyük Romanya'yı yarattı. Ancak Büyük Romanya onların beklentilerini büyük bir üzüntü ve hayal kırıklığıyla karşılayamadı.

Çünkü Büyük Romanya, onlara uzun süre işkence eden Yahudi köleliğinin zincirlerini kırmayı reddetti.

Büyük Romanya, daha fazla Yahudi sömürüsü efsanesini terk etti" ve çalınan tarihi haklarını talep etmeye çalıştıklarında onları hapishanelere gönderecek politikacıların kırbaçlarını başlarına indirdi.

Bucovina'da bir orman, eskiden Ortodoks Kilisesi'ne ait olan, şimdi siyasetle dolu ve çok uzaklardaki dağlar, metreküp başına 10 lei gibi eşi benzeri görülmemiş bir fiyata yakacak odun kullanması için Yahudi Anbaub'a verildi. Rumen köylüsü 3,50 lei ödemek zorunda kaldı.

Dağ ormanları acımasız Yahudi baltasının altına düşüyor. Yoksulluk ve üzüntü Rumen köylerine yayılıyor, dağlar çorak kayalara dönüşüyor, Anhauh ve akrabaları ise altın dolu sandıklarını sürekli ve yorulmadan sınırın ötesine taşıyor. Binlerce köylünün sefaletini sömüren Yahudinin suç ortağı, bu muhteşem kârdan kendi payına düşeni tıka basa yiyen Rumen siyasetçiydi.

Gösteri, Dr. Catalin ve Valer Danieleanu liderliğinde 30 önemli köylüyü Bükreş'e delege ederek Başbakanla görüşerek dağlarının tahrip edilmesine karşı harekete geçmesini, Anhauh Kilisesi'nin sözleşmesini iptal etmesini ve böylece sevgi ve şükranlarını göstermelerini istedi. Onları savaşa uyandıran gençlere dua edin, ondan okullara "humerus clausus" koymasını isteyin, Tudose Popescu ve ben de miting tarafından Bükreş'e giden 30 köylüye eşlik etmek üzere seçildik.

* Romanya para birimi. (Tr.)

Ülkelerinin başkentine ilk kez gelen bu köylülerin öğrenciler tarafından iyi karşılanmasını sağlamak için onlardan önce Bükreş'e doğru yola çıktım. Bu köylüler, hem bizim hem de kendilerinin davasını savunmak için Bükreş'e büyük bir saf yürekle, büyük bir acıyla ve pek çok beklentiyle yaklaştılar. Seyahat masrafları, yetersiz kaynaklarıyla karşılaştırıldığında orantısız derecede büyüktü.

Bükreş'e vardıklarında öğrenciler onları -Romen halkının tüm zamanların kralları olan bu kralları- asil bir şekilde karşıladılar ve kutsal başkentlerinde gözyaşlarıyla dolu gözlerle trenden indiler. Ancak tren istasyonunun arkasında savcı Rascanu, polis komiserleri ve bir dizi jandarma onların geçmesini engellemek için bekliyordu. Jandarmalara ve polis komiserlerine bize saldırmaları emredildi.
Tüfek gövdeleri ve sopalar köylülerin beyaz kafalarına ve sakin yüzlerine darbeler yağdırıyordu. Öfkeli öğrenciler daha sonra yaşlı köylüleri kendi gruplarının ortasına yerleştirerek e. Politeknik Okulu'na doğru koşarak ilk kordonu kırdılar, burada ikinciyi, ardından üçüncüyü kırdılar ve Matache Macelaru Meydanı'na kaçtılar. Köylüler ağladı. İçlerinden biri kontrol edilemeyen öfkeye kapılarak gömleğini yırttı. Ertesi gün hepimiz başbakan tarafından karşılanmak üzere Rua Gogu Cantacuzino'ya bakanlık başkanlığına gittik.

Ertesi güne erteledik; Sonunda üçüncü gün karşılanacağımız söylendi. Geldik. Bir koridora gittik ve yaklaşık bir saat kadar sessizce, fısıltıyla konuşarak ve parmak uçlarına basarak bekledik. Ofis başkanı ortaya çıktı.

"Beyler evinize gidin, Başbakan sizi kabul edemez. Bakanlar Kurulu'na giriyor."

"Ama çok yol kat ettik" demeye çalışıyoruz. Kapı yüzümüze kapandı. Düşünüyordum da: Her adam yalnızca biletine 1000 lei harcıyordu. Hiçbir şey yapmadan eve mi gideceğiz? Artık Bükreş'te kalamazlar. Kapıyı iki elimle tuttum ve tüm gücümle sallamaya başladım. ciğerlerinin var gücüyle bağırıyor: "İçeri girmemize izin verin, yoksa kapıyı kırıp zorla içeri girerim."

Ayağımla kapıyı tekmeleyerek açtım. Köylüler haykırarak omuzlarını kapıya dayadılar. Kapı açıldı ve saçları diken diken olmuş, yüzleri sarı renkte, şaşkın yaklaşık on kişi ortaya çıktı. Sanırım gazetecilerdi: "Ne istiyorsunuz beyler?" sordular.

"Başbakana söyleyin, eğer bizi içeri almazsa buradaki her şeyi kırarız ve zorla içeri gireriz."
Birkaç dakika sonra önümüzde kapılar açıldı ve içeri girdik. Bir kat merdiven çıktık. Orada, bir koridorda, dik duruyor ve

Ion Bratianu bir direk gibi dimdik duruyordu; arkasında bakanlar Angelescu, Florescu, Constantinescu, Vintila Bratianu ve diğerleri vardı.

"Ne istiyorsunuz iyi adamlar?" O sordu.

Biz iki genç öğrenci hâlâ öfkeliydik ve grubun ruh halini en doğru şekilde yansıtarak daha sert görünmek isterdik, ancak taşra ayakkabılarını mermer merdivenlerde ve peluş halılarda basan köylüler yumuşadı.

“Majesteleri, Başbakanım, ellerinizi öpüyor, saygıyla ayaklarınızın dibinde duruyoruz. Ne istiyoruz? çatı akıyor, çünkü onları kaplayacak kiremitlerimiz bile yok. Artık çocuklarımızı okullarda tutamayacağız. Yahudiler de okullarımızı doldurdu, çocuklarımız da onların sözleşmeli işçisi olacak."

Sonra diğer köylüler konuştu. Ion Bratianu dinledi, ön odada bizim kafa karışıklığımızdan bahsetmedi ve son olarak köylüler şunları ekledikten sonra: "Üniversite öğrencilerinden, çocuklarımızdan da numerus clausus'un istedikleri gibi uygulanmasını istiyoruz" diye cevap verdi: "Eve gidin ve Sabırlı olun çünkü orman meselesini inceleteceğim, numerus clausus'a gelince bu yapılamaz.

Bana Avrupa'da bunu uygulayan tek bir eyalet gösterin. Bu ölçü ve ben de onu sunacağım.

Ancak Avrupa sadece on yıl sonra uyanıp numerus clausus'u uygulamaya koyacak ve böylece haklı davamızı tanıyacaktır. Ancak Ionel Bratianu sözünü tutacak kadar uzun yaşamayacaktı ve halefleri, bize saldırmak için yumruklarını kaldıracak olan Yahudiliğin yalnızca düşük rütbeli hizmetkarları olacaktı.

uzaylı efendilerinizin emriyle bizi öldürün.

Hepimiz ümitsizce ayrılıyoruz. Hiçbir şey yapılmayacak. Duruşmanın hemen ardından, birkaç saat sonra heyete başkanlık eden Dr. Catalin ve Valer Danieleanu tutuklandı. O gece bir grup öğrenci İçişleri Bakanı'nın evinin önünde düşmanca bir gösteri düzenledi. Öğrenci Vladimir Frimu tutuklandı ve Vacaresti hapishanesine hapsedildi. Geri kalanımız Campul-Lung'a doğru yola çıktık.

ÖĞRENCİNİN EKİM 1923 ÇALIŞMASI

NESİLLERE ÖRNEK OLACAK BİR İNTİKAM GİRİŞİMİ
GELECEK

Mota da*bana katılmak için Campul-Lung'a geldi ve Petru'nun Rarau dağ kargaşasındaki inziva yerine gitti: - özellikle sevdiğim dağ. Rares tırmanırken Mota benimle iç dünyasını paylaştı.

"Öğrenciler artık gelecek sonbaharda devam edemeyecekler ve hepimizin bir yıllık mücadelenin ardından utanç verici bir teslimiyeti kabul etmek yerine, onları derslere devam etmeye teşvik etmek daha iyi olur ve onlara liderlik eden bizler, kendimizi feda ederek hareketi asil bir şekilde sonlandırırız ve Romanya çıkarlarına ihanet etmekten en suçlu olduğunu düşündüğümüz herkesi yanımıza alıyoruz.

"Silahları arayalım ve onları vuralım, böylece Romanya tarihi boyunca uzun süre hatırlanacak korkunç bir örnek oluşturalım. Bundan sonra bize ne olacağı, ölmemiz ya da geri kalan günlerimizi hapiste geçirmemiz artık önemli değil.

Mücadelemizin son eyleminin, çöküşümüz pahasına, üstlendikleri büyük sorumluluk pozisyonlarını terk ederek Rumen ulusunu aşağılayan ve tarif edilemez tehlikelere maruz bırakan Pigmeler için bir cezalandırma eylemi olacağını kabul ettim.
O an, halkımızın maruz kaldığı tüm haksızlıkların ve uzun zincirleme aşağılamaların intikamını almak için damarlarımızda fokurdayan kanın kaynadığını hissettik.

Kısa bir süre sonra Bay Butnaru'nun 12 Saveseu St. Ion Mota, Corneliu Georgescu ve Vernichescu frorri Cluj adresindeki evinde buluştular; Iasi'den llie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac ve ben; ve Cernauti'li Tudose Popeseus. Karşılaşmamız gereken ilk sorun asıl suçluların kim olduğuna karar vermekti; Bütün ülkeyi etkisi altına alan sefaletin en büyük sorumlusu kimdi: Rumen mi yoksa Yahudi mi? İlk ve en büyük suçluların, Yahuda'nın gümüş paraları uğruna kendi halklarına ihanet eden hain Romenler olduğu konusunda oybirliğiyle hemfikiriz. Yahudiler bizim düşmanlarımızdır ve bu nedenle bizden nefret ederler, bizi zehirlerler ve yok ederler.
Kampınıza giren Rumen liderler düşmandan da beter; onlar hain. İlk ve en şiddetli ceza önce haine, sonra düşmana verilmelidir. Eğer tek kurşunum olsaydı ve karşımda bir düşman ve bir hain olsaydı, onu hainin almasına izin verirdim. Ülkelerine ihanet eden çok sayıda kişinin, yani listenin başında George Marzescu'nun bulunduğu altı kabine bakanının isimleri üzerinde anlaştık.

Ne de olsa kendilerini hiçbir tepkiden aciz bir halkın mutlak efendisi olarak gördükleri bir ülkede yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalacaklarını hayal bile edemeyen alçaklar için dikkate değer bir zamandı; hesaplarını canlarıyla vermek zorunda kalacakları bir zamandı. .
Bu kez Ulus, intikamcılarını ruhun görünmez bağları aracılığıyla gönderiyordu.

Sonra ikinci kategoriyi ele alıyoruz: Yahudiler. İki milyon arasında hangisini seçmeliyiz? Düşündük, tartıştık ve sonunda Romanya'ya yapılan Yahudi saldırısının gerçek liderlerinin hahamlar olduğu sonucuna vardık; tüm ticari kasaba ve köylerdeki hahamlar.

Tüm Yahudi kitlesini saldırıya yönlendiriyorlar ve bir Rumen nereye düşerse düşsün tesadüfen düşmez. Bir haham tarafından işaretlendiği için düşüyor. Satılan her politikacının arkasında, zemini hazırlayan ve Kahal'a ya da Yahudi bankacıya anlaşmayı kapatıp borcunu ödemesini emreden bir hahamın beyni vardır. İftiraya, yalana, kışkırtmaya ilham veren her Yahudi gazetesinin arkasında bir haham vardır. Ama sayımız az olduğundan sadece Bükreş'in "büyük kedilerini" seçiyoruz. Sayısal gücümüz olsaydı mutlaka hepsini alırdık.

Daha sonra bankacıları seçtik. Aristide ve Mauritiu Blank, tüm partileri ve tüm Rumen siyasetçileri yönetim kurullarına atayarak ve onlara para yağdırarak yozlaştırdı; Liberal Parti'yi finanse eden Bercovici (Blank özellikle Ulusal Köylü Partisi'nin sorumluluğunu üstlendi, Liberalleri de satın alabileceğini hissetti).

ama eğer

Daha sonra basındaki Yahudilere bakıyoruz. Ruhların en küstahları, zehirleyicileri:

Google'ın Çevirdiği Makine

* Moldavya Hükümdarı, 1527-1538; 1541-1546. (Tr.)

Rosenthal, Filderman, Honiginann (Fagure), Dimineata ("Sabah"), Adevarul ("Gerçek"), Lupta ("Mücadele") gazetelerinin yöneticileri, bunların hepsi Romenizmin düşmanları.

Yaş'a sonsuza kadar veda ederek gruplar halinde Bükreş'e doğru yola çıktık. Öğrencilere jestimizin gerekçesini açıkladığım, onlara veda ettiğim ve derslere dönmelerini, ancak nihai zafere kadar inançlarını korumalarını söylediğim bir mektup bıraktım. Hepimiz ebeveynlerimize ve silah arkadaşlarımıza yazıyoruz.

Bükreş'te Danulescu'nun evinde tekrar buluşuyoruz. Onu bir süredir tanıyorduk ve üzerimizde iyi bir izlenim bıraktı. Kendisi bu ekibe dahil değildi ama bizi memnuniyetle ağırladı. O gece saat 8'de 41 Eylül 13. Cadde'deki Dragos'a gitmek üzere evinden ayrıldık. Burada detayları netleştirecek ve eylemimizin ne zaman başlayacağına karar verecektik. Henüz toplanmışken soluk yüzlü bir Dragos odaya girdi ve "Kardeşler, polis evin etrafını sardı" dedi.

Bu, 8 Ekim 1923 gecesi saat 9 civarındaydı; konuşmaya bile vaktimizin olmadığı bir kafa karışıklığı dönemiydi. Sadece araştıran bakışlarımızı birbirimize yöneltiyoruz.

Daha sonra kapıyı zorlayan General Nicoleanu ve komisyon üyelerinin figürünü görebildiğim salona çıktım. Bir sonraki saniyede kapı açıldı ve ev komisyon üyeleriyle doldu. General Nicoleanu "Eller havaya!" diye bağırdı.

Ancak zamanımız yoktu çünkü her birimiz iki hakem tarafından yakalanıp çizgiye yerleştirildik: sağ kanatta ben, ardından Mota, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Vernichescu, Dragos. "Tabancalarınızı çevirin!"
"Bizde yok" diye cevap verdik. Sadece Mota'nın Browning 6.35'i ve Vernichescu'su vardı.
Daha sonra iki uçuş görevlisinin kollarından tutarak teker teker bizi evden çıkardılar ve tek tek bekleme arabalarına bindirdiler.

Arkamızda, evde Dragos'un yaşlı annesi ağlıyordu. Arabalar çalışmaya başladı. Bizi nereye götürüyorlardı, merak ettik? Tek kelime etmedik. Bizi esir tutanlara, kendileri de sessiz kalanlara soru sormadık. Biraz sokaklardan geçtikten sonra Emniyet Müdürlüğüne varıyoruz. Bizi oradan çıkarıp bir odaya götürdüler ve orada ceplerimizi aradılar. Yakamız ve kravatımız dahil yanımızda olan her şeyi aldılar. Bu geri dönme, yakalarımızın koparılması, yankesici muamelesi çok aşağılayıcıydı. Ama biz bu aşağılanma yolunun henüz başındaydık. Yüzümüz duvara dönük, başımızı çeviremeyen ve bir süre bu pozisyonda tutularak şöyle düşündük: "Birkaç saat önce, gururlu ve halkımızın zincirlerini kırmaya kararlı özgür adamlar, bakın ne hale geldik - bazı zavallı, iktidarsız zavallılar, bazı zavallı polis memurlarının emriyle duvara dik dik bakıyorlar, hırsızlar gibi aranıyorlar, kişisel eşyalarımız elimizden alınıyor."

Yavaş yavaş kalplerimizi kıran büyük acımız işte bu aşağılanmayla başladı. Onur ve onurla yaşayan bir savaşçı için silahsızlandırılıp sonra aşağılanmak kadar büyük bir acı olamaz diye düşünüyorum. Ölüm her zaman bundan daha tatlıdır.

Daha sonra bir odaya götürüldük ve 5 metre uzaktaki banklara oturduk, ajanlar yanımızdaydı ve birbirimize bakmamız yasaktı. Sorgulanmak üzere çağrılıncaya kadar saatlerce öyle oturduk. Bu uzun ve sancılı saatlere benim yanı sıra Mota, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Vernichescu ve Dragos da katıldı. Bir süre sonra, savcı, sorgu hakimi, General Nicoleanu ve bazı hükümet temsilcilerinin bulunduğu geniş bir odaya tek tek sorguya çağrıldık. Şafakta sıra bendeydi. Orada benim bazı eşyalarımı önüme koydular.

mektuplar ve güya çok güvenli bir yerde saklanan tüm tabancalarımızın bulunduğu iki sepet. Oraya nasıl geldiklerini çözemedim. Yakalandığımızı anlayabiliyordum ama silahların nerede saklandığını kim söyledi?

Sorgulamam başladı. Diğerlerinin ne beyan ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kendimizi böyle bir durumda bulacağımızı hayal etmediğimiz için ne beyan edeceğimiz konusunda aramızda önceden bir anlaşma yoktu. Ben de durumu değerlendirdim ve en iyi olduğunu düşündüğüm kararı verdim.

Kavşakta bir dakika. Bana ilk soru sorulduğunda odaya girdiğimden bu yana üç dakika geçmesine rağmen hala durumu karar verecek kadar iyi değerlendirememiştim. Yorgunluktan bunaldığımı ve derinden sarsıldığımı hissettim. Benden yanıt vermem istendiğinde şöyle dedim: "Beyler! Lütfen yanıt vermeden önce bana bir dakika düşünün."

Soru şuydu: İnkar etmek mi, inkar etmemek mi? O anda aklımın ve ruhumun tüm güçlerini zorladım ve hiçbir şeyi inkar etmemeye karar verdim. Doğruyu söyle. Ve çekingenlikle ya da pişmanlıkla değil, cesaretle:

"Evet bunlar bizim silahlarımız. Onlarla Yahudi bakanları, hahamları ve büyük bankacıları vurmak istedik."

Bana isimlerini sordular.
Onlara Alexandru Constantinescu'dan başlayıp Blank, Filderman, Bercovici, Honigmann Yahudileriyle biten isimlerini vermeye başladığımda, orada bulunan herkes giderek daha geniş ve dehşete düşmüş görünüyordu. Benden önce sorgulanan yoldaşların her şeyi reddettiklerinden şüpheleniyordum.

"O halde neden onları öldürüyorsun?"
"İlki ülkelerine ihanet ettikleri için. İkincisi ise düşman ve yozlaştırıcı olarak."
"Peki şimdi pişman değil misin?"
"Hayır, hiçbir şeyden pişman değiliz... Düşsek de önemi yok... Arkamızda aynı şekilde düşünen onbinler var!"

Bunu söylerken, her şeyi inkar etseydim daha da derinlere batacağım tevazu kayasından kurtulduğumu hissettim. Artık beni buraya getiren inancıma sadık kalarak, kaderimle ve benim üzerimde ölüm kalım meselesi varmış gibi görünenlerle gururla yüzleşiyordum. Her şeyi inkar etseydim, bana yöneltilen suçlamalara karşı savunmada kalmak, hoşgörü için yalvarmak ve sorgulayıcılarımın iyi niyetini kazanmak zorunda kalacaktım.

Bundan sonraki duruşmada, elindeki yazılı delillere dayanarak, kendi yazılarımızı, kendi inançlarımızı inkar ederek, vicdanımıza aykırı olan gerçekleri inkar ederek, acı ve utanç verici bir sınavdan geçmek zorunda kalacaktık. hareketimizin onuru.

Büyük bir öğrenci hareketinin temsilcileri, eylemlerimizin ve inancımızın sorumluluğunu üstlenme cesaretinden yoksun muyuz?

Öyle olsaydı, ülke ve dışarıdaki yoldaşlarımız niyetimizi öğrenemezdi; ne kadar uzun sürerse sürsün çektiğimiz acının tek meyvesi, ülkenin en azından düşmanlarını daha iyi tanıyacak şekilde aydınlanmasıydı.

Daha sonra bu ifadeleri kendi el yazımla kağıda dökmemi istediler. Yaptım. Sonunda şunu ekledim: "Tarihe henüz karar verilmemişti.
Biz bu konuyu tartışırken bizi yakaladılar. Bir iki hafta içinde taşınmayı teklif ettim." Bunun üzerine sorgucular bu ayrıntıları yazmamam konusunda ısrar etmemi engellediler.

Bu ısrarın nedenlerini ancak daha sonra anladım - çünkü son cümlem, savunmamız olan tüm şikayetin hukuki değerini boşa çıkardı, çünkü bir komplo dört unsuru gerektirir: 1. Bireylerin bir amaç doğrultusunda bir araya gelmesi.

2. Mağdurların belirlenmesi.
3. Silahların edinilmesi.
4. Eylem için belirlenmiş bir tarih.

Ancak planın hayata geçirileceği tarihe henüz karar vermediğimiz için hâlâ tartışma aşamasındaydık. Tarihin belirlenmesi büyük önem taşıyordu, çünkü iki hafta içinde hastalanabilirdik, kurbanlar ölebilirdi, hükümet düşebilir veya teslim olabilirdi vs. Tüm hukuki savunmamız bu noktaya dayanıyordu.

İfademin ardından ajanlar beni bodruma götürdüler ve burada tek başıma bir hücreye yerleştirildim. Kapı dışarıdan kilitlendi. Yoldaşlarımın komşu hücreleri işgal ettiğini hayal ettim. Orada başka kimin olduğunu merak ederek yumruğumu duvara vurdum. Bir cevap aldım: "Mota." Daha sonra biraz uyumak için tahtaların üzerine uzandım çünkü çok yorgundum
ama hiç vaktim yoktu.

ağır ceket soğuktan titredim. Daha sonra bitler beni ısırmaya başladı. Binlercesi üzerime akın etti. Tahtaları diğer tarafa çevirdim, bitler üste çıktı, havanın aydınlandığını zannedene kadar bu işlemi birkaç kez tekrarladım.
Kapıda bir ses duydum. O da açıldı, başkalarınınki de ve hepimiz dışarı çıkarıldık; daha sonra her birine iki jandarma ve iki komiserin eşlik ettiği arabalara yerleştirildi. Arabalar birbiri ardına yola çıktı. Ve aynı soru aklımızdan geçti.. "Nereye?"

VACARESTI CEZAEVİNDE

Meraklı yoldan geçenlerin bize baktığı, bilmediğimiz birkaç caddeden geçtik. Başkenti arkamızda bıraktık ve arabalar, üzerinde "Vacaresti Hapishanesi" yazan büyük kapıların önünde durdu.

Arabalardan on metre arayla süngülü askerlerle birlikte indik. Kilit ve zincirlerin gıcırtıları duyuldu ve büyük kapılar açıldı. Yollarımız birer birer kesişti ve içeri girdikten sonra üst kata, tutuklama emirlerimizin bize verildiği hapishane ofislerine götürüldük. Devlet Güvenliğine karşı komplo kurmaktan ve belirli bir ceza olarak zorunlu çalıştırmadan tutuklandığımızı fark ettik.

Daha sonra ortasında yüksek bir kilisenin bulunduğu başka bir avluya götürüldük. Her tarafta duvarlar ve onların boyunca hücreler vardı. Arka tarafta dört fit genişliğinde ve iki fit derinliğinde bir hücreye yerleştirildim ve dışarıdan kilitlendim.
İçeride sadece ahşap bir yatak vardı ve kapının yanında demir parmaklıklı küçük bir pencere vardı. Yoldaşlarımın nerede olduğunu merak ettim. Bu yüzden kafamı tahtalara koydum ve uykuya daldım. İki saat sonra titreyerek uyandım. Hava soğuktu ve hücreye tek bir güneş ışığı bile girmiyordu. Şaşkınlıkla etrafıma baktım ve nerede olduğuma inanamadım. İyi baktım ve hücrenin sefaletini gördüm.
Kendi kendime "Zor bir durum" dedim. Kalbimi bir acı dalgası kapladı. Ama kendimi teselli ettim: "Halkımız için."

Ben de ısınmak için jimnastik kol hareketleri yapmaya başladım. Saat 11 civarında ayak sesleri duydum. Kapıyı bir gardiyan açtı. Ona baktım. Belki bir noktada onunla tanışmışımdır diye umuyordum. Ama tuhaf ve huysuz bir adamdı. Bana kötü gözlerle baktı. Bana bir parça ekmek ve bir tabak borsch verdi. Ona sordum: - Bekçi, bir sigara içebilir misin? "Hayır ben değilim!"

Beni tekrar kilitledi ve gitti. Siyah ekmeği böldüm ve birkaç kaşık pancar çorbası yuttum. Ben de onları beton zemine yerleştirdim ve düşüncelerimi toplamaya başladım. Bizi nasıl bulduklarını anlayamadım. Birimiz projemiz hakkında kimseyle konuşacak kadar dikkatsiz miydi? Birisi bize ihanet mi etti? Tabancalarımızı nasıl buldular?

Yine ayak sesleri duydum. Pencereden dışarı baktım, bir rahip ve birkaç adam hücreme yaklaşıyordu. "Peki beyler, siz eğitimli
gençlerin böyle bir şey yapması mümkün mü?" dediler.

"Eğer bu Rumen halkının Yahudi işgali altında ve liderlerinin ihaneti, ahlaksızlığı ve alaycılığı altında ezilerek yok olması mümkünse, bizim yaptığımız da mümkündür."

"Ama senin pek çok harika yöntemin var!"
"Şu ana kadar hukuki yolların hepsini geçtik. Keşke bize bir yol açılsaydı bu hücrelere düşmeyebilirdik."

"Peki şimdi bu iyi mi? Yaptıklarının cezasını çekmek zorunda kalacaksın!"
"Belki de çektiğimiz acılardan bu halk için daha iyi bir şey çıkar" dediler.

Saat 4 civarında bir gardiyan bana eski püskü bir battaniye ve şilte yerine içi saman dolu büyük bir çanta getirdi. Çantayı mümkün olan en kısa sürede hallettim. Sonra biraz daha ekmek yedim ve uzandım. Rahiple yaptığım sohbeti düşünüyordum ve şöyle düşünüyordum: “Bir halk, çocuklarının kutlamalarından ve bir arada yaşamasından asla bir şey elde etmez. Her zaman acı vardı

kendisine iyi kazançlar sağladı. "
Çektiğimiz acılara bir amaç bulmayı ve aynı zamanda bu üzücü saatlere biraz manevi destek bulmayı başardım. Ben de kalktım, diz çöktüm ve şöyle dua ettim: "Rabbim! Bu milletin bütün günahlarını üzerimize alıyoruz. Bu acılarımızı artık kabul et. Bu halkın bu acıları atlatmasını sağla."

Sonra annemi ve kaderimi duymuş ve beni düşünüyor olabilecek evdeki insanları düşündüm. Onlar için dua ettim ve uyumak için uzandım.

Giyinmiş olmasına ve bir battaniyeye sarılmış olmasına rağmen üşüyordu ve hasır şilte üzerinde kötü uyuyordu. Sabah 8'de bir güvenlik görevlisi kapıyı açıp bana birkaç dakikalığına dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda uyandım. Dışarı çıktım ve ısınmak için biraz jimnastik yaptım.

Benimkinin de bulunduğu hücre sırası diğerlerinden biraz daha yüksekti, bu yüzden tüm avluyu görebiliyordum. Bir anda mahkûmların arasında milli kostüm giyen birinin dolaştığını gördüm. Babamdı. Ama buna inanamadım. Burada ne yapıyordu? O da mı tutuklandı? Birkaç işaret yaptım ve beni gördü. Nöbetçi beni durdurdu: "Efendim! Sinyal vermenize izin yok." "O benim babam" diye yanıtladım.

"Olabilir ama sinyal vermenize izin verilmiyor"
Ona baktım ve şöyle dedim: "Yoldaş, bize verdiği acılar konusunda bizi Tanrı'nın gözetimine bırak; daha fazlasını ekleme." Ve hücreme geri döndüm.

Öğle yemeğinden sonra beni tekrar dışarı çıkardılar. Beni süngülerle kuşattılar ve beni hapishaneden çıkardılar; yolda hepimiz 10 metre arayla iki süngü arasında tek sıra halinde yerleştirildik. Babam elinde süngüyle iki askerin arasındaki sırayı yönetiyordu.

Bazı yeni mahkumlar vardı; Cluj'dan Traian Breazu, Iasi'den Leonida Bandac ve Danulescu. Birbirimize başımızı çevirmemize ya da işaret vermemize izin verilmiyordu. Bir anlığına acı çeken zavallı yoldaşlarımın batık yüzlerini gördüm. Kalbimi acıtan şey babamın maruz kaldığı haksızlıktı. Hiçbir şeyden suçlu değildi. Bu ulus için ömür boyu bir savaşçı, ortaokullarda bir öğretmen, savaş boyunca ön saflarda bir binbaşı, eski bir tabur komutanı, pek çok kez Parlamento üyesi olan, bilinmeyen biri değil, şimdi Bükreş sokaklarında süngülerle gezdiriliyordu. . . Böylece mahkemeye doğru yürüyen bir konvoy halinde ayrıldık. Romenler bize kayıtsızca baktılar. Ama Yahudi mahallesine vardığımızda bütün Yahudiler kapı ve pencerelerden dışarı çıktılar. Bazıları bize çirkin bakışlar atıp gülüyordu; diğerleri yüksek sesle yorum yaptı, diğerleri ise tükürdü.

Başımızı eğip, yüreklerimiz acıyla dolu yol boyunca böyle yürüyoruz.

Mahkemede tutuklama kararlarımız onandı. Davamızı savunmak için öne çıkan ilk avukat olan avukat Paul Iliescu tarafından savunduk. Daha sonra aynı düzende, aynı yoldan geri gönderildik. Gazete bayilerinde Dimineata'nın ("Sabah") ve diğer Yahudi gazetelerinin "Öğrenci Komplosu. Komplocular Tutuklandı" manşetlerini görebiliyorduk. Ve yine cep telefonuma döndüm. Orada iki hafta boyunca soğukta kaldım, diğerlerinden ya da dışarıdan gelen haberlerden habersizdim.

İki asır gibi gelen iki haftanın ardından hücrelerimizden çıkarıldık ve üçer kişilik gruplar halinde ısıtmalı odalara yerleştirildik. Birlikte yemek pişirmemize ve yememize izin verildi.

Birbirimizi tekrar gördüğümüzde gerçek bir tatil gibiydi. Dragos ve Danulescu'yla aynı odayı paylaşmam gerekiyordu. Bu arada Hıristiyan Öğrenci Derneği başkanı Garneata, sayımızın 13'e çıkması için teslim oldu. Babam, her türlü suçlamadan uzak; Mota, Garneata, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernichescu, Traian Breazu ve ben komplo kurmakla suçlanıyoruz; Dragos ve Danulescu bizi içeri aldıkları için tutuklandılar.

Bunların yanı sıra İçişleri Bakanı'nın evi önünde gösteri yaptığımızda tutuklanan Vladimir Frimu da vardı. Akrabalarımızın, dostlarımızın yurt dışından gönderdiği yemekleri pişirdiğimiz primus ocağımız var. Düzenli hapishane yemekleri korkutucuydu ve mahkumların yaşadığı sefalet tarif edilemezdi.

Babam her sabah saat 7'de avludaki kiliseye dua etmemiz için cezaevi idaresinden izin aldı. Hepimiz sunağın önünde diz çöküp "Babamız" dedik ve Tudose Popescu Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu ("En Kutsal Meryem Ana") şarkısını söyledi.

Orada hüzünlü hapishane hayatımızın tesellisini ve yarına dair umudu bulduk. Her birimiz kendimize bir çalışma programı belirledik. Mota yaklaşan duruşmayla ilgili meselelerle meşguldü; Danulescu tıbbi sınavlarına çalıştı. Gençlerin milli mücadelede örgütlenmesi için planlar üzerinde çalışıyordum. Öğrenci merkezleri, köylerde gençlik, ortaokullardaki öğrenciler örgütleniyordu. Noel zamanına kadar bunu en ince ayrıntısına kadar hallettim ki, hapisten çıkarsak uygulamaya koyabilelim; olmazsa dışarıdan birilerini bulup uygulamaya karar veririz.

Bu, siyasi kol olan Lig çerçevesinde yapılmalı, bizim bölümümüz ise gençlerin eğitimi ve mücadelesine yönelik olmalıdır.
8 Kasım'da, Kutsal Başmelekler Mikail ve Cebrail'in bayramında, bu gençlik örgütünün olası ismini tartışıyorduk. "'Başmelek Mikail' olsun" dedim.

Babam şöyle dedi: "Kilisede, sunağın sol kapısında Aziz Mikail'in ikonası var."
"Göreceğiz!" Mota, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Tudose ve ben bakmaya gittik ve gerçekten hayrete düştük. Simge bize eşsiz güzellikte göründü.
Hiçbir ikonun güzelliğinden etkilenmedim. Ama şimdi tüm ruhumla buna bağlı olduğumu hissettim ve Başmeleğin yaşadığı hissine kapıldım. O zamandan beri bu simgeyi sevmeye başladım. Kiliseyi açık bulduğumuzda içeri girip o ikonanın önünde dua ediyorduk. Kalplerimiz huzur ve mutlulukla doldu.
Mahkemeye yaptığımız gezilerdeki işkence yeniden başladı. Yürüyerek, süngülerin arasında, çamurun içinde, eskimiş ayakkabılarla, ıslak ayaklarla. Biz yürürken, eyaleti birkaç yüz milyon lei dolandıran bazı Yahudi suçlular adliyeye götürüldü. Çoğu zaman gezilerimiz bizi rahatsız etmek için gereksiz yere yapılıyordu. 25 kez mahkemeye çağrıldım, yalnızca iki kez sorgu hakimi tarafından sorguya çekildim.

İlk referanslarımızın hiçbir bölümünü değiştirmedik.
Bir düşünce bizi sürekli endişelendiriyordu: "Bize kim ihanet etti?"
Geceler boyu bu bilmeceyi çözmeye çalıştık. Birbirimizden şüphelenecek noktaya geldik. Bir sabah ikonanın önünde dua etmek için kiliseye gittim.

haini ortaya çıkarın. O gece yemeğe oturduğumuzda yoldaşlarıma şöyle dedim: - Üzücü bir haber vermek zorundayım.

Hainin kimliği belirlendi. O da aramızda bizimle birlikte masada oturuyor. Herkes herkese bakıyordu. Mota ve ben bir ipucu bulma umuduyla herkesin yüzünü takip ettik. Elimi gömleğimin cebine sokup "Şimdi sana kanıtını göstereceğim" dedim.

O anda Vernicheseu ayağa kalktı, bir an tereddüt etti, Bandae'ye yiyecek kutusunun anahtarını verdi ve şöyle dedi: "Ben gidiyorum."

Onun ayrılışı bizi şaşırtmıştı ama elimizde hiçbir kanıt olmadığı için sunmayı reddettiğim kanıtlarla ilgili tartışmamıza devam ettik. Masadan kalktığımızda Vernichescu'yu yalnız bulduk.
ABD'ye seslendi: "Codreanu benden şüpheleniyor."

Ona kimseden şüphelenmediğimi söyledim; böylece barıştık.

Haftalar, haftalar geçti ve hapishane hayatımız uzadı. Geçen her günü duvara kurşun kalemle işaretledik. Özgür doğmuş, onurlu bir şekilde yaşayan bir adam için hapishane hayatı zor ve yorucuydu. Kendilerinden hiçbir haber alamadığınız sevdiklerinizden uzakta, yüksek ve düşman duvarların arasında zincirlenmiş hissetmek korkunçtu. Ve burada bile fazla hareket edemiyorsunuz çünkü zamanın dörtte üçünde hücrelerimizde kilitli kalıyoruz. Her gece kapısına çekilen sürgülerin uğursuz sesi onu üzüntüye sürüklerdi. Bu milletin düşmanları dışarıda özgürdü, saygının ve güzel yaşamın tadını çıkarıyorlardı; biz ise ahlaki aşağılamaların yanı sıra çoğu zaman aç yatıyorduk ve bütün gece tahta ve samandan yataklar üzerinde titreyerek yatıyorduk. Ama sonunda mutlu günler kapımıza geldi. İki ay tutuklu kaldıktan sonra babamın ve Danulescu'nun tahliye kararının alındığı haberini aldık. Bizim için evet büyük bir mutluluk. Toplanmalarına yardım ettik ve çok geçmeden götürüldüler.

Onlar geçene kadar dışarı çıkmalarını izledik

ilk kapı. Babamdan anneme ve diğerlerine endişelenmemelerini söylemesini istedim.

Herhangi bir kişinin kurtuluşu, geride kalanlar için büyük bir sevinç vesilesidir. Herkes mutlu. Belki birisinin serbest bırakılmasıyla her biri kendi özgürlüğünü elde etme umuduyla güçlenecektir. Bir süre sonra Dragos, Bandac, Breazu ve Vernichescu, babam ve Danulescu gibi davadan çekilerek ayrıldılar.

Geriye sadece altı kişi kaldık, "Devletin güvenliğine karşı komplo kurmakla" suçlanıyorduk. Birkaç gün sonra Dragos bize ihanet edenin Vernichescu olduğu haberini gönderdi; aynı zamanda dosyada bulunan ikinci kişinin ifadesinin kopyalarını da çıkardı.
Bu haberi acı dolu bir yürekle aldık. Milletimiz hainlerden her zaman nasibini almıştır.

DIŞTAN

Tüm üniversitelerde öğrenciler derslere geri döndü. Bir anlık yönelim bozukluğu olmuş gibi görünüyordu. İki ay boyunca, intikam girişimimizin ciddiyetini ve bunun ülke için "felaket" sonuçlarını sürekli olarak abartan Yahudi basınının terörü altında yaşadılar. "Medeni dünyanın" güvenini kaybettiğimizi haykırıyordu; biz bir Balkan devletiydik. Sürekli sordular: "Berlin ne diyecek?" "Viyana?", "Paris?" Ve böylece "Devletin kalıcı çıkarlarının" savunucularına dönüşen Yahudiler, her gün ülke liderlerini "en üst düzeyde şiddetle" bastırılması gereken ulusal harekete karşı radikal önlemler almaya teşvik ediyordu.

Bir yıl önce Max Goldstein Senato binasına bomba yerleştirdiğinde ve polis Komünist Yahudileri tutukladığında aynı basın şöyle bağırıyordu: "Bir devlet şiddet kullanarak halkın iradesine karşı ayakta kalamaz.
Anayasa nerede? Kanunlar nerede? Anayasal güvence altına alınan özgürlükler nerede? Bir devlet bu kadar kısıtlayıcı önlemler aldığında yabancı ülkeler ne diyecek? Tutuklamalarla, hapishanelerle, süngülerle, terörle devlet ayakta kalamaz. Devletin kullandığı bu şiddete kalabalık ya da izole bireyler tarafından karşılık verilecektir. Zora zorla cevap verilecektir.

Terör, terörle. Ve onlar değil, onları kışkırtan devlet suçlanacak."

Şimdi ise aynı basın, sadece gözleri bağlı olanların göremediği bir utançla şunu yazdı: "Bu teröristlerin tutuklanması yetmez. Bunlara örnek teşkil edecek şekilde kınanmaları gerekir. Ancak yine de yeterli değil: Ülkemize bu kadar zarar veren Yahudi karşıtı 'fikirlerin' propagandasını yapan herkesin tutuklanması gerekiyor. Bu Yahudi karşıtı otun kökleriyle birlikte sökülmesi gerekiyor. Ve bu meselenin acımasızca ve hoşgörüsüz bir şekilde ele alınması gerekiyor. "

Bu düşmanlık seline ulusal basın şiddetli bir direnişle karşılaştı.
Milliyetçi hareket, milli vicdanın tezahürleri konusunda her zaman doğru bir tavır sergileyen Universul'un ("O Universo") yanı sıra aşağıdaki gazetelerin de desteğini aldı. Bükreşli öğrencilerden Cuvantul Studentsesc ("Öğrencinin Sesi"), kısa bir süre önce özgür yorulmak bilmez yoldaşlarımızın editörü oldu: Simionescu, Rapeanu, Fanica Anastasescu, Danulescu ve isimleri aklıma gelmeyen diğerleri. Dacia Noua ("Yeni Dacia"), Cluj'daki öğrenci organı, şair ve "Öğrenciler" kitabının yazarı Suiaga, Mocanu, Iustin lliesu tarafından yönetiliyor

İlahi".

Cuvantul Iasului ("Iasi'nin Sözü"), Iasi öğrencilerinin organı. Cernauti'nin öğrencilerinin organı Disapta-te Romane ("Uyan, Ye Romen") yakın zamanda Dr. Catalin ve Danieleanu'nun yönettiği Campul-Lung'a taşındı. LANC'nin Bükreş'teki resmi organı Apararea Nationala ("Ulusal Savunma"), Profesör Paulescu'nun eşsiz makaleleriyle birlikte, burada aşağıdaki satırları tekrarlıyoruz:

"... Bolşevik Yahudilerin başarıyla uyguladığı soğuk, açlık ve terör kısıtlamasının aynısı öğrenciler üzerinde de uygulandı."
"Romen ulusunun çiçeği olan çocuklarımızın, hapsedilen tüm Rumenlerin birleşme bayramını kutlamak zorunda kalacağı bir zamanın geleceğini kim düşünebilirdi?

Bir hapishanenin mahzenlerinde mi yoksa soğukta, barınaksız, yiyeceksiz kovalananlar mı? "
"Muhtemelen tüm Rumen ulusuna karşı bir savaş yürüttüğünüzün farkında değildiniz." Unirea ("Birlik"), LANC, Iasi'nin organı, Profesör Cuza tarafından yönetiliyor ve ölümsüz mantıkla ilgili makaleler içeriyor. Milliyetçil ("Milliyetçi"), Birliğin Iasi'deki popüler organı. Orastie'nin Peder Mota'ya ait popüler gazetesi Libertatea ("Özgürlük"), jestimizi gerçek ışığında ortaya koyuyor ve böylece o ilk anlarda bizi saran sessizlik perdesini tereddüt etmeden ilk kesen gazete oluyor.

Öğrenci topluluğu fedakarlığımızı anladı. Bu nedenle öğrenci hareketi, her öğrenci merkezinin kendi temsilcilerini hapsettiği Vacaresti hapishanesinin bu duvarları etrafında giderek daha fazla seferber oluyor.

Köylüler de kaderimiz konusunda endişelenmeye başladı. Bize para gönderdiler, bizim için kiliselerde ayin düzenlediler, özellikle Bukovina dağlarında ve Libertatea'nın ("Özgürlük") içeri sızdığı Transilvanya'da.

İşte küçük bir örnek:

VACARESTİ ÖĞRENCİLERİ İÇİN MOTI MITE

(Cuvantül Talebeleri No. 7, Yıl II, 4 Mart 1924)

Vacaresti hapishanesinde hapsedilen öğrencilerin tüm bölgelerdeki köylülerden aldıkları para hediyeleri arasında, diğerlerinden daha parlak ve daha değerli olan biri var ki, o da Apuseni Dağları'nın Moti'si tarafından gönderilen paradır. Deri kemerlerinin ceplerinin diplerini ya da mendillerinin uçlarını kazıyarak, 2, 3 ya da 5 lei'lerini toplayıp, eski savunucuları Lancu'nun yürüdüğü yollara kuponlarını göndermek için, kalpleriyle birlikte, dağların arasından Vacaresti'ye giden uzun, upuzun yol boyunca, çocuklarının onları sefaletten, adaletsizlikten, yoksulluktan ve kalp kırıklığından kurtarmak istedikleri için hapsedildiğini duydular. Bu katkılar ülkemizin en fakir köşesinden gönderiliyordu; şarkıda o kadar acı ve hüzünle söyleniyor ki, kapı kapı dolaşarak 'Altın dağlarımızın ortasındadır'.

' "En değerli hediye Vacaresti öğrencilerine gönderildi: Bir avuç madeni para ve 'aç ve çıplak, barınacak yeri olmayan' bir dilencinin ruhunun bir parçası, bir paçavra altında saklanan bir ruh, onun en büyük hazinesi, ahlaki sağlığı sıkıntı insanların , büyük zamanların o tükenmez güç kaynağı kurtuluşu için akar!

Moti öğrencileri düşünüyor! Ruhunuz anlamaya, hareket etmeye, yeni bir ideal oluşturmaya başlar. Bu en iyi ve en anlamlı işarettir! Baia de Cris yakınlarındaki Risca kasabasından bazılarının isimlerini dinleyin: "Nicolae Oprea, 2 lei; Nicolae Florea, 3 lei,. N. Haragus, Aron Grecu, Tigan Adam, A. Hentiu, N. Bulg, Ion Asileu, Al. Vlad, N. Borza, N. Leucian, Antonie Florea, A. Leucian, her biri 5 lei; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, her biri 10'ar; Rahip N. Florea ve N. Rusu, her biri 15 lei; N. Baia, noter ve Dutu Riscuta, her biri 20 lei. Toplam 210 lei. "

Köylüler bunu yakında anlayacak ve adalet saatini bekleyerek güçlü ve sabırlı ruhlarıyla bizim tarafımıza geleceklerdir.

YENİ BİR HAYATIN DÜŞÜNCELERİ

Noel tatili burada. Orada, Vacaresti hapishanesinde sürekli olarak evdeki ailelerimizi düşünüyoruz ve özellikle uzun uykusuz gecelerde durmaksızın endişeleniyoruz.
Acaba bizim tarafımız ne zaman kazanacak? Buradan ne zaman çıkacağız? 10-15 yıl hapis cezasına çarptırılsak cezaevine direnebilecek miyiz, yoksa çektiğimiz acılar ve kaygılar ölene kadar sağlığımızı her geçen gün baltalayacak mı?

Bilinmeyene doğru süzülüyoruz. Bu belirsizlik durumu bizi tüketti.
Karar tarihinin kesin olarak belirlenmesini istiyoruz ki, bizi nelerin beklediğini bir an önce bilelim.

Karşılaştığımız acılar ve ortak kader bizi gittikçe daha da yakınlaştırdı ve ortaya çıkan sayısız konu üzerindeki tartışmalar bizi aynı sonuca götürdü ve yavaş yavaş tek tip bir düşünce modeli oluşturdu. Milli hareketle ilgili en ufak sorular bizi saatlerce, günlerce meşgul etti. İşte o zaman derinlemesine düşünmeyi ve bir sorunu tüm sonuçlarıyla, en küçük ayrıntısına kadar takip etmeyi öğrendik. Yahudi sorununu, nedenlerini ve çözüm şanslarını incelemeye yeniden başladık. Organizasyon ve eylem planları oluşturuyoruz.

Bir süre sonra tartışmalar kapandı ve yasalara, tartışılmaz gerçeklere ve aksiyomlara geçtik.

Grubumuzun dışında, ulusal sorunumuza el yordamıyla müdahale eden ve bir gazete ya da bir örgütün parodisini doğuran Rumenleri gördük. Doktrin konularında yanlış sonuçlara vardıklarını, organizasyon konularında kararsız olduklarını ve eylem konularında orijinal fikirlerden tamamen yoksun olduklarını görebiliyorduk. Daha derin düşünmenin bir sonucu olarak şunu giderek daha iyi algılarız:

1. Yahudi sorunu bir ütopya değil, Romanya ulusu için ciddi bir ölüm kalım sorunudur; siyasi partilere göre gruplanan ülkenin liderleri giderek Yahudi manipülatörlerin elindeki oyuncaklara benzemektedir.
2. Bu mevcut siyasi sistem, kaynaklandığı yaşam anlayışı, ahlaksızlığı ve demokratik yapısıyla, Rumen halkının üzerine yıkılmış gerçek bir lanettir.

3. Rumen halkı, öncelikle kendi siyasi partilerinin sorununu çözmediği sürece Yahudi sorununu çözemeyecektir. Rumen halkının, kendilerini ezen ve boğan Yahudi iktidarını devirme yolunda ulaşacağı ilk hedef, bu siyasi sistemin yıkılması olacaktır. Bir ülkede yalnızca hak ettiği Yahudiler ve liderler bulunur. Tıpkı sivrisineklerin yalnızca bataklıklara yerleşip gelişebilmesi gibi, sivrisinekler de yalnızca Romen günahlarımızın bataklıklarında gelişebilir. Başka bir deyişle, bunların üstesinden gelmek için öncelikle kendi kusurlarımızın kökünü kazımamız gerekecek. Sorun Profesör Cuza'nın bize gösterdiğinden çok daha derin. Bu mücadelenin misyonu, bu tarihi misyonun zorluklarıyla yüzleşmek istiyorlarsa, yaşamaya devam etmek, bir ülkeye sahip olmayı sürdürmek istiyorlarsa, liderlik etmek için tüm güçlerini hazırlamaları ve toplamaları gereken Rumen gençliğine emanet edilmişti. mücadele ve zafer. Hapisten çıktığımızda, Allah'ın yardımıyla, birbirimizden ayrılmayacağımıza, birlik olarak hayatlarımızı bu tek amaca adamaya karar verdik.

Ancak halkımızın kusurlarıyla ilgilenmeden önce kendi günahlarımızı inceleyerek işe başlarız. Her birimizin başkalarında fark ettiği kusurları paylaştığı uzun toplantılarımız oldu. Ve bunları düzeltmeye çalışıyoruz.
Bu hassas bir konuydu, çünkü insan da yaratılmıştır: Kendi kusurlarının eleştirisini hafife almaz. Her biri mükemmel olduğuna inanır veya bunu göstermek ister. Ama biz diyoruz ki: Önce günahlarımızı bilmeli ve düzeltmeliyiz, sonra başkalarını iyileştirmek için çabalama hakkımız olup olmadığına bakacağız.

Böylece tatiller geçti ve ardından kış geldi. Bahar geldi. Gelecekteki kaderimiz hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorduk. Ancak Yahudi basınının tüm çaresiz çabalarına rağmen, davamızı destekleyen dışında bizim lehimize büyük bir halk akımı doğdu. Bu akım, Transilvanya, Bessarabia, Bukovina ve Eski Krallık'ta eşit derecede güçlü olan öğrenciler, kasaba halkı ve köylüler arasında sürekli olarak büyüyordu. Artık dünyanın her yerinden destek ve teşvik mektupları alıyoruz.

Bahar sonunda bize büyük bir mutluluk getirdi. Duruşma 29 Mart'ta Ilfov'daki Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Hazırlanmaya başladık. Peki ne tür bir hazırlık yapabiliriz? Her şeyi itiraf ediyoruz. Söylememiz gereken her şeyi söyledik. Bizi savunmak için imza atan avukatlar ziyaretimize geldi. İfademizle ilgili tavrımızın ciddiyetine dikkatimizi çektiler, bunu değiştirmemizi önerdiler ve tüm tavrımızı değiştirdiler; bunu inkar etmek daha akıllıca olur. Biz bunu kesin bir dille reddettik ve davanın sonucu ne olursa olsun değiştirmeye niyetimiz olmayan ifademiz çerçevesinde bizi savunmalarını istedik.

Şans eseri beraat edersek, her sabah önünde dua ettiğimiz ikona olmasaydı nasıl olurduk? Bir ressam bulana kadar tüm mahkumları aradık.
Ondan bizim için de bir kopya yapmasını istedik ve üç hafta içinde o da benim için bir buçuk metre uzunluğunda ve küçük bir kopyanın aynısını yaptı.

şahsıma devam ediyorum, anneme de orta boy bir tesbih. Mota ayrıca ailesi için de bir tane yaptırmıştı.

Sonra tanıklığımıza göre kesinlikle en az beş yıl alacağımızı öğrendik ve ikonun önünde diz çöktük: "Yüce Tanrım! Bu beş yılı kendimiz için kayıp sayıyoruz.

Eğer beraat edersek, onları milletimizin davasına adayacağımıza söz veriyoruz."
Eğer beraat edersek 91 arkadaşımızın Iasi'ye taşınıp faaliyet merkezimizi orada kurmasına karar verdik. Buradan yola çıkarak, çizdiğimiz planlara göre lisedeki kız ve erkek öğrencilerden başlayarak en genç öğrencilere kadar ülkenin tüm gençliğini örgütlemeye başlayacak; normal okullardakiler, meslek okulları, ilahiyat okulları, işletme okulları ve son olarak köylerdeki gençler. Bundan sonra üniversite merkezleri yeniden düzenlenecek. Tüm bu gençlerin, bize hayat veren inanç ruhuyla büyüyeceklerini, böylece genç yetişkinler olarak mücadelemizin kaderinin belirleneceği ve daha da güçlendirilerek siyasi arenaya gireceklerini umuyorduk. Yeni mezunlar her yıl, durmadan yaklaşan saldırı dalgaları gibi olacaklardı.

SİYASETÇİLERİN İZOLASYONU

Siyasi sistem ulusal hayatımıza bulaştı. Gençleri korumak ve siyasi sistemin bulaşmasından ayırmak için gençlik örgütlenmesine ihtiyaç duyulmakta, kendilerini daha fazla eğitme ihtiyacı vurgulanmaktadır. Rumen gençliğinin enfeksiyonunun devam etmesine izin vermek bizim için yok oluş, İsrail için ise kesin bir zafer anlamına geliyor.

Ayrıca bu gençlerden oluşan örgütümüz, genç eleman eksikliği nedeniyle açlıktan ölecek olan siyasi sistemimizin sorunuyla bizzat ilgilenecektir. Tüm genç neslin sloganı şu olmalı:

Hiçbir genç bir siyasi partinin kapısından içeri girmemeli; bunu yapan kendi nesline ve milletine haindir. Zira varlığıyla, ismiyle, parasıyla, işiyle siyasetçilerin gücünü güçlendiriyor. Böyle bir kimse, kardeşinin yanından ayrılıp düşmanının kampına giden bir hain olduğu gibi, haindir. Saldırgana sadece su getirerek silahla karşılık veremezse de, ihanete uğrayan yoldaşlarının arasına düşenlerin katledilmesinde suç ortağı, dolayısıyla davasına ihanet eden bir haindir.

Hepimizi, onları geliştirmek için siyasi partilere katılmaya teşvik eden teori -eğer kötü olduklarını iddia edersek- yanlış ve kalleştir. Dünyanın yaratılışından bu yana olduğu gibi, gece gündüz kesintisiz olarak binlerce ırmaktan Karadeniz'e akan sadece tatlı sudur ve hiçbir zaman tuzlu deniz suyunun tatlandırılmasına neden olmaz, aksine tam tersi olur: fosseptik çukuruna girmemizde de aynı şey geçerli. siyasi partileri iyileştiremeyeceğiz, aynı zamanda yozlaştıracaklar ,
biz.

Beraat ettiğimizde aklımızda en çok hayata geçirmek olan düşünce ve kararlar bunlardı. Organizasyon yapımız hazırdı. Eylem planımız en ince ayrıntısına kadar oluşturuldu. Herkesin payı belliydi. Çıkarılacak gazetenin adı Generatia Noua ("Yeni Nesil") olacak ve örgütümüzün adı da bir bütün olarak Başmelek Mihail ("Başmelek Mikail") olacaktır. Tüm bayraklarımız Vacaresti hapishane kilisesindeki Başmelek Aziz Mikail'in resmini taşımalıdır.

Bizim görüşümüze göre, tüm genç neslin bu organizasyonu, LA, NC siyasi organizasyonunun gençlik bölümü olacak ve hedefi bu gençliğin eğitimi olacaktır.
Vacaresti hapishanesinin duvarları arasında tasarlanan bu program bizim için yeni bir hayatın başlangıcıydı. daha önce düşündüğümüz hiçbir şeye benzemeyen, ilham, organizasyon ve eylem planı açısından eksiksiz bir şeyi temsil ediyordu. Bu, yıllarca üzerine inşa edebileceğimiz bir temel olan yeni bir dünyanın başlangıcıydı.

Cezaevinden çıktığımızda tüm üniversite merkezlerine giderek kararlarımızı öğrencilerle paylaşmalı, yeni planımız karşısında sokak gösterilerinin ve çatışmaların artık hiçbir nedeni olmadığını onlara göstermeliyiz. Hala geçmiş ifadelerimize takılıp kalırdık, onları kendi ifadelerimiz olarak inkar etmezdik,

onlardan utanma. Ama süreniz doldu. Artık hepimiz, bize zafer getirecek büyük bir organizasyonel göreve girişmeliyiz.

İhanetten ve Yargılanmadan Kaçınmak

Mota'nın düşünceli olduğunu gördük. Bize sürekli olarak, haini cezalandırmadıkça ilerleme kaydedemeyeceğimizi anlatıyordu. Ulusun gücünü baltalayan şey her zaman ihanet olmuştur, ancak biz Romenler hiçbir zaman silahlarımızı hainlere çevirmedik; işte bu yüzden ihanet kök saldı ve hainler hayatın her alanında çoğaldı; Romanya'nın kamusal yaşamının halka kalıcı bir ihanetten başka bir şey olmamasının nedeni budur. Bu ihanet sorununu çözmeseydik işimiz tehlikeye girecekti.

Duruşmamızın başlamasından önceki gece çok heyecanlıydık.
Sonunda kaderimiz belirlenecekti. Sabah ailelerimiz bizi görsün diye ofise götürüldük. Corneliu Georgescu'nun ailesi Poiana Sibiului'dendi.
Kısa bir süre sonra Vernichescu içeri girdi. Mota sanki ona bir şey söylemek istiyormuş gibi onu kolundan tuttu ve ikisi yakındaki bir odaya gittiler. Birkaç dakika sonra yedi el silah sesi ve çığlık duyduk. Salona çıkıyoruz. Mota, ihanetinden dolayı onu cezalandırmak için Vemichescu'yu vurdu.

Etrafı polisler ve onu tehdit eden yetkililer tarafından kuşatıldığında onu savunmak için Mota'nın yanına atladım. Kargaşa yatışınca hemen götürüldük ve ayrı hücrelere yerleştirildik. Küçük pencerelerden Vernichescu'nun sedyeyle koğuştan çıkarılıp hastaneye doğru yola çıktığını görebiliyorduk.
Hücrelerimizde hepimiz, hapishane kapılarından kayboluncaya kadar ona eşlik etmek için mücadele marşımız olan "Büyük Romanya'nın Hıristiyan Öğrencileri" ni ıslıkla çalmaya başladık.
İki saat sonra soruşturma yargıcı Papadopol geldi. Bizi teker teker huzuruna çıkardı. Hepimiz Mota ile ortak bir amaç edindik.

Ertesi gün geceyi çimento zeminlerde uyuyarak geçirdikten sonra mahkemeye çıkarıldık. Durumumuz artık çok ciddiydi ama biz Adliye'nin bodrumunda sürekli dövüş şarkılarımızı söylüyorduk.
Duruşmanın saat birde başlaması gerekiyordu. Saat 10.00'dan itibaren binlerce öğrenci ve vatandaş Adliye çevresinde toplandı. Öğlen saatlerinde başkentin tüm alayları kalabalığı kontrol altına almak için çağrıldı. Saat birde Ağır Ceza Mahkemesi'ne götürüldük. Başkanlık Sn.

Davidoğlu ve organizatörü Sayın Racoviccanu idi. Savunma kürsüsünde Paulescu, Paul Iliescu, Nelu Ionescu, Teodorescu, Donca Manea, Tache Policrat, Naum vb. profesörler vardı. Çok sayıda jüri üyesinin katılımının ardından kesin emir büyük bir sessizliğin ortasında okundu. Dinliyoruz. Kaderimizin belirlendiğini anladık. Daha sonra konuşma sırası bize geldi. Sorgulama başladı. Nihai karar dışında her şeyi kabul ediyoruz. Tarihi biz belirlemiyoruz ama bizi bu eyleme yönlendiren sebepleri gösteriyoruz. Yahudi sorununun tehdidini gösteriyoruz ve politikacıları milleti yozlaştırmak ve ihanet etmekle suçluyoruz. Başkanın birçok müdahalesine rağmen ifademize sonuna kadar devam ettik.

Bunu savcının ağır, çoğunlukla haksız ve imacı bir suçlaması takip etti.
Dengenin lehinize döndüğünü hissettik. Ancak savcılığın başarısı kısa sürdü. Profesör Paulescu, büyük prestijinin ve aziz kişiliğinin dayattığı dini sessizlik içinde ifadesini okudu: Kısa bir ifadeydi ama koltuğuna utançla gömülmüş gibi görünen savcı için yıkıcı bir ifadeydi.

Bir ara verildi; saat zaten akşam 8'di. Dışarıda ise sayıları giderek artan kalabalık bekliyordu. Nelu Ionescu, Tache Policrat ve diğerleri ve sonunda Paul Iliescu harika konuştu. Bu saatte saat sabahın 5'iydi. Savcı, yeni bir suçlamayla makamını geri kazanmaya ve Mahkemeyi fethetmeye çalıştı.
Avukatlarımız ona cevap verdi. Saat 6'da son sözümüzü söyledik. Daha sonra dışarı çıkarıldık. Jüri üyeleri müzakereye başladı. Yarım saatten fazla bekledik, sanki yarım yıl gibi geldi. Biraz sonra "Yaşasın" sesini duyuyoruz. Bir polis memuru bize şu haberi verdi: "Beraat ettiniz!"

Daha sonra beraat kararının okunduğu mahkeme salonuna götürüldük. Dışarıda insanlar hâlâ bekliyordu. olduğumuzu bilerek

Google'ın çevirdiği Makine

beraat ettikten sonra "Yaşasın" şarkısını söylemeye başladılar. Bizi tanımadığımız sokaklardan Vacaresti'ye götüren bir arabaya bindirildik.

olağan tahliye formalitelerinin tamamlanması. Uzun gecelerin çalkantıları ve acılarıyla dolu o mezardan ayrılmaya hazır bir şekilde eşyalarımızı ve ikonlarımızı topluyoruz. Ama zavallı Mota'nın bundan sonra kim bilir ne kadar süre tek başına acı çekmek için kalması gerekiyordu. Kendisine veda ediyoruz. Gözlerimizde yaşlarla ona sarıldık ve derin bir acıyla ondan ayrıldık. Özgür olmak için yola çıktık; hücre hapsinde tekrar hücresine girdi. Ah, o çimentonun içinde daha kaç hafta tek başına yatması gerekecekti!

Ayrılır ayrılmaz ilk iş olarak Danuleseu ve Dragos'a giderek ailelerine yaşattığımız sıkıntıdan dolayı af dilemek ve tutukluluğumuz sırasında bize gösterdikleri ilgiden dolayı onlara teşekkür etmek oldu.

Daha sonra annelerimizin ve tüm ailenin gözyaşları dolu gözlerle sevinçle bizi beklediği evlerimize doğru yola çıktık.

IASI'DA

Yaş'ta genç yoldaşlar beni sabırsızlıkla bekliyordu. Artık orada sınıf arkadaşlarımın hiçbiriyle tanışmıyordum; Geçen sonbahardan bu yana hepsi memleketlerine yayıldı. İkonumu Aziz Spiridon Kilisesi'ne götürdüm ve orada sunağın içine yerleştirdim. Birbiri ardına tüm arkadaşlarımı buldum ve birbirimizi tekrar gördüğümüze sevindik. Ancak sevincimiz uzun sürmedi, çünkü iki kız kardeşim ve on kadar öğrencim ile Lapusneanu Caddesi'nde dolaşırken polis bizi mavi gökyüzünden dışarı atıp plastik coplarla kafamıza ve dipçikleriyle vurdu. . tüfeklerinden.

Bu kadar çok savaş gördüğümüz Iasi'de bu şekilde kışkırtılıp sebepsiz yere vurulmak mı? 1919, 1920 ve 1922'de üniversitede Yahudi komünizmini yendiğimiz Yaş'ta mı? Yerlerine yerleştirdiğimiz ve Yahudiliği ve onun basınını ezmeyi yıllarca engellediğimiz Yaş'ta mı? Kendi evimde mi vuruldum?

Sonra cevap vermek için döndüm. Öfke bana bir aslanın gücünü vermiş gibiydi ve tüm polis gücünün üstesinden gelebilirdim ama öğrenci arkadaşlarım bana sarıldı, bazıları kollarıma, bazıları bacaklarıma. Bunun gibi bir alanda tüfek dipçikleriyle birkaç kez daha darbe aldım. Çevredekiler polise bağırmaya ve yuhalamaya başladı. Beni tutan kişiye öfkeli bir halde eve döndüm. Ama bana söylüyorlardı.

"Misilleme yaparsanız sizi kışkırtma, ateş etme ve sizden kurtulma emri almışlar." Öğleden sonra Garneata ve Radu Mironovici ile birlikte öğrenci liderlerinin geniş bir odada toplandığı öğrenci yurduna gittim. Birbirimizi göremediğimiz altı ay boyunca nasıl kavga ettiklerini ve bunun ne kadar sürdüğünü anlattılar; sınıfa nasıl döndüklerini ve aşağılanmamak için durumu nasıl idare ettiklerini; 1 Kasım'da, açılış gününde, oditoryumda tüm öğrencilerin ve öğretmenlerin önünde bir dini ayin nasıl düzenlendi ve öğrenci Lazarescu o sırada şunları söyledi: “Derslere geri dönüyoruz ama şimdi değil. Profesörlerimize ve Üniversite Senatosuna tatmin edici bir yanıt bekleyen bir memorandum.

"

Daha sonra bu muhtıranın nasıl tanıtıldığını ve Rektör Bacaloğlu başkanlığındaki üniversite profesörlerinin muhtıradaki birçok noktayı nasıl kabul ettiklerini anlattı. 6 Kasım'da öğrenciler derslere yeniden başladı. Öğretmenler, bir yıl boyunca inançları uğruna mücadele eden öğrencilerin haksız yere aşağılanmasının nasıl önleneceğini biliyorlardı.

İçişleri Bakanı Marzescu'nun kendi adamını Emniyet Müdürü olarak göreve getirdiğini ve ona Iasi'deki öğrenci hareketini ve ulusal hareketi ezmek için nasıl dizginleri serbest bıraktığını anlattılar; bu adam tüm polis gücünün yardımıyla nasıl bu işe girişti.

Öğrenciler sınıfa geri döndüğünden ve sessizlik yeniden sağlandığından, nasıl şöhret kazanacağını ve para alacağını bilemediği için onlarla dalga geçmeye başladı.
Ayrıca 10 Aralık'ta Katedral'e giden kız öğrencilerin sarhoş polisler tarafından karşılandığını, kendilerini lastik coplarla dövdüklerini, öğretmenlerin gözü önünde saçlarından yakalayıp çamurda sürüklediklerini anlattılar. yolda; öğrencilerin teker teker nasıl dövüldüğünü; 10 Aralık'ta koro şefi öğrenci Gheorghe Manoliu'nun ayak bileklerinden sopalarla dövülüp tutuklandığını; onun gibi polis tarafından büyük bir sefalet içinde tutulan

sarılığa yakalandı ve hastanede öldü.
Iasi'nin öğrencileri bu altı ay boyunca zor zamanlar geçirdi.
Biz de onlara sıkıntılarımızı anlattık ve Mota'yı hapisten çıkarmanın bizim görevimiz olduğunu hatırlattık. sonunda geleceğe dair planlarımızı anlattık.

Bütün neslimizi nasıl örgütlemeliyiz, onları kahramanlık ruhuyla yetiştirip eğitmeliyiz; Hiçbir genç adamın saflarına girmemesi için siyasi sistemi nasıl izole etmemiz gerekirdi ve bu nasıl mağlup edilebilirdi ve Profesör ile LANC nasıl
Cuza girebilirdi; sadece milliyetçi bir hükümet aracılığıyla, düşüncelerimizin ifadesi
Rumen vicdanı, gücü ve sağlığı, sorun

Yahudilik, Rumen unsurunu korumak için yasal işlem başlatılarak ve Yahudi istilasının durdurulmasıyla çözülebilir. Bizim neslimizin bunu yeniden canlandırmak gibi büyük ve kutsal bir misyonu var.

bilinç, bu güç ve bu canlılık. Biz "vacarestliler" olarak hep birlikte Iasi'ye gelmemiz ve burada Başmelek Aziz Mikail'in koruması altına koyacağımız bu eylemin merkezini kurmamız gerektiğine karar verdik. Yoldaşlarımız geleceğe yönelik planlarımızı büyük bir sevinçle duydular ve aldılar. Toplantının ardından Cuza, Gavanescul, Sumuleanu vb. Profesörleri ziyaret ederek onlarla da düşüncelerimizi paylaştık.

HARİKA BİR YIL

TESTLER OLABİLİR

1924 - MAYIS 1925

HIRİSTİYAN KÜLTÜR EVİ

Uymaya çalıştığımız plan gereği toplantılarımız, kendi yerimiz olmadığı için zorlukla gerçekleşti. Hepimiz fakir olduğumuz için gençliği örgütlemeye başlamak için en az iki oda kiralayacak paramız yoktu. Gıca Hanım'da savaştan kalma ahşap bir kışlanın içinde buluyoruz kendimizi. Bir gün birkaç odalı bir ev inşa etmeye karar verdik.

Peki bunu nasıl yapmalıyız? 6 Mayıs 1924'te üniversite ve lise öğrencilerinden (Iasi'de kurulan ilk Haç Kardeşliği'nin* üyeleri) oluşan yaklaşık 60 genci bir araya getirdim. Ben de onlarla şöyle konuştum: "Sevgili yoldaşlar, toplantılarımızı bu kışlada yaparak daha ne kadar ter dökeceğiz? Şimdiye kadar Rumen öğrencilerin kendi üniversite binalarında toplanma hakkı vardı. Ama biz ihraç edildik.

Düne kadar bağışçılarımızda buluşma hakkımız vardı. Biz de buradan ihraç edildik. Bugün kendimizi yağmur yağan harap bir kışlada buluyoruz. Tüm şehirlerde öğrenciler asil uğraşlarında yardım alırlar.
Burada bize yardım edecek kimse yok, çünkü çevremizdeki nüfus çok sayıda düşman Yahudi ve duygusuz politikacılardan oluşuyor. Rumenlerimiz siyahi sefalet içinde yaşadıkları şehirlerin dış mahallelerine itiliyor. Biz yalnızız. Kendimiz için başka bir kader yaratma gücünü yarın olduğu gibi bugün de yalnızca kendimizde bulacağız.

Tanrı ile aramızda bize yardım edecek kimsenin olmadığı fikrine alışmalıyız.
"Bu

yüzden ihtiyacımız olan evi kendi ellerimizle yapmaktan başka çözüm yok. Hiçbirimizin ev yapmadığı, tuğla yapmadığı doğru. İçinde büyüdüğümüz zihniyeti kırmak için önce cesarete ihtiyacımız olduğunu anlayabiliyorum. Öğrenciliğin ikinci gününde sokakta paket taşımaktan utanan genç aydını, sıfırdan başlamak, engelleri ortadan kaldırmak, zorlukları aşmak için cesarete ve iradeye ihtiyacımız var."

Pruth Nehri üzerindeki Ungheni'de bir evi olan, büyük yürekli küçük bir inşaatçı olan Olimpiu Lascar, bu fikrim konusunda beni cesaretlendirdi ve şöyle dedi: "Beyler, gelip benim arazimin olduğu Ungheni'de tuğlaları yapmanızı öneririm. ben gideceğim, onlar kalsın. Evimi de sizin emrinize veriyorum."

Teklifinizi kabul ediyoruz. Ama Ungheni'ye biletimizi ödeyecek paramız yoktu. Yaklaşık 20 kişi için yaklaşık 300 lei'ye ihtiyacımız vardı. Bu parayı da bize Olimpiu Lascar verdi.

*
"Irmandades da Cruz", ortaokullarda genç "haç kardeşlerinin" toplandığı "yuvalardır".
Ayrıca bkz. "Başmelek Mikail Lejyonu" bölümündeki "Örgütün ilk başlangıçları" s.244; ayrıca 248. sayfadaki dipnota bakınız. (Tr.)

İLK ÇALIŞMA KAMPI 8 Mayıs 1924

8 Mayıs'ta, bazıları trenle, diğerleri yaya olarak Ungheni'ye doğru yola çıktık. 26 kişiydik. Hiçbir şeyimiz yoktu: Kürek yoktu, herhangi bir alet yoktu, para yoktu, yiyecek yoktu. Bizi bekleyen Lascar karşıladı. "Hoş geldiniz beyler! Pazar kasabası Ungheni, arı kovanı gibi Yahudilerle dolu. Belki sizi görünce daha az küstah davranıyorlar.
Biz Hıristiyanlar, sadece bir avuç insan onlardan korkuyor.
" Sonunda, kürek, kürek ve diğer gerekli aletleri ödünç almak için Hıristiyanların evlerine gitmek üzere bazı heyetler oluşturduk. Ertesi gün, Pruth Nehri kıyısındaki bir araziye gittik. Yerel rahip şöyle dedi: İyi toprağa ulaşmak için bir haftadan fazla çalıştık, çünkü şehir sakinlerinin aşağı yukarı uzun yıllar boyunca çöplerini oraya atması ve bazı yerlerde neredeyse iki metre kalınlığında bir tabaka oluşturması bizim için kötü şanstı. Eski Chirosca'yı sevgiyle anımsıyorum, kil ile çalışmaya ve tuğla yapmaya başladık. Beş kişilik takımlara ayrıldık, her biri günde 500 tuğla yapıyordu, günde toplam 3.000 tuğla yapıyorduk.

Daha sonra sayımız arttığında sabah 4'ten geceye kadar çalışarak daha da fazla kazandık.
En büyük sorun şuydu:

Yiyecek. Başlangıçta bize yardım eden Ungheni halkıydı; Daha sonra bize Iasi'den de yiyecek gönderildi. Eski öğretmenlerimiz Cuza ve Sumuleanu girişimimize biraz şüpheyle baktılar. Başaramayacağımızı düşünerek bunun çocukça olduğunu düşündüler. Ancak bir süre sonra çabalarımızı takdir etmeye, hatta bize yardım etmeye başladılar.

Corneliu Georgescu, eczacılıkta bir yılını tamamladığı Cluj Üniversitesi'nden ayrılıp Iasi'ye geldiğinde, diğerleriyle anlaşarak, Vacaresti'de tutuklu kaldığımız süre boyunca bağışladığı ve sakladığı 17.000 lei'yi çömlekçiliğe devrettik. bizim için. Ancak beslenme sorunu ciddi olduğundan Bayan Ghica, Ungheni'de gerekli sebzeleri yetiştirmek için diğer öğrenci ekipleri tarafından dikilen iki dönümlük bir araziyi bize ödünç verdi. Çalışmalarımız artık iki yerdeydi; bir grup öğrenci Ungheni'de, diğeri Iasi'de bahçede çalışıyordu ve her üç ya da dört günde bir değişiyordu. İlk saha çalışmamız dönemin düşüncesinde bir devrim yaratma etkisi yarattı. Her yerden herkes - köylüler, işçiler ve daha az aydınlar - merakla bizi izlemeye geldi. Bu insanlar, öğrencilerin boş zamanlarında Lapusneanu Caddesi'nde şık giyimli gezindiğini veya birahanelerdeki masaların etrafında neşeli şarkılar söylediğini görmeye alışkındı.

Şimdi onların bellerine kadar çamurlu ayaklarıyla kil işlediklerini görüyorlardı; Pruth Nehri'nden nehir suyunun kovalarla taşınması; güneşin sıcağında kürek üzerine eğilmek.
Bu insanlar, o zamana kadar hakim olan bir anlayışın, yani bir entelektüelin, özellikle ağır işlerde, daha önce kölelere ya da aşağılık sınıflara atfedilen elleriyle çalışmasının utanç verici olduğu anlayışının çöküşüne tanık oluyorlardı. Bu açıdan kırsalın değerini ilk anlayanlar, tam da alt sınıfların üyeleri oldu. Sosyal olarak diğer kategorilerden ayrılan, yaptıkları iş takdir edilmediği için çekingen olan köylüler ve işçiler, bunda ilk bakışta yorucu işlerinin takdir edildiğinin ve kendilerine duyulan saygının bir işaretini görerek, çekiciliklerini yüzlerinde gösterdiler. Onur duydular ve belki de gelecekte kendileri ve çocukları için daha güzel günlerin hayalini kurdular.

Bu nedenle ellerindeki azıcık şeyden bize her gün sevinçle yiyecek getiriyorlardı.
Öğrenci hayatı sakin geçti. Artık sokak gösterileri ve olaylar yaşanmadı.
Yakında sahip olacağımızı düşünerek sevinçle, umutla çalıştık: kendi evimiz,

YENİ BİR NEFES

Bir gün babam Iasi'ye gitti ve ben de onunla orada tanıştım. Saat 22.00 sıralarında eve doğru gidiyordum. Union Meydanı'ndaki bir restoranda bir ses duydum ve neler olduğuna bakmak için durdum. Barlad'ın Tutoveanu kardeşler adlı iki öğrencisi, Profesör Constantinescu-Iasi ile tartışıyordu.
Olay yerine gelen polis müdürü öğrencileri kelepçeledi ve onları döverek karakola götürdü.
Hiçbir şey söylemeden bu sahneyi üzüntüyle izledim. Daha sonra Komiser Clos'un yanında 3-4 polisin bana doğru geldiğini fark ettim. İki adım ötemde bağırdı: "Bu saatte sokakta ne yapıyorsun, seni işe yaramaz?"

Şaşkınlıkla sadece ona baktım. Beni uzun yıllardır tanıdığı için bana bu şekilde hitap edeceğini hayal edemiyordum. Beni başkasına götürdüğünü sanıyordum. Ama boynumdan yakalandığımı ve geri itildiğimi hissettim. Sonra tekrar: "Zaten bana mı bakıyorsun? Serseri... sahtekar!"

Hiçbir şey söylemedim ama yerimde durup onlara baktım. Böylece dört polis tarafından itilen darbe üstüne darbeyle Smimov'daki köşeye 30 metreden fazla "götürüldüm".
Burada şapkamı çıkarıp onları selamladım ve "Teşekkür ederim beyler"
dedim.
Derinden incinmiş, acı ve utançtan ezilmiş bir halde, o geceyi işkence içinde geçirmek için eve döndüm. hayatımda ikinci kez vuruldum, her ikisi de aynı ay içinde. Kendimi kontrol ettim. Ama siz tüm dünyanın zalimleri, özdenetim gücünden yoksunsunuz. Kendini kontrol edebilen, bir gün korkunç bir şekilde patlayacaktır. Ertesi gün babama başıma gelenleri anlattım. "Onu rahat bırak" dedi. "Hiçbir şey yapmayın. Böyle bir insanın yüzüne atılacak iki tokat sadece ellerini kirletir. Emin olun adaletin zamanı gelecek. Onlar muhtemelen mahvolmaya mahkumdurlar.

"

Sizi kızdırmak. Ama kendinize hakim olmalı ve artık yalnız dışarı çıkmamaya çalışmalısınız.
Tavsiyene uydum ama öyle görünüyor ki dayak yiyen ve misilleme yapmayan bir adam artık bir erkek değil. Utanıyor, rezil oluyor. Bu şerefsizliği kalbimde büyük bir taş gibi taşıdım. Ancak birkaç gün sonra en kötüsü henüz gelmedi.

BAHÇEDEKİ DARBELERLE BASTIRILDI

Bahçe tamamen harap oldu. Ungheni'den domates koymak için geldik. 31 Mayıs sabah saat 5'te 50 öğrenci çalışmaya başlamaya hazırdı.
Yoklamayı bitirdiğimiz sırada hâlâ hazırlık aşamasındayken bahçenin arkasında birkaç askerin olduğunu fark ettim. Daha sonra 200'den fazla kişi silahlarıyla avluya fırladı.
Etrafımızı sardılar. Oğlanlara "Herkes
hareketsiz dursun. Tepki vermeyin" dedim.
Aynı anda, kapının etrafında, ellerinde tabancalar, bağırıp küfrederek hızla koşan yaklaşık 40 kişilik bir grubun kara bir bulut gibi olduğunu gördüm.
Gelenler Belediye Başkanı Manciu ve polisiydi. Kısa sürede yanımızda oldular. İki komiser ve polis şefi alnıma üç silah namlusu dayadı. Kan çanağı gözlerle bana küfrederek baktılar. Manciu, "Ellerinizi arkadan bağlayın!" diye bağırdı.

Bana vurdu. Diğer iki kişi bana saldırdı, kemerimi çekti ve ellerimi sıkıca bağladı. Sonra arkamdan gelen bir darbe sağ çeneme çarptı. Bir diğeri, Vasiliu Voinea yaklaştı ve kulağıma fısıldadı:

"Akşam çökmeden seni öldüreceğiz! Yahudileri kovacak kadar yaşayamazsın!"
Bana küfredip tekme attı; sonra yüzüme darbeler yağdı ve yüzüme tükürdüler.
Artık tüfekler ve tabancalar arasında bloke olmuş tüm cephemiz hareketsiz duruyor, çaresizce yardımıma koşuyordu.

Dona Ghica aşağı inerek şunu sordu: "Bu ne
anlama geliyor Sayın Belediye Başkanı?"
Ve cevap verdi:

"Seni de tutuklayacağım!"
Biraz kenarda olaya tanık olan Buzea savcısını gördüm. Ellerde silahlar, gözaltındakiler arandı. Hareket eden herkes vuruldu ve yere düştü. Bundan sonra, iki tarafımda süngü takmış sekiz jandarmayla birlikte beni 10 yarda öteye götürdüler; diğerleri de aynı şekilde 200 jandarma tarafından kuşatılmıştı. Ve bizi götürdüler.
Ben öndeydim, ellerim arkadan bağlıydı, yüzüm şişmişti, diğerleri de onu takip ediyordu. Böylece Carol Caddesi boyunca, Üniversitenin önünden, Lapusneanu Caddesi'nden, Cuza-Voda'daki Union Meydanı'ndan Polis Müdürlüğü'ne kadar eşlik ettik.

Belediye başkanı ve memurları kaldırımlarda ellerini ovuşturarak yürüdüler. Dükkanlarının önünde sevinç içindeki Yahudiler onları saygıyla selamladılar.
Üzgünüm, gözlerimin önünü zar zor görebiliyordum, artık her şeyin bittiğini hissettim.
Yanımdan geçen birkaç lise öğrencisi durup bana
kep attılar. Derhal tutuklandılar, kötü muameleye maruz kaldılar ve ABD'nin geri kalanıyla birlikte yerleştirildiler. Şehrin ortasında Yahudi halkının önünde bir kilometreden fazla bu şekilde geçit töreni yapıldıktan sonra, bu büyük aşağılanma içinde, Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Beni bu halime bağlayarak pis bir kulübeye attılar; diğerleri arka bahçede tutuldu.

ÜST KATTA, BELEDİYE BAŞKANI OFİSİNDE

Genç tutuklular tek tek sorgulanmak üzere belediye başkanının makamına götürüldü. Belediye başkanı masasında oturuyordu ve diğer sorgulayıcılar (30'dan fazlası) onun etrafındaki sandalyelerde oturuyordu. "Codreanu sana ne anlattı?" diye sordu.

Öğrenci ya da genç üniversite öğrencisi, "Bize hiçbir şey söylemedi Sayın Belediye Başkanı" diye yanıtladı. "Şimdi sana söylediği her şeyi anlatacaksın!"

Sorgulayıcının ayakkabıları çıkarıldı ve ayak bilekleri zincirlendi. Aralarına bir silah sokuldu ve baş aşağı kaldırıldı, silah iki asker tarafından omuzlarında tutuluyordu.
Manciu ceketi olmadan kurbanın ayak tabanlarına öküz tendonuyla vurmaya başladı. Zavallı çocuklar, başları eğik, ayakları üzerinde dövülen, acıya dayanamayan,
bağırmak.
Rumen ulusunun çocuklarının, düşman tarafından para ödenen bazı alçaklar tarafından işkenceye maruz bırakıldığı korkunç tabloyla zevkle alay eden bu uşak-komiserlerle, kendileri için ağlayabilecek ve onlar adına müdahale edebilecek herhangi bir kalpten uzakta karşılaştıklarını fark ederek, ağladı :

"Yardım!"
Bunun üzerine Komiser Vasiliu, acı ve çaresizlik çığlıklarının dışarıdan duyulmaması için başlarını su dolu kovalara indirdi. Sonunda acı dayanılmaz hale geldiğinde ve vücutlarının daha fazla dayanamayacağını hissettiklerinde, her şeyi itiraf edeceklerini haykırdılar.
Vali, itirafını bekleyerek masasına gitti ve bacakları serbest olan kurbanlar şaşkınlıkla etraflarına baktılar. Sonra gözyaşlarına boğuldular ve belediye başkanının önünde diz çöktüler: "Bizi affedin efendim, ama ne beyan edeceğimizi bilmiyoruz."

"Hayır mı? İstemiyor musun? Onu tekrar kaldır!" komiserlerine ve jandarmalarına emir verdi.
Ve zavallı çocukların her biri, yüreği donmuş halde, kendi ıstırabına yönelik hazırlıkların yeniden başlamasını izledi. Tekrar silahın üzerine baş aşağı kaldırılmış, yine ayaklarından vurulmuş. Yine belediye başkanının darbelerinin birer birer ayaklarına düştüğünü hissettiler. Ayakları kanlıydı, abanoz gibi siyahtı ve ayakkabı giyemeyecek kadar şişmişti. İşkenceye uğrayanlar arasında şunlar vardı: Şu anki Ilfov bölge savcısının oğlu Dimitriu; Binbaşı Ambrozie'nin kulak zarı kırık olan oğlu, daha sonra aynı polis bölgesinde komiser oldu.

Bu şekilde dövüldükten sonra ayrı bir gizli odaya taşındılar.
Saat 9 civarında beni aradılar. Ellerim hala bağlı ve uyuşturulmuş durumdayken iki jandarma bana belediye başkanının ofisine kadar eşlik etti. Orada bir masanın arkasında oturuyordu ve çevresinde 30'dan fazla adam, komisyon üyesi, yardımcı komisyon üyesi ve ajan oturuyordu. Gözlerinin içine baktım.
Belki aralarında şefkatli bir kalp bulabilirim. Ama genel tatminden başka bir şey bulamadım; Herkes gülümsüyordu: Güvenlik Şefi Botez, Güvenlik Müdürü Dimitriu

Valilik,

Komiser Vasiliu, Clos ve diğerleri. Belediye başkanı bir kağıt çıkardı. Sonra adımı yazdım:

"Adın tam olarak ne?"
"Ben Corneliu Codreanu, sizinle aynı baroda hukuk doktorası adayı ve avukatım."
"Onu aşağı indirin!"
Köle alçaklardan oluşan üç kişi üzerime saldırdı ve beni masalarının önünde yere düşürdü. "Ayakkabılarını çıkar!"
Her ayakkabı için bir adam olacak şekilde onları çıkardılar. "Ona zincirler tak!"

Ayaklarımı zincirlediler.
Onlara dedim ki: "Rabbim
Sayın Başkan, artık siz en güçlüsünüz, yaşamın ve ölümün efendisisiniz; ama yarın buradan ayrıldığımda senden ve beni lanetleyenden intikamımı alacağım."

O anda koridorda gürültü ve sesler duydum.
Profesör Cuza, Profesör Sumuleanu ve çocukların ebeveynleriyle birlikte geliyordu: Albay Nadejde, Binbaşı Dumitriu, Butnariu, Binbaşı Ambrozie ve diğerleri, eşlik eden savcı ve adli tabip Profesör Bogdan.

Belediye başkanı ve diğerleri sandalyelerinden kalkıp salona atladılar.
Belediye başkanının şöyle dediğini duydum.
"Burada ne istiyorsun? Senden gitmeni istiyorum!" Sonra Profesör Cuza'nın sesi: "Kimi sınır dışı ettiğinizi sanıyorsunuz? Bizi sınır dışı etmeniz için sizi görmeye geldik. Size karşı ihbarcı olarak savcının eşliğinde geldik."
"Jandarmalar, atın onları!" belediye başkanına emir verdi.

Profesör Sumuleanu kurbanların kilitlendiği odanın kapısında durup şunları söyledi:

"Sayın Savcı, bu oda bize açılana kadar bu odadan çıkmayacağız." Birkaç komiser.
"Bu odada kimse yok. Boş. Profesör Sumuleanu: "Bu oda artık açılsın!"

Avukatın müdahalesiyle oda açıldı ve 6 genç, anne ve babalarının yardımıyla Belediye Binası'na götürüldü. Adli tabip Profesör Bogdan hepsini muayene ederek tıbbi sertifikalar verdi. Birkaç saat sonra bahçedekilerin hepsi serbest bırakıldı. İki gün daha tutuklu kaldım, ardından sorgu hakimine gönderildim.

Beni serbest bıraktı. Ben de kendisine
"Sayın Yargıç, eğer adalet yerini bulamazsa bunu kendim yapacağım" dedim.
Eve gittim Profesör Cuza ve Liviu Sadoveanu beni görmeye geldi.
"Yasayı kendi ellerinize almak istediğinizi söylediğinizi duyduk. Bunların hiçbirini yapmayın. Bu durumu soruşturma talebiyle İçişleri Bakanlığı'na bildireceğiz. Memnun kalmamamız mümkün değil."

RARAU DAĞINDA

Moral olarak çökmüştüm. Bütün planlarım başarısız oldu. Çömlekçiliği ve bahçeyi kaderine bıraktım ve Bucovina'daki Campul-Lung'a giden ilk trene bindim, burada yeşil yollar boyunca yavaş yavaş dağa tırmandım, ruhumun yükünü ve dünün aşağılanmasını da yanımda taşıyarak. geleceğe dair esrarengiz azaplar gibi. Görünüşe göre dünyada Rarau dağından ve inziva yeri dışında hiç arkadaşım yoktu. Yaklaşık 4500 feet yükseklikteyken durdum.

Yüzlerce kilometre boyunca dağlara ve tepelere baktım ama gözlerimin önünde hiçbir manzara yerini tutamadı.

yoldaşlarımla birlikte maruz kaldığım rezillik ve aşağılanma imajı; Hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordum ve bu canımı acıtıyordu. Kararıyordu. Etrafta yaşayan bir ruh yok. sadece çorak kayalıkların etrafında çığlık atan akbabaların olduğu ağaçlar.
Yanımda sadece kalın ceketim ve bir somun ekmek vardı. Biraz ekmek yedim, kayalardan akan sudan biraz içtim. Kendime bir barınak, bir kulübe yapmak için tahta parçaları topladım. Bir buçuk ay bu odada yaşadım. İhtiyacım olan az miktardaki yiyecek bana yaşlı Piticaru'nun ağılından çobanlar tarafından getirildi.

İnsanların arasına girmekten somurtuyor ve utanıyordum. Kendi kendime şunu sordum: Böylesine büyük ve güzel bir planı uygulamaya hazırken, Tanrı'nın başıma bu felaketi göndermesine neden olacak hangi günahları işlemiş olabilirdim? Mota'ya şunu yazdım:

"Beni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum; görünüşe göre kendimde değilim! Şans beni terk etti. Talihsizlik bir süredir peşimden geliyor, adım adım; ne yaparsam yapayım başarısız oluyorum. Ve şans artık sana hizmet etmediğinde savaşta etrafınızdaki herkes sizi terk etmeye başlar. 30 galibiyet pahasına onları toparlarsınız ve bir yenilgi onların sizi terk etmesi için yeterlidir."

Ruhum şüphelerle boğuşuyordu. Bir yol ayrımındaydım. Biz ülkenin iyiliği için savaştık ve halkın düşmanı muamelesi gördük. Hükümet, polis, jandarma, ordu tarafından acımasızca vurulduk.

Biz de güç kullanmalı mıyız? Onlar Devlettir; onbinlerce, yüzbinlerce. Biz, zorluklardan, açlıktan, soğuktan, hapishaneden fiziksel olarak tükenmiş bir avuç genç olarak, en ufak bir zafer şansını bile umut edebilecek hangi gücü temsil ediyoruz? Eğer deneseydik, ezilirdik. Ve sonunda Yahudi basını karşısında şaşkına dönen ülke bizim deli olduğumuzu söyleyecekti. Onlar gibi güç ve şiddet kullanmıyorlar mı?

Adamlarınızı kışkırtıyorlar, işkence ediyorlar, dağıtıyorlar ve sizi öldürüyorlar. Öldürülmemize izin mi vereceğiz? Ama bizim yaşımızda hâlâ hiçbir şey yazmadık ve bizi neden öldürdüklerini bile bilmiyoruz, hepimizin ülkeyi terk etmesi daha iyi. Dışarı çıkıp küfretmek; için

dünyanın her yerinde dolaşın. Kendi topraklarımızda bu kadar aşağılanmak yerine ülkeden ülkeye yalvarmak bizim için daha iyi.

Ya da elimde silah ve tam adaletle bu dağdan aşağı in ki, yolu tıkayan ve ulusumuzun hayatını boğan canavara son verebileyim. Peki ya daha sonraki planlarımız? Çabalarım sonucu öleceğim ya da hapishanede öleceğim; çünkü hapis rejimine dayanamam. Özgürlüğü seviyorum. Eğer ona sahip olmazsam ölürüm. Peki ya Mota? Çünkü böyle bir hamle hem benim hem de beraat şansı tamamen ortadan kalkacak olan Mota'nın şehadeti anlamına gelir. Grubumuzun tamamı ezilecek. Tüm iyi niyetli düşüncelerimiz, tüm organizasyon planlarımız boşa gitmiş olacak çünkü hepsi buraya gelmiş olacaktı.

,

Altı hafta boyunca dağda bu düşüncelerle boğuştum, bir çözüm bulamadım. Endişelerimin ve ızdıraplarımın ağırlığı altında göğsüm ağrımaya başladı ve gücümün azaldığını hissettim.

Kimseye boyun eğmeyen aceleci bir adamdım. Kendimden emindim ve güçlerime güveniyordum. Nereye gittiysem kazandım.

Bu sefer mevcut zorluklar beni büktü! Dağdan indim. Hepsini kadere bıraktım; Hiçbir çözüm bulamadım. Ama o zamandan beri yanımda, en ufak bir provokasyonda kullanmayı düşündüğüm bir tabancayı taşıdım; kimse beni bu karardan uzaklaştıramaz. Çömlekçiye gittim. Orada işin başına geçen Grigore Ghica, sorumluluğunu örnek teşkil edecek şekilde yerine getirmişti. Depolanan tuğlaların sayısı önemli ölçüde arttı.

Her biri 40.000 tuğla kapasiteli iki yeni fırın inşa edildi.
15 Temmuz civarıydı. Çocuklar beni çok sıcak karşıladılar. Arka bahçede olağandışı hiçbir şey olmadı.

Ancak Iasi'de değişiklikler buldum. Daha önce zar zor ayakkabı giyen polis komiserleri artık kendilerini mutlak usta sanan Yahudiler tarafından tepeden tırnağa donatılıyordu. Emniyet Müdürlüğü'nün emrinde Yahudiler tarafından sağlanan bir araba vardı.

1919'daki komünist hareketler sırasında, kendilerini devrimin arifesinde hayal ettiklerinde ve Iasi'de veya Pruth'ta her küçük Yahudi'nin bir halk komiserinin havasına büründüğünden beri görülmemiş bir küstahlık sergilediler.

BLOKUMUZU AYIRMA ÇABALARI

Yahudi-Liberal güç grubumuzu, Vacaresti'de yaptığımız oylamayı duymuş ve öğrencilerin bu blok etrafında birleşeceğini fark etmişti. Hiçbir şey Yahudileri diğerlerinin mükemmel birliğinden daha fazla korkutamaz: Bir harekette, bir halkta duygu birliği.
Bu nedenle her zaman tek avantajı olan, millet düşmanına faydası olan "demokrasi"den yana olacaklardır. Çünkü demokrasi, Romanya'da ve dünyanın geri kalanında Yahudiliğin mükemmel birlik ve beraberliği karşısında, bir zamanlar demokratik partilere bölünmüş ve böylece parçalanmış bir halkın birliğini ve ruhunu bozacak ve mağlup olacaktır.

Bu aynı zamanda öğrenci hareketi için de geçerliydi; Birliğimiz tam olmadığı için Yahudiler, Masonik yöntemle, yani birliğimizi bozmaktan başka amacı olmayan her türlü fikri onlara telkin ederek ikna edebilecekleri hizipler veya liderler buldular.

Ya da grubumuz bu kez tüm öğrenci hareketini kendi etrafında toplama olanağıyla sarsılmaz bir birlik sunarken, Mota'yı benden ve diğerlerinden ayırmaya yönelik sonsuz bir yalanlar dizisi ve özenle örülmüş entrikalarla karşı karşıyaydık. .

Yahudiler öğrenciler arasında farkında olmadan araç olarak kullanılabilecek zayıf unsurlar buldular. Kendileriyle büyük sırlar paylaşıyormuş gibi davranan Yahudiler, öğrencilerin aileleri arasında bile yakalanan entrikalar başlattılar ve bazıları çocuklarının bu grupla bağlarının koparılmasının en şiddetli savunucuları haline geldi.

Nasıl direnebildik? Vacaresti ancak planlarımızın öngörüsü sayesinde gerçekleşti. Masonluğun ve Yahudiliğin bu klasik saldırısının bize yönelik olacağını ilk andan itibaren anlamıştık. Biz hazırdık. Yani başladığı anda en yakın akrabamıza bile direndik. İşyerinde bir entrikacı tespit ettiğimizde hemen bir araya gelerek tüm gruba haber verdik.

Artık burada tüm kuruluşlara tavsiyelerde bulunarak, her yerde yaygın olarak kullanılan bu sisteme dikkat çekiyorum. Saldırıdan kaçınmak için: 1. Nereden gelirse gelsin, önyargılı bilgilere asla inanmayın.
2. Entrika girişimini derhal söz konusu gruba, ilgili kişilere ve liderlere bildirin. Bu şekilde saldırı püskürtülebilir.

BENİM BETROTAM

10 Ağustos 1924'te, Ungheni çömlekçiliğinde, etrafım arkadaşlarım ve ailemle çevriliyken, Bay Ilinoiu'nun kızı Bayan Elena Ilinoiu ile nişanım gerçekleşti.
Bir makinist olan Constantin Ilinoiu, büyük bir nezaket ve büyük bir şefkat ruhuna sahip bir adamdı.
Daha sonra yanlarına taşındım ve orada beş kişilik bir aileleri olmasına rağmen büyük bir ilgiyle karşılandım.
Bu aile yürüttüğüm mücadelede bana sürekli destek oldu. Bana olan ilginiz ve sevginiz beni ayakta tuttu. 13 Eylül'de Husi'nin evine gittim ve orada ailemin evinde doğum günümü ve adımı kutladım. 25 yaşına yeni girmiştim.

MOTA-VLAD DENEME

Mota ve tabancayı alan öğrenci Leonida Vlad'ın duruşması 26 Eylül 1924'te yapıldı. Vlad, vurulma olayından birkaç gün sonra teslim oldu ve tüm süre boyunca Mota ile birlikte hapishanede tutuldu.

Ağır Ceza Mahkemesi'nde müzakerelerin açıldığı Bükreş'e gittim. Mota, ihanetin cezalandırılması gerektiği tezini enerjik bir şekilde savundu. Hainlerden bıkan kamuoyu, davanın seyrini büyük bir ilgi ve heyecanla takip etti.
Mota'nın hareketini hainlere karşı bir eylemin başlangıcı ve ahlaki sağlığın bir kanıtı olarak gördü. Onun başarısı, yüzyıllar boyunca halkın iyiliği için savaşanların yenilgiye uğratıldığı Romanya yaşamının karanlık tarafına bir ışık gibi parladı.

ihanet yoluyla.
Acl üniversitelerinin tüm öğrencileri onun beraat etmesi için büyük gösteriler yaptı. Bükreş'teki Mahkeme çevresinde yine binlerce insan ülkeleri için yeni bir hayat ve Mota'nın özgürlüğünü talep ederek toplandı.

Şafak vakti halk adaleti, ülke çapında coşkuyla karşılanan bir beraat kararı verdi. Mota, anne ve babasını gördükten sonra yeminimiz uyarınca Cluj'dan ayrılıp Iasi'ye yerleşti.

BAHÇEDE OLANLAR ETRAFINDA

31 Mayıs hukuksuzluğunda maruz kaldığımız aşağılama ve onursuzluk bizi manevi olarak yıprattı; derinleşen açık bir yara oldu

giderek daha fazla, hayatımızı tüketiyor ve görünüşte bizi mezara yaklaştırıyor.

Sizin ve sizinkilerin şerefi zedelendiğinde hissettiğiniz aşağılanma, sizde derin bir acı hissi uyandırır, insanlardan uzak durmanıza, görülmekten utanmanıza neden olur. bu dünyanın seni küçümsediğini hissediyorsun, onun onurunu savunamadığın için yüzüne gülüyorsun; Korkaklığınızla, bir zalimin kendi kaprislerine göre toplumun onurunu lekeleyebileceğine ve ona zarar verebileceğine inanılmasına izin vererek toplumu tehlikeye atıyorsunuz.

Hukuki yollara başvurma çabalarımız bizi umutsuzluğa sürükleyen bir alaycılıkla karşılık buldukça bu acılar da orantılı olarak arttı.
Tazminat davası açan mağdurlar, polis tarafından yeniden dövülme riskiyle karşı karşıyaydı; bu sefer, adalet praetoriumunun duvarları içinde ve hatta hakimlerin önünde. Ancak sonuçta mahkum edilenler davacılar oldu.
31 Mayıs'ta yaşananlar yankısız değildi.

Bu olayın Romanya toplumunda yarattığı yankıyı ve yaşanan öfkeyi giderme çabalarını gazetelerden aktarıyorum.

Universul ("Evren") 8 Haziran 1924'te şu başlıkla basılıyor:

IASI POLİS

ÖĞRENCİLER POLİS TARAFINDAN DÖVÜLDÜ

Iasi'deki polis şefi Bay Manciu'yu, geçen yüzyılın en kötü şöhretli polis memurlarından biri olarak, şiddet ve vahşetle örneklenen Bay Belediye Başkanı Manciu'yu hayal ediyoruz; Iasi, geçen yıl üniversite profesörlerinin kongresinde anakronik polis şiddeti sistemini başlattı. Üniversite profesörlerinin katıldığı bir konferansı durdurmayı başardı çünkü polis dürtüleri ona bunu dikte ediyordu.

Bu en seçkin aydınlar grubuna uygulanan aşağılamalara karşı devam eden protestolar sonuçsuz kaldı, zira Iasi Polisi Sayın Valisi, yaptığı şeyi yapmak için siyasi desteğe sahipti.

Ve o zamandan beri Sayın Manciu, özellikle son birkaç gündür sergilediği polis yöntemlerini titizlikle sürdürüyor; dövüyor, susuzluktan dövüyor, şevkle vuruyor, öğrencilerin sinsice kanını akıtıyor, sonra da astlarına onu taklit etmelerini emrediyor. aynı acımasız coşkuyla.

Yaş'ın öğrencileri ne yaparsa yapsın katil olsalardı dövülmemeleri gerekirdi.

Önce soruşturma açılmalıydı, savcılığa bilgi verilmeliydi, tutuklanmalıydı, belki zincirlenmeliydi ama dövülmemeliydi.

Sayın Belediye Başkanı Manciu, görevlerini yerine getirirken 'hayvanların korunması' ile ilgili bazı düzenlemeleri uygulamakla yükümlüdür. Hatta bunları uyguladığına inanıyoruz.

“Yani atların dövülmemesine, domuzlara eziyet edilmemesine dikkat ediyor.

Bununla birlikte, Bay Manciu, öğrenci olarak ceza hukuku eğitimi almış olmalı ve acımasız yaptırımların kaldırılmasını vaaz eden seçkin ceza uzmanımız Bay Iulian Teodoreanu tarafından kendisine tavsiye edilmiş olabilecek bazı suç literatürünü okumuş olmalıdır. içinde

cezaevlerinde öğrencileri bizzat dövdüler, işkence yaptılar, kana buladılar.
Peki ya dövülen öğrenciler suçlandıkları saçmalıkların hiçbirinden suçlu değilse? Ne olmuş? Onun da mağlup olması mı gerekiyor?
Adli soruşturmaya mutlaka ihtiyaç var.
Ama Bay Manciu'nun öğrencilerin kafasındaki kasları güçlendirmesini imkansız hale getirmek için de bir yaptırıma ihtiyaç var. "

B. Sekropid

Gazete 9 Haziran 1924 tarihli yazısında şöyle devam ediyor:

IASI ÖĞRENCİLERİ ZARAR GÖRDÜ

Polis tarafından alay edildiler, sebepsiz yere işkence gördüler, acımasız bir polis şefi. Manciu'nun kovulması gerekiyor.

Mr.
Iasi polis şefi Manciu öğrencilere karşı.
Bugün öğrencilerin İçişleri Bakanlığı'na gönderdikleri bildiriden birkaç alıntıyı yayınlayacağız.

Öğrenci İnşaatçılar Bildirgede şöyle diyorlar: 'Yaş Üniversitesi'ndeki biz Hıristiyan öğrenciler, bir ay önce kendi emeğimizle bir kültür evi inşa etme kararı aldık...'

Emniyet Müdürünün Provokasyonları Toplanır
toplanmaz, bir jandarma bölüğü ve Belediye Başkanı Manciu'nun başkanlığındaki tüm polis teşkilatı tarafından kuşatıldık.
Hepimiz silahlarımızı uzatmış halde hareketsiz dururken üzerimize saldırdılar, küfretmeye başladılar ve olabilecek en barbarca saldırılarda bulundular.
Üzerimizde silah bulacaklarını düşündükleri için arandık ama hiçbirimizin üzerimizde hiçbir şey bulunamadı. Arama sırasında meslektaşımız Corneliu Zelea Codreanu'nun cebine tabanca ve bazı kağıtlar koymaya çalıştılar, kendisi ise buna itiraz etti. Bu yüzden Polis Manciu, Müfettiş Clos, Komiser Vasiliu tarafından dövüldü ve diğer ajanlarla birlikte en kötü hırsızlarmış gibi bağlandı. Aynı şey orada bulunan pek çok kişinin başına da geldi. Tutuklandık, etrafımız askeri kordon altına alındı, Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. '

Sokaktaki çocuklar bile dövülüyordu "Yolda ,
müdürlerinin talimatıyla oina (Romanya beyzbolu - Tr.) antrenmanı yapmak için spor parkına doğru giden çeşitli liselerden birkaç öğrenciyle karşılaştık . Herkes izleyebilsin diye Memur Manciu ve diğer memurlar tarafından dövüldükten sonra, hepsi tutuklandı ve bizimle birlikte polis merkezine götürüldü. Ayrıca tüm gün polis merkezinde tutuldular.

Bazılarımız bayılana kadar dövüldü ve sonra serbest bırakıldı; bazıları baskı altında ifade verdi, bazıları ise hiçbir açıklama yapılmadan serbest bırakıldı'. "Ve sonuç olarak Universul şunları ekledi:" Yukarıda belirtilen eylemler cezasız kalamaz.

Ajan provokatör olduğu ve Iasi'de yüksek rütbeli öğrencilere ve oğlan çocuklarına işkence yapmaktan suçlu olduğu ortaya çıkan Emniyet Müdürü Manciu, bu tür bir suçtan dolayı cezalandırılmalıdır.

Diğerlerinin yanı sıra, 10 Haziran 1924 tarihli Universul şunları basmaktadır:

IASI Valinin Terörü Altında

POLİS "...Polis zindanlarına götürülen bu öğrenciler en korkunç işkencelere maruz kaldı." Bazıları baş aşağı asılarak ayak tabanlarına dana siniriyle dövülüyordu. Öğrenci Corneliu Codreanu bizzat emniyet müdürü tarafından bağlandı, tokatlandı ve işkence gördü. Sağlığı sarsıldı. "

"Tutuklanan diğer öğrencilerin ciddi bedensel yaralanmaları var."
"Üç yüz öğrenci yukarıda belirtilen gerçekleri başsavcıya bildirdi ve adli tabibin işkence gören meslektaşlarının koşullarını araştırmasını talep etti."

PROFESÖR AC CUZA'NIN SÖZÜ

Unirea ("Birlik") gazetesinin 1 Haziran 1924 tarihli özel sayısında, Profesör AC Cuza, alıntıladığım mantıklı bir makale yayınladı: "Fakat bu sürekli vahşet ve sayısız suiistimal karşısında, temelsiz - özellikle Rumen öğrencilerin terör sırasında endişelenmesini sağlayacak şekilde taahhütte bulunuldu - iki soru güçlü bir şekilde soruluyor: "Hükümet, bir polis memurunu Iasi gibi bir şehirden sorumlu tutan ne istiyor?" Polis memurunun kendisi ne istiyor?

"Günlük olarak ortaya çıkan bu sürekli hayal kırıklığının bir sonucu olarak düşüncesizce tepkiler mi üretilmesini istiyorlar?"

"Bu provokasyon daha da onursuz ve rahatsız edici çünkü polis memuru Manciu aynı zamanda 'Macabi' Yahudi derneğinin toplantılarına katılıyor ve görünüşte bu sportif Makkabilere beyaz ve mavi bayrakları altında gezilere liderlik ediyor.

"Ve onu her gün arabasında dinlenirken görebilirsiniz - geçen gün Ciurea'ya giden arabada değil - İsrail Iasi topluluğu tarafından kamu aboneliği aracılığıyla kendisi için satın alınmış gibi görünen yeni arabada, aynı Kahal Hıristiyan öğrencilere karşı tavrını basında ve her fırsatta cesaretlendiriyor.

"Devam eden bu provokatif eylemi en büyük öfkeyle protesto ederek, ne Iasi'nin ne de Hıristiyan öğrencilerin artık tahammül edemeyeceği bu onursuz ve tehlikeli duruma son vermek için üst düzey yetkililerin müdahale etmesini talep ediyoruz."

AC Cuza

MANCIU'YA KARŞI PROTESTO TOPLANTILARI

3 ve 5 Haziran

Aşağıdaki telgraflar gönderildi:

MAJESTELERİ KRAL'A

"Polis Manciu'nun her gün dayak yiyen ve hakarete uğrayan öğrencilerimize ve çocuklarımıza yönelik hukuk dışılığını protesto etmek için bir araya gelmek isteyen savcının izin vermesine rağmen polis ve jandarmalar tarafından durdurulduk.
toplantı.

"Majestelerine şikayetimizi saygıyla iletiyoruz ve korunmayı talep ediyoruz." (1200 isim takip ediyor).

MEB BAKANLIĞINA

İÇ "Çocuklarımız polis belediye başkanı Manciu tarafından şiddetle kötü muameleye maruz kalarak sokaklardan alındı. Derhal soruşturma ve ardından yaptırımlar talep ediyoruz
haşin.

"Ebeveynlik duygularımız yaralı, tüm sabrımızı kaybediyoruz, gecikmeden adalet bekliyoruz." ss. Maj.1. Dumitriu,

Binbaşı Ambrozie, D. Butnaru, Elena Olanescu, Kaptan Oarza, Gheorghiu,
vesaire.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("ROMA EYLEMİ")

Birinci Yıl, Sayı 2, 15 Kasım 1924

Actiunea Romaneasca'nın 15 Kasım 1924 tarihli baskısında ünlülerin imzası altında yayınlandı.

yazar Dr. Istrate: "Bir

8 Haziran 1924'te Bejan Hall'da General Tamoschi'nin onursal başkanlığında etkileyici bir halk protestosu toplantısı düzenlendi. Manciu'nun davranışına şunlar damgasını vurdu: Üniversite profesörü AC Cuza, Hıristiyan öğrencileri temsil eden öğrenci Grigorescu zanaatkar Artur Rus, metalürji uzmanı C. Pancu, Tıp Fakültesi'nden üniversite profesörü C. Sumuleanu, polis karakolunda gördüklerini etkileyici bir şekilde anlattı: kırılmış Manciu vahşilerinin kulak zarları, şişmiş arabalar, kanlı gözler, kırık kollar ve bacaklar. Polis teşkilatının başındaki barbar tarafından bu kadar işkence gören bir oğlu olsaydı, 'alçak adamın beynini uçurmakta bir an bile tereddüt etmeyeceğini' açıkladı.

Daha sonra konuşan Binbaşı 1. Dumitriu sözlerini şöyle tamamladı: 'Ülkenin adaletinin bizi tatmin edeceğine inanıyorum. Aksi takdirde, burada sizin huzurunuzda yemin ederim ve kendi çetelerimin hakkını vereceğime dair yeminime nasıl saygı duyacağımı bileceğim.

“Avukat Bacaloğlu, dönemin esnafı Cristea, avukat Nelu Ionescu ve profesör Ion Zelea Codreanu da konuştu. Sonunda, bir yandan Adalet Bakanlığı'nın tatmininin istendiği, diğer yandan da hükümetten Manciu'yu görevden alması talep edilen bir protesto önergesi oylandı.

GEREKLİ BİR UYARI

15 Haziran 1924 tarihli Tara Noastra ("Ülkemiz") Sayı 24'te, ünlü yazar A.O. Teodoreanu, son pasajlarını aktardığımız bir makale yayınladı:

“Gösteriye çağrılan mahkeme, 'tutuklanan öğrencilerin' tamamının masum olduğunu ilan ederek, derhal serbest bırakılmaları gerektiğine karar verdi.

Buna rağmen öğrenci Zelea Codreanu gözaltında tutuluyor ve aynı zamanda avukat olan Polis Manciu tarafından komplo kurmak suçundan yargılanıyor.

En temel hukuk kitapları ve sağduyu bize evlilikte, düelloda ya da komploda tek bir kişinin anlaşamayacağını söyler.

Yukarıdaki gibi bir etiketin bir kişiye yapıştırılabilmesi için, bunu yapan kişinin en az iki kat daha fazla görmesine neden olacak belirli bir sarhoşluk durumunda olması gerekir.

Başka bir deyişle onunla konuşamazsınız.

Ancak, iftiraya uğrayan tüm Rumen nüfusu adına, ki kimseye zarar vermeden, Parlamento ve basındaki çekingen temsilcilerini memnuniyetle hariç tutuyoruz, hükümete, Manciu'nun (kaçınılmaz) cezasını kendisine bırakmanın daha iyi olup olmadığını soruyoruz. kurbanlar veya bundan kaçınmak için daha uygun.

Adaletin kesin sözünden güç alarak, Iasi'nin 'komplosunu' hain bir entrika olarak etiketlemekte tereddüt etmiyoruz...

AO Teodoreanu

İDARİ SORUŞTURMA İSTEDİ

Bu olaydan kaynaklanan çok sayıda protesto sonucunda, olayı araştırması için İdari Müfettiş Vararu gönderildi. İşte Binbaşı Ambrozie'nin size gönderdiği not:

HAFIZA

Sayın Müfettiş,

Çocuklarımıza yapılan işkencelere ilişkin telgraf raporumuz hakkındaki gerçeğin kesin olarak ortaya çıkarılmasını isteyen İçişleri Bakanı, sizi araştırmanız için gönderdi; tam vermek istediğinize inandığımız için

Bu davanın ortaya çıkması nedeniyle, gerçeklerin anlatımını içeren bu muhtırayı hazırladık. Etkinlik şu şekilde gerçekleşti: Yaş'ta öğrencilerin Ungheni'de tuğla yaparak Iasi'de kendilerine bir ev inşa ettikleri ve bahçede çalıştıkları hem okul müdürleri hem de öğrenci velileri tarafından biliniyordu. Rua Carol'da Bayan Ghica tarafından onların emrine verildi Bazı lise öğrencileri ve erkek çocuklar, öğrenci Corneliu Z. Codreanu'nun liderliğinde haftada bir kez bir araya gelerek iş atamaları yapıldı: 40 öğrenci tuğla yapmak için Ungheni'ye gönderildi. 20-25 liseli erkek çocuk da bahçeyi sulamaya gönderildi.

Emniyet müdürü bunun farkındaydı; ama komplo gibi sansasyonel bir şey icat edebileceğini sanıyordu, "özellikle de Iasi'deki gazeteler neredeyse onun malıyken ve sonuç olarak onun oyununa kanacakken." Daha erken olmaz dedi ve bitirdi. 31 Mayıs 1924 günü sabah saat 04.30 ile 05.00 arasında Ghica Hanım'a 65 kadar öğrencinin çalışmaya geldiğini öğrendiğimde tüm polis teşkilatı ve çok sayıda silahlı birlik onlara karşı ani bir saldırı düzenledi. uydurulan 'komplo'nun ciddiyeti. İnsan zihni, lise öğrencileri ve erkek çocukların adi suçlular gibi toplanıp ajanlar, ordu ve hatta Memur Manciu tarafından olay yerinde vahşice dövüldüğünde ne olduğunu anlamayı reddediyor.

Yarım saat sonra hepsi Corrieliu Zelea Codreanu liderliğinde ve sıkı bir koruma altında ana caddeden polis merkezine doğru yürüyorlardı; Yolda, öğretmenlerinin emriyle Ioina oynamak için Copou'ya giden başka bir grup lise öğrencisiyle karşılaştılar. Bunlar, kendilerine zincirlenenleri selamlama lüksünü tanıdıkları için, ilkinin suç ortağı olarak derhal tutuklandı, dövüldü ve polis merkezine götürüldü.

Belediye başkanı oraya vardığında, durumun ciddiyetini Kamu Bakanlığı'na bildirme zahmetine girmeden, tek başına 'nevi şahsına münhasır' bir sorgulamaya başladı; yani, bu lise öğrencilerini ve erkek çocuklarını, komplonun parçası olduklarına dair ifade vermeye zorlamak ve bildiklerini anlatmalarını sağlamak için dövdü, kötü muamele etti ve işkence yaptı. Ama böyle bir şey bilmedikleri halde ne söylemeleri gerekiyordu?
Hemen hemen hepsi dövüldü, ancak en ağır yaralananlar şunlardı: 1. Pedagoji Semineri öğrencisi oğlum Cezar Ambrozie, bizzat belediye başkanı tarafından başına öküz tendonuyla kırbaçlandı ve sonunda pes etmedi. Beklenen cevap sol kulağına yumruk atarak kulak zarını kırdı. , öyleydi

2. Binbaşı Durnitriu'nun oğlu lise öğrencisi Dumitriu Sprinti; ayakları zincirlendi ve baş aşağı çevrilerek Çavuş'un tuttuğu bir tüfeğe asıldı. Cojocaru ve Onbaşı. Teodoroiu. Bayılana kadar bizzat belediye başkanı tarafından ayaklarından öküz tendonu ile dövüldü.

3. Gh liseli çocuk. Gurguta'nın elleri ve ayakları bağlanmıştı. Daha sonra yüzü aşağı bakacak şekilde yere yatırıldı ve öküz tendonuyla dövüldü ve çığlıklarını susturmak için yüzünün altına bir tencere su yerleştirildi ve orada görevli bir memur, en yüksek sesle çığlık attığında yüzünü suya soktu.

Tüm bu işkenceler sırasında iki jandarma memuru da hazır bulundu: Yüzbaşı Velciu ve teğmen. Bir asker olarak onurunun, böyle bir muameleye tanık olmaya layık olmadığı için gerçeği açıklamalarına engel olmayacağını umduğumuz Tomida; Askerlerin işkencede kullanılması, askeri silahın ne işe yaradığı bilindiğinde işkence aracı olarak kullanılması gibi.

Lise öğrencileri ve oğlanlardan alınan bilgilere göre, Polis Manciu bu operasyonları yürütürken savcılar Culianu ve Buzea ofisinin önünden geçti. Gerçeği söyleyeceklerine inanıyorum.

Dayak ve işkence ancak daha sonra Birinci Savcı Catichi'nin aşağıdakilerden oluşan bir komitenin talebi üzerine polis merkezine gelmesiyle tamamen durduruldu; Çocukları muayene eden ve polis merkezinde yasal olarak tespit eden Profesör Cuza ve Sumuleanu, avukat Bacaloğlu, Albay Nadejde ve adli tabip Bogdan, bu rapora eklenen sağlık raporlarında yaralanmaların sıralandığını tespit etti.

Gördüğünüz gibi Müfettiş, bugüne kadar hukuki prosedürleri takip ettik.
1. İlk savcı ve adli tabipten öğrencilerin yaralarını kontrol etmek için belediye binasına gitmelerini istedik.
2. İşkenceciler hakkında 11. Bölge Adliye Mahkemesi'nde dava açtık.

3. Adli tabip raporunun da gönderildiği Cumhuriyet Savcılığına bilgi veriyoruz.

dava soruşturma için Yargıç Lesanu'ya gönderiliyor.
4. Subaylar ve şeref adamları olarak, Bay Manciu'nun silah yoluyla tatmin edilmesini isteyebilirdik, ancak o, Kaptan Ciulei ile bir düelloda buluşmayı reddettiğinde kendisini diskalifiye etti. Dürüst olmak gerekirse gerçek bu.
Sizden rica ediyorum, gücenmiş ebeveynler arasında ikimizin de yasal olarak hareket ettiğimiz için açığa çıkan yüksek rütbeli memurlar olduğumuzu, çünkü bugüne kadar hiç kimsenin bizi tatmin etmediğini düşünecek kadar iyi olmanızı rica ediyorum.
İçişleri Bakanı'nın, Belediye Başkanı Manciu'yu işlediği suçlardan dolayı mahkemeye çıkararak bizi tam olarak memnun edeceğine ve küçük bir yedek subayın amirinin çocuklarına kasıtlı olarak işkence yapmasına rağmen Manciu için Savaş Bakanlığı'na müdahale edeceğine inanıyoruz. yoldaşlar.

Binbaşı, (ss) Ambrozie

Soruşturmanın sonucu şöyle oldu: 1. Belediye Başkanı Manciu'ya komutan rütbesi ile Steaua Romaniei (Romanya'nın yıldızı) verildi.

2. Bize işkence yapan tüm polis komiserleri terfi ettirildi.
3. Bu önlemlerden cesaret alan polis, bu kez tüm Moldova'ya yayılarak bize karşı daha fazla zulüm başlattı. Sokakta ya da merkezde yaptıklarından dolayı kimseye hesap vermek zorunda olmayan bir pislik.

ÖLÜMCÜL GÜN

Durum böyle olunca, 23 Ekim 1924'te meslektaşım Dumbrava ile birlikte, Manciu'nun işkence ettiği öğrenci Comarzan'ı temsil etmek üzere avukat olarak Iasi 11. Bölge Mahkemesi'ne çıktım.

Belediye başkanı tüm ekiple birlikte geldi ve genel kurul toplantısında avukatların ve mahkeme başkanı Spiri donanu'nun önünde üzerimize atladı.
Bu şartlar altında her şeyi göze alarak yirmi silahlı polis tarafından ezilmek üzereyken silahımı çekip ateş ettim.

Kim yaklaşırsa ona nişan aldım.
İlk düşen Manciu oldu. İkincisi, Müfettiş Clos; üçüncüsü, çok daha az suçlu bir adam, Commissax Husanu.

Gerisi ortadan kayboldu.
Kısa sürede mahkeme huzuruna birkaç bin kişi çıktı.

*

Teğmen Manciu, 10. Dağ Piyade Alayı'ndaydı, ancak seferberlik sırasında 3. Ordu Kolordusu'nun tamirhanelerindeki görevlerinden uzak durdu.

Yahudiler toplanmış, elleri havada, parmakları nefretin çarpık pençeleri gibi, beni parçalamak için ayrılışımı bekliyorlardı.
Hala beş mermisi kalmış olan silahı sağ elimde tutarak, Iasi'de avukat olan Victor Climescu'yu kolundan yakaladım ve ondan mahkemeye kadar bana eşlik etmesini istedim.

Silahı görünce uzaklaşmak gibi sağduyulu olan Yahudilerden oluşan uluyan kalabalığın arasından ayrıldık ve o tarafa doğru yürüdük.
Yolda jandarmalar tarafından yakalandım, Bay Climescu'dan ayrılarak Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüm. Burada komiserler bu rezaletin ortasında sahip olduğum tek arkadaşımın silahıyla beni silahsızlandırmak için üzerime atladılar. Yaklaşık beş dakika boyunca onlara direnerek tüm gücümü topladım. Sonunda çok güçlüydüm.
Daha sonra bileklerimi arkadan zincirlediler ve beni süngüleri çekilmiş dört askerin arasına yerleştirdiler.

Bir süre sonra beni o ofisten alıp avlunun arka kısmına götürdüler ve yüksek bir çitin önüne koydular. Jandarmalar beni orada yalnız bırakarak geri çekildiler. Beni vurmak istediklerinden şüphelendim. Gece geç saatlere kadar orada birkaç saat kaldım ve vurulmayı bekledim. Ancak bu bekleyiş beni etkilemedi. Bu trajik intikamın haberi ışık hızıyla yayıldı.

Öğrenci yurtlarına ulaştığında büyük bir patlamaya neden oldu.
Tüm kafeterya ve yurtlardan öğrenciler sokaklarda Union Meydanı'na doğru koşmaya başladı. Orada uzun süre şarkı söyleyerek gösteri yaptılar, ardından Emniyet Müdürlüğü'ne gitmeye çalıştılar. Ancak şimdi olay yerine gelen ordu onları durdurmayı başardı. Zincirli olmalarına rağmen şarkılarını duyduğuma sevindim, çünkü bu onların tiranlardan kurtulduklarını gösteriyordu.

Günün sonunda, dört ay önce adalet talebiyle şikayette bulunduğum adam olan soruşturma yargıcı Lesanu'nun şimdi masanın arkasında oturduğu aynı işkence ofisine götürüldüm. Beni kısaca sorguladı ve ardından tutuklanmam için emir çıkardı.

Daha sonra bir pirinç arabasına atıldım ve Iasi'nin yukarısındaki tepede bulunan, MXP-T'li Petre lse'hiopul tarafından inşa edilen manastırın yakınındaki Galata Hapishanesine nakledildim. Orada diğer on mahkumla birlikte zincirlerimin olduğu bir odaya yerleştirildim. kaldırıldı. Hücre arkadaşlarım bana bir fincan çay verdi. Daha sonra uyumak için uzandım. Ertesi gün, beton zeminli, kalaslardan yapılmış bir yatağı olan, battaniye veya yastığın bulunmadığı bir odada hücre hapsine yerleştirildim; kapı asma kilitle kilitliydi.
Odanın dış cephesi badanalı iki penceresi vardı. Hiçbir şey göremedim. Duvarlardan biri o kadar ıslaktı ki üzerinden su akıyordu. O odadaki ilk günümde Matei muhafızlarından yaşlı bir adam bana biraz siyah ekmek getirdi. Kapıyı biraz araladı, içeri girmesine izin verilmediğinden elini ekmeğin içine soktu. Hiç aç değildim. Geceleri tahtaların üzerine uzandım ve paltomla üzerimi örttüm. altıma koyacak hiçbir şeyim yoktu

KAFA. Ben titredim.

Sabah beni iki dakikalığına dışarı çıkardılar, sonra tekrar kilitlendim. Yine cezaevinde bulunan Miluta Popovici adlı öğrencim gün içerisinde pencereme yaklaşmayı başardı ve dışarıyı görebilmem için camı parmak ucu büyüklüğünde temizledi. Sonra uzaklaştı ve yaklaşık 18 metre uzaklaşınca bana parmaklarıyla dikkatlice işaret verdi. Mors alfabesi kullandığını anladım. Böylece tüm Vacarestianların yeniden tutuklandığını öğrendim: Mota, Garneata, Tudose Popescu, Radu Miromovici, tutuklayamayacakları Corneliu Georgescu dışında. Onlar da aynı hapishaneye götürüldü ve bir odaya yerleştirildiler. Babamın da oraya götürüldüğünü öğrendim. İkinci gece çok daha kötüydü. Çok üşüdüm ve uyuyamadım. Neredeyse bütün geceyi hücrede geçirdim.

Sabah yine iki dakikalığına dışarı çıkarıldım ve tekrar kilitlendim; ihtiyar Matei bana bir somun daha verdi. Öğlen kelepçelendim, bir arabaya bindirildim ve tutuklama emrimin onaylanması için mahkemeye götürüldüm. Bu formalitenin ardından Galata'ya geri götürüldüm ve aynı karanlık odaya götürüldüm. Dışarıda hava giderek kötüleşiyordu. Isı yok, titremeye başladım.

Tahtaların üzerinde biraz uyumaya çalıştım ama kemiklerim ağrıdığı için ancak yarım saat uyuyabildim. Çimento zeminden yükselen soğuk nedeniyle böbreklerim ağrımaya başladı. Gücümü kaybettiğimi fark ederek irademe ve jimnastiğe başvurdum.
Gece boyunca, her saat başı, on dakika boyunca egzersiz yapmak için kalktım ve inatla gücümü korumaya çabaladım.

Ertesi gün kendimi kötü hissettim. Kararlılığıma ve irademe rağmen gücüm gözle görülür şekilde azalıyordu.

güç. Ertesi gece soğuk daha da arttı ve artık iradem işe yaramıyor; Kırıldığımı hissettim, gözlerimin önünde siyah gördüm ve bayıldım. İsteğim devam ettiği sürece endişelenmedim.
Ama şimdi oldukça kötü durumda olduğumu fark ettim. Titriyordum ve duramıyordum. Bitmek bilmeyen o geceler ne kadar da zordu!

Organizatör ertesi gün beni görmeye geldi. Şeklimi saklamaya çalıştım.
"Burada işler nasıl?"
"Çok iyi efendim."
"Rapor edecek bir şeyin yok mu?" "Hayır, hiçbir şey."

On üç günü böyle geçirdim; bu yüzden benim için küçük bir ateş yaktılar. Bana yatak çarşafları, battaniyeler ve duvarlara asılan bazı paspaslar verdiler. Günde bir saat dışarıda kalmama izin veriliyordu. Bir gün bahçenin arkasında Mota ve Tudose'u gördüm ve onlara bir işaret yaptım. O zaman babamın serbest bırakıldığını öğrendim; aynı şekilde Liviu Sadoveanu, Ion Sava ve tutuklanan başka bir öğrenci.

MANCIU DAVASINA İLİŞKİN İKİ MAKALE

Targul-Cucului'de yaşanan olayların ertesi günü Cuvantul Iasului ("The Word of Iasi") 27 Ekim 1924'te, Hukuk Öğrencileri Derneği'nin eski başkanı avukat Nelu Lonescu tarafından imzalanan bir makale yayınladı; bu makaleden alıntı yapıyorum:

"Liberal Yahudi basınının C. Manciu'nun ölümü hakkında yaptığı yorumlar önyargılı ve kötü niyetlidir; gerçeklerin - suiistimal ve adaletsizlik rejiminin kaçınılmaz sonucu olan gerçeklerin - büyük ölçüde çarpıtılmasıyla başlarlar. Sadece bir araç olan adamı ne pahasına olursa olsun bir kahramana dönüştürün ve suçu hayali bir faşist Yahudi karşıtı komploya atın.

.

Öğrencilerin dua etmek için Katedral'e girmeleri zorla engellendi; bir restoranda birlikte yemek yemeleri engellendi; gaddarca muameleye maruz kaldılar ve sokaklarda yürümeleri engellendi; kendi üniversitelerinde ve derneklerinin ofislerinde buluşmaya cesaret etmeleri engellendi; çalışması engellendi

kendi kullanımınız için kendi bahçeniz; Sokaklarda, polis bodrumlarında ve meydanlarda en alt düzeydeki polis memurundan en yaşlı polis memuruna kadar tüm polis gücü tarafından dövüldü.

daha dün bu şehrin polis şefi olan kişi.
Hayranlığa layık bir öz kontrol sergileyen ve kendilerini onurlandıran adalete güven duyan öğrenciler, Belediye Başkanı Manciu ve astlarına karşı şiddetli zulüm, gücün kötüye kullanılması ve bireysel özgürlük nedeniyle bir dizi dava başlattı.
Öğrencilerin bu hareketi anlaşılmadı. Ve ne yazık ki şunu da söylemeliyiz ki, Adalet, en saf kanunilik ve düzen duygusuyla canlanan, bütün bir neslin kendisine yüklediği beklentileri karşılayamadı.

11 Aralık 1923'te Carol Caddesi'nde Cel'in evinin önünde Manciu tarafından sırtından tekmelenen kız öğrenci Silvia Teodorescu. Velsa -birkaç görgü tanığının beyan ettiği ve tasdik ettiği bir gerçek- sadece Manciu'yu Kentsel Bölge I Mahkemesi önünde mahkûm etmekle kalmadı, aynı zamanda bir davacı olarak iftira suçundan mahkûm edildi, çünkü duruşmada bu biliniyordu. tekme sırasında Manciu'ya 'bu vahşettir' sözlerini kullandığını söyledi.

14 Aralık 1923 gecesi, Galatili hukuk öğrencisi Lefter, yaşadığı Bejan Oteli'ne girdiğinde etrafı hiçbir sebep olmaksızın bir grup polis ve jandarma tarafından kuşatıldı ve Manciu ile birlikte onun emriyle bim'e saldırdılar. Sopalarla, sopalarla, tüfekle, dipçiklerle, tekmelerle, yumruklarla baygın halde yere düşene kadar bir ara sokağa sürüklendi, düşürüldü ve hiçbir yardım almadan orada bırakıldı.

Lefter dava açmasına rağmen Manciu, duruşmasında hiçbir tanık getirmek zorunda kalmadığı için aklandı. savunma.
Peki ya Ghica yurdunun bahçesinde çalışan öğrencilere karşı geçen yaz uygulanan barbarlık ve vahşet?!
Bütün bir gün boyunca hırsızlar gibi ayak tabanları üzerinde dövülen yirmi beş öğrenci; bu, soruşturmayı bile gerektirmeyecek kadar önemsiz hayali bir komplo için ilk savcı ve patolog tarafından doğrulanan bir gerçektir.

Ve sadece bu da değil, öğrencilerin idari soruşturma talepleri karşısında geçen yaz Bay Vararu tarafından bir soruşturma başlatıldığında, kendisinin de doğruladığı suiistimaller karşısında derin bir şok yaşadı. Ancak Vararu'nun ilgili Bakanlığa sunduğu rapor, Manciu'ya Steaua Romaniei (Romanya Yıldızı) ödülü verilmesiyle sonuçlandı.

İşte ölen adam budur; İnsanlar ölüler hakkında iyi şeyler söylüyor ama bu bizi doğruyu söylemekten alıkoymuyor.
Manciu toplantıları askıya aldı; Manciu, Katedral'e girmek isteyenleri durdurdu; Manciu öğrencileri sokaklarda, poliste ve meydanlarda dövdü; şikayetçi olanlara hakaret etti ve destekçilerini tehdit etti. Polis ve jandarma dizileri tarafından korunan Manciu, çılgın astlarının tükürük yağmuru ve darbeleri altında onları geri getirebilecek öğrencileri -cinli bir hayvan gibi- bağlı ve yaya olarak dövdü, sadece aşağılayıcı ve geçici bakışlar vardı. istifa.

Görev adamına ve bu adamın nasıl bir düzen dağıttığına bakın!
Kamuoyu Corneliu Codreanu'dan yana. Bu erkeksi jesti beğeniyor ve bir rejimi uyaran ve bir fikre hizmet eden bu jestin üstün saikini takdir ederek, onu böyle bir eylem için geleneksel suçlamalardan muaf tutuyor, bunu tamamen haklı çıkarıyor ve aslında kamuoyu da bunu onaylıyor.

Kişisel olarak, onur meselelerinde bir kez daha tavizsiz kalan ve söz konusu onur olduğunda kararlı olan Corneliu Codreanu'nun kahramanca jestini selamlıyorum. "

Birkaç gün sonra, Ekim 1924'te Unirea ("Birlik") gazetesi şunları yayınladı:
Profesör Cuza'nın makalesi:

MANCIU'NUN ÖLÜMÜ BAŞKANI

ÖLÜMCÜL SİSTEM VE SONUÇLARI

“Bir yıldır Iasi polisi son eylemi herkesin bildiği gerçek bir trajedi yaşıyor. Olayların ölümcül gelişimi nedeniyle aşağıdaki kurbanlar düştü:

Belediye Başkanı Manciu, Müfettiş Clos, Komiser Yardımcısı Husanu ve doktora adayı Corneliu Zelea Codreanu.

Belediye Başkanı Manciu öldü; Komiser Yardımcısı Husanu ölümle mücadele ediyor; Müfettiş Clos derin bir yara aldı; Corneliu Zelea Codreanu hâlâ cezaevinde.

Bu kadar çok kişinin hayatını kaybettiği bu trajedi nedir? Bu olayların ölümcül gelişiminden nasıl söz edebiliriz? Suçlular kimler?

Manciu, Iasi'deki Marzescus polisinin lordu ve valisiydi. Sadece bu sıfatla buraya getirildi ve suçlu olduğu tüm aşırılıklara rağmen sonuna kadar orada tutuldu. Bu da eylemlerinizin onaylandığını açıkça ortaya koyuyor. Onaylandığına ve kendisini destekleyen Bay GG Marzescu'nun doğrudan ilhamıyla önceden belirlenmiş bir plana göre çalıştığına dair çok sayıda kanıt, kendisine verilen ayrıcalıklardır - görev 'erdemleri' ve personelinin terfisi.

Manciu'nun esinlendiği ölümcül sistem, Hıristiyan öğrencilerin terörizmiydi: Yahudileri tatmin etmek ve 'düzen'in 'enerjik araçlarla' sürdürülebileceğini kanıtlamak.

Hiçbir özel yeteneği olmayan talihsiz Manciu, üniversite profesörleri söz konusu olduğunda bile alışılmadık bir vahşetle ölümcül sistemi harekete geçirdi: kariyerine Romanya Üniversite Profesörleri Birliği'nin Iasi'de düzenlenen genel kurulu vesilesiyle başladı. 23-25 Eylül 1923 tarihlerinde, değerli meslektaşımız Profesör I.'nin başkanlığında.

Gavanescul.

Belediye Başkanı Manciu üniversitelere hakaret etti, masum öğrencilere gaddarca davrandı ve hapse attı, profesörlerini protesto etmeye ve tatmin aramaya zorladı.

Bükreşli profesörler Dr. Hurmuzescu'nun oluşturduğu dört üniversite komisyonu; doktor Sumuleanu, Iasi; M. Stefanescu, Cluj; ve Haeman, Cernauti, toplantı sırasında Profesör Gavanescul tarafından imzalanan ve daha sonra şu adrese gönderilen aşağıdaki telgrafı düzenledi: 1. Bakanlar Kurulu Başkanı; 2. İç İdare Bakanı; 3. Kamu Eğitim Bakanı Romanya Üniversite Profesörleri Genel Birliği, açılış toplantısında, Iasi polisinin rahatsız edici müdahalesini kınadı ve Başkanıyla tam mutabakat içinde, yüksek makamlardan olağan soruşturmayı ve tam tatmini talep etti.

Dernek Başkanı (ss) L. Gavanescul Aynı komisyon aşağıdaki metni düzenleyerek Iasi belediye başkanına gönderdi: "Sayın Belediye Başkanı, Üniversite Profesörleri Genel Birliği, açılış toplantısında, karşı alınan agresif önlemler sonucunda kongremiz Sn.

Yaş Polisi Belediye Başkanı, bu koşullar altında Belediye Binasının ev sahipliği yaptığı ziyafete katılamayacaklarını üzülerek bildirir, iyi niyetiniz için teşekkür ederiz. "

Dernek Başkanı (ss) L Gavanescul

"Öğrencileri korkutmak için zorunlu bir talimat alan Manciu, kendi amaçlarına ve belirlenen plana göre kadercilik yolunda yürümek için hareket etti. Olayları, meydana geldikçe kısaca sıralayacağız:

1. 10 Aralık 1923'te polisin ve ordunun üniversiteye girişi.
Bunu takip eden öğrenci gösterileri sırasında öğrenci G. Manoliu polis tarafından o kadar kötü dövüldü ki, sarılık geçirdi ve birkaç gün sonra öldü.

2. Tren istasyonunda vahşet. Profesör Ion Zelea Codreanu'nun hapisten çıktıktan sonra Iasi'ye gelişi üzerine, Belediye Başkanı Manciu, oldukça haksız bir şekilde kendisini, polisi ve orduyu, kendisini karşılamak için depoya gelen vatandaşların ve öğrencilerin üzerine attı, onlara gaddarca davrandı ve onları kovaladı. sanki kötü niyetlilermiş gibi uzaklaştılar.

3. Prens Carol'dan ziyaret. Bu ziyaret vesilesiyle Manciu, öğrencileri Majesteleri'ne şikayette bulunmaya zorlayan başka skandal suiistimaller düzenledi.

4. Teatro Sidoli'deki skandal Emekli Rumen opera sanatçıları Iasi'ye geldikten sonra öğrenciler tarafından karşılandılar ve kendilerine sempati gösterisi yapanlar oldu. Kesinlikle barışçıl olan bu gösteri, Belediye Başkanı Manciu'nun başka bir skandala yol açması için yeterli sebepti. Öğrencilere kötü davrandı ve onları nefret dolu bir vahşetle dağıttı.

5. Carol St. Komplosu Bayan Constanta Ghica'nın nezaketi sayesinde öğrenciler, kendilerini geçindirmek için kendilerine ayrılmış sebze bahçelerine sebze ektiler.
Bu yılın 31 Mayıs'ında öğrenciler çalışmaya başlamak için toplanırken, Belediye Başkanı Manciu, tüm personeli ve sabit süngülü polisleriyle birlikte ortaya çıktı ve orada bulunan tüm öğrencileri tutukladı. Corneliu Zelea Codreanu'nun elleri kemeriyle arkadan bağlandı ve kendisi, diğer 25 lise öğrencisi ve oğlan çocuğuyla birlikte şehrin bir ucundan diğer ucuna götürülerek polis merkezine götürüldü ve burada acımasızca dövüldü.

Hukuk doktorası adayı olan yedek subay Corneliu Zelea Codrednu'nun yüzüne tokat atıldı ve en aşağılayıcı kaba ifadelerle ağır hakaretlere maruz bırakıldı.

Kıdemli Binbaşı Ambrozie'nin oğlu olan lise öğrencisi Ambrozie, o kadar sert bir tokat yedi ki kulak zarı patladı; bu durum, patolog Dr. Gh. tarafından imzalanan tıbbi raporla da destekleniyor. Bogdan.
Diğer lise öğrencileri ve oğlanların ise askıya alındıktan sonra ayak tabanları kırbaçlandı, başları eğildi. Çığlıklarını durdurmak için kafaları su dolu kovalara indirildi. İşkence gören çocukların ebeveynleri şunlardır: Belediye Başkanı Manciu'ya karşı İçişleri Bakanlığı'na bir dilekçe ileten ve ona dava açan Binbaşı Ambrozie, Dimitriu, Butnaru vb. Ancak Manciu, hakimin önünde bile iğrenç bir tavır sergilemeye devam etti.

Vali Manciu sadece görevinde kalmakla kalmadı, aynı zamanda tutumu nedeniyle ödüllendirildi ve ölümcül sistemini sürdürmesi teşvik edildi. Yahudi basını onu her gün övdü ve onu kanun ve düzenin kurtarıcısı ve üstün bir varlık olarak ilan etti.

Iasi'nin temsilcisi GG Marzescu olan hükümet, Müfettiş Vararu'nun vardığı sonuçları kabul etmek yerine, Steaua Romaniei'yi (Romanya'nın yıldızı) Manciu'nun göğsüne sıkıştırdı ve yasadışılığı gerçekleştirmek için kullandığı personeli terfi ettirdi. Örneğin en suçlulardan biri olan Komiser Clos, Polis Müfettişliğine terfi ettirildi.

Manciu'nun destekçisi olan aynı GG Marzescu'nun başkanlığını yaptığı Adalet Bakanlığı, işlenen suistimallere enerjik ve hızlı bir şekilde müdahale etmek yerine mağdurları kınadı.

Sevinçli Yaş Yahudileri, Manciu'ya bir otomobil hediye etti ve Manciu bunu kabul etti; bu, tüm Rumenleri skandala sürükledi ve özellikle Manciu'nun Yahudilerin arabasını kasabada gururla sürerken küstahça küstahlığını görebilen öğrenciler arasında daha fazla kırgınlığa neden oldu.

Konumunu bu şekilde koruyan, desteklenen ve cesaretlendirilen Belediye Başkanı Manciu, kendini kontrol edemeyen, dürtüsel mizacıyla, sistemini uygulayarak zaferin doruğuna ulaştığını hayal etti.

Belediye Başkanı Manciu'yu bu trajedinin son perdesine getiren de işte bu olaylar silsilesiydi. Corneliu Zelea Codreanu meşru müdafaa görevini üstlendi.

Belediye Başkanı Manciu'nun ölümünün sorumluluğu öncelikle Manciu'yu polis teşkilatının başına getiren ve ona destek veren kişi olan Adalet Bakanı GG Marzescu'ya aittir. Sorumluluk Yahudi basınına ve onu kışkırtıp cesaretlendiren, ölümcül sistemini uyguladığı için tebrik eden herkese aittir.

AÇLIK GREVİ

Altmış gün önce hiçbir suçsuz olarak tutuklanan Mota, Garneata, Tudose ve Radu Mironovici, Noel'den yaklaşık on gün önce açlık ve susuzluk grevine başladı. Dediler:

ya özgürlüğümüz ya da ölüm. Çeşitli yetkililerin onlara ulaşma çabaları başarısızlıkla sonuçlandı, çünkü hücrelere barikat kurdular ve kimsenin içeri girmesine izin vermediler.

Bu gençler uzun zamandır her Rumen öğrencinin imajı haline geldi; bir sembol. Grev haberi duyulduğunda, öğrenciler ve diğer herkes, onun bilinen kararlılığı karşısında eyleminin ciddiyetini anladılar.

Bu genç adamlar Galata surlarının içinde mi ölmeli?

Iasi ve Cluj'da ruhlar o kadar tedirgindi ki, çetelerin sorumlu tuttuğu kişilere karşı kitlesel intikam alınacaktı. Sadece öğrenciler değil, toplumda köklü yaşlılar da yüksek sesle talepte bulundu: "Eğer bütün bu çocuklar orada ölürse, ateş etmeye başlayalım."

Hükümet gerginlik ve genel kararlılıkla karşı karşıya olduğunun farkına varmaya başladı; Bu ulus irade ve haysiyet göstermeye başladığında, Babam Iasi'de bir manifesto yayınladı; ben de aşağıdaki pasajı aynen aktarıyorum:

KAYNAK

"Romen kardeşler,

Öğrenciler: Galata Cezaevi'nde iki aydır tutuklu bulunan Ion 1. Mota, Illie Garneata, Tudose Popescu ve Radu Mironovici, Salı günü saat 13.00'te açlık ve susuzluk grevi ilan etti.

Tamamen masum oldukları için, Vacaresti'de masum oldukları kadar tutuklandıkları için ve bazı politikacıların onları hapse atarak sağlıklarını ve hayatlarını yavaş yavaş mahvetmek istediklerini anladıkları için bu zor adımı attılar.

Ülkenin geleceğinin gözde çiçeği olan bu genç kahramanlar, Allah'ın diğer vasıflarının yanı sıra çelik gibi iradelerle de bahşettiğidir. Sonuç olarak, onların bujiden ölme ve öncelikle mağdur oldukları adaletsizliği ve milletimizin Yahudiler tarafından köleleştirilmesini bazı politikacıların yardımıyla protesto etme kararlılıkları şaka değil, ciddi bir karardır".

ÖZGÜRLÜK YA DA ÖLÜM OLSUN

Rumen kardeşlerim,

2-3 gün sonra bu kahramanların naaşlarının bulunduğu dört tabutun sokakta taşınmasını bekleyip görelim mi?

Yaşlı-genç, bir düşünün, dört öğrencinin cesedinden değil, çocuklarımızın, hepimizin ölümünden bahsediyoruz.

Bu hükümeti protesto etmek, barışçıl ve yasal ama enerjik ve kararlı bir şekilde hızlı önlemler almak, bu haksızlığı önlemek, çocuklarımızın katledilmesini durdurmak hepimizin görevidir.

Noel'de on bir gün süren açlık ve susuzluk grevinin ardından serbest bırakıldılar. Ancak o kadar zayıflamışlardı ki hapishaneden sedyelerle doğrudan hastaneye götürüldüler.

hastane. Bazıları bu son tutuklanmadan yalnızca birkaç ay önce hapis cezasından kurtulmuştu, Mota ise bir yılını üst üste tamamlamadan yalnızca bir ay önce, bu yüzden gücü tükenmişti.

Zavallı Tudose onları mezara götürürken, bu grevin sonuçları on yıl sonra bugün hala bazıları tarafından hissediliyor.

YALNIZCA GALATA'DA

Aynı nemli, karanlık hücrede, yatağımın sert kenarında, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, düşüncelerimin ağırlığı altında başım öne eğik otururken, zaman dakika dakika yavaş geçiyor.

Yalnızlık ne kadar korkunç!

Üzülerek şu ayetleri hatırlıyorum:
"Gaudeamus igitur" juvenes dum
toplam.

Bu nedenle gençken sevinelim! Her kuşak öğrenciden gençleri ısıtan, neşelendiren, sevinç çelengiyle taçlandıran dizeler. İnsanın hayatının zorluklarla ve kaygılarla dolu olduğu yaş gelmeden önce, neşeli olmak, eğlenmek bir gençlik hakkıdır.

gittikçe büyüyor. Bu hak bana verilmedi. Eğlenmeye vaktim olmadı.
Herkesin eğlendiği, şarkı söylediği öğrencilik hayatı benim için bitti. Ne zaman geçtiğini fark etmedim bile. Gençliğime çok çabuk dertler, zorluklar, darbeler geldi ve bütün bunlar onu paramparça etti. Ondan geriye kalanlar bu soğuk, karanlık duvarlar tarafından daha da yok ediliyor. Şimdi beni güneşten bile mahrum ediyorlar. Bu karanlıkta kalmamın üzerinden haftalar geçti ve günde sadece bir saat güneşin tadını çıkarabiliyorum.

Dizlerim sürekli donuyor. Çimento zeminin soğukluğunun kemiklerime kadar işlediğini hissediyorum. Saatler yavaş geçiyor; çok yavaşça. Öğlen ve geceleri birkaç lokma alıyorum. Artık yemek yiyemiyorum. Ama asıl işkence özellikle geceleri başlıyor; Uyuduğumda saat gece 2 ya da 3 civarında. Dışarısı fırtınalı. Burada, tepenin zirvesinde rüzgar daha kuvvetli. Kar, hücre alanının dörtte birini kaplayana kadar kapıdaki çatlaklardan rüzgar tarafından sürüklenir. Sabahları her zaman oldukça kalın bir tabaka bulurum. Gecenin ağır sessizliğini yalnızca kilise kulelerinde yaşayan baykuşlar, zaman zaman da var gücüyle bağıran muhafızların sesleri bozuyor.

"Bir numara! Tamam! İki numara! Tamam!"

Düşünüyordum, merak ediyordum, endişeleniyordum ama bilmeceyi çözemiyordum: Bir ay mı? İki ay? Bir yıl? Ne kadar? Bütün bir hayat mı? Hayatımın geri kalanı?

Evet, tutuklama emrim beni ömür boyu ağır çalışma cezasıyla tehdit etti. Duruşma yapılacak mı? Kesinlikle; ama zorlu bir sınav olacak. Çünkü bana karşı birleşen üç güç var: Özellikle Romanya'da ilk kez birisinin elinde silahla, zalimle karşı karşıya geldiği göz önüne
alındığında, cezama örnek olmaya çalışacak olan hükümet. Devlet otoritesinin iktidar ilkesi adına onurları ayaklar altına alındı, onurları çiğnendi, etleri parçalandı. Romanya'daki Yahudi gücü beni elinde tutmak için her şeyi yapar. Parasıyla, kredileriyle, baskılarıyla yurtdışından gelen Yahudi gücü. Bu güçlerin üçü de benim buradan ayrılmamı engellemekle ilgileniyor. Onlara karşı öğrenciler ve Romanya milliyetçi hareketi var. Kim kazanacak? Kararımın daha çok bir güç sınavı olduğunun farkındayım. Ne kadar haklı olursam olayım, düşman kuvvetleri bizim kampımızdan biraz daha güçlü olsa beni yok etmekte bir an bile tereddüt etmezlerdi. Beni almak için beklediklerinden bu yana o kadar çok yıl geçti ki, onların tüm planlarına kendimi dahil etmiştim. Onlardan kaçamayacağım her türlü çabayı gösterecekler. İçinde

Her yıl o kadar çok korkunç haber duyan, geceleri savcılar tarafından basılan ve acımasız komiserler tarafından aranan annem, darbe üstüne darbe alıyordu.

Hayatımın bu kadar üzücü bir kadere düştüğünü düşünerek bana Meryem Ana Akathist'ini gönderdi ve beni 42 gece üst üste gece yarısı okumam için teşvik etti. Bunu yapmıştım ve öyle görünüyordu ki hedefime yaklaştıkça düşman geri çekilirken ve tehlikeler azaldıkça bizim tarafımız güçleniyordu.

TEST FOCSANİ'YE AKTARILDI

Ocak ayında bana duruşmanın ab officio olarak Focsani'ye devredildiği bilgisi verildi. O zamanlar Focsani ülkedeki en büyük liberal kaleydi. Üç kabine üyesi o şehirden geldi: General Vaitoianu, NN Saveanu ve Chirculescu. Tüm ülkede milliyetçi hareketin tutunamadığı tek şehir burasıydı. Bir şeyi başarma çabalarımız başarısız oldu. Orada, Santinela ("Gözetleme Kulesi") gazetesiyle rüzgarda vaaz veren kıdemli bir vatansever olan Bayan Tita Pavelescu dışında kimsemiz yoktu.

Bu transferi öğrenen Iasi öğrencileri çok endişelendiler. Her tren kalkışında çok sayıda grup, bana Focsani'ye kadar eşlik etmek için Iasi çevresindeki tren istasyonlarında bekliyordu, çünkü eskortlarımın, kaçmaya çalıştığım bahanesiyle bu transfer vesilesiyle beni vurmaya çalışacağı söylentileri vardı. . İki hafta sonra güvenlik şefi Botez birkaç ajanla birlikte geldi ve beni ikinci bir arabanın eşlik ettiği bir arabaya bindirdi.

Iasi'yi Pacurari bariyerinden geçerek Cucuteni yatağına doğru bırakıyoruz. Orada bir grup öğrenciyle tanıştım ve duran trende başka bir grup daha vardı. Ama hiçbiriyle konuşamadım. Polis beni mahkumların arabasına bindirirken desteğimi gösterdi. Neredeyse seyahat ettik

tüm gece. Kınadığımdan emin olarak Focsani'ye yaklaştım. Yerel polis ve cezaevi müdürü karakolda beni bekliyordu. Hemen götürüldüm ve hapsedildim. İlk başta rejim Iasi'dekinden daha katıydı.

Hiçbir gerekçe olmaksızın -hiçbir belediye başkanının hapishane rejimine müdahale etme hakkı yoktur- kötü bir adam gibi görünen ilçenin belediye başkanı Gavrilescu, bana sert bir rejim dayatmak istedi. Hatta çok nahoş bir tartışma yaşadığımız hücreme bile girdi. Ne benim, ne de özellikle beni Focsani'ye getirenlerin beklediği mucize, varışımdan üç gün sonra, siyasi partiden bağımsız olarak ve yetkililerin bana karşı çevirmeye yönelik tüm çabalarına rağmen tüm nüfusun, kendiliğinden yanıma geldi.

Liberal politikacılar sadece kendi destekçileri tarafından değil aileleri tarafından da terk edildi. Mesela Chirculescu Koleji'ndeki kızlar bana yemek gönderdiler ve diğer kızlarla birlikte bana bölgesel bir ulusal gömlek diktiler. Hatta babalarıyla yemek yemek için masaya oturmayı reddettiklerini bile duydum. İşte o zaman Focsani'nin en saygıdeğer kişisi General Dr. Macridescu ile tanıştım; Orta derecede zengin bir mülk sahibi olan Hristache Solomon, ancak düşmanlarının bile şapka çıkardığı büyük bir ahlaki otoriteye sahip bir adam; Sayın Georgica Niculescu; Küçük kızı Fluturas aracılığıyla bana yiyecek gönderen Albay 'Blezu; Vasilache, Stefan ve Nicusor Graur; Olteanu, Ciudin, Montanu, Filho, Binbaşı Cristopol, Caras, Gurita Stefaniu, Nicolau, Tudoroncescu ve diğerleri. Bütün bunlar ve babalık bakımından çok daha fazlasını gördüğüm birçok kişi. Ancak sağlığım pek iyi durumda değildi.

Böbreklerim, göğsüm ve dizlerim ağrıyor.

Duruşma tarihi 14 Mart 1925 olarak belirlendi. Bu düşünceyle tüm üniversite merkezlerinde ve ayrıca Cluj, Cap gibi diğer şehirlerde binlerce broşür basılmaya başlandı. Beleuta bunu bastı ve

Bu broşürlerden onbinlercesi ülke çapında dağıtıldı. Milliyetçi savaşçılara gece gündüz açık olan evi gerçek bir karargâha dönüştürüldü. Orastie'deki Padre Mota'nın matbaasında on binlerce popüler şiir broşürü ve yüz binlerce broşür basıldı.

Burada da yoldaşlarım, Vacaresti hapishanesinde yazdığım bazı mektupları şöyle kitapçık halinde bastırdılar: Bir öğrenci mahkumdan mektuplar.

Hükümet, yakına ve uzağa dağılacak zıt maddelerle ortaya çıktı. Ancak bunların hiçbir etkisi olmadı, çünkü ulusal duygu dalgası karşı konulamaz ve karşı konulamaz bir şekilde yükseldi. Duruşmanın başlamasına iki gün kala ülkenin dört bir yanından yüzlerce kişi ve öğrenci Focsani'ye gelmeye başladı. Sadece Iasi'den üç yüzden fazla kişi bütün bir trene binerek geldi. Yetkililer tarafından bir vagonla duruşmanın yapılacağı Ulusal Tiyatro'ya götürüldüm. Ancak jüri seçilmiş olmasına rağmen bu ertelendi. Beni tekrar hapishaneye götürdüler.

Ancak dışarıda duruşmanın haksız yere ertelenmesi genel bir öfkeye yol açtı ve bu öfke hızla öğleden sonra ve geceye kadar süren büyük bir sokak gösterisine dönüştü.

Ordunun tezahürat yapan kalabalığı bastırma çabaları hiçbir sonuç vermedi. Gösteri Yahudilere ve hükümete karşıydı. Yahudiler daha sonra davayla ilgili tüm baskılarının geri tepeceğini anladılar. Bu gösteri duruşmamın sonucu açısından son derece önemliydi.

Bu, Yahudileri savaşın dışında bıraktı çünkü benim kınamamın kendilerine karşı feci sonuçlar doğurabileceğini fark ettiler. Yahudi halkı tam olarak geri çekilmese de yetkililer üzerindeki baskılar hafifledi. Bu arada tahliye dilekçesi vermem yönünde öneriler ve tahliye edileceğime dair güvenceler aldım ancak bunu reddettim.

Paskalya geldi. Dirilişi hücremde tek başıma kutladım. Kasabadaki tüm kiliselerin çanları çalmaya başladığında diz çöktüm ve gelinim ve kendim için, annem ve evim için, ölenlerin ve dışarıda savaşanların ruhları için dua ettim; Tanrı onları kutsasın. , onları güçlendirin ve onlara tüm düşmanlara karşı zafer kazandırın.

TURNÜL-SEVERİN'DE

Bir gece saat iki civarında, birisi kilidi açmaya çalışırken uyandım. Duruşmam beklenmedik bir şekilde hükümet müdahalesiyle Romanya'nın diğer ucundaki Turnul-Severin'e taşındığı için hapishane yetkilileri beni almaya geldi.

Birkaç eşyamı aceleyle topladım; Daha sonra etrafım muhafızlarla çevrili bir şekilde, bizi şehrin dış mahallelerinden bir demiryolu hattının yakınına götüren bir kamyona bindirildim. Kısa bir süre sonra bir tren durdu ve ben Black Maria vagonuna bindirildim.

Bu nedenle, uygun zamanda, resmi makamların muazzam baskılarına cesurca göğüs geren ve vatandaşlarının parti bağlarını ya da bazen aile bağlarını kopararak kendilerini mükemmel ve yadsınamaz bir duygu birliğiyle ortaya koyan bu Focsani şehrinden ayrılıyordum.

Seyahat ederken Tümül-Severin'de ne tür insanlarla tanışmam gerektiğini bilmek istedim. Oraya hiç gitmemiştim, o şehirde kimseyi tanımıyordum.
Trenin durduğu her yerde insanların konuştuğunu, güldüğünü, indiğini veya trene bindiğini duyabiliyordum ama içinde bulunduğum vagonun penceresi olmadığı için hiçbir şey göremiyordum. beni dünyanın geri kalanından, özgürlükten ayıran sadece bir santimlik duvardı. Belki o istasyonlarda raylardan geçenlerin arasında beni tanıyan ya da arkadaşım olan çok kişi vardı.

Ama o arabanın içinde olduğumu bilmiyorlardı. Herkes bir yere gidiyor. Sadece nereye gittiğimi bilmiyordum. Beni bekleyen bu uçsuz bucaksız bilinmezliğin yükünü bir değirmen taşından daha ağır ruhumda taşırken, herkes hafiflik ve neşeyle yürüyor. Ceza almalıyım

hayat için? Daha ucuza? Siyah ve çirkin hapishane duvarlarını hiç terk edecek miyim, yoksa orada ölmek mi kaderim? Kararımın bir adalet meselesi olmadığını, bir güç meselesi olduğunu çok iyi biliyorum; Hangisi daha güçlüyse kazanacak; bizim milliyetçi akımımız mı daha güçlü olacak, yoksa Yahudi hükümetinin baskısı mı? Ama bu böyle olamaz! Haklı olan daha güçlü olacak ve sonuç olarak kaçınılmaz olarak kazanacaktır. Tren ilerledikçe acımı daha da şiddetli hissettim. Görünüşe göre kalbim Moldova'daki her taşa bağlıydı ve daha fazlasını arkamda bıraktıkça, parçalarının yavaş yavaş ufalandığını hissettim.

Bütün gün böyle seyahat ettim, tek başıma bir hapishane arabasında kilitli kaldım. Sanırım akşam karanlığında Balota'ya ulaştık. Ajanların eşlik ettiği bir polis içeri girdi ve gitmemi istedi. Beni istasyonun arkasına götürdüler, orada bir arabaya bindik ve yola çıktık. Benimle sohbet etmeye, şaka yapmaya çalışan çok iyi adamlara benziyorlardı. Ama başka düşüncelerin ve ihtiyaçların ağırlığı altında ezildiğim için konuşmaya pek istekli değildim. İsteyerek ama kısaca cevap verdim.

Turnul-Severin'e giriyoruz.

Birkaç caddeden geçerken, gözlerim yeniden sokaklarda yürüyen insanları gördükçe kalbimde gerçek bir neşe ve mutluluk hissettim.
Hapishanenin kapısında durduk. Kilitli kapılar bir kez daha açıldı ve arkamdan kapandı.

Yönetmen ve personel beni onur konuğu olarak karşıladılar. Bana tahsis edilen güzel odanın zemini eskisi gibi çimento değil ahşaptı.
Burada da tutuklular diğer cezaevlerinde olduğu gibi bana sevgiyle yaklaştılar; ve daha sonra onların bitmek bilmeyen maddi ve manevi sefaletlerinde yardımcı oldum.

Ertesi gün avluya çıktım. Oradan sokağı görebiliyordum.
Öğlen saatlerinde, yaşları 6 ile 7 arasında değişen 200'den fazla küçük çocuğun hapishane kapısı önünde toplandığını fark ettim; çocuklar, benim yanımdan geçtiğini görünce bazıları eşarplı, bazıları da kasketli olarak küçük ellerini bana doğru sallamaya başladılar. Turnul-Severin'e geldiğimi ve orada cezaevinde olduğumu duyan okul çocuklarıydı bunlar.
Bu çocuklar o andan itibaren bana sempatilerini göstermek için her gün orada olacaklardı. Benim geçmemi, küçük ellerini sallamamı beklediler.

Mahkemede çok nazik bir adam olan Başkan Varlam bana büyük bir nezaketle davrandı.
En azından vali Marius Vorvoreanu ile birlikte benim mahkumiyetimi elde edeceğini varsaydığı söylenen savcı Constantineseus, ama ben buna inanmadım. İlk başta oldukça şiddetliydiler ve arkasında bir miktar kötü niyet sezdim. Ancak kamuoyu dalgası ve çocuklardan yaşlılara yayılan coşkuyla yavaş yavaş yumuşadılar. O dönemde herkes kendini Rumen hissediyordu ve mücadelemizi bu ülkenin geleceği için kutsal bir mücadele olarak görüyordu. Talihsizliklerimi biliyorlardı ve hareketimde insan onuruna karşı bir isyan hareketi, her özgür insanın yapacağı bir hareket gördüler.

Yüzyılların aşağılamasına karşı ulusun onurunu savunmak için tabancalarını sallayan Iancu Jianu ve Yüzbaşı Tudor Vladimirescu'nun torunları olan bu insanlar, Iasi'de yaşananları hemen anladılar. Hiçbir tartışma onları harekete geçiremezdi. Savcının ve belediye başkanının bağırmaları boşunaydı; şehirdeki tüm ailelerin, hatta kendisi için bir program geliştirdiğim belediye başkanı Corneliu Radulescu'nunki gibi resmi bir rol oynayanların bile ilgi ve sevgisiyle kuşatılmıştım.

büyük hayranlık; ama başka hiçbir yerde olmadığı gibi, özellikle çocukların benim zorluklarıma karşı sevgisi ve anlayışıyla çevrelenmiştim. Turnul-Severin'de benim adıma ilk konuşan onlar oldu. Çevreden gelen ve zar zor yürümeyi bilen küçüklerin gelmeye başladığını, büyüklerin düzenli olarak hapishanenin önünde toplanıp el salladıklarını gördüğümü sevgiyle hatırlıyorum. Yapmaları gereken bir program gibi, belli bir zamanda her parçayı bir araya getirmelerini izledim. Hepsi sessiz ve iyi huyluydu. Çalmadılar ya da şarkı söylemediler. Bana el sallayabilmek için bir açıklıktan geçmemi bekleyerek sadece izlediler.

Ben; böylece eve döndüler. Bu hapishanede üzücü bir şeyler olduğunu anladılar ve sağduyuları onlara burada gülünecek bir şey olmadığını söyledi. Bir gün jandarmalar onları dışarı çıkarmaya başladı. Ertesi gün artık onları göremedim. Gelmelerini engellemek için nöbetçiler yerleştirildi.

YARGI

Duruşma tarihi 20 Mayıs olarak belirlendi. Mahkeme Başkanı, ülkenin dört bir yanından beni savunmak isteyen avukatlardan 19.300 imza aldı. Duruşmaya iki gün kala tren dolusu öğrenci gelmeye başladı. Focsani'de olduğu gibi Iasi'deki öğrenciler de 300 kişiye ulaştı. Aynı şekilde Bükreş'ten, Cluj'dan, Cernauti'den de çok sayıda öğrenci geldi. Katılanlar arasında, 14 Mart'ta eski jüri başkanı Mihail Caras'ın liderliğindeki bir Focsani heyeti de vardı; kendisi de artık Focsani jürisini temsil eden bir avukat olarak kaydolmuştu. İddia makamının tanıkları da geldi: Iasi polisleri. Süreç, Danışman Variam'ın başkanlığında Ulusal Tiyatro'da başladı. Yanımda sanık kürsüsünde şunlar vardı: Mota, Tudose Popescu, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici. Savunma bankında

oturdu: Profesör Cuza, Profesör Gavanescul, Paul Iliescu, Profesör Sumuleanu, Em. Vasiliu-Cluj, Nicusor Graur, Turnul-Severin barının tamamı Tiyatro , vesaire.

doluydu ve çevresinde 10.000'den fazla insan bekliyordu.
Jüri üyeleri seçildi. Aşağıdakiler çekildi: N. Palea, GN, Grigorescu, J. Caluda, I. Preoteasa, GN Grecescu, D.1. Bora, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, S. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu ve GN Ispas. Yemin ettiler ve ağır ağır yerlerine oturdular. İddianame okundu.
Bunu sorgulama izledi. Olayları olduğu gibi anlattım. Diğer beşi de onun sorularına aynı şekilde yanıt vererek gerçeği, yani duruşmadaki davaya hiç dahil olmadıklarını söyledi. İddia makamının tanıkları bir Yahudi ve Iasi polisleriydi.

Süreç içerisinde her şeyi inkar ettiler. Hiçbir şey doğru değildi. Tüm dayaklar, tüm işkenceler, saf uydurmalar. Patolog Profesör Bogdan'ın verdiği tıbbi sertifikaları bile reddettiler. Çarmıhta doğruyu ve yalnızca doğruyu söylemek için yemin ettiklerini düşünen bu tavırları, tüm mahkemenin öfkesine neden oldu.

Tanıklardan biri olan ve şu anda en şefkatli varlığa dönüştüğünü gördüğüm Komiser Vasiliu Spanchiu hiçbir şey görmedi, hiçbir şey yapmadı. Ayağa kalkarak, mahkeme başkanının izniyle, ona öfke dolu yüksek sesle sordum: "Bayan Bayan'ın yüzüne yumruk atmadınız mı?"

Ghica'nın bahçesi mi?" "Ben değilim."

"Öğrencilerin başlarını yere eğip ayak tabanlarını kırbaçlarken, kafalarını kovalara su sokan siz değil miydiniz?"

"O sırada orada değildim. Şehir merkezindeydim."

Yüzünden, bütün jestlerinden, bütün davranışlarından yalan söylediği anlaşılıyordu; çarmıhta yemin etmesine rağmen yalan söyledi. Tiyatrodaki tüm kalabalık öfkeyle kaynıyordu.
Aniden, sanki kalabalığın kolektif öfkesi bunu istiyormuş gibi, seyircilerden bir adam ayağa fırladı, komiserin kollarını kaldırdı ve onu bütünüyle taşıdı. Bay Tilica Ioanid'di bu. Komiseri merdivenlerden aşağı iterken bağırdığını duyduk: "Defol buradan alçak, çünkü senin hayatını garanti etmiyoruz!" Geri döndüğünde Yaş'ın diğer komiserlerine şunları söyledi: "Siz kendi ellerinizle bu çocuklara vahşice işkence yaptınız. Eğer burada Turnul-Severin'de böyle bir şey yapsaydınız insanlar sizi katlederdi. Sizin bu şehirde bulunmanız onu lekeliyor; onu ilk trende bırak yoksa başına felaket gelir."

,

Bu jest aslında insanların üzülmesi nedeniyle memnuniyetle karşılandı. Tüm gergin atmosferi rahatlattı.
İşkenceciler aşağılanmıştı ve şimdi yürürken, insanları yere eğilerek selamlıyorlar, üç renkli bandı takan en mütevazı kişiden en ufak bir ilgi işareti için yalvarıyorlardı. "Sanki biz iyi Rumen değilmişiz gibi! Ne yapacaktık?

Emirlerimiz vardı."

"Hayır! Alçaklar! Sizde ne baba yüreği vardı, ne de Rumen yüreği. Sizin ne onurunuz vardı, ne de hukuka saygınız. Emir aldığınızı mı söylüyorsunuz? Hayır! Sizin hain yürekleriniz vardı."
Sokaklarda insanlar onları bu şekilde azarladı.
Daha sonra yaklaşık iki gün boyunca savunma tanıklarının ifadeleri verildi; bunların arasında, başkanlığını yaptığı Üniversite Profesörleri Kongresi'nde Belediye Başkanı Manciu tarafından kötü muameleye maruz kalan Iasi Üniversitesi'nden yaşlı Profesör Ion Gavanescul da vardı; ayrıca Askeri Lise ve Piyade Okulundan subaylar, eski amirlerim ve öğretmenlerim. Daha sonra mağdurlar ve aileleri, yaşadıkları acı dolu aşağılama sahnelerini hakimler önünde neredeyse gözyaşları içinde yeniden canlandırarak ifade verdi.

Tabi tutuldu. Sivil gözlemci, başkentteki bir Mason locasının başkanı olan Bay Costa-Foru'ydu.

Savunma avukatları aşağıdaki sırayla konuştu. Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloğlu, Em. Vasiliu-Cluj, Cananau, Donca Manea,

Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrilesti, Henrietta Gavrilescu, Profesör Dr. Sumuleanu, Profesör Ion Gavanescul ve Profesör AC Cuza. Mihail Caras, Albay Vasileseu Lascar, Bükreş'in eski rahibi Dumitrescu, Albay Catuneanu; Iasi, Cluj, Cernauti, Bükreş, Falciu İlçesi ve

Turnul-Severin sırasıyla; Donanma Kaptanı Manolescu, Iasi'deki Hıristiyan tüccarlar adına Alexandru Ventonic; ardından Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, savaş geçersiz Yüzbaşı Peteu-Ploesti ve M. Negru-Chisinau. En son konuşan bendim. Ben de şöyle dedim: "Jüri beyleri. Uğruna savaştığımız her şey, ülkemize ve Romanya halkına olan inancımız ve sevgimiz içindi. Sonuna kadar mücadele etme yükümlülüğümüzü üstlendik. Bu son sözümdür."

Bu, duruşmamın altıncı günüydü, 26 Mayıs 1925. Altımız da kararı beklemek üzere bir odaya götürüldük. Pek heyecanlanmadık ama yine de bir şekilde. Birkaç dakika sonra büyük salondan şiddetli alkışlar, bağırışlar ve tezahüratlar duyuyoruz. Kapılar açılıp kalabalık bizi toplantı odasına alırken bunu düşünecek vaktimiz olmadı.
Omuzlarımızda taşınarak ortaya çıktığımızda herkes tezahürat yaptı ve mendillerini salladı.

Yargıç Varlam da karşı koyamadığı bir coşku dalgasına kapılmıştı. Jürilerin hepsi yerlerindeydi, bu sefer gamalı haçlı üç renkli yaka şeritleri takmışlardı.

Beraat kararı bize okunur okunmaz, 10 bini aşkın kişinin toplandığı dışarıya omuzlandım. Kaldırımlardaki insanlar bize çiçekler yağdırırken, hepsi sokaklarda bizi omuzlarında taşıyarak bir sütun halinde düştüler. Sayın Tilica'ya vardığımızda, balkonunuzdan insanlara birkaç kelimeyle hitap ederek, duruşma sırasında bana gösterdikleri büyük sevgiden dolayı Tümül-Severin Rumenlerine şükranlarımı sunuyorum.

IASI'YE DÖNÜŞ

Birkaç Turnul-Severin ailesine kendilerini ziyaret ettikleri ve beni evlat edindikleri için teşekkür ettikten sonra, ertesi gün Yaş'a giden özel bir trene bindim. Özel tren benim için değil, Focsanian'ların, Barladian'ların ve Vasluian'ların arabalarının bağlı olduğu duruşmaya katılan 300'den fazla Iaslı içindi. Binlerce insan bizi uğurlamak ve trenimizi çiçeklerle süslemek için istasyona geldi.

Tren kaçtı. Arkadaki kalabalık, havayı titreten "yaşasın" mücadelesini sürdürmek için sevgilerini ve arzularını ifade ederek mendil salladı. Penceremden, daha önce hiçbirini tanımadığım ama sanki bizi yıllardır tanıyormuş gibi gözlerinde yaşlarla aramızdan ayrılan o büyük insan kalabalığını izledim. İçimden dua ederek Rabb'e bize verdiği zafer için şükrettim.

Ancak şimdi, arabadan arabaya geçerken, Iasi'deki yoldaşlarımın her biriyle konuştuğunu ve Tanrı'nın bizi zafere ulaştırmasının, bizi tüm düşmanlarımızın benim olduğumu düşündüğü tehditten kurtarmasının sevincini yaşadıklarını yeniden görebiliyordum. Olumsuz. kaçabilecekti.

Bir kompartımanda Profesör Cuza'yı, Profesör'ü ve Bayan Sumuleanu'yu buldum.
Sevgimizle çevrelenmekten mutluydular.
Tüm odalar çiçekler ve yeşilliklerle güzelce dekore edilmiştir. Ve Tümül-Severin'in dışındaki ilk durakta, hepsi de ulusal kıyafetler giymiş köylüler, rahipleri, öğretmenler ve öğrencileri tarafından, bizi şaşırtan yeni bir çiçek dağı getirildi.

Her tren istasyonunda trenin gelmesini bekleyen çok sayıda insan vardı.
Resmi, soğuk karşılamalar gibi değildi. Bu insanları getiren ne görev, ne korku, ne de kişisel çıkardı. Ağlayan kalabalığın kenarında yaşlı adamlar gördüm.

Nedenini merak ediyorum? Trende kimseyi tanımıyordu. Görünüşe göre bilinmeyen bir güç onları gizemli bir şekilde fısıldayarak gelmeye zorladı: “Garaja gidin, çünkü geçen tüm trenler arasında Romanya'nın kaderini takip eden bir tren var. Halkın yolunda giden, halk için olanın dışında, geri kalan her şey, onlara binenlerin çıkarları için koşuyor."

Kalabalıklar bazen insanların ruhlarıyla temasa geçer. Bir anlık görüntü. Kalabalıklar milleti ölüleri ve tüm geçmişiyle görüyor; onların tüm zafer anlarını ve aynı zamanda yenilgi anlarını hissedin. Geleceğin kaynadığını hissedebilirler. Ulusun tüm ölümsüz ve kolektif ruhuyla olan bu temas ateşli, titrektir.
Bu olduğunda, kalabalıklar ağlıyor. Bu belki de bazılarının ne olduğunu bilmedikleri için eleştirdikleri, bazılarının ise deneyimleyemedikleri için tanımlayamadıkları ulusal gizemdir.

Vecdi amaçlayan Hıristiyan mistisizmi, "insan doğasından ilahi olana sıçrama" (Crainic*) aracılığıyla insanın Tanrı ile temasıysa, ulusal mistisizm de insanın ya da çokluğun temasından başka bir şey değildir. halkının ruhuyla. kişisel kaygılardan insanların sonsuz yaşamına sıçrama yoluyla. Herhangi bir tarihçinin yapabileceği gibi entelektüel olarak değil, ruhlarıyla birlikte hareket ederek.

Tamamı bayraklar ve yeşilliklerle donatılmış tren Craiova'da durduğunda istasyon platformu 10.000'den fazla kişiyle doluydu. Omuzlarımızda deponun arka kısmına taşındık ve burada vatandaşlardan biri tarafından karşılandık.
Profesör Cuza konuştu. Ve kısaca ben.
Başta Piatra-Olt, Slatina ve Pitesti şehirlerinde olmak üzere irili ufaklı tüm istasyonlarda bu şekilde karşılandık. Demiryolu boyunca uzanan bu kasabaların çoğunda milliyetçi örgütler bulunmamasına ve kimse insanları istasyonlara çağırmak için el ilanları dağıtmamasına rağmen, platformlar Amerika'yı selamlayan binlerce insanla doluydu.

Bükreş'e vardığımızda saat 20.00 civarındaydı. Bir kez daha kaldırıldım ve zafer kazanmışçasına omuzlarımda istasyon boyunca, Politeknik Okulu'nun çok ötesinde, Camino da Grivita boyunca uzanan tüm meydanın denizden ibaret olduğu cepheye taşındım. Hiçbir şeyin bastıramayacağı bir coşku gösteren 50.000'den fazla insan olmalı. Profesör Cuza onlara hitap etti. Yani aslında ülke çapında o kadar güçlü bir yurtsever akım hakim oldu ki, LANC'ı iktidara getirebilirdi. Ancak bu hareketin bir daha asla göremeyeceği bu hayırlı, taktiksel, siyasi açıdan büyük anlar yakalanmadı.

Profesör Cuza, siyasi hareketlerin nadiren bulduğu büyük taktik fırsattan nasıl yararlanacağını bilmiyordu.
Siyasi çatışmalara aşina olan her objektif gözlemcinin gözünde LANC'ın kaderi artık belirlenmişti.

Ayrıldık. Bütün gece insanlar bizi duraklarda karşıladı. Focsani'de sabah saat 3'te 1000'den fazla kişi vardı ve önceki öğleden sonra saat 16:00'dan beri bekliyordu. Bir gün orada kalmamızı istediler. Ama biz devam ettik. Hristache Solomon, Aristotel Gheorghiu, Georgica Niculescu ve diğerlerinden oluşan bir heyet trene bindi. Bana şunu söylediler: "Duruşmanızı şehrimizde ağırlayacak kadar şanslı olmadığımıza göre, Focsani'de evlenmelisiniz. 14 Haziran sabahı erkenden Focsani'de olmalısınız. Her şey halledilecek." Planladığım gibi Focsani'de olacağıma dair söz vermemin ardından heyet Marasesti'de trenden ayrıldı. Sabah oldukça yorgun bir halde Iasi’ye vardık. Öğrenciler ve kasabalılar istasyondaydı. Bizi omuzlarında şehrin içinden üniversiteye kadar taşıdılar. Orada jandarma kordonları tarafından karşılandık. Kalabalık patladı ve üniversiteye girerek bizi amfitiyatroya götürdü. Orada Profesör Cuza konuştu ve ardından insanlar barışçıl bir şekilde dağıldı. Herkes beşiğine gitti. Sekiz ay önce terk ettiğim Çiçekler Sokağı'ndaki küçük evi inceledim. Ertesi gün annemin beni kapıda ağlayarak beklediği Husi'ye doğru yola çıktım.

Birkaç gün sonra belediye binasında resmi nikahım yapıldı.

* Nichifor Crainic (1889-1972), Rumen gazeteci, ilahiyatçı, filozof. (Tr.)

HAZİRAN 1925 - HAZİRAN 1926

BENİM EVLİLİĞİM

Annem, babam, erkek ve kız kardeşlerim, gelinim ve kayınvalidem eşliğinde 13 Haziran'da Focsani'ye doğru yola çıktım. Orada General Macridescu'nun evinde misafirdik. O gece bizi ziyaret eden düğün organizasyon komitesinden her şeyin hazır olduğu ve diğer şehirlerden 30.000'den fazla kişinin evlere yerleştirildiği ve o gece daha fazlasının geleceği konusunda bilgilendirildik; tüm Focsani sakinlerinin bu misafirleri sevinçle karşıladığını ve sevinçle karşıladığını söyledi.

Ertesi sabah eski halk geleneğimize uygun olarak -programda gerektiği gibi- bana bir at getirildi ve gelinin evini geçtikten sonra şehrin dışındaki Crang'a (Koru) bir konvoy götürdüm. Yolun her iki yanında da ağaçlar arasında insanlar, hatta çocuklar vardı. Arkamdan süslü arabalara binen sağdıçlar geliyordu. Profesör Cuza ve General Macridescu, Hrisache Solomon, Coronel Cambureanu, Tudoroncescu, Georgica Niculesc, Binbaşı Bagulescu ve diğerleri. Daha sonra gelinin altı kişinin çektiği arabası geldi.

öküzler ve çiçeklerle süslenmiş, ardından misafir arabaları gelir. Toplamda 2.300 vagon, fayton ve arabanın tamamı çiçeklerle süslenmiş ve ulusal kostümler giymiş insanlar vardı. Focsani'den dört milden daha az bir mesafedeki Crang'a vardım ve sütunun kuyruğu henüz Focsani'den ayrılmamıştı. Düğün töreni bu amaç için özel olarak inşa edilen bir platformda gerçekleşti. 80.000 ila 100.000 kişi oradaydı. Dini törenin ardından hora ve diğer milli oyunların oynandığı kutlama, çimlerde verilen ziyafetle devam etti. Focsani sakinleri hem kendileri hem de şehir dışından gelen misafirler için erzak getirdiler.

Tüm parti, ulusal kostümlerin, süslü vagonların muhteşem gösterisi, dansları ve coşkusuyla filme alındı. Birkaç hafta sonra Bükreş'teki sinemalarda gösterildi, ancak yalnızca iki kez çünkü İçişleri Bakanlığı filme ve bir baskıya el koyup yaktı.

Parti, akşam karanlığında genel bir kardeşlik ve canlılık duygusuyla sona erdi. O gece eşim ve bazı arkadaşlarımla birlikte Baile Herculane'ye doğru yola çıktım; burada eski dostlarımızdan oluşan S. Martalog ailesiyle iki hafta geçirdik.

Mota da mühendis Grigore Bejan'ın bağışladığı arazide Hıristiyan Kültür Evi'nin temelini kazmaya başlamak için Iasi'ye gitti.

CIORASTI'DE VAPTIZ TÖRENI

10 Ağustos'ta, Focsani yakınlarındaki Ciorasti'de, Putna ilçesi ve çevresinde o ay doğan 100 bebeğin vaftizinde vaftiz babasıydım. Vaftiz Focsani'de gerçekleşecekti. Ancak hükümet bunu önlemek için orada sıkıyönetim ilan etti.
Pek çok engeli aştıktan sonra Ciorasti'ye çekildik ve burada çocukların vaftizini süngü gölgesinde gerçekleştirmeyi başardık.

BİR YIL SONRA ÇALIŞMALAR DEVAM EDİYOR

Evimizin inşasında arkadaşlarımla birlikte çalışmak için Iasi'ye döndüm. Neredeyse bir yıl boyunca hem eski imar planının hem de kaderin sekteye uğrattığı gençlik örgütlenme planının peşinden gittik.

Bağışlar gelmeye başladı. Dorohoi'nin Moruzzi ailesi 100.000 lei katkıda bulundu; General Cantacuzino üç vagon çimento bağışladı; Amerika'daki Romenler, Libertatea ("Özgürlük") gazetesi aracılığıyla 400.000 lei'den fazla katkıda bulundular. Transilvanya, Bukovina ve Besarabya'nın en ücra köylerinden köylüler, yetersiz kaynaklarının bir kısmını, sevgiyle adlandırdıkları şekliyle "Iasi'deki Ev"e gönderdiler.

Bütün bu katkılar, o dönemde hareketimizin tüm toplumsal kesimlerde gördüğü sempati sayesinde geliyordu. Öğrenci ve öğrencilerin kendi evlerini nasıl inşa ettiklerini gösteren fotoğraflar büyük heyecan uyandırdı. Bu tamamen yeni bir şeydi ve daha önce hiç görülmemişti.

Daha önce ülkemizde veya yurt dışında görülmüştü. Bu aktivite Yaş'ta o kadar sempati uyandırdı ki, günün sonunda ofis çalışanları işten çıkınca şantiyeye gidiyor, paltolarını çıkarıyor ve çimento küreği, kazması veya el arabasını alıyorlardı. Cluj, Bessarabia ve Bukovina, Bükreş'ten gelen öğrenciler kendilerini bu tür çalışmalarda buldular. Mota'nın denetimi altında birçok şehirde haçlı kardeşlikleri örgütlenmişti, bu nedenle genç lise öğrencileri çok uzaklardan çalışmak için gelip evlerine bizim ruhumuzda eğitimli olarak dönüyorlardı.

Romanya'daki tüm gençlerin ortak özelliği olan iki yıllık öğrenci mücadelesi, ajitasyon ve acılar büyük bir mucizeyi gerçekleştirmişti: eski neslin birleşip birleşememesi nedeniyle tehdit edilen ulusun manevi birliğinin yeniden kurulması. büyük bir ulusal topluluğa sahip olanlardan biri. Artık ülkenin dört bir yanından gelen gençler, çalışma okulunda ülkemiz için yaptıkları ortak çabalarla bu ruh birliğini pekiştiriyor ve kutsallaştırıyorlardı.

SİYASİ BİR HAREKETİ TEHDİT EDEN TEHLİKELER

Ülke çapındaki bu akıntı müthişti. Ülkede daha önce bu kadar alışılmadık bir popüler akımın var olduğunu düşünmüyorum. Organizasyon eksikliği, aksiyon planı eksikliği nedeniyle şampiyona pek iyi gitmiyordu. Üstelik bu büyük akımın bir sonucu olarak, bazı uzlaşmacı ve tehlikeli unsurların harekete sızma tehlikesi de vardı. Bir hareket asla dışarıdaki düşmanın darbeleriyle ölmez, her insan organizması gibi içerideki düşmanlar yüzünden ölür. Tipik olarak, milyonda yalnızca bir insan dış nedenlerden (tren veya araba çarpması, vurularak öldürülmesi, boğulma vb.) dolayı ölmektedir; insan iç toksinlere yenik düşer, zehirden ölür.

Vacaresti, Focsani ve Turnul-Severin davalarının ardından dileyen herkes saflarımıza katılabildi.

Bazıları dolandırıcılık yapmak için bir araya geldi: abonelik toplamak, broşür satmak, ödünç vermek vb. ve bu karakterler nerede ortaya çıkarsa çıksın, her zaman hareketi tehlikeye attılar; Siyasi tırmanıcılar olarak bir araya gelen diğerleri, her biri liderlik pozisyonu veya Parlamentoda bir sandalye vb. için yarışarak birbirleriyle kavga etmeye ve suçlamaya başladılar. Diğerleri iyi niyetliydi ancak disiplinden yoksundu ve üstlerinin emirlerine uymayı reddediyorlardı; bu insanlar her talimat üzerinde durmadan pazarlık yapıyorlardı ve her biri kendi başına hareket ediyordu. Yine iyi niyetle saflarımıza katılan diğerleri ruhumuza entegre olmayı başaramadılar.

Bizimki gibi bir organizasyona dahil olamayacak ve dolayısıyla varlıklarını içeriden tehlikeye atacak kadar ahlaki yapıya sahip çok iyi bireyler var. Bazıları doğuştan ilgi çekicidir; birleştikleri ne varsa hikaye anlatarak yok ediyorlar.

Bazılarının sabit bir fikri vardır; Gerçekten tüm çözümlerin anahtarını bulduklarına inanıyorlar ve sizi değerlerine ikna etmeye çalışıyorlar. Diğerleri hasta, gazeteciliğin kötülüğüne yakalanmışlar. Ne pahasına olursa olsun bir gazetenin yöneticisi olmak ya da bir hikayenin sonunda adlarının yazıldığını görmek istiyorlar. Öyle davranan başkaları da var ki, nereye giderlerse gitsinler uzlaşmayı başarıyorlar.

tüm mücadeleyi sürdürdü ve örgütün orada sahip olduğu güveni sarstı.
Son olarak, entrika ve casusluk yapmak için özel olarak para alan ve milliyetçi hareketin asil çabalarından taviz verecek kişiler var.
O halde bir hareketin liderinin, kendi liderliği altına girmek isteyenlere karşı ne kadar dikkatli, ne kadar ihtiyatlı davranması gerekir! Onları eğitmek için ne kadar çok şey yapması gerekiyor ve onlar üzerinde ne kadar yorulmak bilmez bir denetim uygulaması gerekiyor! Bu önlemler olmadan hareket umutsuzca tehlikeye girer.

Ne yazık ki Profesör Cuza bu zorunluluklardan tamamen habersizdi. Sloganı şuydu: "Birliğe herkes katılabilir, ancak yalnızca kalabilenler."

Ve bu tutum gerçek bir felakete yol açacaktır. Aslında, birkaç ay sonra Birlik entrikaların eridiği bir potaya, gerçek bir cehenneme dönüştü.
O zamanki ve bugün hala sahip olduğum inancım, bir örgütün "kim isterse" değil, yalnızca "katılmayı hak eden" kişilerin girmesine izin vermesi ve onların yalnızca - ve yalnızca izin verildiği sürece - örgütte kalmalarına izin vermesi gerektiği yönündeydi. onlar dürüst, çalışkan, Disiplinli ve inançlıdırlar.
Bir organizasyonda yukarıda belirtilenler gibi kangren belirtileri belirgin görünüyorsa, bunlar derhal izole edilmeli ve daha fazla enerjiyle eksize edilmelidir. Aksi halde enfeksiyon, kanser gibi hareket eden tüm organizmaya yayılır ve nedeni ortadan kalkar. Taahhüt ettiğiniz misyon ve geleceğiniz; ya ölecek ya da yaşamla ölüm arasında oyalanacak, hiçbir şey başaramayacak. Profesör Cuza'yı bu durumu düzeltmeye ikna etme çabalarımız başarısız oldu, çünkü bir yandan bir hareketin yürütülmesine ilişkin bu temel ilkelerden tamamen habersizdi, diğer yandan entrikalar bizi de ondan izole etmeyi başarmıştı. dolayısıyla onun üzerinde yapabileceğimiz her türlü etkiyi felç etmek için.

Biz Vacarestliler, bunun farkına vardık ve Profesör Cuza'dan bizi ayırmak amacıyla bizi döven umutsuz saldırıları, entrika dalgalarını gördükten sonra onun evine gittik, ona bir kez daha bağlılık sözü verdik ve her şeyi yapacağımıza dair bize güvenmesini istedik. Hareket içindeki durumu düzeltmek bizim elimizde. Hem örgütlenme hem eylem planı, hatta hareketimizin temel doktrini açısından olaylara tamamen farklı bir açıdan baktığımızı fark ettiğinden, girişimimiz boşa çıktı. Sayısal, seçimsel veya demokratik bir rakam olarak değil, insanın ahlaki özü fikrinden yola çıkıyoruz. Ancak bazı entrikaların kurbanı olduğumuz için bu fikri sürdürdüğümüze inanıyordu.

LİDERİN ELEŞTİRİSİ

Bu durumun sorumlusu kimdi? Tabii ki lider. Bu hareketin büyük bir lidere ihtiyacı var, aşağıdaki hareket dalgalarından habersiz kalan parlak bir doktrinere değil; Harekete hakim olacak ve onu kontrol edecek heybetli bir lider.

Herkes bu rolü dolduramaz. Profesyonel, doğuştan gelen niteliklere sahip, sadece örgütlenme ilkelerini değil, aynı zamanda gelişmeyi ve mücadeleyi de bilen biri gerekiyor. Böyle bir hareketin başında olmak için ünlü bir üniversite profesörü olmak yeterli değil. Burada iyi bir dümenciye, bizi dalgaların üzerinden geçirecek becerikli bir kaptana, kanunları bilen ve böyle bir liderliğin sırrını bilen bir adama ihtiyaç var; rüzgarları ve denizin derinliklerini kim bilebilir, tehlikeli resifleri kim bilebilir, sonunda dümeni sağlam bir el ile tutabilirdi.

Transilvanya'nın Rumenlere ait olduğunu kanıtlayan bir adamın, onu fethetmek için yola çıkan birliklerin komutasını devralma hakkına sahip olması yeterli değildir; tıpkı bir Yahudi tehlikesinin varlığını teorik olarak gösterebilmesinin, bu sorunu çözmek için yola çıkan popüler bir siyasi hareketin sorumluluğunu üstlenme hakkına sahip olması için yeterli olmadığı gibi. Burada tamamen farklı iki faaliyet düzeyi vardır; ilgili bireylerde tamamen zıt yetenek ve nitelikler gerektiren düzeyler.

1000 metrenin üzerindeki ilk seviyeyi, teori alanını, soyut kanun alanını hayal edebiliyoruz. Orada teorisyen gerçeği ve onun teorik formülasyonunu araştırmaya girişir. Yaratıcı alanında yasaları formüle etmek için somut gerçekliklerin temelinden başlayarak temelden başlar.

Diğer seviye ise yeryüzündedir. Burada liderlik vasıflarına sahip olan adam, hakikati zorla dayatma sanatını icra etmektedir. Yükseklere ulaşır

Google'ın çevirdiği Makine

yasalara uygun olsun ama onun yerine getirileceği yer savaş alanıdır, strateji ve taktik alanıdır.

Birincisi idealleri yaratır, hedeflerin ana hatlarını çizer; ikincisi bunları gerçekleştirir, yerine getirir. İşbölümünün doğal ilkesi gereği, bu iki işlevin niteliklerinin tek bir bireyde bulunduğu istisnalar şunlardır:

son derece nadir.

Profesör Cuza her şeyden önce bir teorisyendir. Teorik düzeyde güneş gibi parlıyor. İşiniz aşağıdaki gibidir:

a) Vatandaşlık hukukunun hakikatinin araştırılması ve formüle edilmesi. B) Milliyet düşmanının keşfi ve mükemmel tespiti. Yahudi. c) Yahudi sorununa çözümler önermek.

Hepsi bu! Ancak bu çok büyük bir başarıdır. Çünkü bütün bilimsel deliller ondan yana olmasına rağmen, bütün bilim adamları ona karşıdır, her yönden ona saldırıyor, buluşlarını geçersiz kılmaya çalışıyorlar. Ama direniyor. Bu ilk düzey insanların, insan güçlerinin kullanılmasını gerektirmez; tam tersine birinci kattaki adam insanlardan kaçınır. Ancak ikinci plan her şeyden önce insanı gerektirir. sadece herhangi biri mi? Kesinlikle değil! Ancak lider olan insanlar insan gücüne dönüşmelidir.

Bunun anlamı:

1. Bunları belirli katı ilkelere göre nasıl organize edeceğini bilmek.
2. Güçlerini arttırmak, insanı insan gücüne dönüştürmek için onlara teknik ve kahramanca eğitim verin.
3. Artık organize olmuş ve eğitilmiş olan bu güçleri, yararlı bir hedefe ulaşmak amacıyla diğer insan güçleriyle veya doğanın kendisiyle savaşmak üzere stratejik ve taktiksel savaş alanına yönlendirin.

Doktrinerin gerçeği araştırma ve formüle etme biliminde ustalaşması bekleniyorsa, bir siyasi hareketin liderinin de insanları organize etme, eğitme ve yönetme bilimi ve sanatında ustalaşması beklenir, Profesör Cuza, mükemmel ve ön planda eşsiz. Pratik açıdan küçümsendiğinde, cahil, beceriksiz, bir çocuk kadar saf, hem örgütlenmekten hem de takipçilerini teknik ve kahramanca eğitmekten aciz, başka bir deyişle insan güçlerini yönetmekten aciz olduğunu kanıtladı.

Teorik düzlemde ünlü bir adam, ikinci düzlemde asla zafer kazanamayacaktır. Yenilecek ya da en iyi ihtimalle etrafındakilerin kendisi için elde ettiği küçük başarılardan memnun kalacak.

Bir siyasi hareketin liderinin sahip olması gereken karakteristik manevi özellikler nelerdir? Bana göre bunlar: 1. İçsel bir çekim gücü. Dünyada bağımsız ve özgür insan yok. Nasıl ki güneş sisteminde her yıldız kendi yörüngesini takip ediyor ve daha büyük bir çekim gücü etrafında dönüyorsa, aynı şekilde insanlar da özellikle politik eylem alanında birkaç çekici kişiliğe yönelirler. Düşünce alanında da durum aynıdır. Dışarıda ilgi göstermek, düşünmek istemeyenler var.

Bir liderin bu çekim gücüne sahip olması gerekir. Bazılarının ondan fazla çalışanı vardır, dolayısıyla yalnızca onlar için lider olurlar; diğerleri bütün bir köy, bir ilçe hakkında; diğerleri bütün bir eyalette, ülkede; hatta bazıları tek bir ülkenin sınırları dışında. Bir bireyin liderlik etme yeteneği, içsel çekim gücünün boyutuyla sınırlıdır. Bu, eğer bir adama sahip değilse, onu liderlik etmekten aciz kılan bir tür manyetik kuvvettir.

2. Sevme kapasitesi. Bir lider tüm silah arkadaşlarını sevmelidir. Onların sevgisi bir hareketin topluluğunun sınırlarına nüfuz etmelidir.

3. Bilgi ve organizasyon duygusu. Bir hareketin yörüngesine çekilen insanların örgütlenmesi gerekiyor.

4. İnsanların bilgisi. Organizasyonda işbölümü ilkesi dikkate alınmalı, herkes kendi yeteneğine göre yerleştirilmeli, eksik olanlar kabul edilmemelidir.

5. Kahramanlığı eğitme ve ilham verme gücü.
6. Liderlik Yasalarında ustalaşın. Bir şefin organize ve eğitimli bir birliği varsa, diğer güçlerle rekabet edebilmek için onları siyasi savaş alanında nasıl yöneteceğini bilmelidir.

7. Zaman duygusu. Bir patronun ona ne zaman savaşması gerektiğini söyleyebilecek özel bir anlayışa sahip olması gerekir. İçsel bir sezgi sana şunu söylemeli: şimdi! Bu dakika, daha sonra değil, daha erken değil.

8. Cesaret. Bir lider bu iç emri duyduğunda kılıcını çekecek cesarete sahip olmalıdır.

9. Dürüst araçlarla takip edilecek adil ve ahlaki hedeflerin bilinci, bir askerin sahip olması gereken tüm erdemlerin yanı sıra, fedakarlık ruhu, dayanıklılık, bağlılık vb. yüksek bir ruhla canlandırılmalıdır. Ahlak, çünkü adalete ve yasallığa dayanmadığı sürece kalıcı bir zafer olamaz.

BİR BİLİNÇ DURUMU

Gerçekte, Profesör Cuza, Birliğin içinde bulunduğu kaotik durumdan sorumlu değildi. Örgütlenme çabalarımıza karşı çıktığında, inanıyorum ki, teorik yetkinliğinin ve siyasi düzlemde güçsüzlüğünün bilincindeydi. Sorumlu olan bizdik, özellikle de ben, çünkü onu iradesi dışında zayıf olduğu bir eyleme girmeye zorladık. Aslında o iki yıl süren mücadele sırasında meydana gelen önemli olayların hiçbirinde yoktu. Tüm ülkeyi sarsan ve Rumen kitlelerini ayağa kaldıran tüm mücadeleler, Profesör Cuza'nın yardımı olmadan başlatıldı. Her birinde elbette çok yardımcı oldu ama sonuçta inisiyatif her zaman ona ait olmadı.

Yanılmıştım; ve bunu yapanların hemen aleyhine dönmeyen hiçbir hata olmadığı gibi, harekette olduğu gibi benim hatam da bizi takip edecektir. Ve bu, bizi anlayamayan Profesör Cuza'nın desteğimiz olmadan tek başına çalışmasıyla gerçekleşecek.

Bu yıl onun için de zordu. Iasi Üniversitesi'nde 30 yıl çalıştıktan sonra hükümet, eşi benzeri görülmemiş bir adaletsizlik yaparak onu sandalyesinden aldı; yürütülen özet soruşturmada öğrencileri kışkırtmakla suçlandığında, Profesör Cuza şu cevabı verdi:

"Ben milli enerjilerin kışkırtıcısıyım".
Rumen milletinin hizmetinde ömür boyu süren mücadele ve şanlı öğreti, Yahudi politikacıların önderlik ettiği halkın böyle bir ödülüyle sona erdi.
Bu alçak darbeye, sokakta yalnız kaldığı için kışkırtıldığı ve bir Yahudi'nin yumruğuyla yüzüne vurulduğu gerçeği de eklendi. Bu çirkin cesaret duyulunca öğrenciler her meyhaneye gider ve karşılaştıkları her Yahudi'yi aynı şekilde döverlerdi. Bu gösteri sırasında aralarında bir ay hapis cezasına çarptırılan Mota ve Lulian Sarbu'nun da bulunduğu on öğrenci tutuklandı. Galata'da görev yaptılar. Bir öğrenci olan Urziceanu, yaralayıcı şiddet eyleminin ahlaki kışkırtıcısı olduğundan şüphelenilen kişiye birkaç el ateş etti.

FRANSA'DA OKULDA

STRAZBURG'DAN KALKIŞ VE İLK ETAP

23 Eylül 1925'te öğrenci evimizin temel taşını attık. Bu yaşımda milliyetçi hareketimize elimden gelenin en iyisini yaptıktan sonra, eğitimimi tamamlamak için yurtdışına dönmenin uygun olduğunu düşündüğümde duvarlar yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi; üstelik sağlığım da pek iyi durumda değildi. Geçtiğim zorlu sınavların yanı sıra, Birlik organizasyonu ve savaş planları hakkındaki görüşlerimde kendimi biraz yalnız hissetmem de beni bu karara itti. Kendi kendime diyordum. "Yanılıyor olmam mümkün ve sonuçta iyi bir bakış açısına dönüşebilecek bir bakış açısının gelişimini bozmamak daha iyi olur", özellikle de Lig'in son zamanlarda edindiği gerçeği göz önüne alındığında Valer Pop ve Peder Titus Malai gibi seçkin Transilvanya entelektüellerini tarafımıza getiren Profesör Catuneanu liderliğindeki "Romanya Hareketi"ne katılarak yeni güç (1); ve (2) daha küçük ama sağlıklı bir organizasyon olan "The National Fascia" ile güçlerini birleştirmek. Umuyoruz ki, Leakue liderliğinin masum eksiklikleri artık pek çok elit adamın varlığıyla giderilecektir; bu kişilerin arasında şunlar sayılabilir: Bükreş'ten avukatımız Paul Iliescu ve dikkate değer bir aydın taraftarı; Focsani'den başka bir elit gruba liderlik eden General Macridescu; Cernauti Üniversitesi'nin seçkin sosyoloji profesörü, eski bir milliyetçi olan Traian Braileanu; ve hayatı boyunca pedagoji kürsüsünde ulusal fikri vaaz etmiş olmasına rağmen şimdiye kadar hareketimize katılmamış olan Iasi Üniversitesi'nden seçkin pedagoji profesörü Ion Gavanescul.

Ayrıca, başkentteki ulusal hareketi aydınlatan Yahudi-Masonik manipülasyonlar konusunda eşsiz bir uzman olan Bükreş Üniversitesi'nden bilgili Fizyoloji Profesörü Nicolae Paulescu da bizimle birlikteydi.

Hareketimizi onurlandıran ve ona eşsiz bir prestij kazandıran bu şahsiyetlere, editörlüğünü Peder Mota'nın yaptığı, en çok okunan ve takdir edilen popüler Romen gazetesi Libertatea'nın ("Özgürlük") değerli yardımları katıldı.

Peder Mota'nın oğlu yoldaşım Mota, Cluj Üniversitesi'nden atılmış, henüz ikinci sınıf öğrencisiydi ve hukuk eğitimini bitirmek için benimle yurt dışına gitmeye karar vermişti.

İkimiz de Fransa'nın daha küçük şehirlerinden birine gitmeye karar verdik.

Grenoble'ı seçtik. Sıkışmış Bir Öğrenciden Mektuplar kitapçığımın satışından ve düğün hediyelerinden 60.000 lei kazandım; Mota'nın evden aylık yardımı vardı.

Ailelerimizle vedalaştıktan sonra Profesör Cuza ve arkadaşlarımıza saygılarımızı sunuyoruz. Daha sonra dua etmek için Rarau dağına çıkıp inziva yerine çıkıyoruz ve yolculuğumuza başlıyoruz. İlk önce eşim ve ben ayrıldık. Mota iki hafta sonra onu takip etti. Çekoslovakya ve Almanya'da uzun bir yolculuğun ardından Berlin ve Jena'da birkaç gün geçirdikten sonra Fransa'ya girdik ve Strazburg'da durduk. Beni en çok şaşırtan şey, tüm beklentilerimin aksine bu şehrin Yahudi enfeksiyonu için gerçek bir eşekarısı yuvasına dönüşmesiydi. Trenden indiğimde, benzersiz cesaretleriyle yüzyıllarca tarihe damga vuran Galya ırkından insanları görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine, beni kolumdan tutarak dükkânına ya da restoranına çeken kanca burunlu, kâr peşinde koşan Yahudi'yi gördüm; tren istasyonunun çevresindeki restoranların çoğu onlar tarafından işletiliyordu. Asimile Yahudilerin Fransa'sında her şey koşerdi. Bir Hıristiyan bulmak için birbiri ardına restoranlara girdik ama her birinde Yidiş dilinde "Kosher Yemek" tabelasını gördük. Sonunda yemek yediğimiz bir Fransız restoranı bulduk. Targul-Cucului ve Strasbourg Yahudileri arasında hiçbir fark bulamadık; aynı figür, aynı tavırlar ve jargon; Okuyan ve kibar bakışın altında oyun oynama isteğini keşfeden aynı şeytani gözler.

GRENOBLE'DA

Bir gece daha yolculuk yapıp sabah Grenoble'a varıyoruz. Gözümüze ne harikalar açıldı! Ne manzara! Uzun zaman önce Alplerin eteğinde kurulmuş bir şehir. Kocaman bir kaya sanki onu ikiye bölecekmiş gibi şehrin merkezine doğru hücum etti. Gri, sağlam ve cesur, pek çok kat yüksek olmasına rağmen küçük karınca yuvalarına benzeyen evlere hakim oldu. Daha uzakta, ama aynı zamanda şehre yakın, eski surlarla, hendeklerle ve korkuluklarla dolu, devasa bir kaleye dönüştürülmüş başka bir dağ daha vardı.

Uzakta, arka planda, heybetli devasa Alpler'in üzerindeki kar, her şeyden önce onur gibi beyaz, kış ve yazları parlıyordu.

Gördüklerimizden etkilenerek bir hikayede büyülü bir şatonun içinden geçer gibi geçerek kendi kendime şöyle dedim: "Burası cesaret şehri." Ve tabii ki yürümeye devam ederken okuduğum bir heykelin önünde durduğum için haklı olduğumdan emindim. "Bayard, şövalye sans peur etsans kınama." Bayard, 15. yüzyılın büyük bir destansı savaşçısıydı; ömür boyu süren savaşlardan sonra ölümcül şekilde yaralanmış ve acı içinde yatıyordu; kabzası artık cesur yaşlı adamın ölüm saatinde haça dönüştüğü kılıcını tutuyordu. , son nimet. Eski Grenoble'da bir oda kiraladık. Bir de yeni ve modern bir Grenoble var.

Ama biz eski bölümü daha çok seviyoruz. Biraz sonra Mota geldi. Üniversiteye kayıt oluyoruz. Hukuk Lisansı için; İktisat alanında doktora adayı olarak ben. Birinci ve ikinci sınıf derslerini denetlemeye başladım ama hiçbir şey anlamadım. Bunlar ilk derslerdi. Sadece tek kelimeleri seçebiliyordum.

Ancak inatla bu kursları denetlemeye devam ettikçe Noel civarında dersleri oldukça iyi anlamaya başladım. Yalnızca sekiz doktora adayı vardı, bu nedenle bu sınıflar öğrenci ve profesör arasında yakın bir bağ oluşturan aile niteliğini geliştirdi.

Son derece vicdanlı olan profesörler sadece öğrettiler, siyaset de yapmadılar.

Üçümüzün yemeklerini eşim hazırladı. Tatillerde şehirde küçük geziler yapmaya başladım. Kale kalıntıları ve antik kulelerden etkilendim. Bu antik çağlarda kimin yaşadığını bilmek ister misiniz? Herkes tarafından unutulmuş olmalılar. Onları ziyarete gideyim. Bu harabelere girdim ve orada saatlerce kesintisiz bir sessizlik içinde durup ölülerle konuştum. Şehrin eteklerinde 4. yüzyıldan kalma küçük bir kilise olan São Lourenço Kilisesi'ni ziyaret ettim ve mavimsi tavanında elliden fazla gamalı haç gördüm. Şehirde, Belediye Binasında, Adalet Sarayı'nda ve diğer kurumlarda, bu Yahudi hidranın Fransa üzerindeki mutlak kontrolünün sembolü olan Mason yıldızı görülebiliyordu, bu yüzden Grenoble'ın eski mahallesine çekildim. haçlı kiliseler zamanla ve unutuluşla kararmıştır. Bayard'ın yaşadığından şüphelendiğim harabelerin arasında eğlenerek modern sinemalara, tiyatrolara ve kafelere sırtımı döndüm. Büyük bir mutlulukla tarihi Fransa'da, Hıristiyan Fransa'da, milliyetçi Fransa'da, Yahudi-Mason, ateist ve kozmopolit Fransa'da değil, Bayard'da yaşadığım geçmişe daldım! Leon Blum'un Fransa'sında değil! Fransızların dediği gibi "Marche des puces" meydanı Yahudilerle doluydu ve bu da adının açık bir göstergesiydi. Aslında üniversite de onların elindeydi. Burada beş Rumen'in yanı sıra Romanya'dan gelen 50 Yahudi öğrenci de eğitim görüyordu. Ayrıca ateist hükümet tarafından 1000 keşişin sınır dışı edildiği eski manastır "Grande Chartreuse"yi de ziyaret ettim. Birçok ikonda hâlâ atılan taşların izlerini görebiliyordum

Fransız Devrimi (1789) sırasında, Tanrı'nın imajını parçaladıklarında kalabalık tarafından.

Maddi kaygıların bizi bunaltması uzun sürmedi. Nakit param azalıyordu ve eve dönmeyi beklemiyordum. Bütün büyük tasarruflara rağmen Mota'nın aldıklarını tek başımıza idare edemedik.

Ders programlarımızı aksatmadan nasıl biraz para kazanabileceğimizi düşünerek saatler harcadık. Fransa'da nakışın beğenildiğini ve iyi para kazandığını anlayınca eşimden nakış öğrenmeye ve sonra da bu Rumen işlemesini satmaya karar verdik. Bu ticareti birkaç hafta içinde öğrendik. Boş zamanlarımızda nakış işledik,

Vitrinlerde sergilenen ürünler ve Mota'nın evden aldıklarına o yoldan kazandığımız azıcık parayı da ekleyerek çok mütevazı yaşamayı başardık.

GENEL SEÇİMLER ANA DÖNÜŞ

MAYIS 1926

Paskalya zamanında, evden düzenli olarak aldığımız mektuplar ve gazeteler, Liberallerin iktidardan düştüğü ve General Averescu'nun gelişiyle ilgili haberleri getiriyordu.
Yeni genel seçimlerin Mayıs ortasında yapılması gerekiyordu. Lig için bu, ilk kez büyük bir savaşa girme fırsatıydı. Kendi kendime şöyle diyordum: "Bu kavgaya katılmak için eve dönmeliyim. Sonra da okula dönmeliyim."

Profesör Cuza'ya mektup yazarak bilet için para istedim. Cevap alamayınca Sayın Bay'a yazdım. Focsani'deki Hristache Solomon. Bana 10.000 lei gönderdi, bunun bir kısmını karıma bıraktım. Geri kalanıyla birlikte eve gittim.
Bükreş'e Mayıs ayı başlarında, tüm seçim kampanyası boyunca vardım.
Hemen beni orada gördüğüne pek sevinmemiş gibi görünen Profesör Cuza'nın yanına gittim ve bana gelmeme gerek olmadığını çünkü hareketin onsuz da iyi gidebileceğini söyledi.
Ben.
Bu biraz canımı acıttı ama kızmadım. Liderin azarlamasından rahatsız olan bir üyenin siyasi örgütte yeri yoktur.

Uyarı haklı olabilir veya olmayabilir, ancak asla sinirlenmemelisiniz, bu, herhangi bir organizasyonda bir adama yol göstermesi gereken prensiptir.

Daha sonra Profesör Sumuleanu'ya yardım etmek için Dorohoi Kasabasına gittim. Oradan Campul-Lung, Iasi, Braila gibi diğer ilçelere gittim. Bu arada Profesör Paulescu'dan aldığım bir mektup ve General Macridescu'nun ısrarı üzerine Focsani'de aday olmaya karar verdim. İşte benim için en iğrenç ve istenmeyen durumdaydım: Dışarı çıkıp benim için oy dileniyordum. Nerede? Tam da ülkelerini ve geleceklerini tehlikeye atan en kutsal duygulardan ilham almaları gereken bir anda, seçmenlerin bol bol ikram ettiği içkiler karşısında şaşkına dönen ve iktidar tarafından ele geçirilen kalabalıklar arasında. politikacıların kötü ruhunun serbest bıraktığı tutkular. İşte o anlarda, köylerdeki sakin ve temiz yaşam sırasında siyasi yozlaşma dalgaları da azalıyor.

Bu cehennem tüm ülkeye yayılıyor ve oradan ülkenin bir, iki, üç veya dört yıllık bir sonraki liderliği ortaya çıkıyor. Bu

demokrasinin - "kutsal" demokrasinin - bir ülkenin liderliğini ürettiği bu kokuşmuşluk yığınından!

Ciorasti'nin vaftizinden bu yana kuşatma altında olan Focsani'ye vardım. Sefere devam edebilmek için garnizon komutanı tarafından verilen, talep ettiğim ve aldığım serbest geçiş iznine ihtiyaç vardı. Sabah saat 10 civarında Sayın Hristache Solomon ve diğerlerinin eşliğinde iki arabayla yola çıktık. Ancak şehrin 500 metre dışında, yolun diğer tarafında iki vagondan oluşan bir barikat görüyoruz ve yakınlarda birkaç polis memuru var.

Durduk, jandarmalar yanımıza gelip geçmemize izin verilmediğini söylediler. Generalin emrini çıkarıp onlara gösterdim. Okudular ve şöyle dediler: "Öyle olsa bile geçemezsin."

Arkadaşlarıma yolu açmalarını emrettim. Kısa süren çekişmenin ardından yol ulaşıma açıldı.
Arabalar yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Birkaç metre arkamızda bulunan jandarmalar diz çöktüler, nişan aldılar ve ateş etmeye başladılar. Söyledim:

"Harekete devam edin, havaya ateş ediyorlar."
Bir kurşun tampona çarptı; diğeri bize yakın. Arabayı sürmeye devam ettik. Ama iki kurşun bizi durdurdu; biri benzin deposunu, diğeri lastiği deldi.
Arabayı sürmeye devam edemedik. İndik ve geri yürüdük. Bir kez daha geçiş iznimizi veren generalin yanına gittik ve olanları anlattık. General Macrisdescu da
oradaydı. O da şu cevabı verdi: "Seyahat etmekte özgürsün. Seni kimsenin durdurmamasını emretmiştim.
Belki de idari makamlardı." Oradan şuraya gittik

General Macridescu ile birlikte Belediye Binası. İlçenin belediye başkanı kaba ve görgüsüz bir adam olan Nitulescu'ydu. Çok sakin bir şekilde ofisine girdik. General Macridescu olayları bildirdi. Ama belediye başkanı ilk andan itibaren bize çok kaba davrandı. Yüce makamından bitmek bilmeyen bir konuşma yapmaya devam etti.

"Beyler, devletin en yüksek çıkarları ..."

"Bu ülkede yasalar var, biz de yasaların içindeyiz. Hakkımız var..." Tr. Macridescu açıklamaya çalışıyor. Ancak belediye başkanı şöyle devam etti: "Bu zor zamanlarda sayım talep ediyor..."

General Macridescu tekrar açıklamaya çalıştı. Yetkili belediye başkanı: "Ülkenin iradesi..."

"Burada dinleyin Sayın Belediye Başkanı," diye sözünü kestim, oldukça üzgündüm. "Mantıklı konuşmaları anlamak istemediğinizi görebiliyorum. Yarın sabah kampanya yoluna çıkacağım ve jandarmalar bize tekrar ateş ederse buraya, ofisinize gelip sizi vuracağım."

Cevap beklemeden diğerlerini geride bırakarak arkamı döndüm. Birkaç saat sonra Savaş Konseyi'ne çağrıldım. Gittim. Bir kraliyet komiseri* beni sorguya çekti. Olan biteni aynen yazılı olarak belirttim. Beni tutukladılar. Ben de şöyle dedim: "Beyler, beni vuranlara hiçbir şey yapmayın, ama az önce yapacağımı söyleyen beni tutuklayın!"

İşte yine alayın kışlasının bekleme odasındaydım. Üç gün sonra general beni aradı. Bir memur beni ofisine götürdü.

"Bay Codreanu, Focsani şehrini terk etmelisiniz."

"Efendim, ben burada adayım. Benim ayrılmam yönündeki talimatınız hukuka aykırıdır. Elbette yapamayacağım için bu tedbire karşı çıkmayacağım ama bu talimatı bana yazılı olarak vermenizi rica ediyorum." "Yazıya dökemem."

"Sonra bu muameleden şikayet etmek için Bükreş'e gideceğim."

General, ilk trenle ayrılacağıma dair şeref sözü vererek beni serbest bıraktı. Ve ilk trenle Bükreş'e doğru yola çıktım.

Ertesi gün, beni çok iyi karşılayan İçişleri Bakanı Sayın Octavian Goga'ya kendimi tanıttım. Başıma gelenleri kendisine anlattım ve adalet istedim. Olayı araştırmak üzere bir idari müfettiş göndereceğine söz verdi ve ertesi gün tekrar gelip kendisini görmemi istedi. Geldim. Beni ertesi güne erteledi.

Ancak zaman daralıp seçim günü yaklaştığında dördüncü gün ayrıldım.

Yine generalden serbest geçiş izni aldım ve yeniden yola koyulduk. Seçimlere yalnızca iki gün kalmıştı. Herhangi bir seçim arifesinde olduğu gibi birkaç köylünün toplandığı ilk köye vardık, ancak genel terörden korkmuş görünüyorlardı. Jandarma göründü: "Bu insanlarla konuşmanıza izin var, ama sadece bir dakikalığına. Emrimiz budur!"

Bir süre konuştum ve devam ettik. Diğer köylerin hepsinde de aynı durum sadece bir dakikalığına yaşandı. Bu ülkede adalet ve hukuk yok! Birine oy verme ayrıcalığı verilir, bir diğeri bu ayrıcalığı kullanmaya çağrılır; oy vermeye gelmezseniz para cezasına çarptırılırsınız, oy vermeye gelirseniz ise mağlup olursunuz. Romen politikacılar, ister liberal olsun, ister Averescu destekçisi olsun, ister ulusal köylü olsun, sloganların ardındaki bir grup zorbadan başka bir şey değil

* Romanya askeri adaletinde yargıç veya hakim rolünü oynayan ordu subayı
Savaş Konseyi'ndeki soruşturma savcısı. (Tr.)

"Yasallık", "Özgürlük", "İnsan hakları" gibi, utanmadan ve korkmadan bütün bir ülkeyi tüm yasalarıyla, tüm özgürlükleriyle ve tüm özgürlükleriyle ayaklar altına alıyor.

tüm haklarınız. Acaba geleceğe hangi olası kaynak kaldı?

Seçim günü delegelerimiz dövüldü, kanlar içinde kaldı ve oy verme yerlerine ulaşmaları engellendi; Köylerin tamamı oy verme merkezlerinin yakınına gidemedi. Sonuç: Kaybettim ama Focsani şehrinde tüm siyasi partileri kazandım.

"Önemli değil" dedim kendi kendime. "Kazansaydım, bu durum çalışmalarıma devam etme planlarımı kesintiye uğratırdı." İki gün sonra ülke çapındaki seçim sonuçlarını büyük bir sevinçle öğrendim. Birlik 120.000 oy topladı ve Parlamentoya on milletvekili gönderdi: Profesörler Cuza ve Gavanescul de Iasi; Dorohoi'den Profesör Sumuleanu; Radauti'li babam; Campul-Lung'dan Paul Iliescu;

Suceavalı Profesör Calan; Botosani'li doktor Haralamb Vasiliu; Valer Pop de Satu-Mare; Piatra-Neatnt'tan mühendis Misu Florescu; ve luniu Lecca de Bacau.
Gerçekte, milliyetçi hareketi onurlandırmak için seçkin bir grup insan seçilmişti; halkın sınırsız sevgi ve yaşayan umutlarla saygı duyduğu adamlar. Bu 120.000 oy, Romanya ulusunun en iyi ve en saflarını temsil ediyordu. Seçmenler sandık başına gitmek için tüm tehditleri, tüm kışkırtmaları, tüm engelleri aştılar. Ancak onlara ulaşamayanların sayısı ulaşanlardan çok daha fazlaydı.
En az 120.000 oy daha bozuldu ya da sandıktan çalındı.

Fransa'ya sonuçlardan memnun olarak döndüm ama sürekli şu soruyla ilgili endişeleniyordum: Eğer tüm hükümetler seçimleri bu şekilde, halkın iradesine karşı yolsuzluk, hırsızlık ve devlet gücünü kullanarak yaparsa nasıl kazanabilirdik?

ALPLERDE

Fransa'ya vardığımızda Haziran oturum sınavlarına girmek için artık çok geçti.
Ciddi bir sorunla karşı karşıyaydım. Mota'nın sonbaharda askerlik hizmetini yapmak için evine dönmesi gerekecekti. Eğer nakışlarımız bırakın iki ruhu, bir kişiye bile zar zor yetiyorsa nasıl yaşayacaktık... Şehirde iş bulmaya çalıştım, ne olursa olsun.
İmkansız. Bu yüzden belki taşrada, şehre yakın bir yerde bir şeyler alabileceğimi düşündüm.
Mota ile birlikte iş arayışı içinde farklı yönlere gittim; ama akşam başarılı olamadan geri döndük.
Bir gün tramvayla Grenoble'dan yaklaşık altı mil uzaktaki Uriage-les-Bains'e gittik (burada tramvaylar sadece kasabalarda değil, dağlardaki şelaleler tarafından üretilen bol miktarda elektrik enerjisi olduğundan her yöne 19 mil kadar dışarıda da çalışıyor).).

Uriage'den dağa çıkan bazı yolları takip ediyoruz. Yaklaşık yarım saat sonra, iyi döşenmiş bir yolu, bakımlı taş evleri, birkaç deposu ve güzel, yüksek bir kilisesi olan oldukça büyük bir köy olan Saint Martin'e varıyoruz. Ama geçtik. Terli sıcakta sürekli tırmanarak bir saat daha yürüdükten sonra küçük bir köy olan Pinet-d'Uriage'ye vardık.

Yaklaşık 2600-2700 feet yükseklikteydik. Üzerimizdeki karla kaplı Alpler, gözlerimize harika bir manzara sunuyordu. Kar, bulunduğumuz yerden birkaç mil uzakta başlamış gibi görünüyordu. Solumuzda, Chateau de Vizille'e doğru güzel bir vadi uzanıyordu; Grenoble'a doğru sağımızda bir başkası; Vadi boyunca uzanan asfalt yol, güneşte yıkanmış bir nehrin suyu gibi parlıyordu.

Tarlalarda çalışan insanları görebiliyorduk. Orada, dağın yamacında, sürekli kardan birkaç mil uzakta, buğdayın nasıl bir insan boyuna kadar büyüyebildiğini merak ediyorduk; veya yulaf ve arpanın yanı sıra her türlü sebze. Muhtemelen daha ılıman iklim ve kayasız toprak nedeniyle. Aslında toprağı düşük verimli, hatta fakirdi. Ancak çiftçiler sürekli gübre veya gübre kullanıyordu.

Google tarafından çevrildi Makine

Tarlalarında çalıştıklarını görünce diğer köylerde de aynı sorunla karşılaştık: İş aradığımızı onlarla nasıl konuşabilirdik. Onlarla konuşmaya cesaret edemeden yanlarından geçtik. Daha ileride beş ya da altı tane daha ev vardı. Oraya gittik.

Sonuncuya geldik. Koca Beldona ile aramızda turist kulübeleri dışında onun dışında hiçbir insan yerleşimi görünmüyordu. Yakınlarda yaşlı bir adam çimleri biçiyordu. Onunla konuşmamız gerekiyordu. Onu selamladık ve konuşmaya başladık. Yabancı olduğumuzu fark etti ve bize ne olduğumuzu sordu. Ona Rumen olduğumuzu, burayı gerçekten beğendiğimizi ve birkaç ay dışarıda geçirmek için bir oda kiralamak istediğimizi söyledik.

Yaşlı adam gurur duyuyordu ve muhtemelen kendisinden birçok şey öğrenebileceği birini bulduğunu düşünerek, gelip kendisine katılmamızı ve dış masaya oturmamızı istedi, üzerine bir şişe buruk siyah şarap ve doldurduğu üç bardak koydu. .

Sonra büyük bir merakla yanıtlarımızı takip ederek bizi sorgulamaya başladı:

"Yani Rumen olduğunu mu söylüyorsun?"
"Evet, Romenler, Romanya'dan gelen Romenler."
"Romanya buradan uzak mı?"

"Neredeyse 2000 mil."
"Sizin ülkenizde de buradaki gibi köylüler var mı?"
"Çok var Peder Truk", çünkü bu onun isim.

"Orada da saman otu yetişiyor mu? Orada öküz var mı? İnekler mi? Atlar?"

Sonunda tüm sorularını cevapladık ve böylece onunla kısa sürede arkadaş olduk.

Ama bizi rahatsız eden hiçbir şeyi ona söylemedik çünkü yaşlı adam bizim kibar insanlar olduğumuzu, "beyler" olduğumuzu anladı ve ona iş aradığımızı söyleseydik tüm hayallerini kaybederdi.

Ona bir yerde kiralayabileceği bir oda bilip bilmediğini sorduk. Bize bir adres verdi ve sahibine bizi gönderenin kendisi, yani Pere Truk olduğunu söylememiz konusunda ısrar etti.

Ayrılırken teşekkürlerimizi ilettik ve kesmesine yardım etmek için geri döneceğimize söz verdik. Bize verdiği adresi yamaçtaki birkaç evde bulduk. Burası, iyi giyimli, 70 yaşındaki emekli, eski astsubay ve şimdi emekli olan Bay Chenevas Paul'un eviydi. Köyün tek emeklisi olmaktan gurur duyuyordu. Yalnız olduğundan tamamen kendisi için kullandığı yan yana iki evi vardı. Bütün akrabaları öldü.

Altta biri büyük, biri küçük, biri üstte olmak üzere iki odadan oluşan (tüm evlerin ikinci katı vardı) daha küçük evini bize kiraladı. Alt kattaki odada yemek pişirmek için bir ocak vardı;

Üst katta sade bir şekilde döşenmiş bir yatak vardı. Bütün bunlar boşluk görünümünü yansıtıyordu.
Uzun zamandır orada kimsenin yaşamadığı belliydi.
Noel'e kadar (yani altı ay) 400 frank konusunda anlaştık. Grenoble'da ayda 150 frank ödüyorduk. Üç aylık ücreti peşin ödedik ve birkaç gün içinde taşınacağımızı söyledik. Daha sonra iyi bir ruh hali içinde şehre dönüyoruz.

Doktora derecemin gerektirdiği ihtisas dersi çalışmamı yaptığım için bunu şimdi hissettim. Programda sınavlara burada çalışırdım ve sırf sınavlara girmek için Grenoble'a giderdim.

FRANSIZ KÖYLÜLER ARASINDA PINET-D'URIAGE'DE

Birkaç gün sonra eşim Mota ve ben, eşyalarımız sırtımızda, aynı patikaları tırmanarak yeni evimize doğru gidiyorduk. Sonunda yerleşiyoruz. Mota bizimle vedalaşıp Romanya'ya doğru yola çıktı. Cebimizde sadece birkaç frankla geride kaldık. Korkunç bir durum!
Nasıl yemek yiyecektik? Ertesi sabah oldukça moralim bozuk bir halde Pere Truk'a gittim. Bütün gün samanın biçilmesine ve yüklenmesine yardım ettim. Öğlen ve akşam saatlerinde kendisiyle yemek yememi istedi.

Akşam yemeği vakti. Eşim için de bir şeyler alsaydım mükemmel olurdu ama elim boş döndüm, ertesi sabah tekrar gittim. Bu sefer onun yanında çalışacak biri vardı; kısa boylu, kızıl saçlı, parlak, huzursuz gözlerde bir nezaket belirtisi göremediğim bir adam; kötü bir adama benziyordu. Adı Corbela'ydı.

Muhtemelen resmi ve edebi dilde Corbelle. Ancak bölgedeki köylülerin hepsi "Patois" dilini, yani hem telaffuz hem de sözcük yapısı bakımından resmi dilden oldukça farklı bir köylü lehçesi konuşuyor. Bu fark o kadar büyüktür ki, şehirli bir Fransız, "Patois" konuşan bir taşra Fransızını anlayamaz. Ama aynı zamanda resmi dili de biliyorlar.

Üçümüz, öğle vakti yaşlı bir ev hanımı tarafından evine yemek yemeye davet edildik. Evdeki yaşlı kadınlar gibi yaşlı bir kadındı. Fransa'da köylüler, bizim köylülerimizin yaptığı gibi, öğlen saatlerinde sazlıklarla dolu bir soğan yemezler; kural olarak sebze yemeği, et yemeği ve ardından peynir var; ve bir kadeh normal şarap. Beni yemeklerine davet ettikleri için onlara teşekkür ettim ama yemek yemeyeceğimi söyledim. Ben utanırken onlar ısrar ettiler. Ben de onlara Cuma günü akşama kadar oruç tuttuğumu söyledim. Bu, Vacaresti hapishanesine ilk hapsedildiğimden beri, üç yıl boyunca sadakatle sürdürdüğüm eski bir alışkanlıktı.

Corbela oruç tuttuğumu duyunca bana sert bir şekilde sordu:

"Ama neden oruç tutuyorsun?" "Çünkü ben Tanrı'ya inanıyorum."

"Tanrı'nın var olduğunu nereden biliyorsun? İsa Mesih'i gördün mü?" o devam etti.
“Hayır, Onu görmedim ama ben böyleyim; Bana O'nun var olmadığını söylediğinize inanmıyorum, oysa ben çarmıha gerildiğinde 'Bizi öldürebilirsiniz!' diye bağıran sayısız şehidin olduğuna inanıyorum. Ah, rahipler! Şarlatanlar! Onları topuğumun altında , ama biz O'nu gördük'. "
eziyorum, sanki bir weria'yı eziyormuş gibi onu yerde itip çeviriyorum."

Onu bu kadar heyecanlı görünce tartışmayı bıraktım.
O gece eve yaşlı adamın bana verdiği bir sepet dolusu patates ve bir parça domuz pastırması ile geldim. O cumartesi de aynı şekilde çalıştım. Pazar günü kiliseye gittim. Bir sürü insan vardı, muhtemelen tüm köy. Sunağın yanındaki bir sırada, bir aziz kadar ciddi, bana Corbela'yı hatırlatan bir adam vardı. Bir kez daha baktım. Rahibi çok yakından takip etti. Bir ara rahibe yaklaştı ve ona alçakgönüllülükle yardım etti.

Oydu, Corbela! Şarkıcı, sexton ve pealer.

Daha sonra köylülerle arkadaş olurken onlara Corbela ile olan karşılaşmamı anlattım, hepimiz güldük.

"Aramızda bizim de aptallarımız var" denildi bana. "Kiliseden nefret eden önemli insanları dinliyorlar. Ama biz Fransız köylüler, babalarımızdan öğrendiğimiz gibi Tanrı'ya inanıyoruz."

Geniş bir kültüre sahip, felsefe ve teoloji doktoru olan rahip, rahiplere düşman olarak zulmeden ateist devletten maaş alamadan büyük bir yoksulluk içinde yaşadı.
İkincisi yalnızca birkaç köylüden alınan yardımla yaşıyor. Ertesi hafta, bir süreliğine varlığımızın temeli olan bana daha fazla patates veren patates toplayan başka birinin yanında çalıştım. Buğdayın kasnağı ve harmanlanmasında yardım etmesi için başka bir köylüye geçtim. Her köyde herkesin kullandığı ortak bir harman makinesi vardır. Verim altın kadar zengin ve güzel.

Her köylü, genel tarım, sebze bahçeciliği, büyükbaş hayvan yetiştiriciliği, arıcılık vb. konularda tavsiyelerle dolu haftalık bir tarım dergisine abone olur. Bu dergileri büyük bir dikkatle, baştan sona okurlar ve bu tavsiyeyi en iyi şekilde uygulamak için büyük bir yarışma içindeymiş gibi çalışırlar.
yapabilirler ve bunun çoğunu kullanırlar. Evleri gibi ahırlarına da bakım yapılıyor. Sığırlar her gün fırçalanarak soğuktan ve açlıktan iyi korunur. Bu yüzden iyiler

görünüm, çok çalışılabilir ve çok şey üretilebilir. Ahırlarında sık sık bir karton parçası gördüm ve üzerinde şu yazıyordu: "Hayvanları sevin, çalışma ortaklarımız!"

Yaklaşık bir ay sonra köylüler bana alışmaya başladı. Ben "le roumain" (Romen) olarak biliniyordum. Doktora öğrencisi olduğumu ve akşamları sohbet ettiğimizi duydular. Felsefe, siyaset, uluslararası ilişkiler ve ekonomi politiği, özellikle fiyatlar, arz ve talep kanunu ve fiyatları belirleyen diğer kanunların yanı sıra fiyat dalgalanmalarının nedenleri ve pazara çıkış zamanı gibi konularla ilgileniyorlardı. onların ürünleri. . Yaşları 25 ile 40 arasında değişen köylüler bu konularda iyi yönlendirilmişlerdi ve onlarla daha önemli konuları tartışabiliyorlardı; onları çok iyi anladılar.

Bir süre sonra sınavlara çalışmaya başladım. Mota, Haziran ayındaki sınavları başarıyla geçmişti. Gece gündüz çalıştım, geceleri de elimden geldiğince ders çalıştım.
O ilk yılda dört konu aldım: ekonomi politik, ekonomik doktrinlerin tarihi, sanayi mevzuatı ve mali mevzuat. Ancak yaklaşık iki ay içinde gücümü kaybetmeye başladım. Yiyeceklerimiz yetersiz çıktı. Son zamanlarda neredeyse yalnızca haşlanmış patatesten oluşan bir diyet uyguluyorduk. Her iki veya üç günde bir, bir litre süt ve et, ancak haftada bir kez, ara sıra peynir. Çalışarak kazanabildiğim tek şey buydu.
Ama benden daha kötüsü anemik hale gelen eşimdi. Ekim ayında sınavlara girdim, başarısız oldum, ancak ana ders olan ekonomi politikten en yüksek notu aldım, diğerlerinde ise geçtim. Mali mevzuatta sadece dokuz aldım, doktora geçme notu ondu. Şu anda aklım karışmıştı.

Konu ders çalışmaya geldiğinde hiçbir zaman parlak bir unsur olmadım, ancak şu ana kadar ortalama öğrencilerden biri olarak kabul edildiğim için hiçbir sınavda başarısız olmadım. Zor ekonomik durumumuz göz önüne alındığında bu ciddi bir darbeydi. Zorluk, sınavları ancak üç ay sonra ve ardından tüm konularda tekrarlayabilmemdi. İnatçı oldum ve her şeye yeniden başlamaya karar verdim. Tarlalardaki tarımsal çalışmalar bitmişti. Yer karla kaplıydı. Yapılabilecek tek iş ormanda yakacak odun kesmekti. için yaptığım ödeme

Orada odun dolu bir vagon vardı.
Ama benim adıma kredi alan Padre Mota'dan memlekette maddi yardım almaya başladık.

Kış aylarını ve Noel tatillerini köylüler arasında, çoğunlukla da Belmain-David ailesiyle birlikte geçirdik. Doktora çalışmamın ilk yılının Şubat ayında tekrar sınavlara başvurdum ve hepsini geçtim. Hemen ikinci yıl eğitimine başladım: idare hukuku, hukuk felsefesi, Fransız hukuku tarihi ve uluslararası medeni hukuk. İlkbaharda kendi başıma çalışmaya başladığım bir bahçe parçası kiraladım. Ancak Mayıs 1927'de Mota'dan, Focsani'den ve öğrencilerden, Birlik ikiye bölündüğü için hemen eve dönmemi isteyen umutsuz bir mektup aldım. Mota ve Hristache Solomon da bana gezi için para gönderdiler. Ama sınavlara daha 1 ay vardı. Fakülte Dekanının kendisine acil durumu bildirdiğini ve Romanya'ya dönmemi istediğini ve olağan oturumdan önce sınavlarıma girmek için izin istediğini gördüm. Dilekçem onaylandı. 16 Mayıs'ta sınavlara girdim ve geçtim. Yaklaşık bir yıldır aralarında yaşadığımız Pinet sakinleriyle vedalaştıktan sonra 18 Mayıs'ta Romanya'ya doğru yola çıktım. Biz ayrılırken bazıları, yani büyükleri ağladı. Diğerleri bana Grenoble istasyonuna kadar eşlik etti.

Fransa'ya, dünyada defalarca söylendiği gibi, ahlaksız, yozlaşmış, yozlaşmış bir insan bulma kaygısıyla geldim. Ama Fransız halkının, ister köylü ister vatandaş olsun, ahlaklı bir halk olduğu sonucuna vardım.

haşin. Ahlaksızlıklar şımartılmış yabancılara, Paris'e ve diğer büyük şehirlere ilgi duyan tüm milletlerden zenginlere aittir. Bana göre egemen sınıf, umutsuzca taviz verilmiş, Yahudi Masonluğun ve onun bankacılarının etkisi altında ve yalnızca etkisi altında düşünüyor, yaşıyor ve hareket ediyor. Yahudi-Masonluk, Paris'i dünya merkezi olarak kullanıyor (Londra, İskoç Riti'nin yalnızca bir yan kuruluşudur). Bu önde gelen sınıf, Fransız tarihi ve Fransız ulusuyla bağını kaybetmişti. Bu nedenle Fransa'yı terk ederek Fransız halkı ile Fransız Mason devleti arasında büyük bir fark yaratıyordu. Fransız halkı için, kalbimde sadece sevgiyi değil, aynı zamanda inancını da taşıdım; bu inanç, onların dirilişinde ve onları rahatsız eden, mantıklarını karartan, güçlerini emen ve onurlarını ve geleceklerini tehlikeye atan hidraya karşı kazandıkları zaferde asla sarsılmayacak.

BÜKREŞ'TE

HIRİSTİYAN ULUSAL SAVUNMA BİRLİĞİ KIRILDI

İKİ

Bükreş'e vardım. Bu bir felaketti. Lig ikiye bölündü. Bu milletin umutları yıkıldı. Tarihin zor bir anında tükenen gücünü toparlamaya çalışan, varoluşunun en büyük tehlikesine karşı mücadele eden bir halk, artık tüm umutları suya düşmüş bir halde yere yığılıyordu. Binlerce savaşçının yiğit yüreklerinde, geçmişteki tüm fedakarlıklarını ve tüm umutlarının bir anda yıkıldığını gören böyle bir felaket, hareketimizin dışında kalanlarda bile daha önce görülmemiş derin bir acı duygusu uyandırdı. daha genelleştirilmiş.

Severin'den Focsani'ye, Campul Lung'dan Cluj'a kadar tüm bu coşku dalgaları artık üzüntü ve çaresizlik dalgalarına dönüştü.

Profesör Cuza'yı görmek için parlamentoya gittim. Büyük bir sürprizle, genel acının ortasında tek neşeli adamın o olmasıydı. Bu adam Profesör Cuza'ydı. Burada konuşmamızı olabildiğince doğru bir şekilde aktarıyorum. "Tekrar hoş geldin sevgili Corneliu" dedi ve kolunu uzatarak bana doğru ilerledi. "Sen iyi bir adamsın. Şu ana kadar yaptığın gibi işine devam et, her şey yoluna girecek."

"Efendim, başımıza gelen talihsizlik nedeniyle derin bir depresyona girdim."

"Fakat herhangi bir olumsuzluk yaşanmadı. Lig her zamankinden daha güçlü. Bak, dün Braila'dan döndüm, muhteşemdi. Orada bandolarla, davullarla, bitmek bilmeyen tezahüratlarla karşılandım. Ülkenin iklimini göreceksiniz. Nasıl olduğunu biliyorsun. bütün ülke bizimle. "Birkaç kelime daha söyledik ve ayrıldık.

Şaşkın bir halde kendi kendime şunu sordum: "Birliğinin acıyla parçalandığını, ikiye bölündüğünü ve umutsuzluğa kapıldığını gören bir lider, mükemmel bir mizaca ve iyi bir mizah anlayışına sahip olabilir mi? Altında kaynayan felaketi görmeyebilir mi? Ama belki de görüyordur! Eğer öyleyse, o zaman onun sevinmesi nasıl mümkün olabilir?"

NE OLDU?

On Liga milletvekilinin görev süreleri boyunca parlamento ve parlamento dışı faaliyetleri arzu edilen düzeyde değildi. Zayıf adamlar mıydı bunlar? Kesinlikle hayır! Kötü niyetli miydiler? Kesinlikle hayır! Mutlak iyi niyetliydiler ama ya Yahudi sorununa ilişkin bilgi açısından küçük eksiklikleri vardı çünkü onlar Cemiyet'in en genç üyeleriydi ya da biraz ağır ve yavaş hareket ediyorlardı ve sağdaydılar. en eskileri. Ancak bu tür eksiklikler bir organizasyonda bir araya gelen tüm insanların doğasında vardır ve lider tarafından sevgiyle ve nezaketle düzeltilmelidir. Peki bu durumun gerçek nedenleri nelerdi?

Bana göre bunlar şunlardı: 1.
Parlamento ve parlamento dışı faaliyetlerin koordinasyonunun eksikliği.
2. Her tarafı her türlü iç anlaşmazlıktan faydalanmaya çalışan düşmanlarla kuşatılmış böyle bir örgüt için kesinlikle vazgeçilmez olan manevi birliğin eksikliği.

Ancak bu iki dezavantaj temelde gerçek nedenin sonucudur: Liderlik eksikliği, liderin hataları. Bir liderin, takipçilerinin düşünce birliğini sağlayabilmesi için, görüşlerini etrafındaki tüm savaşçılara sürekli olarak duyurması gerekir; bir eylem planı geliştirmek; adamlarının eylemlerini yönlendirmek; hareketin birliğinin daimi hizmetkarı olmak, sevginizle, sözlerinizle, azarlarınızla örgütün doğasında var olan yanlış anlamaları ve anlaşmazlıkları düzeltmeye çalışmak; takipçilerine görevlerini yapma konusunda sürekli örnek olmayı; meseleleri adil bir şekilde ele almak, kendisine yüklenen ve destekçilerini bu temelde topladığı liderlik normlarına saygı duymak.

Ancak Profesör Cuza bunların hiçbirini yapmadı. Adamlarını eğitmedi. Onlara danışmadı bile. Bazıları, "Haydi bir istişare yapalım efendim" diye ısrar etti, "böylece hangi eylemi yapmamız gerektiğini ve Parlamento'da kendimizi nasıl sunacağımızı bilelim."

“Siyasi parti olmadığımız için herhangi bir istişare yapmamıza gerek yok.
Hiç kimseye direktif vermedi. Değerli ciltler, Profesör Cuza'nın yazdığı düzinelerce broşür, yüzlerce makale bulunabilir. Ama birisinin bana, kurulduğu 4 Mart 1923'ten, kaldırıldığı 20 Mayıs 1927'ye kadar en sorunlu siyasi örgüte verilen on genelgeyi veya örgütlenme veya eylem emrini getirmesine cesaret ediyorum.

On, beş, hatta üç bile bulamazsınız. Profesör Cuza başkalarını teşvik etmişti ama kendisi takipçilerini harekete geçmeye teşvik etmemişti; başkalarını cezalandırdı ama bunu yaptığında gerçek bir felakete neden oldu çünkü meseleyi akıllıca ele almadı. Bu arada, elbette, ortaya çıkan durum göz önüne alındığında, işlerin olması gerektiği gibi gitmediğini hisseden bazı milletvekilleri memnuniyetsizliklerini dile getirdiler. Hareketin yavaş yavaş yıkıma doğru gittiğini gördüler; özellikle de zaman zaman verilen direktiflerin eksikliğine ek olarak, Profesör Cuza'nın Parlamento'daki bazı patlamaları tüm hareket üzerinde yıkıcı ve rahatsız edici bir etki yarattı.
Örneğin Parlamentonun açılışından hemen sonra Birlik milletvekillerinden biri Focsani'ye uygulanan sıkıyönetim durumunu ve benzeri görülmemiş suiistimalleri protesto ettiğinde, Profesör Cuza ayağa kalktı ve hükümete bunu yapmasını emretti. aynı şeyi yaptı çünkü insanlar

Yahudiler yüzünden tedirgin oldu. Başka bir olayda, Parlamento'ya gerçek mesajı tartışırken, Ulusal Köylü Partisi üyelerine (bu arada, onlar o sırada muhalefetteydiler) yanıt vererek şöyle dedi: "Halk Partisi, bir sistem aracılığıyla bir yönetici faktör haline gelebilir." General Avereseus'un Hıristiyan Ulusal Savunma Birliği doktrinini benimsemesi halinde Liberal Parti ile rotasyon.
"

Dayak yiyen, işkence gören ve haksızlığa uğrayan binlerce erkeğin, mağdurları oldukları hükümeti kınayan bir sözü, acılarını hafifletmek için endişeyle bekledikleri sırada, parlamento kürsüsünden yapılan bu tür açıklamalar, bunun yerine bir atmosfer yarattı. genel bir cesaret kırıklığı.

Aşağıda Resmi Monitör'den az önce bahsedilen konuşmadan bir pasajı aktarıyorum:

"Dolayısıyla şu anda Devletin hizmetinde birbirini tamamlayan ve anayasal mekanizmanın normal işleyişini sağlayan iki olgun parti, düzen partisi, gündem partisi, hükümet partileri bulunmaktadır: Halk Partisi ve Liberal Parti. .

"Her ikisi de, farklı olsa da genel, gerçek ve kalıcı olan ve varlıklarını ve eylemlerinin etkililiğini sağlayan üretken çıkarlarla desteklenen sağlam temellere dayanmaktadır. Ülkenin siyasi ve anayasal örgütlenmesinin yeni çalışması, işbirliği yaptıkları örgütteki performansları, her birinin hükümet veya muhalefet olarak oynadığı sorumluluk ve rol ölçüsünde gösterdiği performanstır. Halkın Partisi, devletin birleşmesi ve ülkenin tam birleşmesi için samimi uygulama ve iyi niyetin gerektirdiği tüm iyileştirmeleri yaparak bu çalışmaya devam edecektir.

"Liberal Parti, Romanya burjuvazisinin çıkarlarının, ülkenin refahı için vazgeçilmez olan meşru mali, ticari ve endüstriyel çıkarların temsilcisidir.

"Devletin ekonomik örgütlenmesini gerçek temellere dayandırarak mükemmelleştirmeye çağrılan Halk Partisi, ülkenin üstün çıkarları doğrultusunda herkesin ihtiyaçlarıyla ilgilenerek, kendisini her şeyden önce tarımsal üretimin genel, gerçek ve kalıcı çıkarlarından destekler. ekonomik hayatımızın önemli bir unsurudur.

"Ülke genelinde toplumsal uyum içinde en derin ve en yaygın köklere sahip olan Halk Partisi... toprağının efendisi olan çiftçilere, üstlendikleri rolü vermek istiyor.
na'yı hak etmek

Devletin ekonomisi yaptığı işe ve sayısına göredir.

"(Resmi Monitör, 30 Temmuz 1926, s. 395).

Ulusal bir hareketin liderinin bu tutumu haksızlıktır. Milliyetçi hareketin Romanya'nın başına gelen bir felaket olarak kınadığı ve bu ülke için 'siyasi'nin kaderinden farklı yeni bir kader yaratmak için acı fedakarlıklarla mücadele ettiği siyasi partilere övgüler sunmak. partileri, kendi hareketini ölüme mahkum etmekle aynı şeydir.

Liberal ve Averescan partilerin temsil ettiği dönüşümlü sistemi övmek için,

Tüm hayatınız boyunca halk düşmanı olarak kınanmanız, önderlik ettiğiniz ulusal hareketin zafer şansını ortadan kaldırmak, aynı zamanda da ona güvenmediğinizi kanıtlamak anlamına gelir. Savaşan, büyük fedakarlıklar yapan, zaferine inanan, bu uğurda yaşayan ve ölmeye hazır olan kahraman birliklerin komutanı, savaş sırasında binlerce yaralı askerin önünde bir konuşma yapsa ne derdi? Düşman birliklerini övmek ve zaferinizi tahmin etmek mi istiyorsunuz?

Zafer umutlarını cesaretlendiren tek bir söz duymak yerine, kendi komutanlarının düşmanın harika zafer umutlarından bahsettiğini duyan zavallı birliklere ne olacaktı?

Ne olurdu? Birlik morali bozularak dağılırdı. Ve tam olarak olan da buydu. Ulusal hareketin ön cephesindeki pek çok savaşçı umutsuzluk içinde ayrıldı. Bu tuhaf tavır nedeniyle Birlik milletvekilleri mutsuzluklarını belli etmeye başladı. Bence yanılıyorlardı. Başkan ve sınırlı liderlik çevresi dışında memnuniyetsizliklerini ifade etme hakları yoktu. Ama sınırların dışına çıktılar.

Bu koşullar altında rastgele söylenen her söz, bizzat hareketin başkanının sebep olduğu felakete ek olarak bir talihsizlik anlamına geliyor. Yavaş yavaş, bir grubun birbiri ardına yaptığı hatalar ilişkilerinde soğukluğa yol açtı. Ta ki bir gün, yeterli sebep olmaksızın, önceden değerlendirme yapılmadan, ayrıca örgütün normlarına ve yasalarına saygı gösterilmeden, milletvekili Paulo Iliescu Hıristiyan Ulusal Savunma Birliği'nden ihraç edilene kadar ve dahası, Başkan Cuza hiçbir parlamento üyesine bu konuda bilgi vermeyene kadar. Kararını verdi ancak sadece prestijli görevinden istifa ettiğini duyurdu ve milletvekilinin eş zamanlı olarak Parlamento'dan ihraç edilmesini ve Campul-Lung'daki koltuğunun boş ilan edilmesini talep etti. Bu, zayıf Birlik milletvekillerinin başlarına bir yıldırım gibi çarptı. İki gün sonra, bu arada aceleyle Iasi'den gelen Profesör Sumuleanu, diğer milletvekilleri Ion Zelea-Codreanu, Valer Pop, Dr. liaralamb Vasiliu ve Profesör Carlan tarafından da imzalanan bir bildiriyi Temsilciler Meclisi'ne sundu. Profesör Cuza'nın açıklamasının kesinlikle erken olduğunu, çünkü Lig'in tüzüğünde istisnaların komite tarafından açıklanacağını öngördüğünü ve bu durumda komitenin tamamen karanlıkta olduğunu ileri sürdüler. Bu adamın hiçbir suçunun olmadığını biliyordu ama ihraç edilmemesini istemedi, yalnızca kendisini savunabilmek için önce kendisinin yargılanmasını istedi; başka bir deyişle, Birliğin tüzüğüne saygı gösterilmesini talep etti; herkesin uymaya yemin ettiği yasaya uyulması.

Aynı zamanda Profesör Cuza'ya da aynı taleple yaklaşıldı.
Bu müdahalelerin sonucu: Profesör Sumuleanu
ve babam da dahil olmak üzere tüm imzacılar Birlik'ten ihraç edildi; bazıları Birlik'in kurulmasında Profesör Cuza'dan daha büyük çalışma ve fedakarlık değerlerine sahipti; Profesör Sumuleanu da vekildi. Lig Başkanı. Aynı şekilde bunların hepsi de yargılanmadan kovuldu; hiçbir şey söylenmeden; yaklaşılmadan. Benim görüşüme göre, Profesör Cuza'nın, görevi örgütün refahı için en büyük özeni göstermek ve varlığını tehlikeye atabilecek her aşamada en büyük özeni göstermek olan örgütün başkanı sıfatıyla kullandığı prosedür şuydu: temelde hatalı. Aslında, özellikle Lig'e liderlik eden grubu temsil eden bireyler göz önüne alındığında, bu sadece haksız değil aynı zamanda tamamen gereksizdi. Onlar bu organizasyonun yaratıcılarıydı. Profesör Cuza bunun hareket açısından sonuçlarını öngöremediği için tedbir kanıtlanamadı.

Apararea Nationala'nın ("Ulusal Savunma") sınır dışı edilmelerinin hemen ardından yayınlanan özel sayısında, Profesör Sumuleanu ve babamın listenin başında olduğu bu adamların kendilerini Yahudilere sattıkları ve böylece bu imayı tüm dünyaya yaydıkları iddia ediliyordu. ülke. .

Profesör Cuza'nın çeyrek asırdır daimi arkadaşı ve örnek bir doğruluk adamı olan Profesör Sumuleanu, Bay Cuza'nın yönlendirmesi ve tavsiyesi altındaki bu özel sayıda korkunç ve vicdansız bir şekilde saldırıya uğradı. Fle, vatana ihanetle suçlandığı için acıdan boğulmuş bir şekilde sokaklarda yürüdü. Daha sonra yanıt olarak "Bazı Dostların İhaneti" başlıklı bir broşür yayınladı. Cevabı Profesör Cuza'nın yaptığı hataların bir sonucuydu.

Bu durumda, bana göre Profesör Cuza sadece adaletsiz değil, aynı zamanda adaletsizin de ötesindeydi. İhraç edilenler de aynı derecede adil olmayan saldırılar içeren broşürler basma hatasına düştüler, ancak onların hatası Profesör Cuza'nın hatasının ardından geldi.
Bütün bu saldırılar ve karşı saldırılar,

Rumen savaşçıların büyük umutsuzluğu ve Yahudilerin büyük memnuniyeti ve alay konusu. İşte bu aşamada Fransa'dan döndüm. Lig'den ihraç edilen milletvekillerinin görev sürelerini geçirip geçirmeyeceği sorusu Meclis'te tartışılıyordu.

Şimdi bile kendime şunu soruyorum: "Profesör Cuza bu adımları attığında bir takım telkinlerin veya entrikaların kurbanı olabilir mi, yoksa bunun doğru olduğuna mı ikna olmuştu?"

Birkaç gün sonra, Profesör Cuza'nın tedbirleri karşısında dehşete düşen birkaç Birlik üyesi, bunların iptal edilmesini ve tüzüğe saygı gösterilmesini talep etti. Bu, aralarında General Macridescu, Profesör Traian Braileanu, Llristache Solomon, Profesör Catuneanu'nun da bulunduğu grubun ortadan kaldırılmasıyla sonuçlandı. Genel olarak, ihraç edilenlerin hepsinin Yahudilere satıldığına dair söylenti sistematik olarak yayıldı. Bu söylentileri yayan aktif ajanlar arasında Profesör Cuza'nın sırasıyla sağ ve sol kolları Albay Necuicea ve Liviu Sadoveanu da vardı.

İhraç edilenler daha sonra Hıristiyan Ulusal Savunma Yasal Birliği'ni oluşturdular, bu da onların Birlik tüzüğü dahilinde olduklarını gösteriyordu. Bu sırada Profesör Cuia, Iasi'deki Bejan Salonu'nda yaklaşık 1000 kişinin geldiği büyük bir ulusal toplantı düzenledi.

İhraç edilen üyelerin kendilerini Yahudilere sattıkları yalanına dayanarak, ihraçları onayladılar. Kağıt üzerinde yazdıklarımın hareketin o dönemdeki durumunu anlamak için yeterli olması gerektiğini düşünerek, bir tarafta veya diğer tarafta basılanlarla ilgili açıklamaları atlayarak orada duruyorum. Sadece eklemek isterim ki, zaman (dokuz yıl geçti) Profesör Cuza'nın yanıldığını kanıtladı, çünkü ne onuruna bu kadar ağır yaralanan Profesör Sumuleanu ne de Yahudi gücünden neredeyse ölümcül darbeler alan babam - Profesör Cuza bunu yapamaz. Acı çekmiş olmaktan gurur duymuyorlar - ne General Macridescu, Profesör Gavanescul, Profesör Traian Braileanu, Profesör Catuneanu, Dr. Vasiliu,
Profesör Carlan, Peder Mota vb. - hiçbiri kendilerini Yahudilere satmadı. Yıllar sonra, bu felaketin Birlik'i harap etmesinden sonra Profesör Cuza, acımasızca katlettiği eski arkadaşı Profesör Sumuleanu'nun yanına gitti ve şöyle dedi:

"Sevgili Sumuleanu, sana karşı hiçbir şeyim yok. Hadi barışalım!"
Ancak Profesör Sumuleanu döndü ve ayrılırken "Artık çok geç" dedi.
Profesör Sumuleanu aldığı acımasız darbeyi affetmek istemediğinden değil, aşağıda bir hareketin ve Rumen umutlarının küllerini görebildiğiniz için.

BU DURUMA TEPKİM

Ulusal hareketi ezen bu felaketin ortasında Fransa'dan geldiğimde, hâlâ kurtarılabilecek olanı kurtarmayı amaçladım. Dört üniversite merkezinden Vacaresti grubunu ve öğrenci gençlik liderlerinin bir kısmını aceleyle Iasi'ye çağırdım.

Genç bir grup oluşturarak bölümün yerini bulmayı umuyordum; eski kuşakta dağılan bu nefret atmosferinin gençleri sarmasını önlemek. Doğal olarak bu bloğu her şeyden önce aramızdaki ayrılık ve nefretin milli hareketin ölümü anlamına geldiği bilincine dayandırmak istedim. Bu blok oluştuktan sonra çabalarımızı gazilerin ateşli saflarına yönlendirmek, birliğin yeniden tesis edilmesi, durumun kurtarılması için belirli baskılar uygulamak istedim. Ama planım başarısız oldu. Gençler zaten nefretin yakıcı alevleriyle sarmalanmıştı, öyle ki Iasi'de gençlerle benim aramda var olan tüm bağlara rağmen teklifim kalplerinde hiçbir karşılık bulamadı.

Yaş'taki öğrenci liderliği o anda bir ekonomi girişiminin sinyalini verebilirdi ama ne yazık ki bir takım zayıf unsurlar bunu kontrol altına aldı ve onların olumsuz eğilimleri benim önerilerimin kabul edilmesini engelledi. Bütün gençler arasında benim bakış açımı destekleyen sadece Vacaresti grubuydu;
bunlara aralarında gaziler Ion Blanaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi'nin de bulunduğu 10-12 kadar Iaslı öğrenciyi de eklemeliyim. ve yeni gelen diğerleri, Ion Banca, Emil Eremeiu ve Misu liderliğindeki bir grup Transilvanyalı

Crisan. Ülkedeki tüm gençlerin arasından çevremizde toplananların hepsi bunlardı.

Planımı sürdürdüm.

Hepimiz her iki tarafı da görmek için Bükreş'e gittik. Önce "Tüzük"ü görmeye gittik ve onlardan hareketin birliğini yeniden tesis etmek için ne gerekiyorsa yapmalarını istedik. Birkaç saat süren tartışmanın ardından şartlı olarak kabul ettiler, hatta fedakarlık yapmaya istekliydiler, ancak gelecekte yasalara saygı gösterilmesi konusunda ısrar ettiler.

Sonra Profesör Cuza'yı görmeye gittik. Fakat o, bizim yalvarışlarımızı ve gerekçelerimizi takip ederek reddetti. O vesileyle yaptığımız tartışmayı açıklamamak benim için daha iyi.

Ayrıldık. Umutsuzluk ruhumuzu ele geçirdi. İnşa edilen her şey, dünkü hareketin tüm parlaklığı, talihin bir hediyesi olarak gelmedi. Mücadeleden her şey adım adım, adım adım büyüdü. Verdiğimiz ciddi kararların ağırlığını taşıyoruz, sayısız tehlikeyle, riskle, maddi ve manevi acılarla karşı karşıya kalıyoruz.

Bazıları diğerlerinden daha hareketli. Bedenimizin sağlığını, kalbimizin kanını sağladık; her gün mücadele ediyor ve fedakarlık yapıyoruz.

Artık her şey küle dönmüş gibiydi.

MICHAEL'İN LEJYONU

BAŞMELEK

ARCHANGGE MICHAEL LEJYONU

Bahsedilen durumla karşı karşıya kaldığımda, teslim olmak değil, gençliği örgütlemek, ruhuma ve beynime göre bu sorumluluğu üstlenmek ve teslim olmamak, mücadeleye devam etmek niyetiyle hiçbir yere gitmemeye karar verdim. Tüm bu sorunların ve yol ayrımlarının ortasında Vacaresti hapishanesinde bizi koruyan ikonu hatırladım.

Saflarımızı kapatarak aynı kutsal ikonanın koruması altında mücadeleye devam etme kararı aldık. Bunu aklımızda tutarak onu üç yıl önce yerleştirildiği St Spiridon Kilisesi'nin sunağından Iasi'deki evimize getirdik.

Vacaresti grubu planlarımı hemen kabul etti. Birkaç gün sonra, 24 Haziran 1927 Cuma günü Iasi'de Florilor Caddesi 20 numaradaki odamda Vacaresti grubu ve hâlâ ABD'de olan birkaç öğrenciyle bir araya geldim.

Toplantının başlamasına birkaç dakika kala aşağıdaki gündemle ilgili bir kitaba girdim.

"Bugün, 24 Haziran 1927 Cuma (Vaftizci Yahya Bayramı), akşam saat 10'da benim önderliğimde 'Başmelek Mikail Lejyonu' kuruluyor, saflarımıza katılsın. Kim varsa saflarımıza katılsın. şüpheler kenarda kalıyor. Bu vesileyle Radu Mironovici'yi ikonun muhafızlarının lideri olarak aday gösteriyorum."

Corneliu Zelea Codreanu

Bu ilk görüşme bir dakika sürdü; yukarıdaki sırayı okumama yetecek kadar bir süre. Bundan sonra orada bulunanlar, benim o zamana kadar bir vatansever olarak hayatımın ve mahkum arkadaşlarımın örneklerinden başka hiçbir programı olmayan böyle bir organizasyona katılma konusunda kendilerini yeterince kararlı ve cesur hissedip hissetmediklerini değerlendirmek üzere ayrıldılar. Hatta Vacaresti grubuna düşünmeleri ve farkındalık yaratmaları için zaman verdim, böylece şüpheleri ya da çekinceleri vardı, çünkü bir kez kaydolduktan sonra hayatlarının geri kalanında tereddüt etmeden ilerlemek zorundaydılar.

Lejyon'un doğduğu içsel duygular şunlardı: Zafer mi kazanacağız, fethedilecek miyiz, yoksa ölecek miyiz umurumuzda değildi.
Amacımız farklıydı: Birlikte ilerlemek. Tanrı'nın yardımıyla ve Rumen halkının adaletiyle birleşik bir cephede ilerlemek, bizi bekleyen kader ne olursa olsun - yenilgi ya da ölüm - kutsanmış olacak ve halkımız için meyve verecektir. Profesör Nicolae Iorga bir defasında şöyle demişti: "Bir milleti hayata döndürebilecek yenilgiler ve ölümler olduğu gibi, bir milleti uyutabilecek türden zaferler de vardır."

Aynı gece, aynı kayda kayıtlı olarak Profesör Cuza'ya ve Profesör Sumuleanu'ya birer mektup düzenledik. Ertesi sabah saat 10'da tüm Vacaresti'liler toplanıp Profesör Cuza'nın Codrescu Sokak 3 adresindeki evine gittiler. Yıllar süren savaşlar ve zorlu denemelerden sonra, artık ona veda etmek ve bizi bu durumdan kurtarmasını istemek için onu görmeye gidecektik. yaptığımıza yemin ediyoruz. Profesör Cuza bizi 28 yıl önce vaftizim sırasında benim için bulunduğu odada karşıladı. Masasının arkasında duruyordu; önümüzdeyiz. Ona şunları okudum

Mektup:

"Rabbimiz, sana son kez veda etmek ve bizi verdiğimiz tüm yeminlerden kurtarmanı istemek için sana geliyoruz. "Artık sana inanmadığımız için gittiğin yolda seni takip edemeyiz. bu imkânsız çünkü savaştaki coşkumuzu körükleyen şey inançtı." Beynimizin ve kalbimizin bize rehberlik edebileceği en iyi şekilde tek başımıza savaşmamız gerektiğine dair yeminimizden kurtulmak için yalvaran Profesör Cuza, daha sonra bizimle şöyle konuştu:

"Sevgili dostlarım, sizi yeminlerinizden azat ediyorum ve hayata kendi başınıza girerken hata yapmamanızı tavsiye ediyorum. Çünkü özellikle politikada hatalar çok maliyetlidir. Örnek olarak Petre Carp'ın siyasi hatalarını verebiliriz. bu onun için ölümcül sonuçlar doğurdu.

Kendi adıma, size hayatta en iyisini diliyorum. "

Daha sonra hepimizle el sıkıştı ve ayrıldık. Bu şekilde ilerlememizin doğru olduğunu ve savaşçılar olarak onurumuzun bizi bunu yapmaya zorladığı onurlu yolun bu olduğunu düşündük.

Oradan Saulescu Caddesi'ndeki Profesör Sumuleanu'ya gittik ve ona hemen hemen aynı terimlerle yazılan diğer mektubu okuduk; burada kendisine ve "Tüzüğüne" onlarla da aynı fikirde olmadığımızı ve bunu kendi başımıza hazırlayacağımızı bildirdik. artık kendi yolumuzdayız. Ondan ayrılınca ne kadar yalnız olduğumuzu, çölde yalnız olduğumuzu, yaşam yolumuzu kendi gücümüzle inşa edeceğimizi yüreğimizde hissettik.

Simgeye daha da yaklaşıyoruz. Üzerimize ne kadar çok zorluk çökerse ve yurttaşlarımızın darbeleri başımıza ne kadar çok yayılırsa, São Miguel Archangel'in korumasına ve onun kılıcının gölgesine o kadar çok ihtiyaç duyardık. O artık bizim için bir ikonadaki görüntü değil, oldukça canlıydı. Orada, ikonanın yanında gece gündüz sırayla yanan mumu izledik.

MADDEYE KARŞI RUH

Beşimiz artı yaklaşık on birinci ve ikinci sınıf öğrencisiyle birlikte oturma odamızda bir araya geldiğimizde ve Sayın Bay'a kararımızı bildiren birkaç mektup yazmak istediğimizde.
Hristache Solomon ve diğerleri ancak o zaman ne kadar fakir olduğumuzu fark ettiler; hepimiz birlikte, zarf ve posta ücreti için bile yeterli paramız yoktu. O zamana kadar paraya ihtiyacımız olduğunda yaşlı gazilerin yanına
gidip onlara sorardık ama artık başvuracak kimsemiz yoktu. Tamamen meteliksiz bir siyasi örgüt kurmak! Maddenin her şeye kadir olduğu, kimsenin "Ne kadar param var?" diye sormadan, ne kadar küçük olursa olsun bir şeye başlayamadığı bu yüzyılda bunu yapmak zor ve cesur bir şeydi. Tanrı, lejyonerin mücadelesinde ve zaferinde konunun hiçbir rol oynamadığını kanıtlamak istiyordu.

Cesur jestimizle her şeye hakim olan zihniyete sırtımızı döndük. Kendimizdeki bir dünyayı, gökyüzü kadar yüksek bir başka dünyayı yükseltmek için öldürüyoruz. Maddenin mutlak hakimiyeti yıkıldı ve onun yerine ruhun, ahlaki değerlerin hakimiyeti gelsin.

Maddenin dünyadaki varlığını, işlevini ve gerekliliğini inkar etmiyorduk ve asla inkar etmeyeceğiz; ama onun mutlak hakimiyet hakkını inkar ettik ve sonsuza kadar inkar edeceğiz. Yani altın buzağıyı merkeze alan, hayatın temel amacı olan zihniyete darbe indiriyorduk. Anladık ki, ruh ve madde arasındaki bu ters değer ilişkisi yolunu izlemiş olsaydık, tüm cesaretimizi, gücümüzü, inancımızı ve umudumuzu tüketmiş olurduk. Bu ilk başlangıçlar sırasında tek ahlaki noktayı bulduk.

gücümüzü ancak sarsılmaz inançta bulabiliriz; kendimizi yaşamın orijinal uyumuna, maddenin ruha tabi kılınmasına yerleştirerek, olumsuzlukları bastırabilir ve bizi yok etmek amacıyla birleşmiş şeytani güçlere karşı galip gelebiliriz.

SEBEP

Başlangıçlarımızın bir diğer özelliği de bu para eksikliğinin yanı sıra bir programın olmamasıydı.

Hiçbir programımız yoktu. Bu gerçek de şüphesiz büyük bir soru işareti yaratacaktır. Akıldan, birinin beyninden ya da birkaç kişiden yola çıkan, programı olmayan bir siyasi örgütlenmeyi kim duymuştur?

Bir araya gelenler aynı hissedenlerimiz değil, aynı hissedenlerimiz oldu. Aramızda aynı şekilde düşünenler değil, aynı ahlaki-duygusal yapıya sahip olanlar

manevi yapı.

Bu, başka bir Tanrıça'nın - Aklın - heykelinin yıkılacağının bir işaretiydi; İnsanın Tanrı'ya karşı yükselttiği şeyleri - bir kenara atmak ya da küçümsemek niyetinde değiliz - uygun yerine, Tanrı'nın ve yaşamın anlamının hizmetine koymalıyız. o zaman ne paramız ne de programımız olsaydı, onun yerine ruhumuzda Tanrı vardı ve O bize imanın yenilmez gücünü ilham etti.

TEDAVİYE KARŞI

Doğumumuz bir nefret ve alay fırtınasıyla karşılandı. İki Lig kampı - Cuzistler ve Yasal - bizimle ilişkileri kesti. Yaş'ın bütün talebeleri aramızdan ayrıldı ve Huzistlerin* şimdiye kadar Kanuni olanlara yönelik saldırıları bundan sonra bize yönelecek, kalplerimize ok gibi saplanacak.

Ok yaralarından zarar görmezdik ama insanlarda keşfedeceğimiz şeylerden korkardık. Kısacası şimdiye kadar yaptıklarımızın en ağır hakaretleriyle ödüllendirilecek, onurlandırılacak, darbe üstüne darbe yiyecektik. Sadece nefreti hissetmekle kalmayacak, karaktersizliği, ruh yozlaşmasını tüm çıplaklığıyla görecektik. Yakında kendi çıkarlarımız için "milli fikrin sömürücüleri" haline gelecektik. Bunu yapanlara inanmazdık.

bir yıl önce, sahte acılar için ödül talep ederek yumruklarıyla göğüslerini dövenler, şimdi az önce bahsettiğimiz suçlamayı yüzümüze vurma cesaretini gösterecekti. Yakında insanlar bizim... ...Yahudilere sattığımızı anlayacaklardı" ve hatta hakaret dolu yazılar yazılacak, bize inanan köylüler ve bize sırtını dönecek adamlar ortaya çıkacaktı. Haksızlık!

Daha önce düşmanların korkudan bize karşı kullanmaya cesaret edemediği hakaretler, artık dostlarımızdan korkusuzca, utanmadan geliyordu.

Eğer bu kadar acı çekmiş, bedenleri bu kadar eziyete katlanmış olan bizler, bu kadar alçaklığa, yani grup halinde kendimizi düşmana satmaya muktedir olsaydık, geriye yapacak hiçbir şey kalmazdı. Bizim yapmamız gereken bu halkın üzerine dinamit atıp havaya uçurmaktan başka bir şey değil. BT. Böyle çocukları bağrında taşıyıp yetiştiren bir milletin artık yaşama hakkı yoktur.

Ama eğer doğru değilse bu yalanları uydurup yayanlar, milletinin kendi geleceğine ve kaderine olan güvenini tüketen alçaklardır.
Bu gibi insanlar için ülkelerinden gelen hiçbir ceza yeterince büyük değildir.
Bu halk, yürüttüğü zorlu mücadelenin ortasında, onların kollarında büyüyen, en kutsal umutlarını emanet ettikleri bizlerin, onların çocuklarının onlara ihanet ettiğimizi duyarsa, zafere ve geleceğe ne kadar güvenebilir? ?

Bu günleri sadece onları yaşayanların anısına bırakıyorum. O zamanın tanıkları olan o zamanın yoldaşlarına şöyle dedim: "Bu pigmelerden korkmayın, çünkü böyle ruha sahip olan kazanamaz. Bir gün onları ayaklarınızın dibinde diz çökerken göreceksiniz. Onları affet çünkü onlar bunu işledikleri ihlalden duydukları pişmanlıktan değil, ihanetten yapacaklar. Ve şimdi, tüm saf olmayan hayaletleriyle cehennem, katı konumumuzda kayıtsız bir şekilde karşımızda dursa bile, onun üstesinden geleceğiz. "

O ana kadar insanın içindeki canavarı biliyordum. Şimdi adamdaki alçaklığı gördüm. Kendinizi ve Romanya halkının ve dünyadaki diğer halkların bugününün ve yarının çocuklarını bu korkunç vebadan: ihanetten koruyun.

Eğer hain olmak istiyorsak, tüm zeka, tüm öğrenme, tüm yetenekler, tüm eğitim bize yardımcı olmayacaktır.

Çocuklarınıza, ne bir arkadaşına ne de en büyük düşmanına ihanet etmemeyi öğretin.
Sadece kazanamayacaklar, aynı zamanda mağlup olmaktan öte, ezilecekler. Hain kişiye ve onun hain yollarına da ihanet etmemelidirler, çünkü onlar kazanırsa yalnızca insanlar değişir. İhanet değişmeden kalacaktır. Kazananın ihanetinin yerini mağlup olanın ihaneti alacak. Esas itibarıyla aynı ihanet dünyaya hükmedecek.

* Profesör Cuza'nın partisinin üyeleri (Tr.)

Dünyadaki ihanetin karanlığının yerini başka bir karanlık alamaz; yalnızca cesur, karakter ve şeref dolu ruhunun getirdiği ışıkla değiştirebiliriz.

Ve yine de, bu nefret ve ihanet selinin en başında, onlara umut veren bir sığınak olarak bize geldi: Hristache Solomon, o büyük onur ve vicdan sahibi adam, Mühendis Clime,
Mühendis Blanaru, Avukat Mille Lefter,

Andrei C. Ionescu, Alexandru Ventonic, Dumitru lfrim, Cosachescu, Ion Butnaru, Ilierodeacon Isihic Antohic, vb.

Birliğin tüm bu ünlü savaşçıları ve gazileri, şimdi bana, gemileri denizin ortasında batan ve iç huzurunu ve güvenini bulabilecekleri küçük adamıza yorgun ve endişeli bir şekilde inen bazı kazazede ruhlar izlenimini verdi. gelecek.

General Macridescu bize şunu söyledi: "Yaşlı olmama rağmen sizinle gelirim ve size yardım ederim, ancak tek bir şartla: şerefi olmayan bu insanlarla el sıkışmamanız, çünkü bunu yaparsanız bu beni iğrendirir. sonu gelmezse sana olan tüm umudumu kaybederim."

Profesör Ion Gavanescul bize ve yaptıklarımıza ilgi göstermeye başladı.

LEJYONER HAYATININ BAŞLANGIÇLARI

İlk küçük hayatımıza dört satır damgasını vurdu: 1. Tanrı'ya iman.

Hepimiz Tanrıya inanıyoruz. Hiçbirimiz ateist değildik. Ne kadar yalnız ve kuşatılmış olursak, kaygılarımız o kadar Tanrı'ya yöneliyor, kendi ölülerimiz ve ulusun ölüleriyle temas kuruyordu.

Bu bize her türlü darbeye karşı yenilmez bir güç ve parlak bir dinginlik kazandırdı.

2. Misyonumuza güvenin. Hiç kimseye olası zaferimiz için en ufak bir neden sunulamaz. O kadar azdık, o kadar gençtik, o kadar fakirdik ki, herkes o kadar nefret ediyordu ki, gerçeğe dayanmayan tüm argümanlar herhangi bir başarı şansına karşıydı. Ve yine de sadece sayesinde ilerledik. Amacımıza güven, misyonumuza ve ülkemizin kaderine sınırsız güven, 3. Karşılıklı sevgimiz.

Bazılarımız birbirimizi bir süredir tanıyorduk, yakın arkadaşlıklar kurmuştuk, ama diğerlerimiz hiç tanışmadığımız gençler, birinci sınıf veya üniversite ikinci sınıf öğrencileriydi. İlk günlerden itibaren hepimiz arasında sanki aynı ailenin parçasıymışız ve birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyormuşuz gibi bir sevgi ortamı oluştu.

Direnmek için içsel bir dengeye ihtiyaç olduğu açıktı. Dışarıdan gelen nefret dalgasıyla başa çıkabilmek için ortak sevgimizin aynı yoğunluğa ve güce sahip olması gerekiyordu. Bu yuvadaki hayatımız soğuk, amir ile asker arasındaki mesafenin olduğu, teatrallik, retorik açıklamalar ve sözde liderlik havalarının olduğu resmi bir hayat değildi. Yuvamız sıcaktı. Aramızdaki ilişkiler kesinlikle gündelikti. Birisi soğuk kışlaya değil, kendi evine, kendi ailesinin arasına girdi. Ve insan buraya sadece emir almak için gelmiyordu, burada bir sevgi ışığı, bir saatlik ruhsal sessizlik, cesaret verici bir söz, bir rahatlama, talihsizlik veya ihtiyaç durumunda yardım buluyordu.

Lejyonerden kışla disiplini anlamında çok fazla disiplin istenmedi - görgü, inanç, bağlılık ve çalışma gayreti açısından.

4. Müzik. Muhtemelen programlar, çelişkili tartışmalar, felsefi tartışmalar, konferanslar düzenleyerek akıl yoluna çıkmadığımız için, samimi duygularımızı ifade etmenin tek yolu şarkı söylemekti. Duygularımızın tatmin bulduğu şarkıları söyledik. "Orada, siyah bir kayanın tepesinde" Melodisinin günümüze kadar, nesilden nesile değişmeden kaldığı söylenen Büyük Stefan'ın şarkısı. Bu melodinin sesiyle Büyük Stefan'ın 500 yıl önce Suceava'daki kalesine muzaffer bir şekilde girdiği söylenir. Şarkı söylerken kendimizi Romanya'nın görkem ve görkem dolu zamanlarında canlı hissediyorduk; batıyoruz

Tarihte 500 yıl önce yaşamış ve orada Büyük Stefan ve askerleri ve okçularıyla temas halinde birkaç dakika yaşamış. Cesur Michael şarkısı "Like a Globe of Gold"; Avram Iancu'nun Şarkısı; "Boğaz Tekrar Çalsın", 1917 yılında Askeri Piyade Okulu'nun Marşı;

Google tarafından çevrildi Makine

Iustin Iliesu ve Istrate tarafından yazılan ve Lejyon'un marşı olarak ilan ettiğimiz "Rise Romenler". Şarkı söyleyebilmek için kişinin belirli bir ruh halinde, içsel bir uyum içinde olması gerekir. Birini soymaya kararlı olan ya da başka bir hata yapmak üzere olan kişi şarkı söyleyemez; ne de ruhu yoldaşına karşı kıskançlık ve nefretle yanıp tutuşan biri; ne de nefsi imandan yoksun olan.

Bu nedenle siz bugünün ve yarının Lejyonerleri, kendinizi Lejyoner ruhuna yönlendirme ihtiyacı hissettiğinizde, hareketimizin temelini oluşturan başlangıcımızın bu dört çizgisine dönmelisiniz. Müzik sizin için bir rehber olacaktır. Şarkı söyleyemeyecekseniz, ruhsal varlığınızın altını bir hastalığın kemirdiğini ya da hayatın masum ruhunuzu günahlarla doldurduğunu bilmelisiniz; ve eğer bu günahlardan kurtulamıyorsanız, yüz çevirmelisiniz, yerinizi şarkı söyleyebilenlere bırakmalısınız. Yaşamımızı yukarıda belirttiğimiz doğrultuda sürdürerek, ilk günlerden itibaren harekete geçtik. Emirleri alan ve veren liderler atadım.

Bazı muhteşem eylemlere katılarak başlamadık. Bir sorunla karşılaştığımızda onu çözmek için yola çıktık. İlk işimiz evimizdeki São Miguel Başmelek ikonunun bulunduğu odayı onarmak oldu.

Boyadık, yerleri sildik, Lejyoner kızları perde dikmeye başladı. Böylece lejyonerler İncillerden ya da diğer yazılardan derlediğim çeşitli özdeyişleri yazdılar. Duvarlarımızı güzelleştirdiler. İşte bunlardan bazıları: "Tanrı bizi muzaffer arabasıyla taşıyor."

"Kim kazanırsa kazansın...Ben onların Tanrısı olacağım."

"Kılıcın yoksa pelerinini sat ve bir tane al."

"İnanç için cesurca savaşın."

"Nefis zevklerden kaçının çünkü onlar nefsi öldürür." "Uyanık olmak."

"İçinizdeki kahramanı yok etmeyin."

"Şanslı kardeşler... talihsizlik."

"Nasıl öleceğini bilen asla köle olmaz."

"Anavatanımın dirilişini ve hain ordularının yok edilmesini sabırsızlıkla bekliyorum" vb.

Bir hafta içinde genel merkezimiz kuruldu.

İkinci eylemimiz farklı nitelikteydi: Dış saldırılara karşı tavrımızın nasıl olması gerektiğiyle ilgiliydi. Onlara yanıt vermemeye karar verdik; bu hepimiz için son derece zordu. Ahlaki varlığımız parçalanıyordu. Ancak bu kahramanca direniş anıydı. Başka bir eylem: Hiç kimse kimseyi lejyoner olmaya ikna etmeye çalışmamalı.

Her zamanki mango çekme ve uzuv avcılığı beni her zaman rahatsız etmiştir. Sistem lejyoner ruhuna aykırıydı ve bugüne kadar da öyle olmaya devam ediyor. Bakış açımızı basitçe ifade edeceğiz.

İçeri girmek isteyen herkes gelirdi. Ve eğer kabul edilirse girecek.

Ama kim geliyordu? Bizimkiyle aynı manevi öze sahip insanlar.

Birçok? Çok az. Bir yıl sonra Iasi'de ilk güne göre yalnızca iki veya üç kişi daha fazla vardı. Ancak ülkenin geri kalanında varlığımızı öğrendikçe katılan daha fazla insan vardı.

Bize yaklaşan herkesin iki belirgin çizgisi açıkça görülebiliyordu: 1. Büyük bir ruh ıslahı.

2. Kişisel ilgi eksikliği. Aramızda hiç kimse herhangi bir menfaatten yararlanamaz. Umut verici hiçbir olasılık açılmadı. Burada herkesin yalnızca ruhunu, zenginliğini, yaşamını, sevme ve güvenme yeteneğini vermesi gerekiyordu.

Yanlış bir birey olsa ya da bir çıkarla motive olsa da burada uygun ortamı bulamadığı için aramızda kalamazdı. Bir ay, bir yıl, iki ya da üç yıl boyunca geri çekilerek, firar ederek ya da ihanet ederek otomatik olarak ayrıldı.

PROGRAMIMIZ

Bu gençlik yuvası lejyoner yaşamının ilk başlangıcı, ilk temel taşıydı. Sağlam bir zemine oturtulması gerekiyordu. Bu yüzden "Romanya'yı fethetelim!" demedik.

Köyleri dolaşın ve bağırın: 'Yeni bir siyasi örgüt kuruldu, herkes gelsin ve kaydolsun!' Mevcut on siyasi platformun ötesinde yeni bir siyasi platform taslağı hazırlamamıştık.

ülke - hepsi yazarlarının ve destekçilerinin gözünde "mükemmel" - ve köylerde bir programı yaymak için lejyonerler göndermiyoruz, insanları toprağı kurtarmak için ona katılmaya çağırmıyoruz.

Bu bakımdan da yine Khuzistler de dahil olmak üzere diğer tüm siyasi örgütlerden temel olarak ayrılıyoruz. Hepsi ülkenin iyi programların olmayışı nedeniyle ölmekte olduğuna inanıyordu; sonuç olarak kusursuz bir şekilde entegre edilmiş bir program oluşturdular ve bu programla destekçi toplamaya başladılar. Bu yüzden herkes "Programınız nedir?" diye soruyor.
Bu ülke program eksikliğinden değil, erkek eksikliğinden ölüyor; en azından bizim düşüncemiz bu. Başka bir deyişle, sahip olmamız gereken programlar değil, erkekler, yeni adamlar, bugünkü halk için politikacılardan oluşan ve Yahudi etkisinden etkilenen, en parlak siyasi programlardan taviz verecek.

Tarihte daha önceden tanıdığımız, bugün Romanya siyasetinde yaşayan böyle bir adam. Onun yönetimi altında uluslar öldü ve devletler çöktü.
Yahudilerin ve siyasi sistemin bize verdiği en büyük zarar, bizi maruz bıraktıkları en büyük ulusal tehlike, ne Romanya topraklarının ve topraklarının gasp edilmesi, ne de Romanya orta sınıfının trajik bir şekilde yok edilmesidir. Yahudilerin okullarımız, mesleklerimiz vb. üzerindeki etkisi ve politik yaşamımız üzerindeki etkileri bile değil - gerçi bunların her biri kendi başına halkımız için ölümcül bir tehlike oluşturuyor. En büyük ulusal tehlike, Daco-Romanesk ırksal yapımızı deforme etmeleri, biçimsizleştirmeleri, bu tür bir adamın ortaya çıkmasına neden olmaları, bu insani reddi, bu ahlaki kusuru yaratmalarıdır. insanlar. daha fazla Koş; Bu tür bir adam bu ülkeyi yönetmeye devam ederse, bu yozlaşmış yaratığın "hile"sinin göz kamaştırmayı başardığı tüm parlak programlara rağmen, Rumen halkı sonsuza dek gözlerini kapatacak ve Romanya çökecek. mutsuz kalabalıkların gözleri.

Yahudi istilasının üzerimize getirdiği belalar arasında bu en korkunç olanı!

Barbar istilalarından bugüne kadar biz Rumenlerin temasa geçtiği ve savaştığı tüm halklar, bize fiziksel, ekonomik veya politik düzeyde saldırdılar; ahlaki ve manevi mirasımıza, daha önce veya daha sonra bize ait olan vicdanımıza dokunmadan bıraktılar. zaferimiz, yabancı boyunduruğun kırılması; hatta büyük gruplar halinde bize saldırdıklarında ve tüm zenginliğimizi aldıklarında, hatta bizi siyasi olarak yönettiklerinde bile.

Şimdi, tarihimizde ilk kez Romenler, bize kılıçla değil, Yahudi ırkına özgü silahlarla saldıran bir halkla karşı karşıyalar; bu silahlarla önce halkın ahlaki içgüdüsünü vurup felç ediyorlar, sonra sistematik bir şekilde yayıyorlar. her türlü ahlaki hastalık, her türlü tepki ihtimalini yok etmek. Bu yüzden halkımız kendini silahsız ve mağlup hissediyor.

Bu durumu görmenin bir sonucu olarak Lejyon'un üzerinde durduğu temel taşı siyasi program değil insandır; siyasi programların değil, insanın reformu.
Başka bir deyişle, "Başmelek Mikail Lejyonu" bir siyasi partiden çok bir okul ve ordu olacak. Bu kritik zamanlarda, Romen ulusunun birçok kişinin yanlışlıkla inandığı gibi büyük bir politikacıya değil, kötü güçleri yenebilecek ve kötü niyetli çeteyi ezebilecek büyük bir eğitimciye ve lidere ihtiyacı var. Ancak bunu yapabilmek için önce kendi içindeki ve adamlarının içindeki kötülüğü yok etmesi gerekecek. Bu lejyoner okulundan kahramanca niteliklere sahip yeni bir adamın ortaya çıkması gerekecek; bir dev

Anavatanımızın tüm düşmanlarıyla savaşmak ve onları fethetmek için tarihimiz; onların savaşları ve zaferleri maddi dünyanın ötesine, görünmez düşmanların, kötülüğün güçlerinin diyarına uzanmalıdır. Zihnimizin hayal edebileceği her şeyin ruhsal açıdan en güzeli; ırkımızın üretebileceğinden daha gururlu, daha büyük, daha adil, daha güçlü, daha akıllı, daha saf, daha çalışkan ve daha kahramanca olan her şey, lejyoner okulunun bize vermesi gereken şey budur! Tanrı tarafından halkımızın kanına aşılanan insan büyüklüğünün tüm olasılıklarının maksimum düzeyde geliştirildiği bir adam.

Lejyoner eğitiminin sonucu olan bu kahraman aynı zamanda programların nasıl hazırlanacağını da bilecek; Yahudi sorununu nasıl çözeceğinizi de bileceksiniz; aynı zamanda devletin nasıl organize edileceğini de iyi bilecek; ayrıca diğer Romenleri nasıl ikna edeceğinizi de bileceksiniz; ve eğer değilse kazanmak için nasıl eğileceğini bilecektir çünkü o bu yüzden bir kahramandır. Bu kahraman, bu cesaret, çalışma ve adalet lejyoneri, Tanrı'nın ruhuna aşıladığı güçlerle ülkemizi kendi zaferine giden yolda yönlendirecektir.

Yeni bir siyasi parti, hatta kuzist bile olsa, bize en iyi ihtimalle yeni bir hükümet ve yeni bir yönetim verebilir; Ancak bir lejyoner okulu bu ülkeye iyi bir Rumen tipi verebilir. Daha önce hiç sahip olmadığımız büyük bir şey üretebilir, tüm tarihimizi ikiye bölebilir, bu halkın hakkı olan farklı bir Romanya tarihinin başlangıcının temellerini atabilir.

Çünkü halkımız, çektiği acılar ve sayısız ıstıraplar sayesinde, saflıkları ve ruhlarının cesareti sayesinde, belki de dünyadaki tüm tarihleri boyunca başka ulusları işgal etme ve onlara boyun eğdirme günahını işlemeyen tek halktı.

Kahraman insanın doğup büyüyebileceği bir atmosfer, ahlaki bir ortam yaratmalıyız. Bu ortam mümkün olan en yüksek manevi tahkimatlarla dünyanın geri kalanından izole edilmelidir. korkaklığın, yozlaşmanın, ahlaksızlığın tüm tehlikeli rüzgarlarından, ulusları gömen, bireyleri öldüren tüm tutkulardan korunmalıdır. Lejyoner böyle bir ortamda, yani yuvada *, çalışma alanında, lejyoner organizasyonunda ve ailede geliştiğinde, dünyaya gönderilecek: yaşamak, doğru olmayı öğrenmek; savaşmak, cesur ve güçlü olmayı öğrenmek; çalışmak, sadık olmak ve çalışan herkesi sevmek; Anavatanlarının hizmetinde acı çekmek, güçlenmek, fedakarlık yapmak, bencil çıkarlarının üstesinden gelmeye alışmak.

Nereye giderse gitsin aynı nitelikte yeni bir ortam yaratacaktır. O bir örnek olacak; başkalarını lejyonerlere dönüştürecek. Ve daha iyi günler arayan insanlar da onu takip edecek.
Yeni gelenlerin lejyoner yaşamıyla aynı normları yaşaması ve bunlara saygı duyması gerekecek. Hep birlikte, aynı orduda savaşacak ve kazanacak bir güç oluşturacaklar. "Başmelek Mikail Lejyonu" böyle olmalı.

ROMANYA KAMU HAYATININ YÖNLERİ

Daha sonra, "Başmelek Mikail Lejyonu"nun ortasında ve karşısında oluşturulduğu kamusal yaşamımızın genel yönünü sunacağım. Averescu hükümeti yaklaşık bir ay önce düşmüştü. 7 Temmuz 1927'de Liberaller iktidara geldi.
Yeni seçimler yapıldı ve her zamanki gibi hükümet çoğunluğu elinde tuttu. Ancak hükümet, her ne şekilde olursa olsun, Ulusal Köylü Partisi'ne yönelik geniş halk desteği akımının üstesinden gelmek zorundaydı. Rumen halkının yoksul kitleleri partiden partiye, sözden söze koştular, asırlık güvenleriyle en samimi umutlarını her iki tarafa da bağladılar, ancak sonunda aldatıldılar ve hayal kırıklığına uğradılar, tüm umutlar yok oldu. Ve bu durum böyle devam edecek, ta ki bir gün kâr ve yağma amacıyla hırsız çetelerinin eline düştüklerini anlayana kadar. Liberal, Averescan ve Ulusal Köylü olmak üzere üç büyük parti ve birkaç küçük parti vardı. Temelde aralarında biçim ve kişisel çıkar farklılıkları dışında hiçbir ayrım yoktu; farklı biçimlerde aynı şey. Farklı görüşlerin gerekçesi bile yoktu.

Onların tek gerçek motivasyonu kişisel çıkar diniydi; her türlü arzu ve ülkenin yüksek çıkarları dışarıda bırakıldı. Siyasi mücadelelerin görüntüsü bu yüzden iğrençti. Para, kişisel durumlar, zenginlik ve zevkler, yağma arayışı, bu mücadelelere amansız bir düşmanlık boyutu kazandırdı. Siyasi partiler birbirlerinden nefret eden ve yağma için birbirleriyle savaşan gerçek organize çetelere benziyorlardı.

Yalnızca Anavatan için veya kişisel çıkarların, bencilliğin veya şehvetin üstesinden gelen bir ideal için verilen mücadele, tutkuların körü körüne serbest bırakılması olmadan sakin, nezih, asildir.
İçine coşku katılabilir ama aşağılık ve kör bir tutku katılamaz.
Bu mücadelelerdeki nefret ve alçaklık, bunların yüksek, kutsal veya ilkeli idealler alanında değil, en utanç verici kişisel çıkarların acınası derinliklerinde yürütüldüğünün yeterli kanıtıdır.

Politikacının dünyası, lüks ve skandal partilerde, en iğrenç ahlaksızlıklarda, morali giderek bozulan bir ülkenin sırtına binerek ortaya çıkıyor. İhtiyaçlarınıza kim dikkat etmeli?

Bu politikacılar, aileleri ve temsilcileriyle birlikte, siyasi yandaşlarını kutlamak ve eğlendirmek, oy ve insan vicdanı satın almak için paraya ihtiyaç duyuyorlar. Birer birer sürüler halinde ülkeyi yağmalamak için iniyorlar. Sonuçta kuralınızın anlamı budur. Devletin bütçelerini, belediye binalarını, belediye binalarını boşaltıyorlar. Yorgun işçinin teri ve kanıyla zahmetsizce milyonlarca maaş toplayacakları her şirketin yönetim kurullarına kene gibi yapışıyorlar. Ülkelerine ihanet etmenin bedeli olarak milyonlarca dolarlık ücret aldıkları Yahudi bankacıların yönetim kurullarına dahil ediliyorlar.

Vatandaşlarını şaşırtan skandal işler çıkarıyorlar. Yolsuzluk kamusal hayatta en mütevazı hizmetçiden bakanlara kadar bir veba gibi yayılıyor. Kendilerini herkese satıyorlar; parası olan herkes bu canavarlara ve onlar aracılığıyla tüm ülkeye rüşvet verebilir. Bu nedenle, sıkışan ülke artık onlara para veremeyince, topraklarımızın zenginliklerini birer birer yabancı bankerlerden oluşan konsorsiyumlara teslim ederek ulusal bağımsızlığımızı teslim ediyorlar. Romanya'nın dört bir yanına dağılmış, ne çalışan ne de hiçbir şey üreten, ancak ülkenin can damarını emen çok sayıda iş adamı var.

Bunlar politikacıların istismarlarıdır. Sefalet, moral bozukluğu ve umutsuzluk alt tabakalara yayıldı. Onbinlerce çocuk hastalık ve açlıktan ölüyor, bu da yabancılaşmış politikacılar tarafından desteklenen ve tüm devlet aygıtı tarafından savunulan örgütlü Yahudi halkına karşı halkın direniş gücünü zayıflatıyor. Birkaç dürüst politikacı, belki birkaç nokta, hatta belki parti liderleri bile başka bir şey yapamazlar. Yahudi basınının, Yahudi veya yabancı bankacıların ve kendi siyasi meslektaşlarının elindeki zavallı kuklalar gibidirler.

Bu karışıklık, bu moral bozukluğu, bu enfeksiyon, bu ülkede yerimize geçmek ve böylece zenginliklerimizi tamamen çalmak için, bizim yok olmamızla ilgilenen tüm Yahudi falanksı tarafından adım adım destekleniyor. Bizim Romen basınımızın rolünü gasp eden kendi basınları aracılığıyla, yüzlerce kirli gazeteyle, ahlaksız ve ateist edebiyatla, ahlaksızlığı yayan sinema ve tiyatrolarla, bankalar aracılığıyla Yahudiler ülkemizin efendisi haline geldiler.

Onlara kim karşı çıkabilir? Bugün, felaketin ve ortaya çıkışının teşvikçileri olduklarında. Bu ulusal ölümümüzün işaretidir, bunlara kim karşı çıkacak?

Ulusal hareket yerde secde ediyor. Bu son seçimlerde Birlik 70.000 oy daha az aldı, toplamda 50.000'den az, yani ülke çapında yüzde ikiden az.
Dün milletvekili olan 10 milletvekilinden bugün hiçbiri yok. Lejyonerin bu canavarla nasıl yüzleşeceğini ve ölüm kalım savaşında onunla nasıl yüzleşeceğini öğreneceği bir gün gelmeli. Yalnız o.

Google Çeviri Makinesi

Her şeye gücü yeten bu gücün katıksız gücüyle karşılaştırıldığında sayımızın az olması çoğu zaman kendimize şu tür soruları sormamıza neden oluyor: Yasadışı ilan edilirsek ne yapacağız? Eğer bu hidralar planladığımızı gerçekleştirirse önümüze her türlü engeli koyacak ve ezmeye çalışacaklar.
biz.

Gözleri bize sabitlenmiş. Bizi kışkırtabilirler. Ungheni'de sessizce ve huzur içinde çalışmaya başladığımızda bunu bize yaptılar; böylece bizi uçurumun kenarına götürdüler, tüm planlarımızın hayırlı olmasını dilerim. Bizi kışkırtırlarsa ne yapacağız? Kemiklerimiz hapishanelerde çürümesin, planlarımız başarısız olmasın diye yeniden tabancalarımızı çekip ateş edelim mi? Bu tür umutlarla karşı karşıya kaldığımızda, dağlara çekilme fikri aklımızda filizlendi - orada, Rumen'in tüm düşman ordularına karşı savaşmayı kabul ettiği yer. Dağ uzun zamandır, ömrümüz boyunca bize yakındı. Bizi tanıyor. Issız ve korkunç hapishanelerde bedenlerimizin kurumasına ve kanımızın damarlarımızda kurumasına izin vermektense, inancımız uğruna dağlardaki son adamlarımızı öldürerek hayatlarımıza son vermek daha iyidir. Böylece kendimizi yeniden zincirlenmiş bulmanın aşağılamasını reddediyoruz. Oradan tüm Yahudi eşekarısı yuvalarına baskın düzenleyerek saldıracağız.

* Lejyoner örgütünün temel birimi. (Tr.)

Orada, ağaç ve dağ yaşamını daha fazla yıkıma karşı koruyacağız. Aşağıda ölüm ve merhameti yayacağız.

Yakalanıp öldürülmek üzere gönderileceğiz. Hadi kaçalım, saklanalım; karşılık vereceğiz; ve sonunda mutlaka yıkılacağız. Orada. Romen taburları ve alayları tarafından aranan birkaç kişi olacağız. O zaman ölümü alacağız. Hepimizin kanı akacak.

Bu an, Romanya halkına yönelik en büyük ve son konuşmamız olacak.

Mota, Garneata, Corneliu Georgescu ve Radu Mironovici'yi aradım ve bu düşüncelerimi onlarla paylaştım. Önümüzdeki iyi ve kötü günleri düşünmemiz gerekiyordu. Çözümlerimiz olması ve her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Hiçbir şey bizi şaşırtmamalı. Kimseyi kışkırtmadan, her türlü provokasyondan kaçınarak, hiçbir provokasyona cevap vermeden, ülkenin kanunlarının yolundan gideceğiz. Ama artık acı çekemez hale geldiğimizde ya da önümüze aşılmaz engeller konulduğunda yolumuz dağlara doğru olmalıdır.

Kitlesel bir isyana girişmek tavsiye edilmez, çünkü bugün toplarla yok edilecekler ve bu da sadece talihsizlik ve üzüntülerin yayılmasıyla sonuçlanacak.
Tam tersine tek başımıza, sınırlı sayıda ve yalnızca kendi sorumluluğumuzda çalışmalıyız.

Herkes kabul etti.
“Bizim kanımız, yirmi gencin kanı bu milletin günahlarına kefaret olamaz” dediler. Bu fedakarlığımızın Rumenler tarafından anlaşılmaması, ruhlarının ve vicdanlarının titrememesi, bu fedakarlığın bir başlangıç noktası, bir diriliş noktası teşkil etmemesi mümkün değildir.
"
Romenler.

Bu şekilde ölmemiz, eninde sonunda bu insanlara, hayatımız boyunca gösterdiğimiz tüm hüsrana uğrayan çabalardan daha fazla fayda sağlayabilir. Bizi öldürecek siyasetçiler bile cezasız kalmayacak.

Aramızda intikamımızı alacak başkaları da var. Hayatta kazanamasak da, ölerek kazanacağız. Bundan sonra ölme düşüncesi ve kararlılığıyla yaşıyoruz. Ne olursa olsun zafer için doğru çözüme sahiptik. bize huzur ve güç verdi. herhangi bir düşman ve bizi yok etmeye yönelik her türlü girişim karşısında bizi gülümsetecektir.

LEJYONLARIN GELİŞİM AŞAMALARI

PAMANTUL STRAMOSESC ("ATALARIN ÜLKESİ")

24 Haziran 1927'de doğduk. Birkaç gün sonra karargâhımızı işgal ettik. Artık etki alanımızı genişletmek, yaşamımızın normlarını formüle etmek ve onun aracılığıyla hareketi yönlendirmek için kendi yayınımıza sahip olmamız gerektiğini hissettik. Bunu nasıl adlandırmalıyız? "Yeni Nesil" önerildi; Bunu beğenmedim. Bir tanım gibi geldi; bizi işe yaramayacak başka bir nesilden ayırdı. "Kadim Ülke" olsun adı. Bu unvan bizi atalarımızın üzerinde yattığı vatan topraklarına bağlıyor; savunulması gereken toprak. bizi tanımlanmamış alemlerin derinliklerine sürüklüyor; bu bir isimden daha fazlası olacak; sürekli bir savaş çağrısı, cesaret çağrısı, ırkımızın savaşçı niteliklerinin uyanışı olacak.

Ayrıca, birkaç sayfa önce bahsedilen niteliklere ek olarak bu başlık, lejyonerin ruhunun başka bir yapısal özelliğinin altını çiziyor: cesaret, onsuz insan eksik kalır.
Çünkü eğer bir kişi adil, dürüst, sadık, sadık, çalışkan vb. ise ama vicdansız, dürüst olmayan ve haksız düşmanlarla savaşmasını sağlayacak kahramanca niteliklerden yoksunsa, onların ellerinde ölür. Artık hareketimizin ekseni zaten sabitlenmiş haldeydik; bir ucu Vatanımızın topraklarına, diğer ucu göklere kök salmıştır: "Ataların Ülkesi" ve Başmelek Mikail. Ancak bir rol, sahip olmadığımız bir paraya mal olur. Ne yapacağız? Peder Mota'ya yazıp, onu Orastie'deki Libertatea'nın ("Özgürlük") eski matbaasında bizim için veresiye basmasını talep etmeye karar verdik. Kabul etti; gazetemizi basardı ve biz de ona abonelik ve satış olarak ödeme yapardık. "A Terra Ancestral" n° 1, 1 Ağustos 1927'de iki ayda bir dergi formatında, kapağının ortasında São Miguel Başmelek simgesiyle yayınlandı. İkonun solunda Aziz Petrus'un ikonundan aşağıdaki sözler yer alıyordu.

Alba-Iulia'daki Taç Giyme Kilisesi'nde Başmelek Mikail: "Rab'bin en saf Evine giren kirli kalplere, kılıcımı merhametsizce doğrultuyorum."

Sağda ise Cosbuc'un "Decebal Halkına" adlı şiirinden bir kıta:
"Tanrıların torunları olmamıza rağmen, yine de ölüm borcumuz var. Birinin genç ölmesi ya da yaşlı bir adam olarak ölmesi aynı şeydir, ama bir aslan olarak ölmek ya da zincirlenmiş bir köpek olarak ölmek aynı şey değildir!" Aşağıda, Yahudi istilasının boyutunu koyu noktalarla gösteren Romanya haritası bulunmaktadır.

İLK BASKI İÇERİĞİ

"Kadim Topraklar" başlıklı ana makale, Birlik içindeki çatışma sonrasında ulusal hareketin durumunu ele alıyor ve konumumuzu açıklamaya çalışıyor.
Dua ile biter. "Düşmanınla yüzleş!" Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, llie Garneata, Corneliu Georgeseu ve Radu Mironovici tarafından imzalanmıştır. İkinci yazı tarafımdan imzalıdır, "Vaktin geldi, gel"; ilk makalede ele alınan aynı düşünce çizgisinin devamı. Üçüncüsü, birçok öğrenci hareketi savaşına katılan, bize bağlanan ancak lejyoner olmayan yetenekli genç savaşçı Ion Sava tarafından imzalandı. Başlığı: "Seçim Sonuçları."

Bunu, birkaç gün önce ölen Kral Ferdinand'ın ölümü üzerine kısa bir methiyeler takip ediyor. Fotoğrafının üstünde siyah çerçeveli "Kralımız" başlığı vardı
o öldü.
Bunu Mota'nın burada kısmen aktardığım makalesi takip etti:

SİMGEYE GÖRE

“İkondan ve sunaktan başlıyoruz, sonra insan dalgalarına kapılıp bir süre dolaşıyoruz.

* 15 Ekim 1922'de Kral Ferdinand ve Kraliçe Maria'nın taç giydiği Alba-Iulia'daki kilisenin popüler adı. (Tr.)

ve dürtülerimizin saflığına rağmen hiçbir kıyıya ulaşamıyoruz. Şimdi, ağır, dağınık, parçalanmış kalplerle, tek sıcaklığımız ve tesellimiz, gücümüz ve tesellimiz için, güç veren, İsa Mesih'in ayaklarının dibinde, cennetin kör edici parlaklığının eşiğinde, cennetin kör edici parlaklığının eşiğinde, barınakta toplandık. Simge. Hayatımızda bir gün bile siyasete girmedik. Bizim bir dinimiz var, bir inancın kölesiyiz. Bizler onun ateşinde kendimizi tükettik ve tamamen ona tabi olarak gücümüzün yettiği yere kadar ona hizmet ettik. Kendimiz için yenilgi ve silahsızlanma yoktur, çünkü aracı olmak istediğimiz güç sonsuza kadar yenilmezdir.

"Eski Lig'in çöküşünün nedenlerini şimdilik ayrıntılı olarak tartışamıyoruz. Geriye sadece yeni yaratımın bu anlarında, doğmakta olan yeni sistemin karakterlerini açıkça ve kararlı bir şekilde belirtmek istediğimizi söylemek kalıyor: "Luz de luz......

Makale daha sonra yeni organizasyon hakkında bazı ipuçları vererek zafere olan inancın ifade edilmesiyle devam ediyor.

Corneliu Georgescu'nun bir makalesinden alıntı:

İNANÇ MEŞALESİ YAKIN

"Eski tarih kayıtları bize, geçmişte tanrıların, günahları için antik Hellas'a ağır bir ceza gönderdiklerini anlatır. Asya'nın çorak topraklarından, Yunanlılardan kat kat daha güçlü olan büyük ordular, ülkenin düzlüklerine bir fırtına gibi indi. , tarlalarını yerle bir ediyor, şehirlerini yıkıyor, tapınaklarını yerle bir ediyor ve yiğit olmasına rağmen sayıları başarılı bir muhalefete karşı çıkamayacak kadar küçük olan ordularını parçalıyor.

Muzaffer Medler, daha fazla direnişle karşılaşmadan, Apollon'un en ünlü tapınağının bulunduğu Delphi'den Yunanistan'ın kalbine girdiler. Tapınak rahipleri, düşmanın yakında kutsal tapınağa saygısızlık edebileceği korkusuyla titriyordu.
Sadece başrahip korkmuyordu. İlahi güce duyduğu güvenle dolu olarak rahip arkadaşlarına döndü ve şöyle dedi: ' Korkmayın, Allah'ın ordulara ihtiyacı yoktur. Bizi kendisi savunacak! '

"Ve başrahip ve diğerleri dua etmeye başladılar ve duaları mucizeler yarattı.
Perslerin kendine güvenen orduları tapınağa birkaç adım yaklaştığında, Parnassus Dağı sarsıldı ve sağır edici bir gök gürültüsü ile yamaçlardan aşağı taşları yuvarlayarak düşmanı ezdi. Sanki hiç yoktan inen şimşekler onun mahvolmasını tamamladı, böylece bir dakika önceki büyük ordudan bu ilahi mucizeyi anlatacak çok az kişi kalmıştı...

"Savaşçılar! Ruhlarınızda zafer ve zaferin olacağına dair inanç meşalesini yeniden yakın bizim."

Ardından Radu Mironovici'nin köydeki kardeşlerinden birine yazdığı mektup geliyor.
Umutsuz olduğunu bildiği için ona "Elbette üzülebiliriz, üzülebiliriz ama sahip olmadığımız bir hak var: cesaretimizi kaybedip silahı bırakmak" diyor.

Daha sonra Cemiyet'teki dağınıklığı ve Lejyon'un kuruluşunu şöyle anlatır: "Hepimizin alın teriyle inşa ettiğimiz, sığınağımız olan evimiz yandı...

"Eski evin acı verici bir hatırlatıcısı olarak sadece dumandan kararmış birkaç duvar kaldı.

"Şimdi ne yapmamızı istiyorsun? Allah'a isyan mı? 'Rab verir, Rab alır, Rabbin adı mübarek olsun' olamaz.

"Kollarımızı kavuşturup sefalet, soğuk, yağmur ve rüzgarda ölecek miyiz? HAYIR! Ama Tanrı'ya olan inancımızla işe koyulacağız ve yavaş yavaş kendimize iki kat daha güzel yeni bir ev inşa etmeliyiz. İşte ilk temel taşını attığımız 'Lejyon'.

Garneata'nın makalesi sırada:

KARDEŞLER ARASINDAKİ ANLAŞMAZLIK - DÜŞMANIN SEVİNCİSİ

“Pişmanlık dolu bir kalple, gecikmiş sorunlarımız karşısında bizi saran rahatsız edici düşünce selini başkalarıyla paylaşmak için kalemimi alıyorum...

"Kardeşler arasındaki husumet ve liderler arasındaki anlaşmazlıklar o kadar açık hale geldi ki, bunları artık gizleyemeyiz. Bunun sonuçları muhtemelen pek çok kişinin cesaretini kıracak ve Birliğe güvenenlerin dehşeti kesinlikle bir geri adım, yenilgiye doğru bir adımdır. .

"Bu çok açık, çünkü tarihin hiçbir noktasında ayrılıkların talihsizlikten, felaketten başka bir şeye yol açtığı gösterilmedi...

“Yedi yıl önce seçtiğimiz yolda, aynı kararlılıkla yürümeyi bileceğiz.
Hapishane zamanlarının zorluğuna ve sefaletine alışmış olan kemiklerimiz, savaş siperlerinde düşmana karşı pozisyonda kendilerini iyi hissedecekler.

"Bugün egemenlik saatlerinin geldiğine inanmanın sevincini yaşayan Yahudiler, bilsinler ki, bu ülkede, gece veya gündüz herhangi bir saatte, yüzü ona dönük nöbet tutan bir birlik vardır. düşman."

Bu ilk sayıyı, LANC'ın Moldova'daki eski başkan yardımcısı mühendis Gheorghe Clime'ın yazdığı "Düşler, Umutlar, Gerçekler" makalesiyle birlikte birkaç bilgi tamamlıyor; bu makaleden son kısmı alıyorum: "Buna ulaşmak için neye ihtiyacımız var?" nihai hedef?

“Kendini adamış yardımcılarla çevrili, yetenekli bir liderin önderlik ettiği bir savaşçı ordusu. Bu konuda, benden çok daha yaşlı olmasına rağmen, genç Corneliu Z'nin eylem grubunu takip ediyorum.
Codreanu, İyon 1. Mota ...
"Açıkçası, bugün morali bozuk alanlara dağılmış olan herkesin katkısına ihtiyaç var." Sonuç olarak, Romanya'nın bir köşesinde biri yetkili olsun ya da olmasın abonelerin listesini açarsa, benim de canımı verebileceğim adımı girsin. "

LEJYONER ETİĞİNİN TEMEL İLKELERİ

"Kadim Topraklar"ın ikinci sayısı 15 Ağustos'ta yayımlandı. "Başmelek Mikail Lejyonu" başlıklı ana makalede, saygı duymayı planladığımız ve kesinlikle onayladığımız ve bunlara değer veren herkesin etrafında toplanması gereken lejyoner yaşamının ilk etik normlarını kısaca formüle etmeye çalışıyorum.

Aramıza gelip büyüyen herkes onlara saygı duyarak büyümek zorunda kalacak.
Bu kanun maddesinden fikirleri o zaman yazdığım sıraya göre seçiyorum. İlk fikir: "Ahlaki saflık".

İkincisi: "Savaşa ilgisizlik".
Üçüncüsü: "Coşku".

Dördüncüsü: "İnanç, çalışma, düzen, hiyerarşi, disiplin."
Beşincisi: "Lejyon ulusumuzun enerjisini ve manevi gücünü harekete geçirecek, onsuz asla zafer olamaz."

Altıncısı: "Adalet, (Lejyon adaletin okulu ve onu tahta çıkaracak enerji olacaktır)."
Yedinci: "Sözler değil eylemler - Yapıyorsun! Konuşma!"
Sekizincisi: "Bu okulun sonunda yeni bir Romanya doğacak ve bu Rumen halkının uzun zamandır beklenen dirilişi, tüm çabalarımızın, çektiğimiz acıların ve yaptığımız fedakarlıkların hedefi olacak." Bunlardan bazılarını detaylandırmak istiyorum.

SAVAŞTA İLGİSİZLİK

Kişisel çıkarları yenmek bir başka temel Lejyoner erdemidir. Bu, eyleme geçmek ve savaşmak için tek motivasyonu, tüm yozlaşmış yan ürünleriyle (zenginleşme açgözlülüğü, lüks, sefahat ve kibir) sadece kendi kişisel çıkarı olan politikacının konumuyla tam bir zıtlık içindedir.
Bu nedenle, sevgili yoldaşlar, bundan sonra, bir lejyonerin hayatı var olduğu sürece şunu bilmelisiniz ki, ister bir savaşçının ruhunda, ister kendi ruhunuzda, bu kişisel çıkarın hırıltısına ulaştığınızı hissettiğiniz her yerde, Lejyon orada durmayı bıraktı. var olmak. Orada lejyoner sona erer ve politikacı dişlerini göstermeye başlar.

Yeni gelen birinin gözlerinin içine bakın ve eğer gözlerinde küçük bir kişisel çıkar parıltısı fark ederseniz (ister maddi, ister hırs, tutku, gurur olsun), bilin ki o bir lejyoner olamaz.

Lejyoner hareketini "rastgele" anlasa bile, birinin lejyoner olması için yeşil gömlek giymesi veya lejyoner selamını benimsemesi de yeterli olmayacaktır; ancak yalnızca lejyoner yaşamının normlarına uygun yaşaması durumunda. Çünkü Lejyon yalnızca mantıksal bir sistem, bir argümanlar zinciri değildir; bu "yaşayan bir inançtır". tıpkı bir kişinin İncil'i "bilmesi" ve "anlaması" durumunda Hıristiyan olmaması, ancak yalnızca burada benimsenen yaşam normlarına uyması, "İncil'i yaşaması" durumunda Hıristiyan olması gibi.

DİSİPLİN VE SEVGİ

İnsanlığın tüm toplumsal tarihi, biri diğerinin aleyhine yer edinme mücadelesi olan iki büyük ilkeye dayanan mücadelelerle doludur: Otorite ilkesi ve özgürlük ilkesi. Otorite, özgürlüğün zararına genişlemeye çalışıyordu ve özgürlük, otoritenin gücünü mümkün olduğu kadar sınırlamaya çalışıyordu. Bu ikisinin yüz yüze olması çatışmayı ifade etmekten başka bir şey yapamaz. Bir hareketi bu iki prensipten birine veya diğerine göre yönlendirmek, tarihsel toplumsal huzursuzluk ve savaş çizgisini sürdürmek demektir. Bir yanda zulüm, zulüm ve adaletsizlik çizgisinin, diğer yanda kanlı isyan ve sürekli çatışma çizgisinin devam etmesi demektir.

Bu nedenle tüm Lejyonerlerin ve özellikle de gençlerin dikkatini bir yanlış anlaşılma nedeniyle hareketin çizgisinden sapmamaları konusunda çekmek istiyorum. Çoğu durumda, bir lejyonerin bir göreve atanır atanmaz, tüm varlığıyla "otoriteye" doğru sertleştiğini, kendisini şimdiye kadar yoldaşlarına bağlayan her şeyden koptuğunu ve kendini başkalarını "etkilemeye" mecbur hissettiğini fark ettim. yetkinizi kullanın.

Lejyoner hareketi yalnızca otorite ilkesine ya da özgürlük ilkesine dayanmaz. Temelleri sevgi ilkesine dayanmaktadır. hem otoritenin hem de özgürlüğün kökleri ondadır.

Sevgi iki ilke arasındaki barıştır: otorite ve özgürlük. Sevgi ortadadır, aralarında ve üstündedir, onları en iyiye sarıp, aralarındaki çatışmaları ortadan kaldırır.

Aşk; zulmü, zulmü, adaletsizliği, kanlı isyanı, toplumsal savaşı getiremez. Bu asla çatışma anlamına gelmez. Aynı zamanda, sürekli ve sistematik olarak hemcinslerindeki sevgi duygusuna hitap eden ve arkasında rahatsız edilmeden nefret etmeye ve baskı yapmaya devam eden zorbalar ve Yahudiler tarafından uygulanan ikiyüzlü bir sevgi ilkesi kavramı da vardır.

Uygulamalı sevgi toplumda ve dünyada gönül rahatlığı demektir. Barış artık kendisini iki ilke arasındaki mekanik ve soğuk dengenin zayıf bir ifadesi olarak sunmuyor: autboidia ve sonsuz savaşa, yani uyumun imkansızlığına mahkum edilen özgürlük.

Bize adaleti değil, iyiliği ve sevgiyi verecek. Çünkü adaletin tam olarak gerçekleşmesi çok zordur.
Bunu mükemmel bir şekilde gerçekleştirmenin bir aracı bulunsa bile, onu tanıyamayan ve takdir edemeyen insan, sonsuza kadar hoşnutsuz kalacaktır.

İkincisi doğaya karşı ya da düşmanlara karşı savaşta başarılı olmak.
Yüz kişi birbirini kardeş gibi sevse de, bir eyleme ihtiyaç duyulduğunda her birinin farklı bir düşünceye sahip olması mümkündür. Yüzlerce fikir asla kazanamayacak. Aşk

tek başına asla kazanmalarını sağlayamaz. Disiplin gerektirir. Kazanmak için herkes, en fazla deneyime sahip olanın yani liderin tek bir fikrini benimsemelidir.
Disiplin, çaba birliğini sağladığı gibi başarının da garantisidir. Yalnızca birleşmiş, tek bir emre itaat eden bütün bir halkın üstesinden gelebileceği zorluklar vardır. Böyle bir durumda, disiplinin kişiliklerine zarar vereceği bahanesiyle hep birlikte aynı emre itaat eden halkının geri kalanına katılmayı reddeden embesil kimdir?

Bu durumlarda, ülkeniz tehdit altında olduğunda ve olayların doğası sizi hayatınızı ve bedeninizi tehlikeye atmaya, ailenizi parçalamaya, çocuklarınızın geleceğini riske atmaya, vatanınızı kurtarmak için bu dünyada sahip olduğunuz her şeyden vazgeçmeye zorladığında. Birinin "kişiliğinin yaralandığını" söylemesi en azından gülünçtür.

Disiplin kimseyi küçük düşürmez çünkü zafere götürür. Ve eğer zaferler fedakarlık dışında kazanılamıyorsa, o zaman disipline boyun eğmek, bir insanın ulusunun zaferi için yapabileceği fedakarlıkların en küçüğüdür.
Disiplin bir vazgeçiş, bir fedakarlık ise kimseyi küçük düşürmez. Çünkü herhangi bir fedakarlık kişiyi yüceltir, alçaltmaz. Halkımız çok büyük zorlukların üstesinden gelmek zorunda olduğundan, her Rumen disiplin eğitimini sevinçle kabul etmeli ve böylece yarının zaferine yaptığı katkının bilincinde olmalıdır.

Birlik olmadan zafer olmaz; ve disiplin olmadan birlik olmaz. Bu nedenle milletimiz bunu düşmanca bir davranış olarak görmeli ve disiplin disiplininden sapmayı kendi zaferleri ve kendi hayatı açısından tehlikeli olarak kınamalıdır.

ANALİZİMİZİ SÜRDÜRMEK İÇİN MÜCADELE

İncelememizin yayınlanmasını sağlamak için verilen mücadele, gelişimimizin ikinci aşamasıydı. Kaynaklar olmadan çabalarımız gerçek bir savaş görünümüne büründü. aslında biz buna başından beri "savaş" adını verdik.

İki strateji kullanıyoruz: 1.
Tüm çabalarımızı aynı anda aynı hedefe odaklayın. İkincisi doğaya karşı ya da düşmanlara karşı savaşta başarılı olmak.
Yüz kişi birbirini kardeş gibi sevse de, bir eyleme ihtiyaç duyulduğunda her birinin farklı bir düşünceye sahip olması mümkündür. Yüzlerce fikir asla kazanamayacak. Sadece aşk asla kazanmalarını sağlamaz. Disiplin gereklidir.
Kazanmak için
hepsinin tek bir fikri benimsemesi gerekiyor; en deneyimli olanın, yani liderin görüşü.

Disiplin, çaba birliğini sağladığı gibi başarının da garantisidir. Yalnızca birleşmiş, tek bir emre itaat eden bütün bir halkın üstesinden gelebileceği zorluklar vardır. Böyle bir durumda, disiplinin kişiliklerine zarar vereceği bahanesiyle hep birlikte aynı emre itaat eden halkının geri kalanına katılmayı reddeden embesil kimdir?

Bu durumlarda, ülkeniz tehdit altında olduğunda ve olayların doğası sizi hayatınızı ve bedeninizi tehlikeye atmaya, ailenizi parçalamaya, çocuklarınızın geleceğini riske atmaya, vatanınızı kurtarmak için bu dünyada sahip olduğunuz her şeyden vazgeçmeye zorladığında. Birinin "kişiliğinin yaralandığını" söylemesi en azından gülünçtür.

Disiplin kimseyi küçük düşürmez çünkü zafere götürür. Ve eğer zaferler fedakarlık dışında kazanılamıyorsa, o zaman disipline boyun eğmek, bir insanın ulusunun zaferi için yapabileceği fedakarlıkların en küçüğüdür.
Disiplin bir vazgeçiş, bir fedakarlık ise kimseyi küçük düşürmez. Çünkü herhangi bir fedakarlık kişiyi yüceltir, alçaltmaz. Halkımız çok büyük zorlukların üstesinden gelmek zorunda olduğundan, her Rumen disiplin eğitimini sevinçle kabul etmeli ve böylece yarının zaferine yaptığı katkının bilincinde olmalıdır.

Birlik olmadan zafer olmaz; ve disiplin olmadan birlik olmaz. Bu nedenle milletimiz bunu düşmanca bir davranış olarak görmeli ve disiplin disiplininden sapmayı kendi zaferleri ve kendi hayatı açısından tehlikeli olarak kınamalıdır.

Google'ın çevirdiği Makine

İncelememizin yayınlanmasını sağlamak için verilen mücadele, gelişimimizin ikinci aşamasıydı. Kaynaklar olmadan çabalarımız gerçek bir savaş görünümüne büründü. aslında biz buna başından beri "savaş" adını verdik.

İki strateji kullanıyoruz: 1.
Tüm çabalarımızı aynı anda aynı hedefe odaklayalım.
2. Savaşçılarımızı savaş sırasında alıntılar ve ayrıcalıklarla teşvik edin.
Bu prensibi tüm lejyoner faaliyetlerimizde bulacaksınız.
Aşağıdaki avantajları bünyesinde barındırır: a)
İstenilen amacın hızla gerçekleşmesi. B)
Tüm işçilerin birleşik eylem ve disiplinli çaba eğitimi. c) Kendi güçlerinin farkına varmak, kendilerine ve kendi güçlerine güvenmek.

Ekonomik yenilgilerin hatırası, özellikle de başarısız çabalar, Rumen halkını istifaya, inisiyatif eksikliğine ve güven kaybına sürükledi. Çabalarında acı veren anıları başarı geleneğiyle değiştirerek kendilerine olan güvenlerini uyandırmamız gerekecek. Ve son olarak savaşçılarımızı yetiştirerek elit bir savaşçı kadrosunun gayretli gösterisini gerçekleştirebileceğiz. İncelememizde, tüm dostlarımıza 1 Eylül ile 15 Ekim arasında saldırıya geçmeleri yönünde bir çağrı başlattık, böylece birlikte mümkün olduğunca çok sayıda yeni abone kazanabiliriz.

Bu çağrının sonucunda genç, yaşlı, köylü, aydın herkesin aktif rol aldığı gerçek bir karınca kampanyası başladı.

Bazıları 45'e kadar imza topladı (Constantin llinoiu).

Bu ilk mücadelenin sonucu 1 Kasım 1927 tarihli sayısında yayımlandı. O dönemde şöyle yazmıştım: "15 Ekim günü öğleden sonra altıda kayıt sayısı 2.586'ya ulaştı.
Lejyon, onun ilk zaferi için çalışan herkese teşekkür ediyor."

Bu sayımızda bu savaşa katılan herkesten bahsedildi. Öncelikle, Libertatea ("Özgürlük") aracılığıyla bize olumlu bir tanıtım sağlayan Peder Mota'ya teşekkür ediyoruz. Burada yine hepsinin isimlerini "Antik Topraklar"da basıldığı şekliyle veriyorum. Bazıları Lejyoner olmadı, bazıları ise Lejyoner inancına göre öldükleri için artık aramızda değiller.
Ve onları burada isimlendiriyorum çünkü onlar başlangıçtan beri müminlerdi; üstün oldukları sıraya göre listelenmiştir: Rahibe Pamfilia Ciolac (Varatec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrite Atanasie Popescu (Balti), Hieromonah Isihie Antohi (Neamt), Mihad Tanasache, Victor Silaghi, Ion Bordeian, u, Radu Mironovici, Kaptan V. Tuchel (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigorie Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. lonescu (Barlad), Spiru Peceli (Galati) , mühendis Mihai Ittu (Bükreş), mühendis Gh . Clime (Iasi), Ion T. Banea (Sibiu), Ilie Garneata (Iasi), Totu Nicolae (Iasi), Coman Alexandru (Gauri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Marinescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra- Nearnt), Sebastian Erhan (Campul-Lung, Bucovina), N. Tecau (Amerika), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), PI Morariu (Suraia-Putna), Nanu Gavril Raileanu (Orhei), Cotiga Traian (Focsani), Maria Mitea (Severin), 1. Ciobanita (Belcesti), Carausu (Voinesti), Tinistei Neaga (Orhei), Zosim Bardas (Tarnava Mare), Ion Blanaru (Focsani), Luliu Stanescu (Marsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana-Sibiului), Fanica Anastasescu (Bükreş), D. Ifrim (Iasi), I Durac (P. Neamt), Pa'curaru Gh. (Bükreş), Profesör Isac Mocanu (Turda), Marius Popp (Cluj), N.

Voinea (Panciu), NB Munceleanu (Roma), Grigorie Berciu (Varna), Corneliu Cristescu Basa Emil Eremeiu (Comanesti), Angela Plesoianu (Seven'n) , (Nasaud).

Sekiz yıl sonra, ilk lejyon savaşına katılan 59 kişiden şunu öğrendik: Dördü bizi anlayamadan ayrılmıştı; hatta saldırdılar bile
biz.

Bir veya iki yıl sonra sekizinde hiçbir yaşam belirtisi görülmedi. En yüksek puanı yirmi iki aldı

lejyoner komutanları, yardımcı komutanlar veya lejyoner senatörleri olmak.
Yedisi lejyoner oldu; sarsılmaz imana sahip, her türlü zulme meydan okuyan adamlar.

Onsekiz arkadaşımız olarak kaldı ve bugüne kadar bize yardım etti.

Bu savaşın sonucunda "Ataların Toprakları"nın yayımı bir anlaşmayla güvence altına alındı.
yıl.

İNCELEMEMİZİN İLK SORULARINDA BULUNAN DİĞER İSİMLER

Vasile Devleti, tüccar ve C. Vasiliu, emekli (Adjud), Gh. Oprea (San-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bargaului, avukat Budescu P. (Banat), Adolf Greiter, Misu Stefanescu, losif Dumitru ("Ataların Ülkesi"nin ilk abonesi), Ilie Berlinschi (Igesti-Bucovina), Dr. Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), Dr. Popeseu (Vaslui), Teodoreseu Craciun, Augustin lgna, Ivanovici, Adam Branzei, Sofron Robota (Dorna), Bacuta Boghiceanu (Husi), Balan kardeşler (Soveja), C.

Gheorghiu Contar, Kaptan Siancu, Gh. Postolache, Gheorghe Despa (Dorna), Luchian Cozan (Dorna), Dr. Crisan, mühendis Camil Grossu, Chirulescu Victor, Lorde Nicoara, Ion ve Alexandru Butnaru, Adriana ve Teodora Ieseanu, Vasile Stan, Profesör Razmerita, Craciunescu (Focsani), Ion Belgea, Gurita Stefaniu, Ghita Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Foscani), Gheorghe Potolea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, I. Gh. Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, mühendis Stoicoiu, Coronel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Ciudin, Muhterem Rahibe Zenaida Rachis, Gh. Lig, Ana Dragoi (Galati), Profesör Matei Coriolan.

Gazetede sıkça bahsedilen bu isimleri okuyucunun merakını gidermek için değil, özellikle ilk zor anlarımızda bize yardım eden insanların her zaman hatırlanması gerektiği için anıyorum. Bazıları öldü, bazıları ise bugüne kadar her türlü zulme göğüs geren savaşçılara dönüştü. Bunları şimdi listelemek için acele ettim, çünkü bu kitabın ilerleyen bölümlerinde bunu tekrar yapma fırsatım olmayabilir.

DIŞARIDAN GÖRÜNEN EYLEMİMİZ

İlk saatten itibaren Yahudi-Masonik siyasetçinin nefretinden faydalandık.
Ama bizi bir umut ışığı olarak gönüllerine kabul edenler de oldu. İşte "Antik Ülke"nin ilk baskısında okuyuculardan gelen birkaç mektup:

«Derginin çıkışından duyduğum sevinci uzun uzun anlatmayacağım. Sizleri dünkü selamımızla selamlıyorum: 'Allah yardımcınız olsun.' Son olaylarda bu satırlara dalmayacağım ama şunu söylüyorum: "İleri, daima ileri, yeni adamlar. Yaşasın Başmelek Mikail'in birliği. Kötülerin çetesi Beelzebut'un karanlığında yutulsun." "Başmelek Aziz Mikail, tereddüt etmeden ve merhamet etmeden saldırmak zorunda kalacak. 'Ataların Ülkesi' sayfalarında sunulan amaç budur.

"Ne şeytan, ne de kulları, Başmeleğin çağrısına cevap veremezler ve kimseyi kılık değiştirerek aldatabileceklerini zannetmesinler. Hainler, düşmanlardan daha ağır bir cezayı hak ederler.

"Kimseye hoşgörü göstermeyin, çünkü hiç kimse belirleyici saatin ne olduğuna karar verecek olgunluğa sahip değildir."

"Zaferi, büyük zaferi bir saat önce görebilmeyi dileyerek hatlarımı kapatıyorum." Albay Blezu

Google tarafından çevrildi

* Lejyoner Senatosu üyeleri, bkz. sayfa 257. (Tr.)

"Parlak gamalı haç güneşi bu sefer de bizi kaostan çıkarmakta başarısızlığa uğratmadı. Kurtuluşumuz için bize hayırsever ışığını verdi: 'Başmelek Mikail Lejyonu.' Bundan sonra Rumen ruhu bu kutsal hareketin yok olmayacağı inancıyla yeniden ısınıyor. "

"Milli fikir bizi göreve çağıracaktır."

"Bizi anlamayanlar kenara çekilir. Ben senin yanındayım."
ML Lefter, LANC for Galati'nin avukat başkanı

"Sizler gelecek günlerimizin umutlarısınız. Geleceğimizi ve çocuklarımızın geleceğini ayaklarınızın altına seriyoruz.

Hepimiz sabırsızlıkla kudretli organizasyonunuzu görmeyi ve mücadeleye katılmayı sabırsızlıkla bekliyoruz. "" Ve bunu söylerken sadece hissettiğimi değil, birçok insanda gördüğümü de anlatıyorum.
"CN Paduraru

Ulusal Sayaç, Ara, (Roma).

"Romen kalplerinin yeniden doğduğunu görüyorum ve hissediyorum. Zaferin bizim olacağını ümit etmekle kalmıyor, bundan eminim."
Ion Banea, öğrenci, Vurpar (Sibiu).

"Bir Hıristiyan öğrenci olarak kendimi ve Jiul ovalarındaki arkadaşlarımı yeni başlayan mücadelede gösterdikleri kararlılık ve enerjiden dolayı tebrik etmenin benim görevim olduğunu düşünüyorum."

Iuliu Gb. Stanescu, öğrenci.

"Biz, Petrosani Co.'nun Vulcani köyünden Rumenler, şirket yetkililerinin üzerimize koyduğu boyunduruğu bugün Büyük Romanya'da hâlâ taşıyoruz, çünkü hepsi yabancı."
Ben, Augustin Igna, tüberküloza yakalandım. "
Mesleğim madenci olduğum için artık madende çalışamıyorum çünkü kirli hava canımı acıtıyor.

"Doktorun da imzasını taşıyan bir dilekçe gönderdim; alt katta değil, dışarıda daha hafif bir iş talep ettim, çünkü birkaç hafta sonra günlerim orada bitecekti. Reddedildi. Artık başvuracak kimsem olmadığı için sizden yardım istiyorum. "

Igna Augustin

"Lütfen bana eleştirinizi göndermeyi bırakın; adım Axente Poenar, madenci, Carteju de sus, çünkü size üç ay bile olsa ödeme yapacak kadar param yok ve sizi geri göndermekten nefret ediyorum."

"Şimdi neden param olmadığını açıklayayım. Burada sonbahar geldi ve herkes bunu seviyor çünkü hasat zamanı. Yani biz madenciler dışında herkes, çünkü önümüzdeki kışın ihtiyaç duyduğu kıyafet ve ayakkabılardan yoksunuz; ve çocuklarımızın okula gönderilmesi gerekiyor.
Acı ekmeğimizden ne kadar tasarruf edersek, bu ihtiyaçlara harcamalıyız."

Axente Poenar, madenci.

"Halkımızın sevgili çocukları: Hayatımın gün batımına yaklaştıkça, sevgili ülkemizin dirilişi için ruhuma yeni bir umut ışığı giriyor ve onun saf ve kutsal hareketi 'Başmelek Mikail Lejyonu'nu görüyorum. büyük göksel prens. Halkımızın çiçek açtığını ve Tanrı'nın kaderinde olan ve hala da öyle olacak olan o şehitlerin soğuk terleriyle ve belki de kanlarıyla ıslanmış zahmetli hasadın tadını çıkardığını görecek kadar uzun yaşayamayacağım için çok üzülüyorum. büyük plan. öyle acılar ile yoğruldu ki. Çok geç. veba yayılıyor, mezarımız kazılıyor, mezar kazıcılar bizi sonsuza dek gömmeye hazır; ve biz Romenler, büyük ya da küçük,

Hırslar, boş kibir ve geçici zenginlik konusunda tereddüt eder, pazarlık yapar ve tartışırız.

* Adınızı abone listesinde tutmaya devam ediyoruz.

"Ben susuyorum çünkü ben eğitimsizim, sen susıyorsun çünkü sen akıllısın, o bir siyasi partiye bağlı olduğu için susuyor, onlar susuyor çünkü onlar yönetim, biz de susuyoruz, sonbaharımızın karanlığı sarıp sarmalıyor bizi." . yavaş yavaş ve halkımızın meşalesi sönüyor. Ben fakir bir köylü çiftçiyim, ama kalemi kürek veya orak kadar iyi kullanabilirim. Sana paramla, kalemimle, senet ve sözle yardım edeceğim, isteyerek 'Antik Topraklar' incelememizde bana küçük bir köşe ayırmanızı rica ediyorum. 'Biz Rumen miyiz yoksa yok olmanın eşiğinde değil miyiz? Neden?' başlığı altında yazacağım.

'Suçlular kimler?'
'Nedenlerin nedeni nedir?'
'Ne yapılıyor ve ne yapılması gerekiyor?' 'Her Rumen neyi bilmeli ve yapmalıdır?' "VL Onofrei, Çiftçi, Tungujei Köyü (Vaslui)

ŞEKİLLERİN ÖTESİNDE

Aslında "Ata Toprakları" bu mektuplarla dolu; Yurttaşlarımızın Lejyon'un oluşumuna katkısı. Çünkü Lejyon, üyeleri, kitapları ve liderleri olan bir organizasyondan daha fazlasıdır. Bu hepimizin katkıda bulunduğu bir ruh hali, bir duygu ve yaşam birliğidir. Üyeler, patronlar, sayılar, üniformalar, program vb. görünür Lejyonu oluşturur. Ancak görülmeyen diğeri en önemlisidir. Görünmeyen olmadan görünen Lejyon, yani o ruh hali, yaşam durumu hiçbir şey ifade etmez; herhangi bir içerikten yoksun bir form olurdu.

Biz eleştirilerimizle, sandalyelerindeki profesörler gibi, öğretileri ve teorileri dergilerde basılan "patronlar", "profesörler" ile başka işi olmayan okuyucunun arasına bir engel koymayı teklif etmedik. Öğretilerimizi öğrenin ve onlara uyun. Bir tarafta biz, bir tarafta onlar. Hayır. Lejyonu oluşturmak ona üniforma, düğme vb. vermek anlamına gelmez; bu, organizasyon sisteminizi geliştirmek anlamına gelmez, hatta mevzuatınızı, liderlik normlarınızı formüle etmek, kağıt üzerindeki metinleri mantıksal olarak sıralamak anlamına da gelmez. Bir insanı yetiştirmek gibi, onun kıyafetlerini dikmek, davranış ilkelerini belirlemek veya faaliyet programını oluşturmak anlamına gelmez.

Ne kanun, ne program, ne doktrin hareket ediyor. Bunlar onun mevzuatını oluşturabilir, hedeflerini, organizasyon sistemini, eylem araçlarını vb. tanımlayabilir, ancak hareketin kendisini tanımlayamaz. Bunlar bilim adamlarının bile karıştırdığı kavramlardır. Sadece bir "tüzük", "program" vb. oluşturup sonra bir "hareket" yarattığınıza inanmak, bir adam yapmak istiyorsanız sadece onun kıyafetlerini dikmeniz gibidir.
Bir hareket yaratmak, her şeyden önce, soğukkanlılığın spekülasyonlarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir halkın ruhundan, yüreğinden fışkıran bir ruh halini, coşkuyu doğurmak demektir.
Lejyoner hareketinin özünü oluşturan şey budur. Bu ruh halini yaratan ben değildim. Bizim duygu katkımızın diğer yurttaşlarınkiyle yakınlaşmasından doğdu.

“Ata Toprakları” incelemesi, bizi tanıyan Rumenlerin duygu ve düşünceleriyle önce özlemlerimizin, sonra da düşüncelerimizin kardeşleştiği buluşma noktasıydı.

Yani Lejyon, özü itibarıyla, hepimizin hissettiği o görünmez zihin durumuyla benim yaratımım değildi.

Bu bir işbirliğinin sonucuydu.
Aşağıdaki katkıların birleşmesinden doğmuştur:

1. İlk lejyonerlerin duyguları.
2. Diğer Rumenlerin buna karşılık gelen duyguları.
3. Halkımızın tüm ölülerinin bilincinde yer alması.
4. Vatanımızın toprağına duyulan arzu.
5. Tanrı'nın lütfu.

Birisinin "Ben o üniformalı lejyonerlerden değilim, ruhen lejyonerim" diye düşüncelerimin yanlış anlaşılmasını istemem.

Bu olamaz.

Doktrin, program, tüzük, üniforma, faaliyet yine de bu manevi temel üzerinde aksesuar olarak değil, hareketin manevi içeriğini sabitleyen, ona bütünlük kazandıran ve bilincinde canlı tutan faktörler olarak yaratılır. insanları başarıya ve zafere doğru yönlendiriyor. Lejyoner hareketi bunların hepsinin bir arada olduğu bir harekettir.

Tüm çağdaş hareketlerde ortaya çıkan üniformalar: Faşizm (siyah gömlek), Nasyonal Sosyalizm (kahverengi gömlek), vb. liderlerin hayal gücünden doğmamıştır.
Bu ruh halini ifade etme ihtiyacından doğdular. Duygu birliğinin ifadesi.
Görünmeyen bir gerçekliğin görünen yüzüdürler.

MİLLÎ HAREKETLER VE DİKTATÖRLÜK

Ne zaman ulusal bir hareketten bahsedilse, diktatörlüğe yönelik eğilimler sistematik olarak ona atfediliyor. Bu bölümde diktatörlükleri eleştirmek istemiyorum ama bugün Avrupa'daki lejyoner hareketi, faşizm, nasyonal sosyalizm vb. gibi ulusal hareketlerin ne diktatörlük ne de demokrasi olduğunu göstermek istiyorum. "Kahrolsun faşist diktatörlük!", "Diktatörlüğe karşı savaşın!", "Diktatörlüğe karşı kendinizi savunun!" diye bağırarak bizimle savaşanlar. bize vurmayın. Hedefin dışına ateş ediyorlar. Onlar ancak kötü şöhretli "proletarya diktatörlüğüne" ulaşabilirler.

Diktatörlük, tek bir adamın iradesinin bir devletteki diğer tebaaların iradesine zorla dayatılmasını gerektirir. Yani iki karşıt irade: Bir yanda diktatörün ya da bir grup insanın iradesi, diğer yanda halkın iradesi. Bu irade baskı ve zulümle empoze edildiğinde diktatörlük tiranlık olur.

Ama yüzde 98 çoğunluğa sahip bir millet, 60 milyonluk bir millet ya da 40 milyon ruhtan biri tarifsiz bir coşkuyla şefin tedbirlerini onaylıyor ve çılgınca alkışlıyorsa, patronun iradesi ile o patronun iradesi arasında mükemmel bir uyum var demektir. insanlardan. Üstelik o kadar mükemmel birleşiyorlar ki artık iki irade kalmıyor. Tek bir şey var: İfadesi esas olan milletin iradesi. Milletin iradesi ile liderin iradesi arasında tek bir ilişki vardır: Mükemmel bir ilişki.

Milli hareket rejimlerinde sağlanan oybirliğinin "terör" ve "soruşturma yöntemleri" nedeniyle olduğunu iddia etmek kesinlikle gülünçtür. Çünkü bu tür hareketlerin ortaya çıktığı insanlar son derece gelişmiş bir sivil vicdana sahiptirler. Savaştılar, kan döktüler ve özgürlük uğruna ölen binlerce insanı geride bıraktılar; ne dış düşmana, ne de iç zorbaya asla boyun eğmediler. Madem böyle bir terörle karşı karşıyalar, neden bugün de savaşıp kan dökmesinler? O zaman oylar, hatta çoğunluk zorla, terörle alınabilir;

insan gözyaşlarına boğulabilir veya iç çekebilir; ama coşku ve coşkunun zorla üretilebileceği hiçbir zaman duyulmamış, duyulmayacaktır. Dünyanın en geri zekalı ülkesinde bile. Ulusal hareket özü itibarıyla diktatörce olmadığından, biz

bu yüzden kendimize soruyoruz: Bu nedir? Demokrasi mi? Hiç de öyle değil, çünkü lidere seçmen oy vermez ve demokrasi seçilebilirlik ilkesine dayanır. Veya ulusal rejimlerde hiçbir lider oylamayla seçilmez. O razı oldu. Bu rejimler diktatörlük ya da demokrasi değilse nedir? Bunları tanımlamadan, modern devletlerde yeni bir yönetim biçimini, sui genesis'i temsil ettiklerini kabul etmek gerekir. Şu ana kadar bulunamadı ve ne isim verileceğini bilmiyorum.

Onun temelinde, er ya da geç ulusal organizmanın çeperlerine yayılan o yüksek ulusal bilinç durumunun, bu zihinsel durumun olduğuna inanıyorum. Bu bir içsel açığa çıkma durumudur. Neydi

Bir zamanlar halkın içgüdüsel deposu artık halkın bilincine yansıyor ve yalnızca büyük dini canlanmalarda bulunan oybirliğiyle bir aydınlanma durumu yaratılıyor. Bu olguya haklı olarak şu durum denilebilir:

ulusal ekümeniklik. Bir bütün olarak halk kendisinin, dünyadaki amacının ve kaderinin farkına varır. Geçmiş tarih boyunca bu farkındalığın yalnızca kısa anları fark edilmişti, ancak bugün bu kalıcı olayların bazılarıyla karşı karşıyayız.

Bu durumda lider artık bir "efendi", "istediğini" yapan, "kendi kaprislerine göre" liderlik eden bir "diktatör" değildir. O, o görünmez ruh halinin vücut bulmuş halidir, o bilinç halinin sembolüdür. Artık "kendisini memnun eden şeyi" yapmıyor; "yapması gerekeni" yapar. Ve ona bireysel ya da kolektif çıkarlar değil, halkların vicdanına nüfuz etmiş ölümsüz ulusun çıkarları rehberlik ediyor. Kişisel ve kolektif çıkarlar ancak bu çıkarlar çerçevesinde ve yalnızca bu çerçeve içinde normal azami doyuma ulaşabilir.

ORGANİZASYONUN İLK BAŞLANGIÇLARI

Kadroların örgütlenmesi lejyoner hareketinin gelişiminde yeni bir aşamayı oluşturur.

Kaotik kalmamak için her hareketin örgütsel kalıplara dönüştürülmesi gerekiyor. Tüm lejyoner örgütlenme sistemi bir "yuva" yani bir liderin komutası altında 3 ila 13 kişiden oluşan bir grup fikrine dayanmaktadır. Yalıtılmış bireyler anlamında "üyelerimiz" yok. Yalnızca yuva vardır ve bireysel üye yuvanın bir parçasıdır. Lejyoner organizasyonu birden fazla üyeden değil, birden fazla yuvadan oluşur. Bu sistem, başlangıcından günümüze kadar özünde pek bir değişiklik göstermemiştir. Bir kuruluşun gerçekleri dikkate alması gerektiğinden zaman zaman gerekli iyileştirmeler sağlanmıştır; sürekli büyüyen ve geliştikçe kıyafetlerinin sürekli olarak ayarlanması gereken bir çocuk gibidir. Organizasyonun son aşamasında nasıl görünmesi gerektiğini hayal edenlerin, gelişimin bu son aşaması dışında bedeninize uymayacak bir giysiyi en baştan keserek ilerlemesi yanlıştır; tıpkı bazılarının sıkı uyumu erkenden kesip daha sonra hareketin büyümesinde bunu göz ardı ederek ilerlemesi ve onu artık uymayan şekillerde mücadele etmeye zorlamanın yanlış olduğu gibi.

Burada "yuva" üzerinde fazla durmayacağım çünkü bu konuyu "Yuva Liderinin El Kitabı"nda geniş bir şekilde ele aldım. Peki bu sistemi seçmeme ne sebep oldu? Birincisi, hareketin ihtiyaçları. Birliğin kurulduğu zaman, bir sistemin kullanıldığı zaman ile Lejyon'un kurulduğu zaman, başka bir sistemi benimsediğimiz zaman arasında büyük bir fark var. Lig kurulduğu dönemde geniş bir destek vardı. Acilen faydalanılması gerekiyordu. Oysa Lejyon ortaya çıktığında bizim için böyle bir destek zinciri yoktu; yalnızca şehirlere ve kasabalara dağılmış, dağınık ve izole edilmiş insanlar vardı. İnsan sıkıntısı olduğu için ilçe komiteleri kurmaya başlayamadım. Ayrıca bir adamı alıp onu ilçe başkanı olarak adlandıramazdı, çünkü küçük bir köyü zorlukla organize edebilmesinin hiçbir anlamı yoktu.

Bir hareketin lideri, gerçekliği son derece ciddiyetle hesaba katmalıdır. Benim temel gerçekliğim, bir köyde ağlayan fakir bir köylü olan "bekar adam"dı; mutsuz, hasta bir işçi, yerinden edilmiş bir entelektüel.

Ve sonra her birine, yeteneklerine göre, kendisinin lider olduğu, etrafında bir grup toplama fırsatı verdim. Bu, liderinin bulunduğu yuvaydı. Yuvanın liderinin adını söyleyen ben değildim; onu oraya yerleştiren şey onun erdemleriydi.
O, ben onun olmasını "istediğim" için lider olmadı; yalnızca bir grubu toparlayabildiği, ona ilham verebileceği ve ona liderlik edebildiği takdirde
oldu. Zamanla - şeflerin genellikle hediyelere göre atandığı diğer tüm partilerin aksine, liderin özelliklerinin açıkça görüldüğü "doğuştan" küçük liderlerden oluşan bir gruba sahip olmayı başardım. Bu nedenle lejyoner yuvasının lideri güvenebileceğiniz bir gerçektir. Bu yuva liderlerinin ağı, lejyoner hareketinin tüm iskeletini oluşturur. Lejyoner örgütünün direği yuvanın lideridir. Bu yuvalar çoğaldığında köy, ilçe, ilçe ve il komutanlıkları altında gruplandırılırlar.

Daha büyük birimlerdeki liderleri nasıl edinebilirim? Ben hiçbir köye, ilçeye, ilçeye başkan atamadım. Onlara şunu söyledim: "Fethedin ve organize edin! Ve ne kadar organize ederseniz edin, patron siz olursunuz." Güçlerinin, niteliklerinin ve yeteneklerinin kendilerini yükselttiği konumlarda lider olduklarını doğruladım. Yuvanın lideriyle başladık ve giderek köyün, ilçenin, şehrin liderine dönüştük.

ve ilçe lideri ve ancak 1934'te, yani yedi yıl sonra bölge liderine. Nest sisteminin ayrıca şu avantajları da vardır: a) Aktiftir, bir hareketin tüm üyelerini
harekete geçirir. Köy veya ilçe başına komitelerin ve üyelerin bulunduğu diğer partilerde ise yalnızca birkaç komite üyesi çalışmaktadır; geri kalan 1.000, 2.000, 10.000 ise aktif değil. Sistemimizde, belirlenen normlar dahilinde yuva liderlerinin geniş inisiyatifi sayesinde ve tüm yuvanın dışında ayrı bir üye bulunmadığından her yuvanın, kayıt defterine mümkün olduğunca görkemli bir sayfa yazma zorunluluğu sayesinde . Dünyadaki her lejyoner kesinlikle çalışır. b) Tüm yerel sorunları çözer.
,
Tek bir adamın üstesinden gelemeyeceği çok sayıda öğe vardır ve bütün bir organizasyon bunlarla ilgilenemeyecek kadar büyüktür; örneğin bir köyde küçük bir kuyu kazmak, küçük bir köprüyü onarmak vb. Tek bir adam bunu yapamaz. yalnız; bir kuruluş bunlarla başa çıkamaz; ancak 6, 8 veya 10 kişilik yuva bunları gerçekleştirmek için en uygun birimdir. c) Yuva kolaylıkla değiştirilebilir. Bir savaş biriminden çalışma birimine veya tam tersi. D)

Çok sayıda kadro yaratır, dolayısıyla liderlik sanatında uzmanlaşmış adamlar oluşturur.

e) Firar veya ihanetin etkisinin yerel düzeyde kalması, f)
Son olarak yuva, lejyoner eğitimi almak için en iyi yerdir. Bunun nedeni, aynı yaştaki erkeklerin, eşit kapsamdaki ve benzer manevi yapıya sahip erkeklerin orada olmasıdır.
Orada herkes arkadaştır. Acısını itiraf edemeyen, genç bir adamın önünde ruhunu açamayan bir adam - ya utançtan ya da erken yaştan itibaren hayatın zorluklarını ve endişelerini ona anlatmakta isteksiz olduğu için - burada yuvada arkadaşları arasında bunu yapabilir. tıpkı kınama ve hatta ceza alabileceği gibi.

Yuva, sevgiye dayalı küçük bir lejyoner ailesidir. "Yuva Liderinin El Kitabı"nda bu aileye rehberlik edilmesi gereken altı yasayı sıraladım (sayfa 4, madde 3). Bu aile, liderlerin kaprislerine göre yönetilmemelidir; bu diktatörlük olurdu ama kanunlarla.

1. Disiplin kanunu., Lejyoner! Disiplinli olun! Çünkü ancak o zaman kazanabilirsin.
İyi günde ve kötü günde liderinizi takip edin.

2. İş kanunu. İş! Her gün çalış. Kalbini içine koy.
Ödülünüz kazanç değil, Lejyon'un inşası ve Romanya'nın gelişmesi için bir tuğla daha koymanın tatmini olsun.

3. Sessizlik Yasası: Az konuşun. Yalnızca söylemeniz gerekeni söyleyin. Yalnızca gerektiğinde konuşun.

Konuşmanız kelimeler değil eylemler olmalıdır. Siz performans sergileyin: Bırakın diğerleri konuşsun.
4. Eğitim yasası: Başka biri olmalısın. Kahraman. Yuvada tamamen kibar olun. Lejyon'u iyi tanıyın.

Karşılıklı geğirme kanunu.. Talihsizliğe düşen kardeşinize yardım edin. Onu terk etmeyin.
6. Onur Yasası: Yalnızca onurun yollarını izleyin. Savaşın ve asla korkak olmayın, Alçaklığın yolunu başkalarına bırakın. Şöhretle kazanmaktansa onurlu bir savaşta mağlup olmak daha iyidir.

Ancak bir kez daha vurgulamak istiyorum sevgili Lejyonerler ve önemli bir noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum: Eğer soğuk bir iklim hakimse yuva bulmak eksik kalır; "Neyi başardık?", "Başaracak başka ne var?", "Şunu şunu yapalım." "Güle güle!"

Ruhlarınızın dizginlerini özgür bırakın. Toplantıda onlara da yer ayırın. Isı ile devam edin.
Herkese kalbini açma, hayatın ona zulmettiği zorlukları, kaygılarını, endişelerini boşaltma şansı verin.
Sevincinizi paylaşmasına izin verin.
Yuvanız teselli ve neşe paylaşımının yeri olsun. Bir yuva toplantısı, bir adamın ruhunun yüklerini orada boşalttıktan sonra evine dönmesi ve halkına olan inancıyla dolu olmasıyla başarılı olur. "Yuva Liderinin El Kitabı"nda bu noktayı yeterince vurgulamadıysam, şimdi yapıyorum.

Halen yuvadaki eğitim faaliyeti ile bağlantılı olarak, "Yuva Lideri El Kitabı"nın 54. maddesinden alıntı yapıyorum: Zafer için belirleyici bir unsur olarak dua, Atalarımıza çağrı., "Lejyoner Tanrı'ya inanır ve onun için dua eder. bir Lejyonun zaferi.

“Unutulmamalıdır ki, Tanrı'nın iradesi ve Hıristiyan Kilisesi'nin lütfuyla bu dünyaya geldik. Kiliselerimizin mihraplarının önünde tüm Rumen Milleti

Kaçış ve zulüm dönemlerinde kadınlar, çocuklar ve yaşlılar sayısız kez bu topraklarda toplandılar; buranın mümkün olan son sığınak olduğunun bilincindeydiler. Ve bugün biz, Rumen halkı olarak, büyük tehlike zamanlarında olduğu gibi sunakların etrafında toplanmaya ve Tanrı'nın bereketini almak için diz çökmeye hazırız.

"Savaşlar, görünmeyen dünyadan gizemli güçleri yukarıdan nasıl çağıracağını ve yardımlarını güvence altına alacağını bilenler tarafından kazanılmıştır. Bu gizemli güçler, ölülerin ruhlarıdır, yine bu topraklara bağlı olan atalarımızın ruhlarıdır. bizim saban izlerimiz ve bu toprakları savunurken ölenler ve bugün burada ve bizim aracılığımızla hayatlarının anılarıyla ona bağlı olanlar - onların çocukları, torunları ve büyük-büyük-torunları. Ama her şeyden önce ölülerin ruhları. Tanrıdır.

“Bu güçler çağrıldığında yardımımıza gelirler ve bizi cesaretlendirirler, bize irade gücü verirler ve zafere ulaşmamıza yardımcı olacak her şeyi verirler. Düşmanın kalbine panik ve terör salıyorlar, eylemlerini felce uğratıyorlar. Sonuçta zafer, maddi hazırlığa, savaşanların maddi gücüne değil, manevi güçlerin devamlılığını sağlama yeteneklerine bağlıdır. Bu, maddi silahlarımızın kesinlikle yetersiz olduğu zamanlarda bile tarihimizde elde ettiğimiz mucizevi zaferlerin açıklamasıdır.

Bu güçlerin desteğine sahip olduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?
1. Yaptığı eylemin adaleti ve ahlakıyla, 2. Bu
güçlere ciddiyetle ve ısrarla başvurarak. Onları çağırın, ruh gücünüzle onları çekin, gelecekler.

Çağrı, dua birçok insanın bir araya toplanmasıyla yapıldığında çekim gücü daha da artar.

Bu nedenle her cumartesi gecesi ülke çapında yapılan yuva toplantılarında dualar kaldırılacak ve tüm lejyonerlerin kiliseye katılmaları yönünde çağrıda bulunulacak.

Google Çeviri tarafından Makine

ertesi gün, pazar.

Koruyucu azizimiz Başmelek Mikail'dir, onun ikonunu evlerimizde bulundurmalıyız ve zor zamanlarda ondan yardım istemeliyiz ve o bizi asla terk etmeyecek.

Bu yuvalar daha sonra yaş ve cinsiyete göre aşağıdaki gibi birimler halinde* gruplandırılır: 1. Haç Kardeşlikleri a) 14 yaşına kadar olan gençleri bir araya getirmek: Haçlı küçük kardeşler. b) 14 ila 19 yaş arası gençleri bir araya getirin: Haçlı kardeşler.
2. Lejyonerler formasyonda.
3. Lejyonerlerin Göreve Alınması.
4. Kaleler, kızları ve evli kadınları gruplandırarak veya idari kriterlere göre kasaba, kasaba, ilçe, faaliyetlerini yönlendiren ilgili liderlerle birlikte, böylece birliği garanti eder. Bütün bu konular "Yuva Liderinin El Kitabı"nda kapsamlı bir şekilde ele alınmıştır. Bu yuvalama sisteminin bir dezavantajı olabilir; hareketin birliğini parçalayarak parçalıyor gibi görünüyor, ancak bu yalnızca görünürdeki bir tehdittir, çünkü karşılıklı sevgi ve lejyoner eğitimine dökülen yüksek dozda disiplin ile ortadan kaldırılmıştır.

İLK LEJYONERLERİN OYLARI

8 Kasım 1927 Azizler Bayramı. Başmelekler Mikail ve Cebrail yaklaşıyorlardı.
O gün ilk yeminimizi edecektik. Hareketimizin karakterinin, atalarımızın topraklarıyla, ölülerimizin ve göklerle birliğimizin sadık bir ifadesi olabilecek bir sembolü aradık ve bulduk.

Romanya tarihinin tüm görkemli yerlerinden 2.000 karşılığında küçük bir miktar arazi topluyoruz.

* Romence "fresh de cruce" kelimesinin edebi bir çevirisi olan "haç kardeşleri", geleneksel popüler bir yerli ritüele göre, çarmıhta sonsuz dostluk, karşılıklı yardım ve sadakat yemini eden gençlerdir. Lejyoner hareketi, bu popüler Ittoman kurumundan ilham alarak genç lejyonerleri "haç kardeşleri" olarak adlandırdı. "Haç Kardeşliği mi?" onlar daha sonra "haç kardeşlerinin" gruplarıdır.

yıllar önce iyice karıştırdığımız küçük deri çantalara doldurulup iplerle sıkıca bağlanırdı.

Yemin ederken lejyonerler tarafından karşılanacak ve kalplerine yakın bir yerde takılacaklardı. Bu hizmetin "Ataların Ülkesi" dergisinin 8 Kasım 1927 tarihli sayısından alınan açıklaması şöyledir:

8 Kasım 1927 sabahı, Iasi'deki tüm lejyonerler ve başka yerlerden gelme zahmetine giren birkaç kişi karargâhımızda toplandı.

Sayıları az ama Allah'a olan sarsılmaz inancımız ve O'nun yardımına olan güvenimiz sayesinde güçlüyüz; her türlü fırtına karşısında sarsılmaz kalma konusundaki kararlılığımız ve kararlılığımız güçlü; duyulan her şeyden tamamen uzak olmamızda güçlüdür - bu, arzumuzda, maddi şeylerden cesurca kopma ve Rumen ulusunun ve haçının davasına hizmet etme zevkimizde görülebilen bir gerçektir.

'

Bu, Lejyon'un saldırısının ilk dalgasını sevinçle oluşturmak için yemin etme zamanını sabırsızlıkla bekleyenlerin ruh haliydi. Ve herkes emin olabilir ki, gazap saatindeki gibi beyazlar içinde bir aradayken, aramızdayken başka bir tutumun mümkün olmayacağından emin olabilirsiniz. Ion L Mota, Ilie Garneata, Radu .Mironovici, Corneliu Georgescu - son beş yılda milliyetçi hareketin tüm ağırlığını hapishaneden hapishaneye taşıyanlar

yıllar.

Duacı,

Saat onda hepimiz kostümler giymiş, kalplerimizin üzerinde caciula (gamalı haç) bulunan ulusal sembollerle sütunlar halinde* yürüyerek Saint Spiridon Kilisesi'ne doğru yola çıktık. Orada, Moldova'nın hükümdarı Büyük; Cesur Mikail'in; Mircea Ion Voda tarafından; Horia, Closea ve Crisan'dan; Avram Yancu; Domnul Tudor; Mng Ferdinand; ve işgalci düşmanlara karşı Roma topraklarını savunmak için savaş alanlarına düşen tüm hükümdarların ve askerlerin anısına. '

Yemin etmenin ciddiyeti.

Yürüyüş yaparak ve Lejyon Marşını söyleyerek evimize döndük. Orada ilk lejyonerlerin oylamalarının heyecan verici töreni gerçekleşti.

Ata toprağı. Bu tören, Turda'lı Cesur Mikail'in mezarından, Büyük Stefan'ın en büyük savaşını verdiği Razboeni'den ve atalarımızın kanının dünyanın her yerinde ıslandığı diğer yerlerden getirilen toprağın, Moidavia'nınkiyle karıştırılmasıyla başladı. şiddetli savaşlara iner, böylece onu kutsar. Toprak paketleri açılıp masaya boşaltılmadan önce, onları getiren veya gönderenlerin mektupları okunurdu.

Yeminlerini şu kişiler verdi: Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Illie Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, bu törene başkanlık eden Hristache Solomon, G. Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic Dumitru lfrim, Pantelimon Stache, Ghita Antonescu, Emil, Eremeiu, Ion Bordeianu, M. Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tanasache, Stefan Budeciu, Traian Cotiga ve lise öğrencisi Mihail Stelescu.

YENİ BİR SAVAŞ

"Ata Toprakları" dergisinin 1 Aralık 1927 tarihli sayısında, seyahatlerimizde kullanmak üzere hafif panelli bir kamyonun satın alınması için fon toplamak amacıyla yeni bir birim açtık. Yine aynı genel efor sistemini kullanıyoruz. Lejyonerler şenlikli konserler, konferanslar, Noel koroları düzenlemeye ve paralarıyla katkıda bulunmaya başladılar. Focsani'nin "Vrancea Haçı Kardeşliği" adlı eseri,

* Kıvırcık kuzudan yapılmış şapka. (Tr.)

General Macridescu'nun sponsorluğunda düzenlenen şenlikli gösteri sonucunda toplam 50.000 lei. İşte bu sıralarda adını "Vrancea"dan bugüne kadar bilindiği "Haç Zafer Kardeşliği"ne değiştirdim. 19 Şubat 1928'de, yani on hafta içinde bu hamle başarıyla sonuçlandı.

Bükreş'te 240.000 lei'ye yeni bir panel kamyon satın aldık, bunun 100.000 lei'sini ödedik, geri kalan 140.000 lei'yi on iki ay taksitle ödedik.
Bükreş'ten ayrıldık ve Iasi'ye gittik; Stefan Nicolau, çocukların deyimiyle "The Doe*"yu ve Banea, Bordeianu ve Mironovici'yi yönetti. Lejyonerler ve dostlarımız şehrin eteklerinde bizi bekliyorlardı ve vardığımızda genel bir sevinçle karşılandık.

Aylık taksitlerimizi karşılamak için üyelerinin bir yıl boyunca ayda 100 lei katkıda bulunacağı 100 kişilik bir Komite oluşturduk. Bu komite iki ayda 50 üyeye ulaştı; bunların çoğu, ayda 100 lei bağışlayarak gerçek bir fedakarlık yapan yoksul, küçük çaplı çalışanlar, işçiler veya köylülerdi.

Iasi'nin "Kaleleri"nin ve özellikle Galati'nin "Kalesi Iulia Hajdeu"nun kızları nakış yapmaya ve bunları para karşılığında satmaya başladılar.

BİR MALZEME TÜRÜNÜN SORUNLARI

Küçük ihtiyaçları için hareket maddi açıdan çok iyi ilerliyordu.
Yoksulların çalışmalarından ve katkılarından geçinmemize ve faaliyetlere destek olmamıza yetecek kadar para toplanıyordu.

Katkıda bulunulan meblağların tamamı kesinlikle "Ataların Toprakları"nda yayınlandı.
Günlük 10 ya da 5 lei verenlerle dolu. 50 ya da 60 lei verenler nadir bulunurdu ve ayda 100 lei katkıda bulunabilenler bankacılarımızdı, 100 kişilik Komite.

Bu komiteden rastgele seçelim: # 16.
Nicolac Voinea de Panciu, iki hektarlık bir üzüm bağında yaşayan beş çocuklu bir aile.

#17. D.Popescu, emekli bir Yetki Memuru.
#18. Ion Blanaru, düne kadar öğrenciydi; şimdi ayda 4.000 lei kazanan bir mühendis.
*
* 19. Ion Butnaru, Romanya Demiryolları çalışanı.
* 20. Nistor M. Tilinca, kooperatif satıcısı.
* 21. AteIiu Georgescu, ebeveynlerden yardım.
* 22. Radu Mironovici, ebeveyn yardımı.
23. Ionescu M. Traian, orman mühendisi.

Bu vergi mükelleflerinin yiyecek ve giyecek harcamalarına dayattığı ekonomiden, paranın akılcı kullanımıyla hayatta kalmayı ve normal şekilde gelişmeyi başaran kuruluşa yetecek kadar toplanıyordu. Ama Yahudi basını bağırıyordu... "Bu beyler hangi parayla panel kamyon alıyorlar? [Yahudi her zaman kötü niyetle elimizdekilerle birkaç kamyon yaptı. Bu hareketi kim finanse ediyor?''

Ah! Beyler, kimse bunu "finanse etmedi". Çoğunlukla Eyüp gibi fakir olan Rumenlerin sonsuz inancı dışında hiç kimse. Kapitalistler tarafından "finanse edilmediğimiz" gibi, sağlam ilkelere dayalı bir harekete liderlik eden herkese, eğer hareketlerinin hayatta kalmasını istiyorlarsa, tüm finansman tekliflerini reddetmelerini tavsiye ediyorum. Çünkü bir siyasi hareketin, üyelerinin inancına ve fedakarlığına dayanarak, tam olarak yaşaması ve büyümesi için ihtiyaç duyduğu şeyi kendi başına üretebilmesi için oluşturulması gerekir. Normal ve sağlıklı bir gelişme için bir hareketin ancak üyelerinin sağlayabileceği kadar tüketme hakkı vardır; ve üyeleri ancak iman için, yani fedakarlık için yapabilecekleri kadarını sağlayabilirler.
Yeterli fon sağlamıyor mu? Dış finansmana başvurmayın, devam edin

Üyelerin inancını arttırmak. Aslında üyelerden gelen yetersiz katkılar, inancın az olduğunun göstergesidir. fon sağlamıyor mu? Organizasyon öldü ve yakında çökecek. İnanç olmadan, ona sahip olanlar tarafından yenilirsiniz.

* Lejyonerlerin ilk panel kamyonlarına verdikleri akılda kalıcı isim. (Tr.)

Hareketi için dışarıdan finansman kabul eden bir lider, vücudunu ilaçla yaşamaya alıştıran bir adama benzer. Bir organizma ne kadar ilaç alıyorsa, aynı ölçüde kendi başına tepki verme yeteneğine de sahip olamamaya mahkumdur. Üstelik ilaçtan mahrum kalınca ölür; fanatiğin insafına kalmıştır! Aynı şekilde siyasi bir hareket de onu finanse edenlerin insafına kalmıştır. Bunlar finansmanı her an durdurabilir ve kendi başına yaşamaya alışık olmayan hareket ölür. Tıpkı bir birey gibi bir taşınmanın da bazen daha büyük miktarda paraya ihtiyacı olabilir. O zaman krediyi zamanında ödünç alabilir ve geri ödeyebilirsiniz, ancak yalnızca bunu yapabileceğinizden eminseniz. Sonuç olarak, yöneticilerin beyleri - ve bunu söylerken bizden sonra gelecek olanlara sesleniyorum - gelecekte bu türle karşılaşırsanız, hareketinize fon sağlamayı teklif eden iyi dileklerini doğal olarak reddediyorlar.

Romanya, bugün bile yok oluyor gibi görünüyorlar.

Finansman yapabilen ve yapanların hepsi Yahudi bankacılar, çok zengin Yahudiler, büyük Yahudi tahıl satıcıları, büyük Yahudi sanayicileri ve tüccarlarıdır. Kendi ülkelerindeki Rumenleri yok etmek için siyasi partilere fon sağlıyorlar.

Yakında finansmanla uğraşacak kimse kalmayacak - bu kelime bankacı, av, adaletsizlik ve ahlaksızlık kokuyor! - hiç kimse. Ne Romenler, ne de Yahudiler. İş dolandırıcılıklarıyla zenginleşen bu bankacılar ve kodamanlardan oluşan işadamları kastı için, insan toplumunu hırsla takip eden bu yırtıcı kuşlar yok edilecek. İyi insanlar, zengin insanlar, nezaket sınırına kadar buna sahip olacaklar, ancak bunu finanse edemeyecekler, sadece tasarrufla bir harekete yardım edecekler. Zor zamanlarda ulusunuza yardım etmek, yardım etmek tüm Rumenlerin sorumluluğundadır ve sonsuza kadar da öyle kalacaktır; ve bu yardım her zaman memnuniyetle karşılanacaktır.

Ancak hem benim, hem de yoldaşlarımın maddi durumu giderek daha da kötüleşiyor, daha acil hale geliyordu. Benim dışımda, küçük maaşıyla beş çocuğunu doyurup giydiremeyen zavallı kayınpederimin yükü haline gelmiştim. Eşimle birlikte bir odayı işgal ederken, ailenin diğer yedi üyesi diğer ikisini paylaşıyordu.
Odalar.

Durumumu anlayınca, Romanya davasına duyduğu büyük sevgi sayesinde bana tek kelime etmedi, ancak zaman geçtikçe zorlukların ağırlığı altında daha çok eğildiğini gördüm. Böylece kendimi tam zamanlı olarak harekete adamaya ve Mota'nın Vacaresti hapishanesindeki diğer üç yoldaşla birlikte geçimini sağlamak ve bana yardım etmek için bir hukuk firması kurmasına karar verdik. Yakında başlayacaklardı ama çok büyük zorluklarla karşılaşacaklardı. Geriye baktım. On yıl önce üniversiteye kayıt yaptırdığımızda, ortaya çıkan tüm sınıf öğrencileriyle omuz omuza mücadele ettik. Ve yavaş yavaş hepsi kendilerine yaşayabilecekleri küçük bir durum yaratacak yerler buldular; dünyanın yollarının ortasında kaybolan bazı deliler gibi toplumun kenarlarında yalnız bırakılıyoruz.

Yetenekli avukatlar olmalarına rağmen yoldaşlarım yetersiz bir yaşamla hayatta kalabileceklerdi. Demiryolları, belediye binası ya da devlet tarafından işe alınamıyorlardı; bu tür yerler ulusal hareket saflarından ayrılıp siyasi partilere geçenlere ayrılmıştır; karaktersizlere bir cesarettir. Hayatlarımızın onuru, hiçbir Yahudi davasını savunmaya almamalarını gerektiriyordu.

Romenler onlardan kaçınırdı. Ofislerine yalnızca yoksullar girecekti.
Yol bizim için zordu, kendi ülkemizde dışlandık ve dolayısıyla geçimimizi neredeyse imkansız hale getirdik.

1928 YAZI

Bütün kışı yuva düzenleyerek geçiririz. Bahar, Ungheni çömlekçiliği ve Bayan Ghica'da çalışmaların yeniden başladığını gördü. Bu iki yerde tuğla üreterek ve sebze yetiştirerek çalışıyoruz.
Eskisinde kalabileceğimizden emin olmadığımız için başka bir Ev inşa etmek istedik.

Tahliye edilmemiz için işlemler başlatıldı.

Bu zorlu çalışmada birbirimize daha da yakınlaştık, çalışanlarıyla daha da yakınlaştık.

başkalarının emeğiyle geçinenlerden giderek daha uzağa.
Bu çalışma bazı üniversite profesörlerinin derslerinden daha çok formasyonumuzu tamamlıyordu. Orada zorlukların üstesinden nasıl gelineceğini öğrendik; irademizi güçlendiriyoruz; bedenlerimizi güçlendirdik ve hiçbir zevkin yer bulamadığı zorlu ve çetin bir yaşam tarzına alıştık.

manevi tatmin. İşte o zaman Galati'nin Tocu, Savin, Costea ve diğer kardeşliklerle birlikte "Haç Kardeşliği" yardıma geldi.
Radu Mironovici minibüs kamyonumuzu çok iyi kullanmayı öğrendi ve Eremeiu'nun yardımıyla Iasi, Varatec, Agapia ve Neamt manastırları arasında ücretli yolcu taşıdı.
Ancak yaz mevsiminin her zaman daha fakir olması nedeniyle, babamın evini 1.10.000 lei karşılığında ipotek ettirerek Albina Bank of Husi'den kredi istemek zorunda kaldım; bunu bir kısmını çömlekçilik, bir kısmını da aylık taksitler için paylaştırdım. minibüs için ve lejyoner yayınlarının bir kısmı için. Bu krediyi bugüne kadar ödeyemediğim için borcum 300.000 lei tutarındaydı.

O yaz Lejyon'a biraz para kazanmak için ticarete de başladık.
Yahudiler Moldova'daki hemen hemen tüm pazarlarda sebze satışını kontrol ediyor. Lejyoner öğrencilerinden oluşan üç takım sebze ticaretiyle görevlendirildi. Bu ekipler Yaş pazarından 600 ila 800 lira arasında mal alıyordu. Yahudilerin başına bela gibi yağan kamyon için fiyatlar yarıya indirildi.

1 Ağustos 1928, incelememizin yayımlanışının birinci yıldönümüydü. İşte o zaman yazdıklarım:

“1 Ağustos'ta 'Ataların Ülkesi' düzenli yayınının 254. yılını kutluyor.
Bu fazla değil. Birkaç gün önce, 13-30 Temmuz tarihleri arasında Careassonne şehri (Fransa'da bir kale) 2.000 yıllık varlığını kutladı. Lejyon'un da önünde 2000 yıl kalmış olabilir! Ancak bunların en zoru, ilk karık için bakir toprağı kırmanız gereken ilk yıldır. Bu ilk günlerde üzerimize pek çok zorluk çöktü ama günlüğümüz - bazen daha hızlı, bazen daha zayıf ama her zaman harika - bunların üstesinden gelerek sağlam durdu.

"Bir yıl önce, ulusal hareketin en kritik anında, meteliksiz başlayarak, São Miguel Arcanjo'nun ikonunu kapağa koyduğumuzda, eleştirimizin hayatta kalacağını biliyorduk."

SEFALETLE MÜCADELE

Sonbahara doğru kişisel maddi zorluklar dayanılmaz hale geldi. Eşimin ve benim artık düzgün ayakkabılarımız ya da kıyafetlerimiz yoktu; eşim dört yıllık ayakkabı giyiyordu.
Artık babamdan hiçbir şey bekleyemezdik çünkü benim dışımda altı çocuğum daha vardı, hepsi okuldaydı ve yaşadığı zorluklar onu borç batağında bırakıyordu. Büyük bir aileyi doyurmak ve giydirmek için maaşından yalnızca birkaç bin lei kalmıştı.

Böylece tüm gücümü topladım ve aynı zamanda harekete liderlik etme niyetiyle benim de avukatlık yapmaya başlamaya karar verdim. Sekreterim Ernest Comanescu ile yakın işbirliği içinde çalışarak Ungheni'deki ofisimi açtım.
Sonuç olarak, ihtiyaçlarımızı ve hayatımızdaki birkaç mütevazı zevki karşılamaya yetecek kadar küçük, çok küçük bir gelir elde edebildim. Varlığımızı yaşamın katı gereklilikleri ile sınırlandırdığımızdan bu yana altı yıl geçti.

Altı yıldır tiyatroya, sinemaya, bira salonuna, balo salonuna, partiye girmemiştim. Ve şimdi, ben bunu yazarken, bunlardan herhangi birine gitmeyeli 14 yıl oldu. Pişman değilim. Gerçekten pişman olduğum şey, bu kadar çok kısıtlamayla geçen bir ömürden sonra bazı kişilerin beni rahat bir hayat sürmekle suçlamasıydı. Yıllarca süren bu sefaletin yanı sıra, kaderimin bana yaşattığı çetin sınavlarda da, bana sadakatle bakan eşimin desteğini her zaman yanımda hissettim.
Savaşmama yardım etmek için sayısız darbelerime ortak oldu, yoksunluklar yaşadı, hatta açlığa katlandı. Ona sonsuza kadar minnettar kalacağım.

PROFESÖR GAVANESCUL TOPRAK ÇANTASINI ALDI

Bizi adım adım yakından izleyen, bizimle ilgilenen bir ruh var.
Belki bizi inceliyordur. 1880'den beri Iasi Üniversitesi'nde pedagoji profesörü olan Ion Gavanescul'un heybetli yaşlı figüründen bahsediyorum. Bir keresinde bize şöyle demişti: "Keşke bir torba toprak sahibi olabilseydim!"

10 Aralık 1928'de onu evimize davet ettik ve burada lejyonerler arasında ona hediyemizi - verebileceğimiz en değerli hediye - toprak çantasını takdim ettim. Beyaz saçlı ve kaşlı yaşlı profesörün gözleri çok ciddi bir tören anındaymış gibi irileşti. Sonra bir anlık sessizliğin ardından şöyle dedi: "Beyler, ben bu tılsımı dizlerimin üstünde olmadan almaya layık değilim." Daha sonra onu aldı, yavaşça diz çöktü ve dua etti. Hepimiz onun etrafında diz çöküyoruz.

Liberal Parti, 1928 sonbaharında "şiddet" ve "devrim" tehdidinde bulunan Ulusal Köylülerin amansız saldırıları sonucunda düştü.
Ulusal Köylü Partisi, sekiz yıllık siyasi muhalefetin ardından iktidara geldi.
Ancak çok geçmeden bunların tüm ülke için büyük bir hayal kırıklığı olduğu ortaya çıktı. Tıpkı liberallerin yaptığı gibi çalmaya başlayacaklardı; liberaller gibi "skandal iş anlaşmalarına" girişeceklerdi; liberaller gibi muhaliflerini veya memnuniyetsizliğini ifade edenleri "dehşete düşürmek" için jandarmayı kullanıyor ve hatta vuruyorlardı; liberaller gibi kendi bankacılarını yaratacaklardı.

Ancak özellikle, yıkıcı krediler karşılığında yıllar, on yıllar boyunca Romanya'nın zenginliklerini yavaş yavaş teslim etmeye başladıkları uluslararası finansın sürekli etkisi altına gireceklerdi.

NINHO LİDERLERİNİN İLK MECLİSİ VE OLUŞUMU
LEJYONER SENATO

Yuva liderlerinin ilk ulusal toplantısı olan 3-4 Ocak 1929'da Iasi'de toplandım. Kırk ila elli katıldı. Toplantılar, o sırada dokunaklı bir tören sırasında, içinde kendi askerlerinin ve subaylarının kanının bulunduğu toprak torbasını gözlerinde yaşlarla alan General Ion Tarnoschi'nin evinde yapılıyordu.

"Tanrı'nın bana Romanya'nın kurtuluş zamanını görecek kadar yaşamam için yeterli günler vermesini ne kadar isterdim. Ancak o kadar uzun yaşayacağımı düşünmüyorum" dedi.
Bu vesileyle başka bir dizi lejyoner yemin etti. Bunlar: Savaş sırasında sakat kalan Spiru Peceli, Prunaru'ya yapılan saldırıdan bu yana sakat kalan Gheorghe Potolea, Nicolae Voinea ve diğerleri.

Yaptığımız görüşmelerden ve tüm bölgelerin temsilcileri olarak hazır bulunanların sunduğu raporlardan, o zamana kadar ülkemizde kullanılmayan “yuva” sisteminin yetişebileceğine ve iyi sonuçlar verebileceğine ikna olduk.
Elbette her girişimin doğasında sorunlar ve tuhaflıklar vardır. Bununla birlikte, bir yıl içinde herhangi bir ek eğitim almadan, yalnızca incelememizde verilen çağrılar ve yönergeler temelinde, tüm bölgelerde ve sosyal katmanlarda izole yuvaların, aktif yuvaların oluştuğunu bilmek benim için yeterliydi. . Dedim kendi kendime. "Sistem sınavı geçti.
İşe yarıyor."
3-4 Ocak'taki bu toplantı örgütlenme ilkelerimin doğruluğunu kanıtladı.
Dolayısıyla artık yapmamız gereken aynı çizgide kararlılıkla devam etmekti.

Aynı zamanda hareketin çoğunlukla gençler arasında popüler hale geldiğini fark ettim; Dinamik eğitim sisteminin - eyleme paralel eğitim - statik olandan çok daha üstün olduğu.

Dolayısıyla kitlelere ulaşmaya çalışmadan, seçim kampanyası fikrinden vazgeçerek bu sistemi bir yıl daha devam ettirmeliyiz. İşte o zaman Lejyon Senatosu oluşturuldu: 50 yaş üstü erkeklerden, entelektüellerden, köylülerden veya işçilerden oluşan bir forum.

büyük bir ıslah hayatı yaşadı, gelecekteki lejyonerliğe ve büyük bilgeliğe büyük bir inanç gösterdi. Zor zamanlarda, tavsiyelerine ihtiyaç duyulduğunda onlara başvurulurdu. Seçilecek değil, Lejyon başkanı tarafından atanacak ve daha sonra Senato'nun geri kalanı tarafından aktarılacaklardı. Senatör unvanı bir lejyonerin isteyebileceği en yüksek onurdu. Senato daha sonra Hristache Solomon, General Dr. Macridescu, General Ion Tamoschi, Spiru Peceli, Coronel Cambureanu ve Ion Butnaru tarafından oluşturuldu. Kuruluşundan birkaç ay sonra, ünlü üniversite profesörü Traian Braileanu - beş yıl sonra "Ensaios sociológicas" adlı dergisinde lejyoner olgusunun Senato'daki yerini en tanımlayıcı terimlerle açıklayacaktı.

HALK KİTLELERİ İÇİN

MOTİ ARASINDA

Motiler hâlâ orta Transilvanya'nın dağlarında yaşıyor. Bu dağlar kadar eski, yüzyıllar boyunca aynı varoluşu her zaman iki özelliğin hakimiyetinde yaşadılar: Yoksulluk - onlar tek Romenler, belki de dünya üzerinde tarihi boyunca tek bir gün bile mutluluk, bolluk ve özgürlük mücadelesi yaşamamış tek insanlar. . Bütün hayatı özgürlük mücadelesiydi. Bize Horia, Closca ve Crisan'ı verdiler ve 1784 devrimini desteklediler; bize Avram lancu'yu verdiler ve 1848'de savaştılar. Tarih, dağlarında Macar yönetimine karşı 40'tan fazla isyan kaydetti; sonunda hepsi kendi kanlarında boğuldu.

Ancak onun kararlılığı hiçbir zaman bozulamadı. Son zamanlarda Amos Francu ve Yüzbaşı Emil Siancu'nun kürsüsünden ve Moti'den gelen sesler bir alarm çığlığı gibi boşuna çınlıyor. Dağlarında altın madenleri bulunmaktadır. Onlar çıplak ve ekmeksiz kalırken, kaşifleri birer birer zenginleşti:

"Altın dağlarımızın merkezindedir

Kapı kapı soruyoruz."

Gri kaya çıplak. İçinde hiçbir şey yetişmiyor; ne buğday ne mısır. Kaşifin elinde var olan tek zenginlik altındır ve geçimini sağlamanın tek yolu da ormanların ormanlarıdır.

Uzaylı egemenliğinin çilesi bin yıl sürdü. Bir gün Büyük Romanya'nın onları kurtarmak, sonunda onlara ve çocuklarına bakmak, uzun ve ölümcül adaletsizliği onarmak, gelip onları asırlık sabrı, acıları ve acıları için ödüllendirmek için doğacağını umarak bin yıllık direniş. mücadele ediyor. Teselliyi ancak annesi olmayanlar bilir. Ne teselliyi ne de ödülü ancak vatanı olmayanlar bilir. Vatan evlatlarını, adaletini bekleyip ona inananları, onun için mücadele edenleri, acı çekenleri her zaman ödüllendirir. Moti'lerin muazzam sabırları, acıları ve cesaretleri nedeniyle ödüllendirilmemesi düşünülemezdi!

Ancak savaştan sonra her insan, özellikle de her politikacı kendi "ben"iyle, kendi maddi, seçimsel ve siyasi durumuyla meşgul oldu. Böylece Moti unutulacaktı. Kendi "ben"iyle meşgul olan, "başkaları"yla meşgul olamaz.
Ve güncel kaygılarla kuşatılmış olan kişi, anavatanı adına çalışarak, yiğitlerine ait olan büyük tarihi tazminatların ve ödüllerin verilmesini sağlamak için kendisini, düşüncelerini ve duygularını tarihe yerleştiremez.

Sadece unutulmakla kalmadılar, aynı zamanda kâr yarışında, yabancı ayakların asla geçemeyeceği dağlara sızan ve dağların yükseklerinde değirmenler inşa ederek ve onları keserek tek geçim kaynaklarını çalan Yahudi tefecilere av olarak teslim edildiler. ormanları onları çıplak kaya gibi bırakıyor.

"Ey Iancu, neden ölümden dönüp dağlarımızın açığa çıktığını görmüyorsun?"

Umutsuzluk şarkılarında, kahramanları Lancu'ya, dağlarının yağmalandığını, ormanlarının "küçük Yahudi" çeteleri tarafından "kazındığını" görmeleri için haykırıyorlar; Bu, Büyük Romanya'nın yönetimi sırasında, halkın uzun zamandır beklenen zaferinin olduğu günlerde.

Hayattayken, on yüzyıl boyunca tüm haksızlıklara karşı direnmek ve şimdi de bin yıldır beklediğiniz Büyük Romanya'da sefalet ve açlıktan ölmek ne korkunç bir trajedi! O beklediğin kişi. Seni ayakta tutan tek manevi destek oydu. Artık o umut

da yıkılıyor. Ekmeğin yoktu ama bekliyordun. Bu halk için Büyük Romanya, bin yıllık acıdan sonra bir canlanma, bir zafer, bir taç giyme töreni ve tüm çabalarının sevinçli bir ödülü olmadı.

insanlar. Bunun için Rumen siyasetçinin pigme ruhuna değil, Büyük Stefan gibi ruha sahip birine ihtiyaç vardı. Büyük Romanya, Moti halkı için ölümcül bir umutsuzluğa çöküş anlamına geliyordu. Bu siyasetçiler milletimizin yüzünü karartıyorlar. İçin

Millet, diğer çıkarların ötesinde, belirli ahlaki yükümlülükleri yerine getirme görevine sahiptir. Eğer o millet onları bulamazsa yüzü lekelenir.

Campeni yakınlarındaki Bistra'dan bir öğretmenin mektubundan duygulandım ve oraya gitmek ve durumu kendim incelemek için trene bindim. Küçük bir dağ treninde, sayısız savaşta ölümün sıçradığı ve Horia ile Iancu'nun hayaletlerinin dolaştığı Apuseni Dağları'nın vadilerinde batan bir kalple seyahat ediyordum.

Bir tren istasyonunda köylü Moti'ye yaklaştım. Ceketinde en az yirmi leke vardı, bu eşi benzeri olmayan bir yoksulluğun kanıtıydı. Yaptığı ahşap fıçı halkalarını cüzi bir ücret karşılığında satıyordu. Gözleri çökmüş, yanakları kısılmıştı. Nazik bir yüz. Bakışları utangaçtı; Yüzünde belirli bir düşünce okunamıyordu ama gözlerinde acı vardı ve ben sadece açlıktan ölmek üzere olan bir adam değil, aynı zamanda açlıktan kıvranan bir adam gördüm.

Acıma uyandıran o yumuşak gözlerde hayata dair hiçbir ilgi, hiçbir endişe görülmüyordu; sadece boşlardı.

"Buralarda nasıl idare ediyorsunuz?"
Ona sordum. "İyi! İyi, teşekkürler."
"Burada mısır ve patates
yetiştirebilir misin?" "Evet
yapabiliriz."
"İhtiyacın olan her şey var mı, yiyecek...?"
"Evet, biz... biz..."
"Yani o kadar da kötü değilsin...?"
"Hayır! ... N61 ..."

Beni birkaç kez değerlendirdi, konuşmak konusunda çok isteksizdi - kim bilir aklı umutsuzluğun hangi kıyılarında geziniyordu - ve miras aldığı ırksal asaleti bir yabancıya açıklamak istemiyordu.

Sonunda Bistra'ya vardım, bana yazan köy öğretmenini aradım. Sadece bir gün kaldım. Ziyaret ettiğim Moti'nin yoksul evlerinde, çok sayıda küçük çocuğunun soğuk bir şekilde birbirine sokulduğunu gördüm; iki, üç hafta, bazen bir ay ya da daha uzun bir süre, at ve araba ile yola çıkan ebeveynlerinin dönüşünü bekliyorlardı. Yaptıkları tahta çemberler ve fıçılar karşılığında onlara bir torba mısır unu getirip, sonra da Tanrı'nın daha cömert olduğu ülkenin diğer yerlerinde yüzlerce mil satıyorlar. Moti'ler yılın yalnızca birkaç ayında evde oluyor; geri kalan zamanda yoldalar. Öğretmen bana söyledi.

"Macar hakimiyeti sırasında bile yabancı buraya yerleşemezdi.
Ancak bugünlerde Oradea'da bir Yahudi şirketine ait olan ve ormanlarımızı ele geçirip kesen bir kereste fabrikası kuruldu. Moti, yoksul yaşamları boyunca fıçı ve fıçı jantı yaparak geçimini sağladı.

Ancak bundan sonra bundan mahrum kalacaklar. Ölüme mahkum edilirler. "Açlık ve diğer ihtiyaçlar onları Yahudiler için çalışmaya zorluyor, günlük 20 lei yani önemsiz bir ücret karşılığında kendi ağaçlarını kesiyorlar. Dağlarından çıkarılan ve vadilerde kesilen zenginlikten geriye kalan tek şey bu. Uzun trenler. Odunlar kesildiğinde bu da bizim sonumuz olacak. Ama daha da üzücü olan bir şey var: Yüzlerce yıldır erdemli bir hayat yaşadık. Yahudiler sefahat günahlarını da beraberlerinde getirdiler. On yıldan fazla bir süre önce bu kereste fabrikasında 30 Yahudi çalışıyordu.

Cumartesi gecesi maaşlarını aldıklarında Moti kızlarını ve kadınlarını alıp gece alemlerinde onurlarını lekeliyorlar. Yoksulluğun yanı sıra manevi ve fiziksel hastalıklar da köylerimizi tüketiyor.

Ve hiçbir şey söylenemez. Hiçbir protesto girişiminde bulunulamaz çünkü bu Yahudilerin politikacılarla arası o kadar iyi ki neredeyse her şeye gücü yeten lordlar. Jandarmalardan en tepeye kadar yerel yetkililer hizmetinizde.
Bir şey söylemeye kalkarsanız, hemen vatandaşların bir kısmını diğer vatandaşlardan "nefret etmeye" "kışkırtmakla" suçlanırsınız; Rumenlerin her zaman "barışçıl Yahudi nüfusu" ile birlikte yaşadığı "sosyal uyumu" ve "kardeşlik kanını" bozduğunuzu; biz değiliz

İsa Mesih için iyi "Hıristiyanlar" şöyle dedi: "Komşunuzu sevin, hatta size zarar vereni bile ..." vb.
Tek bir kelime bile söylerseniz "devlet güvenliği düşmanı" ve "iç savaş" kışkırtıcısı olarak tutuklanacaksınız. Hakarete uğruyorsunuz, hatta dövüyorsunuz. Yetkililer onlar tarafından kontrol ediliyor ve siz de kıpırdamadan oturup halkınızın yaşadığı trajediyi izlemelisiniz. Artık kendi gözlerimizle görmememiz için Tanrı'nın bizi kör etmesi daha iyi olurdu; o zaman hiçbir şey bilmeyecektik. "

Damarlarımda kanım kaynadı ve eğer Romen otoriteleri ve Büyük Romanya yasaları ulusa karşı işlenen bu tür suçları tolere edebilirse, bir kez daha silah alıp dağlara çıkıp düşman ve hain çetelerine acımasızca ateş etme fikri aklıma geldi. .
Romanya'nın şerefi ve geleceği ve bu tükenmiş yasa ve otoritelerin onu adalet ve kurtuluş umudundan mahrum bırakıp bırakmadığı.
Bu insanların taşıdığı yükün ağırlığı altında, yüreğim sızlayan bir halde Iasi'ye döndüm.

Bir halkın egemen sınıfının, siyasi ve kültürel sınıfının yabancılaşması ne kadar korkunçtur!
Edebiyatçılar ve yazarlar çabalarını her türlü alakasız konuya adarlar. Kitapçıların vitrinlerini dolduran kitaplar ve kitaplar basılıyor.
Moti'nin gözleri önünde gelişen tarihi bir trajedi için, aynı zamanda bir alarm sinyali olarak da hizmet edebilecek tek bir protesto kelimesi bile bulamazlarsa, bu adamlar hakkında gelecekte verilecek karar ne olacak? insanları şaşkına çevirdiniz, neden sizi uyuşturan, hayatınızı ve geleceğinizi karartan bunca skandal edebiyat?

En kutsal misyonu, manevi ve fiziki varlığını tehdit eden tehlikeleri ihbar etmek, geleceğine giden yolu aydınlatmak olan bu yazar ve bilim adamlarına millet ne gözle bakmalıdır? Ve Parlamento'daki veya başka yerlerdeki, milletin hayatı ve onurunu gözetme şeklindeki en temel görevlerini terk eden bu siyasi "konuşmacılar" sınıfına nasıl saygı duyulacak?

Bistra'dan Turda'ya giden küçük trenden inerken Bistra kereste fabrikasının müdürü de aynı kompartımana bindi; Bolluk içinde yaşanmış bir hayat izlenimi veren kıyafetlerinden zar zor zaptedilen şişman bir Yahudi. Onun gibi birinin hayatında bir kez bile açlığı tattığına inanmıyorum. Bir sonraki durakta benim yaşlarımda bir genç de kompartımana girdi. İlk andan itibaren çok iyi anlaşan arkadaşlar olduklarını ve gencin Rumen olduğunu anladım. Yahudi termostan kendine biraz kahve doldurdu ve paketten birkaç dilim kek aldı. Yemeye başladı; Bir kurdun iştahını izledim. Arkadaşını katılmaya davet etmediğini fark etmeden sertçe yutkunmaya başladı ve hemen davet etti. Genç adam bir parça kek ve bir fincan kahve aldı ve oldukça çekingen bir şekilde yemeye başladı; kendisine gösterilen "ilgi" için zengin Yahudi'ye minnettarlığını ve saygısını gösteriyordu. Paskalya'dan önceki Cuma günü, saat sabahın beşiydi ve hâlâ tam olarak belli değildi: Kutsal Cuma.

Ne yazık ki kendime şu soruyu sordum:

"Merak ediyorum, tüm Hıristiyan dünyasının oruç tuttuğu bu günde, Rumenlere işkence yapan Yahudi ile yan yana pasta yiyen bu alçak Rumen genç kim?"

Konuşmalarından orman mühendisi olduğunu öğrendim. Yahudi kompulsif bir konuşma eğilimi gösterdi. Sürekli konuşuyor ve şakalaşıyordu. Sonra bir plak çalar çıkardı ve plak çalmaya başladı, onlarla ilgili her şey daha müstehcendi. Kompartımanın bir köşesine oturdum ve tek kelime etmeden pencereden dışarı bakarak dinledim.
Gün ağarmaya başlamıştı ve görebiliyordum.

demiryoluna paralel yol, her birinin önünde uzun bir at arabası sırası, huzur içinde ve , ve üzerinde hüzünle yürüyen bir Moti adamı. Kömür yüklü olarak, yeni kıyafet ya da oyuncak değil, Paskalya zamanı olduğundan evlerine götürmek üzere birkaç kilo yiyecek alıp satmak için arabayla 40 mil uzaktaki Turda pazarına gittiler. Çocuklarına getirebilecekleri tek mutluluk bu.

Kalbim acı ve endişeyle inliyor. Bu hırsızların ekmeğinizi alması yetmez; Onlar da bu Hayırlı Cuma günü fakirliğinize ve imanınıza küfrediyorlar, hakaret ediyorlar. İnsanların acılarına ve acılarına saygı gereği, hiç kimsenin en derin sessizlik ve nezaket dışında yürümemesi gereken, asırlık ıstıraplarla dolu bu yollardan, şarkı söyleyerek ve küfrederek geçiyorlar; kıyamet. senin acımasız kaderin. Şafak söktüğünde gözlerimiz buluştu; genç adamın ve benimkiler. Beni tanıdığını görebiliyordum. Huzursuz, kendini kaybetti

sakinlik. Ben de onu tanıdım. 1923 yılında onu Hıristiyan milliyetçi bir öğrenci olarak görmüştüm. Gösteri yapan, slogan atan bir grup öğrencinin ön saflarında yer alıyordu.

"Ve Yahudileri topuklarımızın altında ezeceğiz ya da şanlı bir şekilde öleceğiz" vb.

Acıyla dolu bir halde düşündüm. "Eğer yarın savaşan tüm genç adamlar böyle olursa, o zaman bu insanlarımız ölmelidir; Yahudi istilası, sel, deprem veya dinamit yoluyla - hangisi olursa olsun - ama yok olmaları gerekir."

1929 YAZI

Bu yaz biri Galati ve Focsani "Haç Kardeşliği"nden gençlerin katılımıyla, diğeri ise lejyonerlerin katılımıyla iki yürüyüş düzenlendi.
Onları defalarca yürüdüğüm yollardan gezdirmek, onlarla mümkün olduğu kadar vakit geçirmek, onları gözlemlemek, incelemek, aynı zamanda ülkemizin güzelliklerini onlara göstermek ve bundan sonraki tüm yürüyüşlerde olduğu gibi bu kez de onlara göstermek istedim. Yağmur, rüzgar, sıcak veya çamur nedeniyle herkesin ağır yükler taşıyacağı uzun yürüyüşler için genç lejyonerlerin öncelikle isteklerini yerine getirmeliyim, geliştirmeye çalışacağım; saatlerce konuşmanın yasak olduğu düzende ve düzenli olarak; ormanlarda uyuyan, basit yiyecekler yiyen Spartalı bir yaşam boyunca; tavır ve jestlerinden başlayarak her konuda kendilerine karşı sert olma zorunluluğuyla; Onlara devasa kayalara tırmanmak, dereleri geçmek gibi üstesinden gelmeleri gereken engeller yaratıyordu.

Onları her türlü zorluk karşısında doğrudan ve erkeksi görünecek, irade sahibi erkeklere dönüştürmeye çalışıyordum. Bu nedenle hiçbir zaman bir engelin aşılmasına izin vermedim; aşılması gerekiyordu.

Artık siyasi yaşamda ve mesleklerde yaygın olan, her rüzgarda boyun eğen zayıf ve mağlup adamın yerine, bu halk için boyun eğmeyen, korkusuz bir fatih yaratmalıyız.

Diğer yandan onlara ortak eğitim vererek birlik ruhu ve birlik duygusu geliştirmeye çalışacağım. Ortak öğretimin üzerinde büyük bir etkisi olduğunu fark ettim. Bir adamın aklı ve ruhu, onun düzensiz zihnine ve anarşik duygularına düzen ve uyum sağlar. Cezalandırıcı önlemler uygularken, sonuçta bir sorumluluk duygusu ve eylemlerinin sorumluluğunu üstlenme cesareti geliştirmeye çalışacağım. Yalan söyleyen ve sorumluluğundan kaçan bir adamdan daha iğrenç bir şey yoktur.

İstisnasız olarak her türlü ihlali düzenli olarak cezalandırırım. Vatra-Dorhei'de genç bir adamı halka açık bir parkta rahatsızlık yarattığı için cezalandırdım.

Dorni Cozanesti'de daha ciddi bir olay yaşandı; bu başlı başına bir olay olmaktan çok, vakanın ortaya çıkardığı ruh halinin bir göstergesiydi. Dört genç bir Yahudi meyhanesine giderek sardalya, ekmek ve şarap istediler ve iyice yemek yedikten sonra kalktılar. İçlerinden biri faturayı ödemek yerine kahramanca bir tabanca savurdu ve çığlık atması halinde Yahudi'nin hayatıyla tehdit etti, çünkü bunların Corneliu Codreanu'nun ailesinden olduklarını ekledi.
grup.

Onu cezalandırdım. Eğer bunu yapmasaydım, ahlaki açıdan kendisini mahvedecek olan kişi, bir kutu sardalyenin çalındığı Yahudi değil, bu genç adam olacaktı. Aslında lejyonerler arasında ceza kızgınlığa neden olamaz çünkü hepimiz yanılabiliriz. Bizim konseptimizde ceza, onurlu bir adamın hatasını düzeltmesi gerektiği anlamına gelir. Cezanın tamamlanmasının ardından adam sanki hiçbir şey olmamış gibi yükünden kurtulur. Çoğu durumda, bu ceza bir miktar çalışma şeklini alır. Eser kınama mahiyetinde olacağından değil, işlenen kötülüğün bir iyilik ile düzeltilmesi imkânını sunduğu için. Bu nedenle lejyoner cezayı huzur içinde alacak ve yerine getirecektir.

KİTLELERE ULAŞMA KARARI

8 KASIM 1929

Lejyon'un kuruluşundan bu yana iki yıldan fazla zaman geçti. Yuvalarımız ülke genelinde çoğaldı. Artık bu küçük çekirdeklerden yararlanarak ve işlev görmeleri için teşvik ederek hareketi güçlendirme ihtiyacı hissedildi. Yahudi sorununun çözümüne ulusal önlemler getirmenin tek yasal yolu politika yollarından geçiyordu. Bu, genel olarak kitlelerle teması gerektiriyordu. İyi ya da kötü, kanunun bize sunduğu ve er ya da geç uymak zorunda kalacağımız yöntem buydu.
Lefter ve Potolea ile birlikte Tg'de lejyonerin
ilk halka açık toplantısını düzenledik. Aralık ayında ülkenin kuzeyindeki Covurlui İlçesindeki Beresti. Karar, ülkenin dört bir yanından gelen yeni bir lejyoner grubunun Lejyon'un koruyucu azizinin doğum gününde yemin ettiği 8 Kasım'da verildi.

Aynı zamanda Totu'yu, Amos Horatiu Pop ile birlikte lejyoner propagandasını yoğunlaştıracağı ve aynı zamanda bir toplantı düzenleyeceği Turda İlçesine gönderdim.

15 ARALIK 1929

14 Aralık gecesi Beresti'deydim. Lefter, Potolea, Tanase Antohi ve diğerleri depoda beni bekliyorlardı. Beresti pazar kasabası gerçek bir Yahudi eşekarısı yuvasıdır; kalabalık evler ve mağazalar. Tek cadde şehrin ortasından geçiyor, ayak bileklerine kadar çamurla kaplı ve yanlarında bazı kaldırımlar var. Potolea'nın evinde kalmam gerekiyordu.

Ertesi sabah Galati savcısı ve bir polis şefi gelip bana toplantıyı yapmama izin verilmediğini söylediler.

Onlara şunu söyledim: "

Karşıma çıkardığın yasak ne doğru, ne de yasal. Bu ülkede herkesin toplantı yapma hakkı vardır; Almanlar, Macarlar, Türkler, Tatarlar, Bulgarlar, Yahudiler. Sağ? Sizin tedbiriniz keyfi bir ölçüdür; Yasadışı olduğundan buna uymayacağım, toplantıyı istediğim zaman yapmalıyım
"
maliyet.

Nihayet biraz tartıştıktan sonra, rahatsızlık vermemek şartıyla toplantıyı yapmamı onayladılar. Ne yapmalıyım?

Ne tür bir bozulma? İnsanların evlerine mi giriyorsunuz? bu benim ilkimdi

Halka açık toplantı. Onu mükemmel bir düzende tutmaya ve böylece başkalarını koruma ayrıcalığını korumaya tam olarak kararlı değil miydim?
Belirlenen zamanda çok az sayıda, neredeyse yüze yakın insan toplandı.
Onlardan çok daha fazla kişinin gelmek istediğini ancak köylerini terk etmelerinin engellendiğini öğrendim. Toplantının tamamı sadece beş dakika sürdü.
Bir dakika Lefter konuştu, bir dakika Potolea ve geri kalanında ben konuştum. Ben de "Gösteri yapmaya geldik ama yetkililer adamlarımızın gelmesini zorla engelledi. Tüm emirlere rağmen on gösteri yapacağım! Biri bana at getirsin, Horincea ilçesi boyunca köy köy dolaşacağım" dedim. "

Aslında tüm bu çamurun ortasında hareket edebilecek tek araç attı.
İki saat sonra bir at getirildi ve ben de gittim. Benden sonra Lefter dört lejyonerle birlikte yaya olarak geldi. İlk köy olan Meria'ya varıyoruz. Orada, birkaç dakika içinde herkes kilise avlusunda toplandı - erkekler, kadınlar ve çocuklar. Sadece birkaç kelime söyledim ve herhangi bir siyasi programın ana hatlarını çizmedim: "Hepimiz birleşelim,
erkekler
ve kadınlar, kendimiz ve insanlarımız için başka bir kader çizmek için. Romanya'nın diriliş ve kurtuluş saati yaklaşıyor.
İnanan, savaşan ve acı çeken, Yeni ve kuru zamanlar tarafından ödüllendirilecek ve kutsanacak, kapılarımızı çalıyor! Bir ruha sahip bu insanların, kısır bir şekilde öldüğü ve bir başkasının doğduğu, iman dolu olanlara ait bir dünya. "Bu yeni dünyada herkes eğitimine, zekasına veya bilgisine göre değil, her şeyden önce inancına ve karakterine göre yerini alacaktır."

Böylece devam ettik. Beş kilometreden az bir mesafede Slivna'ya ulaşıyoruz.
Kararıyordu. Ancak insanlar yanan mumlarla beni bekliyorlardı. Theodosiu liderliğindeki bir lejyoner yuvası buluşmak için yola çıktı

Ben köyün eteklerinde. Burada da söyledim. Daha sonra sıra Slivna lejyonerlerinin yuvası olan Comanesti'ye geldi. Bunlar daha önce hiç gitmediğim yollardı. Burada da gençler şarkı söylerken, insanlar ellerinde fenerler ve mumlarla beni bekliyordu. Hangi gruptan olursa olsun insanlar beni memnuniyetle karşıladılar. Birbirimize yabancıydık ama sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi geliyordu.
Düşmanlıklar eriyip gitti. Hepimiz tek yürektik, tek insandık. Ertesi sabah yürüyüşüme devam ettim. Ama bu sefer yalnız değildim. Diğer üç sürücü bana gelip gelemeyeceklerini sordu. Komşu köy Ganesti'nin sınırında Dumitru Cristian'ın evinde durduk. Yaklaşık 40 yaşlarında, baiduc tipi bir adamdı ve kalın kaşlarının altına gizlenmiş bir çift gözü vardı. İlk öğrenci mücadelelerinden bu yana amansız bir milliyetçi savaşçıydı. İşte o anda atlarını arabadan indirdi, birini eyerledi ve yanımıza geldi. Kısa sürede Dumitru ve Vasile Popa, Hasan ve Chiculita ile sayımız arttı. Köy köy dolaşdıkça atlıların sayısı yirmiye çıktı. Çoğu 25-30 yaşlarındaydı, bazıları 35-40 yaşındaydı; en yaşlısı Chiculita de Cavadinesti ise 45 yaşlarındaydı. Sayımız bu kadar artınca farklı bir ambleme, üniformaya ihtiyaç duyduk. Daha iyi bir şey olmadığı için hepimiz şapkalarımıza hindi tüyü koyarız. Ve şarkı söyleyerek köylere girdik. Biz şarkı söylerken, atlarımızın uzun zaman önce defalarca geçip gittiği ve eskiden Moldavya topraklarını savunanların gölgesi olan atalarımızla savaştığı Pruth Nehri yakınındaki tepelerin doruklarında tırıs giden atlarımızın sesini duyuyordu. Bugünün yaşayanları geçmişin ölüleriyle özdeşleşiyordu; bizler aynı ruhtuk, rüzgârın tepelerin doruklarına taşıdığı Rumen'in aynı büyük birliğiydik. Benim geldiğim haberi sözlü olarak tüm köylere yayıldı. Köylüler her yerde bizi bekliyordu. Yolda karşılaştığımız herkes soruyordu:
"Sen de ne zaman bize geleceksin? Dün gece geç saatlere kadar seni beklediler."

Bu köylerde şarkı söylerken ve insanlarla konuşurken, politikacıların ödünç aldıkları platformlarla asla inemeyecekleri ruhun tanımsız derinliklerine nüfuz ettiğini hissetti. Orada, o derinliklere kökleri daldırdım

lejyoner hareketinden. Hiç kimse onları asla kaldıramayacak. Perşembe Beresti'de pazar günüydü. Sabah saat 10'da biz yaklaşık 50 atlı pazar kasabasının üzerindeki tepenin zirvesinde göründük. Oradan şarkı söyleyerek düzen halinde şehre indik.

Kasaba halkı bizi büyük bir coşkuyla karşıladı. Romenler, Hıristiyan evlerini önümüze kovalarla su dökerek bıraktılar; eski bir gelenek, seyahatlerimizde tüm umutlarımızın gerçekleşmesini diliyorlar.
Yine ilk mitingin yapılacağı Nicu Balan'ın avlusuna girdik. Şu anda 3000'den fazla insan vardı. Toplantımız olmadı.
Bazı pilotlara hediyelik eşya verdim.

Sigara ağızlığımı Nieu Balan'a verdim; Vacaresti hapishanesinde yapılan bu eylemin ardından Chiculita'ya gamalı haç verildi. Lefter ve Potolea, Lejyon Yüksek Konseyi üyelerine, Nieu Balan ise Covurlui İlçesi genelkurmay başkanlığına atandı; ve Horincea Vadisi'ndeki lejyonerlerin lideri olarak Dumitru Cristian.
Bu Horincea Vadisi, yerleri ve insanlarıyla benim için çok değerli kaldı.
Focsani'den sonra lejyoner hareketinin en güçlü ikinci direği olarak kalacaktı.

TRANSİLVANYA'DA, LUDOSUL-DE-MURES'DE

Noel'den önceki Cuma günü saat 17.00'de Ludos'a doğru yola çıktık. Kamyonda dört kişiydik: Arabayı kullanan Radu Mironovici, bir tanıdık olan Emil Eremeiu ve ben. Aşırı soğuk hava tren seferlerinin iptal edilmesine neden oldu. O gece kamyonumuzu samanla doldurup üstümüzü örtmemize rağmen neredeyse soğuktan ölüyorduk. Iasi, Piatra-Neamt, Valea Bistritei rotasını takip ederek sabah saat 4'te Karpat Dağları'nın zirvesine ulaştık.

24 saatten fazla süren bir yolculuktan sonra Noel arifesinde sabah saat 11'de Ludosul-de Mures'e vardık. Burada Amos'un evinde güzelce dinlendik. Noel sabahı kiliseye gittik ve ardından küçük kasabayı gezdik. Tg'den daha büyüktü.
Beresti; ilçe başkenti Turda'nın yaklaşık 28 mil doğusunda yer almaktadır. Bu şehir aynı zamanda Beresti yüzdesine ulaşmasa da Yahudilerle dolu. Burada

Ayrıca pazarda kurulan Yahuda, ağını bir örümcek gibi tüm Romanya bölgesine yaydı. Zavallı köylüler bu ağa yakalanacak, kendi etrafında dönecek ve şaşkına dönecek, sonra da sahip oldukları her şey elinden alınacak. Noel'in ertesi sabahı yola çıktık, önümüzde on lejyoner taşıyan minibüs vardı, sonra ben at sırtında yirmi atlıyla - Amos, Nichita, Colceriu, Profesör Mattei ve diğerleri, hepsi şapkalarımızda hindi tüyü takıyordu. Yolda karşılaştığımız insanların amacımızı bilmemesi nedeniyle bize merakla bakıldı.

Ama sanki bize en yüksek yetki verilmiş gibi gidiyorduk, bize bunu emreden Rumen halkının doğası gereği geldiğimizi hissediyorduk. Gheta'da, Gligoresti ve Gura-Ariesului halkı Horincea Vadisi'ndeki kadar kalabalıktı. Burada da herhangi bir siyasi programın ana hatlarını çizmiyoruz. Az önce size Moldova'dan Rumenlerin acı çeken ruhunu canlandırmak için geldiğimizi, bin yıllık köleliğin, adaletsizliğin ve cenaze töreninin yeterince uzun olduğunu söylemiştik.

Büyük Romanya büyük fedakarlıklarla hayata geçirildi, ancak görünen o ki uzaylı hakimiyeti ve eski adaletsizlik Büyük Romanya'nın doğuşunun bu tarafına da yayılmış durumda. On yıldır süren Rumen yönetimleri ne acı veren yaralarımızı iyileştirebildi, ne de yüzyıllardır süregelen adaletsizlikleri düzeltebildi. Bize bir tür birlik görüntüsü verdiler ama Rumen ruhu hâlâ siyasi partiler kadar parçaya bölünmüştü. Bu halkın dirilişi yeraltında kaynamaktadır ve yakında patlayacak, tüm geleceğimizi ve karanlık geçmişimizi ışığıyla aydınlatacaktır. Kim inanırsa kazanacaktır!

Bir kez daha kalplerine indiğimi hissettim. Moldavya'dan yüzlerce kilometre uzakta olmama rağmen, yüzyıllardır sınırlarla bizden ayrılan bölgelerde, orada da aynı ruhu bulmuştum, tıpkı Pruth yakınlarındaki Horincea vadisinde olduğu gibi. Üzerine hiçbir insan yapımı sınırın çizilmediğini anladığım ulusun ruhu, çünkü aynı nefes, ulusun bir ucundan diğer ucuna, Dinyester'den Tisa'ya, insan yapımı sınırları tamamen hiçe sayarak aktı. tıpkı yeraltı sularının, insanın yüzeyde yarattığı engellere aldırış etmeden akması gibi.

Orada, derinliklerde hiçbir siyasi parti, hiçbir düşmanlık veya çıkar çatışması, kardeş katili mücadelelerin "körü körüne ayrılığı" değil, yalnızca birlik ve uyum buldum. Noel'den sonraki ikinci gün yeniden yollara düştük. Yiğit Miguel'in, Horia'nın, adamlarının ve Lancu'nun anısına dua etmek için yolda bir kilisede durmuştuk ve onlara bugün halkımızın sevgisi için bu yolda yürüdüğümüzü bilmelerini sağlamıştık. vücutları işkence gördü ve parçalandı. Santo Stefano'nun bayramıydı; bu yüzden Büyük Stefan'ın ruhunun dinlenmesi için bir mum yaktım; halkımız onun aracılığıyla en büyük zafere ulaştı. Onu Napolyon, Jül Sezar ve Makedonyalı İskender ile eşit görüyorum.

Adımlarım beni nereye götürürse götürsün ya da hangi savaşları yapmam gerekse de, eğer üstümde São Miguel Archangel'in ve altımda lejyoner hareketi ailesinden yirmi sevgili şehidimizin gölgesini sağımda hissedersem, ben de bunu yapacağım. Büyük Stefan'ın ve kılıcının ruhunu hissedin.

BESSARABYA'DA

20 Ocak 1930'da Totu, Crang anu ve Eremeiu'yu gönderdim.

* Macarlar, Eflak Prensi Cesur Mikail'i 1601 yılında Turda ovalarında öldürdüler. Kendisi, Eflak, Moidavia ve Transilvanya'nın geçici olarak birleşmesini sağlayan ilk hükümdardı. (Tr.)

25 Ocak'ta ben yine atlılarımın ortasında Horincea vadisindeyken, bir kamyonetle Tecuci ilçesine doğru yola çıktım. Ayın 26'sı gecesi Rogojeni'yi geçtikten sonra Oancea'ya girdik. Her iki köyde de sıcak bir şekilde ve büyük beklentilerle karşılandık. Oancea'da Antachi ailesi tarafından ağırlandık. Ertesi gün, yani pazartesi, Pruth'un sol yakasındaki Cahul'da pazar günüydü.

Bu nedenle Yahudilerin daha kalabalık ve kışkırtıcı olduğu Besarabya'ya gitmeye karar verdik.

B.essarabian'ın diğer ticaret şehirlerinde olduğu gibi Cahul'da da Yahudilik komünisttir; "halk sevgisi" nedeniyle değil, ancak komünizmin zaferiyle devrilip tam Yahudi egemenliğinin altına yerleştirilebilecek olan Romanya devletine duyulan nefret nedeniyle. Komünizmin zaferi, Yahudiliğin, Yahudi dininin temelindeki "seçilmiş halk" teorisi sayesinde Hıristiyan ulusları yönetme ve sömürme hayaliyle örtüşmektedir.

O gece şövalyelerin paltolarının üzerine dikilen yaklaşık sekiz inç yüksekliğinde beyaz kumaştan haçlar yaptık. Bana taşımam için tahta bir haç verildi. Ertesi sabah saat onda, Christian Bessarabia'yı boğan kafir güce karşı haçı taşıyarak 30 atlının başında Pruth'u geçtim. Yaklaşık beş kilometre yol kat ettikten sonra şehre girdik. Hıristiyanlar evlerinden çıkıp bizi takip ettiler. Bizi tanımıyorlar ama paltolarımızdaki beyaz haçları, şapkalarımızdaki tüyleri gördüler. Sokaklarda şarkı söyleyerek yürüdük:

"Uyan, uyan, seni Rumen!"

Halk meydanında durduk. Kısa sürede 7.000'den fazla köylü etrafımıza toplandı. Hiçbiri bizim kim olduğumuzu ve ne istediğimizi bilmiyordu ama

Google Çeviri Makinesi

Herkes onları kurtarmaya geldiğimizi sezmişti.
Onlarla Horincea Vadisi'nde ve Turda'da konuştuğum gibi konuşmaya başladım. Ancak iki dakika sonra polis memuru Popov, yerel yetkililerin eşliğinde kalabalığın arasından geçerek beni durdurdu:

"Bu meydanda halka açık toplantı yapmanıza izin verilmiyor..."
"Romen halkının bunu her yerde yapmasına izin verilmiyor."
Yetkililer konuşmamızı engellemek istedi; insanlar bizi duymak istedi.
"Benim iyi insanlarım" - dedi onlara - "işte bu; kanunlar meydanlarda toplantı yapmamızı yasaklıyor. Şehrin dış mahallelerine ya da birinin verandasına gidiyoruz."
Binicilere işaret verdim ve şehrin dış mahallelerine doğru yola çıktık. Bir ordu kordonu kalabalığı durdurdu. Birkaç dakika sonra, Albay Cornea'nın komutasındaki süngülü askerlerden oluşan bir müfrezeyle karşılaştım. Tabancasını çekip bana doğrulttu: "Dur yoksa ateş edeceğim!" dedi. Durdum.

- Albay, beni neden vurasınız ki? Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben de bir tabanca taşıyorum ama buraya kimseyle, en azından Rumen ordusuyla savaşmak için gelmedim.

Onunla neredeyse bir saat tartıştım ama hepsi nafile oldu. Elimden gelen tüm hakaretlere ve alaylara katlanarak bir saat boyunca orada oturdum. Ona aynı ses tonuyla cevap verebilirdim ya da onunla kavga edebilirdim, ama sağlam bir irade toplamam gerekiyordu, aksi takdirde daha üzücü bir duruma düşerdim, yani kendimle, yani bir Rumen milliyetçisi olarak kendi halime karşı savaşırken düşerdim. ülkenin ordusu ve komünist Yahudiler tarafından izleniyor.

Albay kılıcıyla bizi ve atlarımızı dövmeye başladı, askerler de süngüleriyle bizi dürttüler; sonra belediye başkanı geldi, ben de attan indim ve ona belediye binasına kadar eşlik ettim. O uygar bir adamdı. Albay da geldi.
Ona şöyle dedim: "Durumuna saygı duyuyorum; bu yüzden cevap vermedim. Ama önemli değil. Gelecek Pazartesi aynı yerde görüşürüz."
Böylece çıktım. Atımı bir çavuş getirdi. Cristian ve Chiculita kapıda yaya olarak beni bekliyorlardı. Daha sonra atlarını getirdiler ve biz de polis tarafından arkadan takip edilerek ve Yahudilerin aşağılayıcı bakışları eşliğinde geldiğimiz yola geri döndük. Şehrin eteklerinde, şövalyelerin geri kalanını, uğradığımız yenilgiden dolayı üzgün bulduk. Biraz ilerde şehirden kaçan bazı köylüler bize kim olduğumuzu sordular.

"Geri dönün ve insanlara önümüzdeki Pazartesi döneceğimizi söyleyin. İlçedeki tüm Hıristiyanlar Cahul'a gitmeli."
Dayak yedik. Şarkı söyleyecek havamızda değildik. Geri dönüyorduk ve kimse tek kelime etmedi. Oancea'ya döndüğümüzde, 10 Şubat Pazartesi günü Cahul'a döneceğimizi duyuran on poster hazırladık. Bunlar atlılar tarafından belediyenin çeşitli noktalarına gönderiliyordu. Daha sonra Ganesti'ye, Cristian'ın evine geri dönüyoruz ve buraya zorlu bir yolculuktan sonra gece yarısına doğru varıyoruz.

Karanlıkta, yüzümüze çarpan soğuk yağmurun önden, arkadan ise acı veren yenilgimizin anısıyla çarptığı iki adım önümüzü göremiyorduk.
Geceyi Cristian'ın evinde geçirdim ve sabah Beresti'ye doğru yola çıktım. Orada, Ilorincea, Galati, Iasi, Bükreş, Focsani ve Turda vadisindeki lejyonerlere bir talimat yayınlayarak onları Cahul'daki yenilgimiz hakkında bilgilendirdim ve bu artık bir onur meselesi olduğundan hepimizin oraya dönüp kazanmamız gerektiğini söyledim. ; Oraya mümkün olduğunca çok sayıda rapor vermeleri gerekiyor. Buluşma yeri -Oancea'ya, en geç 9 Şubat Pazar akşamına kadar varmaları gerekiyor. Aynı zamanda o dönemde Tecuci belediyesinde bulunan Totu, Cranganu ve Eremeiu ekibine de bilgi verdim. Ayrıca babama da bir mektup yazarak gelip bize yardım etmesini istedim. Lejyonerler benim için biraz para topladılar ve ben de yola çıktım.

Bükreş, İçişleri Bakanlığı Müsteşarı Sayın Ioanitescu'yu görecek.

Ona Cahul'da olanları anlattım ve orada başka bir gösteri düzenlemek için izin istedim - yasal bir talep - yetkililer bizi kışkırtmadığı sürece bu gösterinin mükemmel durumda yürütülmesi sorumluluğunu üstlendim.

Benden talep ettiği bazı ek açıklamalar sonrasında mitingimiz onaylandı. Böyle bir gösteri için kanunen gerekli olmadığı için onaya ihtiyacımız yoktu, ancak eylemimin olası taraflı yorumlanmasını önlemek için resmi izin kapsamında olmak istedim.

Pazar sabahı bir kez daha Oancea'daydım. Lefter, yetkililerle buluşma yerini belirlemek üzere Cahul'a gitti.

Yetkililer, ilçenin dört bir yanından binlerce köylünün gösteri için Cahul'a gideceği haberini alınca Cahul'da büyük bir huzursuzluk yaşandı.

Hristache Solomon ve Blanaru liderliğindeki grup Focsani'den gün içinde iki kamyon geldi; Turda, Moga ve Nichita'dan; Banea, Ifrim ve Peder Isihie ile birlikte Iasi lejyonerleri; Galati'nin, Kardeşler'le birlikte Stelescu'nun; Bükreş'ten bir öğrenci delegesi; ve Foltesti yuvalarıyla Pralea.

Daha sonra Beresti'den olanlar ve Horincea Vadisi'nden lejyonerler yaya olarak ya da arabalarla ve binek atlarıyla geldiler. Babam da geldi. Gece 300'den fazla lejyoner gelmişti; Oancea'da konakladılar ve yenileri gelmeye devam etti. Geçişimizi engellemek için yetkililer tarafından Pruth üzerindeki duba köprüsünün kilidinin açılabileceği endişesiyle, köprünün her iki ucunu işgal etmek üzere bir gecede 30 lejyoner gönderdim.

Pazartesi günü sabah saat 8'de Potolea'nın komutası altında 50 lejyonerden oluşan bir ekibi gösteriyi denetlemesi için Cahul'a gönderdim. Bu arada gösteriye devam etmemizi engellemek için yeni müdahaleler yapılmaya çalışıldı.

Bu imkansız bir şeydi. Saat 10'da bir sütun oluşturup başlıyoruz:

İlk grupta bayrak taşıyan 100 şövalye var, hepsi şapkalarında tüylü, çoğu yeşil gömlekli. Her birinin ceketinin üzerine beyaz kumaştan bir haç dikilmişti. Rumenleri kurtarmak için pagan bir düşmana karşı haç adına yürüyen bazı haçlılar gibiydik.

İkinci grupta ise 100'den fazla yaya bir sıra halinde bayraklarıyla yürüyen yürüyüşe katıldı.

Üçüncü grupta, her biri 4 ila 5 kişiden oluşan, çoğunluğu Oancea'dan gelen ve yine bir bayrak taşıyan yaklaşık 80 vagon takip ediyordu.

Savaşa hazır bir ordu gibi görünüyorduk. Cahul'un sınırına yaklaştığımızda bizi çıplak kafalardan oluşan bir deniz karşıladı, ne gürültü, ne müzik, kiliseyi andıran etkileyici bir sessizlik içinde, o köylü kalabalığının arasından atımızı sürdük. Bazıları ağlıyordu.

Ayrıca Bessarabia'nın köylü nüfusu, Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Romanya'nın birleşmesinden bu yana durumlarında herhangi bir iyileşme hissetmedi.

Çünkü Rus işgalinden kurtulmuş olmasına rağmen Yahudilerin hakimiyeti altına girmiştir. Tamamen Yahudilerin avıydı.

12 yıl boyunca Komünist Yahudiler tarafından tarihte bilinen en zalim rejimin herhangi bir insan toplumunu sömürdüğünden daha kötü bir şekilde sömürüldü ve kanı akıtıldı.

Besarabya'nın ticaret kasabaları ve köyleri, köylülüğün bitkin bedenine yapışan gerçek sülük kolonileridir.

Ve utanmazlığın timsali olan bu sülükler, halkın sömürülmesine, halka zulmeden teröre karşı savaşçı kılığına girme cesaretini gösterdiler.

Bunlar Besarabya ve Romanya'nın komünistleridir.

Dahası, Rumenlerin emilen kanlarıyla şişirilen bu sülükler, ana gazeteleri Adevarul ("Gerçek") ve Dimineata ("Sabah") olan baskılarını aşağıdaki tarzda sürdürüyorlar:

"Biz (sülükler!) Rumen halkıyla en iyi kardeşlik ve uyum içinde yaşıyoruz." “Sadece bazı halk ve ülke düşmanları, bazı aşırı sağcılar bu uyumu bozmak istiyor.

Mitingde 20.000'den fazla köylü vardı. Elbette bu, bu şehrin başından beri gördüğü en büyük insan toplantısıydı ve bunların hiçbirinde bunu duyuracak herhangi bir manifesto ya da gazete yoktu. Gösteri oldukça ciddi bir şekilde gerçekleştirildi. Bir tarafta şövalyeler sıra halinde dizilmişti; diğer yanda yaya lejyonerlerin sütunu.

Köylüler başları açık dinliyorlardı. Bu ciddiyeti bozacak ne bir söz, ne bir hareket vardı. Albay Cornea bu kez kendisine söz verdiğimiz taahhüdü yerine getirmedi. Bir teselli sözü bekleyen ve bu gösteriye benim tarafımdan değil, çektikleri büyük acılar nedeniyle bu kadar büyük bir kalabalıkla gelen Bessarabian köylülerine şöyle dedim: "Sizi köleliğe bırakmayalım diye." artık ona baskı yapan şey; özgür olduğu, emeğinin ürününün efendisi, ülkesinin ve ülkesinin efendisi olduğu; insanlar için yeni bir günün şafağının yaklaştığı; başlattığımız bu mücadelede, yaptığımız her şey. köylülerin vereceği inanç - ölümüne inanç - ve karşılığında adalet ve şeref alacaklarını umuyorum"

Sonra Lefter, Potolea, Banea, Ifrim, Peder Isihie, Victor Moga, Tarziu, Hristache Solomon konuştu. Babam sonunda iki saat boyunca eşsiz bir üslup, derinlik ve halkın diliyle konuştu. Konuşmalar bittikten sonra köylülere köylerine tam bir düzen ve sessizlik içinde dönmelerini tavsiye ettim ve onları bu heybetli toplantıyı en az düzensizlikle bitirirsek Yahudilere büyük bir hizmette bulunacağımız konusunda uyardım.

İnsanlar onlarla gitmemizi istedi. Her taraftan bize dilediler:
"Tanrı yardımcınız olsun!"
Bu köylülerin sevgisi eşliğinde Oancea'ya doğru yola çıktık ve orada yollarımızı ayırdık. Cahul'daki gösterinin yapıldığı andan itibaren babam lejyoner hareketine katıldı.

Hepsi evlerine kusursuz bir düzen içinde döndüler. Özellikle gösterinin barışçıl ve düzenli bir şekilde ilerleyip sona ermesi göz önüne alındığında, zaferimiz büyüktü. Ancak Cahul Yahudilerinin hareketimizi tehlikeye atmak ve bize karşı hükümet eylemi başlatmak için ne pahasına olursa olsun bir skandala, bir karışıklığa, bir kargaşaya ihtiyacı vardı.

İnsanların huzur içinde evlerine doğru yola çıktıklarını gören iki Yahudi, hahamlarının güvenli bir şekilde bindiği mağazalardan birinin camlarını kırdı.
Yerel yetkililer ve bazı kişiler onları suçüstü yakalayıp polis merkezine götürmeselerdi, Sarindar Caddesi*, Dimineata ("Sabah") ve Adevarul ("Gerçek") Yahudi basını şöyle manşetler yayınlayacaktı: "Cahul'da büyük yıkım", "Yabancıların gözünde ülke ne kadar kaybediyor!" vesaire.

Yahudilerin şeytani mücadele sistemini anlamak ve bilmek isteyenler için çok büyük önemi olan bu vakayı, görünüşe göre kendi içinde önemsiz bir öneme sahip olarak sunuyorum. Aksi takdirde Yahudi sorununun nihai çözümüne yol açacak bir eylemden taviz vermek için suçu düşmanlarının üzerine atarak bütün bir şehri ateşe verme yeteneğine sahiptirler. Bu yüzden lejyonerleri kışkırtılmamaları konusunda uyarıyorum çünkü ancak en mükemmel düzeni koruyarak kazanabiliriz. Bizim için düzensizlik Yahudilerle değil, Devletle çatışma anlamına geliyor. Ama Yahudilerin bizi devletle kalıcı bir çatışmaya itmek istediği şey tam olarak bu. Onun için devlet bizden daha güçlü olduğu için devletle uyuşturulsaydık ya da devletle çatışmaya itilseydik ezilirdik; ve tarafsız seyirci olarak kalacaklardı.

Yaş'a döndüğümde beni kapıda köpeğim Fragu karşıladı; 1924'ten beri bende, o günden bu yana yaşadığım tüm denemelerin ve mücadelelerin tanığıyım.
Iasi'de, lejyoner yazışmalarının başı Banea'nın bana mükemmel bir düzen içinde sunduğu tüm güncel organizasyon meselelerini, yuvalarla yazışmaları ben hallettim.

* Sarindar St. iri Bükreş, Yahudi basın bürolarının ve yayınevlerinin bulunduğu yerdir. (Tr.)

Banea, iki yıllık yazışmalarım sırasında benim olaylara bakış açımı çok iyi anlamaya başlamıştı, dolayısıyla Iasi'ye nadiren gittiğim bu dönemde birçok soruyu kendisi çözebiliyordu.

YİNE BESSARABYA'DA

Evde ancak bir hafta kalabildim çünkü Bessarabian köylüleri delegeler, mektuplar ve telgraflar göndererek onlara gelmemi istediler. Bu hareketimize ne kadar umut bağladıklarını, inançlarını hayal bile edemiyoruz. Cahul'daki gösteriden sonraki iki hafta boyunca lejyonerlerin haberi güney Besarabya'daki tüm Hıristiyanlar arasında yıldırım gibi yayıldı; köyden köye, Dinyester kıyılarına; yani Yahudi köleliğinden kurtuluşun başladığı haberi fakir köylülerin yüreklerini alevlendirdi.

O zamana kadar umutlarını Köylü Partisi'ne bağladılar ve bu parti iktidara geldiğinde köylülerin adalete kavuşacağına inanıyorlardı. Ancak bu partide sekiz yıl süren zorluklar, mücadeleler ve umutlardan sonra ruhları için korkutucu bir şey keşfettiler: ihanete uğramışlar, dövülmüşler; Köylü Partisi adının arkasında Yahudi çıkarlarının gizlendiği; Profesör Cuza'nın ona taktığı adla "Yahudi saçlı Rumen köylü"* bayramı.

Sekiz yıl sonra iyi niyetlerinin ihanete uğradığını görebildikleri halde, kalplerindeki imanın bu kadar ezildiğini görmek insanı ıstırapla kaplıyordu.

Tekrar Beresti'ye döndüm ve oradan arabayla Pruth kıyısındaki Rogojeni'ye döndüm; burada Stefan Moraru ve Mos Cosa liderliğindeki 200'den fazla atlı beni bekliyordu.

Çevre köylerin hepsinden geldiler.

İçlerinden biri "Dinyester'e yürüyeceğiz" dedi.

"Evet! Yürüyelim," diye yanıtladım.

İşte o zaman aklıma güney Besarabya'da, Tighina'dan Cetatea-Alba'ya kadar büyük bir keşif gezisi düzenleme fikri geldi. Iasi'de şu düşünce beni sürekli rahatsız ediyordu: Besarabya'yı geçip Dinyester'e nasıl gidebiliriz? Büyük bir zorluk vardı: Yetkililerin bize karşı çıkmaması, Devletle, orduyla savaşmaktan kaçınmanın en iyi yolu nedir?

Bana öyle geliyor ki, Yahudi komünizmine karşı savaşmak için yeni bir ulusal örgüt kurarsam, "Başmelek Mikail Lejyonu"nu ve herhangi bir siyasi partiye bağlı olmayan diğer gençlik gruplarını içeren bir örgüt, Besarabya'ya girmeyi başarabiliriz. . Bu yeni organizasyona hangi ismi vermeliyiz? Bu konuyu Evimizin lobisindeki lejyonerlerle tartıştım.

Bazıları "Anti-Komünist Falanks" dedi, bazıları ise başka isimler önerdi.

Cranganu şöyle dedi: "DEMİR KORUYUCU!" "Bırak olsun!"

Artık işçilerin de desteklediği bu anti-komünist eylemi hazırlamaya başlıyoruz. Aslında "anti-komünist eylem" derken "işçi karşıtı" eylemi kastetmiyorum; "Komünistler" dediğimde Yahudileri kastediyorum. Besarabya'ya giriş izni almak ve böylece yerel yetkililerle olası sorunlardan kaçınmak için, birkaç gün sonra dönemin İçişleri Bakanı Bay Vaida-Voevod ile görüştüm. Kendisi danıştığım ikinci üst düzey politikacıydı.

Lonel Bratianu ilk oldu. Beni üç saat orada tuttu. Hem hareketimiz hem de gerçek yüzünü bilmediği Yahudi sorunu konusunda yanlış bilgi sahibi olduğunu fark ettim. Bizi, sorunu camları kırarak çözmeye kararlı, başıboş genç adamlara benzetti. Daha sonra kendisine Yahudilerin sorununu nasıl gördüğümüzü anlattım; bunu nasıl tüm Romenler için bir ölüm kalım sorunu olarak görüyoruz; sayıları ne kadar ezici ve kabul edilemez; Rumen orta sınıfını ve şehirlerini nasıl yok ettiklerini. Ona Balti, Kişinev, Cernauti ve Iasi'deki Hıristiyanlarla Yahudiler arasındaki oranın ne olduğunu anlattım; okullarımızda temsil ettikleri tehlike, Romanya egemen sınıfının yabancılaşması ve kültürümüzün tahrif edilmesi tehdidini taşıyor.

Ona bu sorunun çözümüne nasıl baktığımızı da anlattım. Başından beri neyden bahsettiğimi anlamıştı. Ama onun seviyesindeki bir adam meselenin özünü kolayca anlasa da, onun bizi hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağını düşünüyorum, çünkü durum böyle.

* Favoriler uzun tirbuşon buklelerine kadar uzanıyordu. (Tr.)

şeylerin doğası; 1890'ların gözleri artık 1930'larınki gibi görmüyor. Sadece gençlerin duyduğu ve anladığı çağrılar, aciliyetler, sessiz komutlar var çünkü bunlar sadece onlara hitap ediyor. Her neslin hayatta kendi misyonu vardır. Belki de bu yüzden bize tam olarak güvenmiyor.

Elbette tam düzeni sağlama sorumluluğunu üstlendikten sonra Bessarabia'ya yürüyüşümüz için onay aldım. Birkaç gün sonra ülkedeki tüm gençlere hitap eden bir manifesto yayınladım.

MARAMURLARDAKİ SORUNLAR

Bu sırada Maramures'te büyük bir kargaşa çıktı. Burası Romanya topraklarının ölümün kanatlarını açtığı bir başka köşesi. Orada Yahudiler köyleri işgal etti; tarlalar, dağlar ve ağıllar üzerinde kontrollerini dayattılar. Adeta köle durumuna düşen Rumenler, bu Yahudi istilası karşısında adım adım geri çekilerek, Dragos Voda'dan miras aldıkları mülkleri işgalcilerin eline bırakarak yavaş yavaş yok oluyorlar. Artık hiçbir hükümet onlarla ilgilenmiyor, hiçbir yasa onları korumuyor.

Haziran 1930'un başlarında iki atın çektiği bir araba Iasi'deki evimin kapısına yanaştı. Onun soyundan biri köylü ve biri genç olmak üzere iki rahip geldi.

Onlardan içeri girmelerini istedim. Ortodoks rahip Ion Dumitrescu, Yunan Katolik rahip Andrei Berinde ve köylü Nicoara öne çıktılar.
“Maramures'ten vagonla geldik. İki haftadır yollardayız; ikimiz de Borsa'da rahipiz; birimiz Rum Katolik, diğerimiz Ortodoks. Artık Maramures Rumenlerinin utancına dayanamayız. Herkese, Parlamentoya, hükümete, bakanlara, Naiplik'e muhtıra üstüne muhtıra yazdık, hiçbirinden yanıt alamadık. Başka ne yapacağımızı bilmiyoruz. Rumen öğrencilerden bizi kaderimize bırakmamalarını istemek için vagonla Yaş'a geldik. Maramures'teki binlerce çaresiz köylü adına konuşuyoruz. Biz sizin rahipleriniziz. Gördüklerimize gözlerimizi kapatamayız. İnsanlarımız ölüyor, kalplerimiz acıdan kırılıyor.

"

Onları birkaç gün ağırladım ve şöyle dedim: "Gördüğüm
tek çözüm onları organize etmek ve morallerini yükseltmeye çalışmak. Bu mücadeleyi tek başlarına vermediklerini, onların arkasında olduğumuzu, onlar için mücadele ettiğimizi bilmeleri gerekiyor. ve onların kaderi bizim zaferimize bağlı." Sonunda Totu ve Eremeiu'yu onları organize
etmeleri için gönderdim; ve daha sonra Savin ve Dumitrescu-Zapada. Borsa'dan ve tüm dağ vadilerinden binlerce köylü örgütümüze başvuruyordu. Romanya'nın yeniden canlanması tehlikesinin farkına varan Yahudiler, halkı kışkırtmaya başladı. Taktiklerinin işe yaramadığını görünce cehennem yollarına başvurdular. Rumenleri suçlayarak Borsa'yı ateşe verdiler. Yahudi gazeteleri hemen bağırmaya başladı ve pogrom hazırladığını söyledikleri Rumenlere karşı sert önlemler alınmasını talep etti. İki rahip Yahudiler tarafından saldırıya uğradı, hakarete uğradı, dövüldü ve kilometrelerce kovalanıp taşlandı.

Sonunda ikisi "ajitatör" oldukları gerekçesiyle tutuklandı ve Sigherul Marmatiei'de hapse atıldı.
Savin ve Dumitrescu-Zapada ile birkaç önemli köylü de tutuklandı. Totu ve Eremeiu da Dorna'da tutuklanarak Campul-Lung Hapishanesine hapsedildi. Adevarul ("Gerçek") ve Dimineata ("Sabah") rahiplere ve diğer mahkumlara gerçek bir yalan ve iftira yağmuru yağdırdı. Tüm protestolar, telgraflar, notlar vb. Yahudilerin bağırışları, gürültüleri ve baskıları nedeniyle bastırıldığı için sonuçsuz kaldı.

BESSARABY İÇİN YÜRÜYÜŞ YASAK

Yapacağımız yürüyüşü göz önünde bulundurarak bir "yürüyüş emri" çıkardım ve bunu "Ata Toprakları"nda bastırdım.

Ondan çıkarım yapıyorum:

"YOLdaşlar, 1. Eski
Rumen birlik ilahisinin sesiyle Pruth'u geçeceğiz: 'Gelin, Rumen yüreğine sahip olanlar, el ele verelim.'
2. Yürüyüş bir ay sürecek.
3. Birbirinden 14 mil uzakta yedi güçlü sütun oluşturacağız.
4. Pruth geçişi yedi noktadan yapılacak, sağ kanat sütunu Cetatea-Alba'ya ulaşmayı hedefliyor; sol kanat sütunu, Tighina.
5. İlerleme şekli Pruth'tan Dinyester'e yaya yürümek olacaktır.
6. Hareket tarihi 20 Temmuz sabahı. Pruth'u bir saat içinde geçeceğimiz duyurulacak.

Yahudiler, Rumenlerin vicdanını uyandırmak için Besarabya'ya girme planımızı öğrendiğinde, Yahudi basını bize karşı bir kasırga saldırısı başlattı. Bir ay boyunca aralıksız iftiralar, yalanlar, tahrikler başımıza geldi.

Bu saldırılar eşit ölçüde Bay Vaida'ya yönelikti. Yahudiler Bay'ın bunu yapmasını istediler. Vaida hemen İçişleri Bakanlığı rütbesine indirildi, aslında "denize atıldı" çünkü Pruth aracılığıyla anne babalarımıza ve kardeşlerimize Rumen teselli ve umut sözlerini ulaştırmak için biz genç Rumenlerin Besarabya'ya girmelerine izin vermeye cesaret etti.

Besarabya ekonomik ve politik olarak Yahudilerin mutlak yönetimine teslim edildi. Romanya'nın özgürleşmesine yönelik her türlü çaba, bu siyah kuralından bahsetmek suç sayılıyordu.

Yahudi basınındaki saldırı ve entrikaların baskısı altında, Besarabya'ya yürüyüş ancak her yerden lejyonerlerin Pruth'a doğru yola çıktığı gün yasaklandı.

O vesileyle, başkentin her yerine dağıttığım aşağıdaki protestoyu yazdım:

ARCHANGGE MICHAEL LEJYONU
"DEMİR KORUYUCU"

BİR ÇÖZÜM VE BİR UYARI

BAŞKENTTEN ROMALILAR,

"Besarabya'da gerçekleşecek olan 'Demir Muhafızlar'ın yürüyüşü durduruldu. Sağlıklı ve güçlü bir Romanya'nın düşmanları zafer kazandı. Bir ay boyunca Sarindar Caddesi, Lupta'nın küçük Yahudileri ("Mücadele")), Adevarul ("Gerçek"), Dimineata ("Sabah"), Rumen ruhunu zehirleyen bu zehirleyiciler, burada kendi topraklarımızda ruhlarımızı tehdit etti, aşağıladı, tokatladı. Ülkemizin üstün çıkarlarını kim anlayabilirdi ve tüm idari eylemlerinin istenmeyen sansürcüleri haline geldi.

Turda'da Transilvanya'nın ateşe verildiğini iddia ederek hükümetten gösterimizi durdurmasını talep ettiler; Kabil'de bu devrim 'Besarabya'da başlatılıyordu; Galati'de katliamların ve pogromların başlayacağını. "Lejyon her yerde mükemmel düzeni ve disiplini koruduğu için, her durumda aşağılık provokatörler oldukları ortaya çıktı." Besarabya'nın yüzünü Bükreş'e çevirmek için bugün Dinyester'e doğru gittik, "Fakat bu komünizmin paralı askerlerini memnun etmedi.

Bessarabia, Bolşevizmin kurbanı olmaya devam etmeli ve Pruth ile Dinyester arasındaki eyalet üzerinden Romanya'nın tüm siyasi yaşamını terörize etmeye devam edebilmek için yüzünü Moskova'ya çevirmeli.

ROMALILAR,

Hayatımıza bulaşan rüşvetçi ve sapkın siyasi sistem, küçük ve bencil seçim çıkarları ve aşağılayıcı bir kölelik ruhuyla, ülkemizi parçalama ve ata topraklarımızı yabancılaştırma işlerinde onlara yardım ve yataklık ediyor. Romanya'yı 60 yıldır yabancıların eline bırakan işte bu bencil çıkar ve ruhtur.

Bakın bugün Maramures ve Bucovina şehitleri hareket etmeye başlıyor! Yollarda, ülkenin tüm liderlerinin ihaneti nedeniyle içine atıldıkları köleliğin acısını haykırıyorlar; onlar tarafından unutulduklarından değil, satıldıklarından.

"Bu ülkede onlara teselli verecek bir sesin çıkmamış olması sana en azından tuhaf gelmiyor mu? Ve Maramures'teki tüm olayı sadece bir vakaya indirgemek sana en azından utanç verici gelmiyor mu? 'Kışkırtıcılar' Nicolae Totu ve Eremeiu? Suçlular mı? Ve 12 yıl boyunca bu Maramures köylülerini her gün aldatan politikacılar suçlanacak değil mi? Ve saldıran yüzbinlerce başıboş Yahudi Onlar, çekirgelerin toprakları elinden alması gibi atalarından miras alıp onları köleleştirmek istiyorlar, bunlar kışkırtıcı ve provokatör değil mi? Ve kendi ülkemizde efendi olma gururumuzu alaya alan Sarıdar Caddesi beyleri de provokatör değil mi?

ROMANOS,

İşte Bucovina ve Maramures'teki 'bozuklukların' gerçek nedenini görebileceğimiz tipik bir örnek, "Universul ("Evren") 17 Temmuz 1930'da şu istatistiği yayınladı: 'Cernauti'de, Çocuklar ilkokullarda okul yaşı: 12.277, bunların 3.378'i yalnızca Rumen (erkek ve kız), geri kalanı ise yabancı.' Romanya'nın kuzey kısmındaki Rumen unsurlarının hakimiyetine dair başka hangi kanıta ihtiyacınız var? Rumen halkının ruhu bu büyük ve kanlı istiladan kaçıyor mu?

Siz onu karalıyorsunuz, iftira atıyorsunuz, 'güvencesiz ekonomik durumu' nedeniyle bir somun ekmek için ayağa kalktığını söyleyerek onu gücendiriyorsunuz, oysa o aslında kuzey sınırlarında kendi varlığını cesurca savunmak için ayağa kalkıyor.

Neden hiçbir politikacı Majestelerine gerçeği söylemek için öne çıkmadı?

SENİN

YÜKSEKLİK Bu zavallılar ekmek istemiyor, adalet istiyorlar! Maramures ve Bucovina'da boğulduğu için ölmenin eşiğindeki Rumen ruhunun serbest bırakılmasını talep ediyorlar. 'Fbey, her gün kendilerine meydan okuyan, tıka basa doymuş, çürük ve solucan gibi ısıran yüzbinlerce Yahudi'ye karşı önlem alınmasını talep ediyor. yoksullukları, tüm Romen yerel otoriteleri tarafından korunuyor.

SARINDAR SOKAK BEYLERİ GAZETECİLER Tabii ki

Rumen de çok iyi biliyor ki bu sorun şiddet içeren gösterilerle çözülmeyecek; ancak dayanıklılıklarının sınırına ulaştıklarından Romanya'ya bir Rumen liderliğini empoze etmek istiyorlar; Romanya mevzuatını, Romanya'daki Rumen unsurunun korunmasına ilişkin yasaları uygulamak.

Belki de Rumen ruhlarımızı yaralayan sürekli hakaretlerinle, bir gün beni Maramures'in asi azizlerinin başında göreceğini umuyorsun? O anda son saatinizin geldiğini bilseniz iyi olur!

Zaten mevcut yasaları sizi sakinleştirmede yetersiz buluyorsanız, sizi yerinize koyacak, hangi ülkede yaşadığınızı anlamanızı sağlayacak gücüm olduğunu beyan ederim.

Eğer sakinleşmezseniz, bu ülkede yaşayan, aklıma gelen her silahla savaşmaya kararlı olan herkesi size karşı çağıracağım.

ROMALILAR,

Yeni bir Romanya, tıpkı Büyük Romanya'nın politikacıların hesaplarından doğmadığı gibi, siyasi partilerin arka odalarından da doğamaz; Marasesti'nin savaş alanlarında ve üzerine topların çelik yağdırdığı derin vadilerde doğabilir.
Yeni bir Romanya savaş dışında doğamaz; çocuklarının fedakarlığı.
Bu yüzden siyasetçilere değil sana hitap ediyorum asker! Yükselmek! Tarih seni yeniden çağırıyor! Nasılsın. Kırık kolunla, kırık bacağınla, göğsün kurşunlarla delinmiş. Bırakın güçsüz ve inatçı olanlar titresin. Siz cesurca savaşa girin.

Yakında 'Demir Muhafız' sizi savunmanız için Bükreş'te büyük bir mitinge çağıracak

Maramuresanlar, Dragos-Voda'nın oğulları ve Bucovinanlar, Büyük Stefan ve Aziz'in oğulları.

Pankartlarınıza şunu yazın: 'Yabancılar bizi işgal etti', 'Yabancılaşmış basın bizi zehirliyor', 'Siyasi sistem bizi öldürüyor'.

Trompetlerinizi alarm halinde çalın. Tüm gücünüzle onları patlatın.
Düşmanın bizi işgal ettiği ve politikacıların bize ihanet ettiği şu anda, Rumen, fırtına zamanlarında dağ yollarında eskisi gibi korkuyla kükrüyor.

VATAN! VATAN! VATAN!

Corneliu Zelea-Codreanu

lejyonun başı

BAKAN ANGHELESCU'NUN HAYAT GİRİŞİMİ

Manifestomun yayınlandığı günün akşamı öğrenci merkezinde birkaç öğrenciyle konuşuyordum. Genç Beza ortaya çıktı. Ait olduğu "Vlad Tepes*" örgütünden aniden nişanını söküp attı ve şöyle dedi: "Bundan sonra 'Vlad Tepes'le hiçbir ilgim olmayacak; bu jestiniz beni etkilemedi." Birinci Lig "Vlad Tepes" ciddiyetten yoksun görünüyordu, özellikle de varlığından başından beri şüphe ettiğim bu ligin gençleri.Böyle bir grup gencin istifası beni tamamen soğuk , Çünkü bıraktı.

Birkaç dakika sonra bu genç adam, eğer itirazım olmasaydı lejyoner olmak istediğini söyleyerek tartışmamıza yeniden katıldı. Belirsiz cevabım doğrudan bir reddetmeyi önledi. Lejyonerin dogması, Lejyon'a katılmak isteyen her yeni kişiye çekince koymayı zorunlu kılar ve bu, özellikle mevcut durum için geçerlidir. Birkaç hafta önce Beza'yı küçük bir restoranda görmüştüm ve bana Stere'yi* çekmemin tavsiye edilip edilmeyeceğini sormuştu. Ayrıca onu ciddiye almadım.

Ayrılırken benden geceyi kendi evinde geçirmemi istedi. Reddettim. Bunun yerine geceyi tıp öğrencileriyle geçirdim. Ertesi gün öğle saatlerinde sokak satıcılarının "Bakan Anghelescu'ya suikast girişimi!" sesini duydum. DSÖ? Beza. Gibi? Kurbanına yüzeysel bir şekilde vurarak birkaç el ateş etti.

Neden? Bilmiyordum. Sorduğumda, Makedonlar ile Anghelescu arasında Nova Dobrogea Yasası konusunda bir anlaşmazlığın çıktığını ve Anghelescu ile hiç tanışmadığını öğrendim. İki ** bu da Romanya'nın o eyaletteki çıkarlarını ihlal ediyordu. BEN gün sonra davayı hazırlayan hakim tarafından çağrıldım.
Beza'da "Demir Muhafız"ın manifestoları bulundu. Bu girişimle ilgili bilgimin, bağlantımın olmadığını, amacını da bilmediğimi beyan ettim. Serbest bırakıldım. Ayrıldığımda bir insanın başına ne kadar kolay felaket gelebilir diye düşünüyordum.

Eğer Beza'nın evinde yatma davetini kabul etmiş olsaydım, onun eserinin ahlaki yazarı olurdum. Kendimi savunmak için ileri sürülen her türlü argüman reddedilirdi. Özellikle de bu girişimin Besarabya'ya yürüyüşümüzün reddedilmesiyle örtüştüğü göz önüne alındığında.

Ertesi gün Dimineata'da ("Sabah") yarım sayfalık manşeti okudum ve büyük bir sürprizle karşılaştım: "Corneliu Codreanu, Beza'nın Yasasını İşaret Ediyor." Şaşırmıştım.
Bunun üzerine önceki gün beni sorgulayan hakimin yanına gittim. "Sayın Yargıç, bu tür yanlış bilgilerin sizin ofisinizden gizli bir sorgulamadan kaynaklanmış olmasına çok şaşırdım. Beza'nın eylemini bildirmedim.

Bunu yapmak bana düşmez!"
"Ben bu tür bir bilgiyi yayınlamadım. Bu basının uydurmasıdır."

Ben de kendi kendime şöyle dedim: "Yahudi basınının bana hakaret etmesine izin mi vereyim? Beza'yı bu kadar kısa süredir tanıyor olsam, onunla hiçbir bağlantım olmamasına rağmen kimse beni buna zorlayamazdı.
olmak

* Grigore Philippi, hırsızları ve dürüst olmayan tebaayı kazığa oturtan 16. yüzyılda Eflak hükümdarı Kazıklı Voyvoda'nın uygulamalarını takip edeceğini belirtmek için partisine Vlad adını verdi. (Tr.)

böyle bir durumda onu kınamak için üzerine atlayan bir alçak. Onu yapmak istemiyorum.
Bunu benden başka kimse yapmasın, çünkü ne olduğunu bilmiyorum ve aynı ayakkabıları giydiğim geçmişim nedeniyle başkalarını kınamamı engelliyor. Başka bir bildirim yazacağım.

Aynı gün, başkentin her yerine dağıttığım bir manifestoyu bastırdım:

İKİNCİ UYARI

Basın, Beza'nın jestini 'uzattığım' iddiasıyla bir kez daha gerçeği gölgelemeye cesaret ettiğinden şu açıklamayı yapmakta ısrar ediyorum: "Bakan Anghelescu'nun kendisini savunmak için nedenleri varsa, genç Beza'nın da en az bir o kadar nedeni olduğuna inanıyorum. Hem mahkemelerde hem de vatandaşlarının vicdanında.

İkinciyi işaretleyerek birinciyi savunmayacağımı, genç Beza'yı ve davasını tüm yüreğimle, tüm gücümle savunacağımı beyan ederim.
Siz Sarındar Caddesi beyleri, yaklaşan yerleşim yerleri listesine bu ikinci uyarıyı yazın. "

Corneliu Zelea-Codreanu

Bu iki uyarı sonucunda Vaida Bey ile ilişkim sonlandırıldı. Bay Vaida bana kızmıştı ama vicdanımın gerektirdiğinden başkasını yapamazdım. Aynı hakim tarafından tekrar çağrıldım ve tutuklandım. İşte yine Maria Preta'da Vacaresti hapishanesine gidiyordum. Aynı minibüste kendimi tanıttığım yedi genç daha vardı: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata ve Ghetea.

Bir bildiri yayınladılar: (Beza'yla birlikte, yedi yıl önce eski yoldaşlarımla birlikte aynı kapıların altından tekrar yürüdüm ve tesadüfen daha sonra işgal ettiğim aynı hücreye yerleştirildim. Ertesi gün ikonayı görmek için kiliseye girdim.) başladığımız São Miguel'deydik ama çocuklar yedi yıl önceydi.

Orada hapishanede Pind Dağları'ndan gelen Aromanları* çok iyi tanıyordum.
Yüksek bir kültür sergiliyorlardı, iyi bir ahlaki sağlık sergiliyorlardı, iyi vatanseverlerdi, savaşçı ve kahraman olmak için yaratılmışlardı ve fedakarlık yapmaya istekliydiler. Orada, Makedon-Romenlerin, binlerce yıldır bu Romanya kolunun büyük trajedisini daha iyi tanıdım.

* Makedonya'nın (Yunanistan) Aromanları veya Makedo-Romenleri Roynati dili konuşan popülasyonlar. (Tr.)

Yıllarca dağlarında tek başına ve tecrit edilmiş halde, elinde silahlarla dilini, milliyetini ve özgürlüğünü savundu.
İşte o zaman, Tanrı'nın, çiy gibi saf iyi ruhu için seçtiği, trajik işkencesi ve ölümüyle lejyoner Romanya'nın lejyoner hareketinin en büyük şehidi olan Sterie Ciumeti* ile tanıştım.

Orada düşüncelerimiz ve kalplerimiz sonsuza kadar birleşti. Bundan sonra Pind'den Dinyester Nehri'ne kadar tüm halkımız için birlikte savaşacağız.
Romanya'nın hem yurt içindeki hem de yurt dışındaki sorunlarına sağır olan bir yönetim nezdinde yapılacak hiçbir şikayet, dilekçe veya müdahale, kendi evinin kontrolünde güçlü bir Roman ulusunun bulunmadığı herhangi bir yerde Romanya'nın sorunlarını çözemez. O zaman sınırlarımızın dışına dağılmış olan bu Rumenler Romanya'ya geri getirilecek. Çünkü Rumenlerin ölümle karşı karşıya olduğu bu yerde herkesin kanına ihtiyaç var. Şunu da belirtmekte fayda var ki, bu mücadelede ülkenin kapılarını binlerce Yahudiye açan hükümetler aynı zamanda Rumenlerin de ülkeye girişine izin vermedi.

Google tarafından Makine

girmek için dışarıda.

Tüm okült güçler iş başındaydı ve mahkumiyetimi güvence altına almak için adalete baskı yapıyordu. Son tutuklanışım ve

Vacaresti'de hapsedilmesi Yahudi saflarında büyük sevinç yarattı. Her yaramaz küçük Yahudi, her gazetede bana saldırıyor ve hakaret ediyordu. Yahudileri memnun etmek için siyasi partilerin yönettiği Rumen gazeteleri bile bana saldırdı.

Mahkemeye çıkacağım tarih belirlendi. Gerekli hazırlıklara başladım.
Nelu Ionescu'yu bekliyordum.
*

30 Aralık 1930 gecesi Steric Ciumeti masum olmasına rağmen tutuklandı.
Başbakan IG DUca cinayetinin şüphelisi, üç polis komiseri tarafından öldürülerek sorumluların, Bakanlık yetkililerinin emriyle Dambovita'nın buzlu sularına atıldı. İçişleri Bakanlığı. [@i, dışarı atıldı, gizlice gömüldü, daha sonra kamu düzeninin "isimsiz" temsilcileri tarafından gizlice kazılıp uğursuz koşullar altında yeniden gömülmek üzere. Bükreş'te b (@ i'ore tli (@ (, App ottrt (@als) liberal hükümetin ve polis aygıtının gizli ve açık baskılarının mahkeme salonunda bile uygulandığı skandal bir duruşma sonrasında bu alçak suç cezasız kaldı.) , jüri üyeleri (aralarında Bükreş Üniversitesi rektörü Dr. Gheorghiu, jüri ustabaşısı da vardı), Clumeti'nin dul eşi ve avukatlar hakkında.(Tr.) beni her konuda savundu

1920'den beri duruşmalar Yaş'tan geliyor. Öğrencilerin ısrarı üzerine savunmama Sayın Mihail Mora da katıldı.
Duruşmam, her zamanki gibi, ne kadar küçük olursa olsun mahkumiyetimi güvence altına almaya çalışan bir Yahudi saldırısıydı - Adevarul Yahudileri ("Hakikat") talep ediyorlardı - böylece önderlik ettiğim hareketin yasa dışı araçlar kullandığı için anarşik olduğunu söyleyebileceklerdi. eylem.
Adalet Bakanlığı'nın koridorları her türlü şefaatle sağa sola koşuşturan Yahudilerle doluydu.

Ancak Romanya adaleti katı ve korkusuz bir şekilde beni beraat ettirdi. Ancak savcı temyize gitti; bu nedenle cezaevinde tutulmaya devam ettim.
Bu kez Yahudi gücünün baskı ve müdahaleleri arttı.
Tekrar Yargıtay'a götürüldüm. Savcı Praporgeseu, Yahudileri memnun etmek için beni zimmete para geçirenler, at hırsızları ve yankesicilerle aynı kefeye koydu.
Üç saat boyunca davaları görülürken onlarca Yahudinin alaycı ve meydan okuyan bakışlarına maruz kaldım. Benim davam dikkate alınacak son davaydı ve onu daha önce olduğu gibi Bay Mihail Mora ve Nelu Lonescu savundu. Temyiz kararı yeni bir beraat kararı oldu. Yaklaşık bir buçuk ay cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakıldım. Eve gittim.

Bütün bunlardan sonra Nelu Ilonescu, Garneata, Mota ve Ibraileanu ile birlikte, korkunç bir sefalet içinde sıkışıp kalan iki rahibin akıbetini öğrenmek için kamyonumuza binip Sighetul Marmatiei'ye doğru yola çıktım. Kimse onları görmeye, yiyecek getirmeye bile gelmiyordu. Peder Dumitrescu'nun karısı hastaydı; iki küçük çocuğu vardı. Onun evi ekmeksiz, parasız, ilaçsız bir evdi; hayırseverlikle yaşıyorlardı. Haçı, kiliseyi ve halkını korumaya yemin eden Hıristiyan rahiplerin kaderi! Hapsedilen diğer on köylü liderinin kaderi de aynı derecede kötüydü.

Dışarıda Yahudiler sevinç içindeydi. Yurt içinde ve yurt dışında para toplanıyordu; hükümet Borsa'nın "talihsiz Yahudilerine" kendilerine iki katlı yeni taş evler inşa edebilmeleri için para verirken, yoksul Rumen köylüler yulafla karıştırılmış talaş unundan yapılmış ekmek yiyordu.

O zaman bu Romen Maraxnure'lerin ölümün acısıyla inlediğini ve kıvrandığını gören ben, buraya kınamak için gelen her siyasetçiye, her öğretim üyesine, her rahibe, her üniversite öğrencisine ve lise öğrencisine ve her insani yardım vaizine öğüt vermekten başka bir şey yapamam. siyasi hayatımız - "Hepiniz gidin ve Maramures'i izleyin.

İçerideki herhangi birinin adını verin

Dünya hakemi olarak bize, Maramures'te yaşananlara benzer bir şeyin Romanya'da Rumenlerin başına gelmesinin kabul edilebilir olup olmadığını söyleyecektir."

Dört ayın sonunda rahipler Satu Mare hapishanesine nakledildi ve burada yaklaşık 50 köylü kadın ve erkeğin yanı sıra 20 Yahudi'nin de katıldığı duruşma yapıldı.

Profesör Catuneanu, yerel savcı Ion Mota ve ben, sanık Rumenlerin savunmasını oluşturduk. 20 Yahudi, dört Yahudi avukat tarafından temsil ediliyordu.
Sekiz günlük yargılamanın ardından, kendilerine yöneltilen tüm suçlamaların asılsız olduğu kanıtlandığından hepsi beraat etti.

BAŞMELEK MİKAİL'İN LEJYONUNUN ÇÖKÜŞÜ

VE DEMİR MUHAFIZ 11 OCAK 1931

Bu arada, Yahudi saldırılarının baskısı altında olan Bay Vaida, İçişleri Bakanlığı'ndan ihraç edildi ve yerine, gecikmiş tavrının da gösterdiği gibi, bize karşı "güçlü silah" kullanmaktan çekinmeyeceğini açıkça belirten Bay Mihalache getirildi. .
Bu an gelmişti.

Sighet'te tutuklanan genç Dumitrescu-Zapada, Yahudi basınının yalanlarından, saldırılarından, hakaretlerinden çileden çıkarak kimseye tek kelime etmeden, kimseye tek kelime söylemeden tesadüfen bulduğu tabancayı kaptı, Bükreş'e gitti, ofise girdi. Socor'a ateş etti.

Ancak tabanca arızalıydı; ikinci kez ateşlenemedi. Bu olay Noel zamanı civarında oldu. Bir yıldır evde bir ay geçirmemiştim.
Tatilimi ailemle geçirmek istiyordum. Gazetelerde Bükreş'te olanları okuduğumda Focsani'de eve dönmeye hazırlanıyordum.
Hemen Mahkemede Yargıç Papadopol huzuruna çağrıldım.
Saldırıyla hiçbir bağlantımın olmadığı kanıtlandı. Yoluma devam edebilirdim. Focsani'ye döndüğümde, Bay Mihalache'nin emriyle, sebepsiz yere Hristache Solomon'un evinde polis tarafından kuşatıldım ve sekiz gün boyunca kimseyle görüştürülmeden tutuldum, Bay.
Mihalache, Bakanlar Kurulu kararıyla Demir Muhafızları ve Lejyonu feshetti.
Genel merkezimizin her yerinde aramalar yapıldı; tüm kayıtlarımıza el konuldu; tüm ofislerimiz mühürlendi. Husi'de olduğu gibi Yaş'taki evimde de yastıklarım ve şiltelerim bile yağmalandı. Beşinci kez evim yağmalandı, hareketle ilgili her şey, elimdeki en küçük notlar bile alındı. Evlerimizde çantalar dolusu belge, mektup, kağıt ele geçirilip Bükreş'e götürüldü. Peki evlerimizde yasa dışı veya uygunsuz olabilecek ne bulabilirler?

Güpegündüz çalışıyorduk ve söylememiz gereken her şey yüksek sesle söylendi. İnancımızı tüm dünyanın önünde güçlü bir şekilde itiraf ediyoruz.

9 Ocak'ta Focsani'nin ajanları tarafından Bükreş'e götürüldüm ve orada 12 saatlik bir sorgulamanın ardından tutuklandım ve Vacaresti'ye geri gönderildim. İkinci gün en aktif olduğumuz ilçelerden şu lejyonerler getirildi: Cahul'dan Lefter; Iasi'den Banea; Galati'den Stelescu; Turda'dan Amos Pop; Totu ve Danila.

Bu, yasa dışı hiçbir şey yapmayan, yalnızca Yahudi hidrasına karşı kaşlarını kaldırmaya çalışan bir Rumen örgütünün başına gelen bir başka sert darbeydi. Bu halkın 'gençliklerini, köleliklerini kullanarak ayağa kalkmaya' yönelik yeni bir girişimi, yurt içi ve yurt dışındaki Yahudilerin oybirliğiyle alkışlarıyla birlikte Romanya İçişleri Bakanı'nın darbelerine maruz kalıyordu.

Ayrıca bu sefer bizi yok etme öfkesi acımasızca serbest bırakıldı.
Bizi yok etmek için hiçbir imkandan kaçınılmadı; rezil olmadan. Ve biz hiçbir şeyden suçlu değildik.
Şiddetli saldırıya uğradığımız, bizimle ve gerçeklerle alay eden Yahudi gazeteleri cezaevinde bize ulaştı ve biz hiçbir şey yapamadık, hiçbir şekilde karşılık veremedik.
Cezaevinin dört duvarı arasında el ele tutuşarak üzerimize her türlü hakaretin, her türlü suçlamanın yağdırılmasını izledik. O zamanın Yahudi basınının ne kadar kötü bir şöhrete sahip olduğunu gösteren bir örnek vermek gerekirse, kınamamızı
sağlamak için kamuoyunu bize karşı çevirmek amacıyla yapılan birçok girişimden bahsetmek yeterli olacaktır.

Böyle bir emri hiçbir zaman planlamadığım, yazmadığım veya imzalamadığıma okuyucunun dikkatini çekerim. Bu tür ** Bu

sahte belgelere, özellikle de Corneliu Z. Codreanu'nun Adolf Hitler'e yazdığı iddia edilen bir mektuba dayanarak, askeri yargıçların - ilgili kişilerin köle aracı olarak hareket ederek - daha sonra Demir Muhafızlar'ın başkanını on yıl zorunlu çalışma cezasına çarptırdıkları belirtildi. "vatana ihanet ve toplumsal devrime kışkırtma suçu".

Codreanu'nun Adolf Hitler'den "toplumsal devrimi" desteklemek için yardım istediği Siguranta tarafından "keşfedilen" bu mektup, Corneliu Z. Codreanu tarafından hem ön kararda hem de mahkemede kategorik olarak yanlış ilan edildi. Gerekli el yazısı uzmanı ve savunma tanıklarının görüşü reddedildiği gibi, davanın kamuoyunda tartışılmasının "Devletin üstün çıkarlarına" zarar vereceği bahanesiyle bu konudaki süreç kapalı kapılar ardında gerçekleştirildi. Kötü şöhretli bir şekilde suçlanan Codreanu'dan çekilme kapıları, olasılık .... ???????

Gerçek şu ki, bu alçakça sahneleme, on yıllık ağır çalışma cezasını ve hapis cezasını haklı çıkarmak zorundaydı.

Masum Codreanu, Romanya'dan Majesteleri Kin Carol 11 tarafından önceden tasarlanan ve Majesteleri Hükümeti'nin emriyle 29-30 Kasım 1938 tarihleri arasında idam edilen suikastın hazırlık aşamasındaydı. (Tr.)

İçindeki tek bir kelime bile bana ait değil. Tamamen Yahudiler tarafından icat edilmiştir.

Dimineata'da ("Sabah") basılan ve daha sonra diğer gazeteler tarafından kopyalanıp yorumlanan aşağılık yalanı burada tam olarak yeniden yayınlıyorum: BİR EDİKASYON

BELGE 'Başmelek Mikail' örgütünün amaçları ve kullandığı araçlarla ilgili olarak, Yaş Lejyonu tarafından yayınlanan sansasyonel bir belgeyi yayınlayacak konumdayız.

Konu, Legion 'Archangel tarafından Campul-Lung ve Ludosul Mare'ye gönderilen bir genelgeyle ilgilidir. Michael' Moldova'nın başkentinde:

Lejyon 'Başmelek Mikail' Iasi'nin (Rapa) Karargahı
Galbena)
Hıristiyan kültür evi
Kopya 245/930
ad circulandum Cevabınızı Corneliu Zelea Codreanu
20 Florilor St., Iasi - kodlu olarak
gönderin -

İkinci Tabur, Campul-
Lung Üçüncü Taburu,
Ludosul de Mures için Dikkatinizi
aşağıdaki hususlara çekmekten onur duyuyoruz: Sivil ve askeri yetkililer, bazı üst düzey yetkililere müdahale ettiğimiz için ihtiyatlarını gevşetirken - her ikisi de İçeriden Öğrenenler Bakanlığı'nda. olduğu gibi... (burada başka bir yüksek rütbeli kişiden NR'den bahsediliyor) - propaganda ve savunuculuk çabalarımızı ikiye katlamak için bu fırsatı değerlendirmeliyiz, çünkü bu olumlu durum bir gün tersine dönebilir. Sonuç olarak, daha fazla tereddüt etmeden veya zaman kaybetmeden aşağıdakileri yapmalısınız:

1. Yemin eden tüm lejyonerlerin bölük ve müfrezelere göre listesini yapın. Bu listeler ulusal ve dünya kamuoyu önünde savunma amaçlı olmalı ve bölgelere göre eklenmek üzere bu yılın 1 Kasım'ına kadar Lejyon'a iletilmelidir.

2. İkinci Tabur önemli liderleri Campul-Lung'a çağıracak: Robota, Popescu, Serban, Despa ve tam bir gizlilik içinde Komiser Nubert de Vatra-Domei ve Poiana Stampii jandarma karakolu başkanı Paduraru Gheorghe. Lejyon'un eylem planını değiştirme kararı aldığını onlara bildirmelisiniz.

Bundan böyle mutlak bir gizlilik içinde komplocu bir şekilde çalışacağız; artık halka açık toplantılar yapmamalı veya propaganda yapmamalısınız; yuvanın liderleri olan tüm lejyonerlerle temasa geçmeli ve onlara köylüler arasındaki mevcut isyan durumunu sürdürmeleri talimatını vermelisiniz.

Belirleyici darbe bu sonbaharda Myroneseu'nun hükümetinin değişmesi vesilesiyle vurulacak.

3. Üçüncü Tabur, Profesör Matei, Moga Victor, Moga Tanase ve Grindeni'nin müfreze şefini çağıracaktır - ve Urea'dan yalnızca Moldovalı tüccarı çağırmalısınız. Gizlice jandarma eğitmeni Çavuş'u aramalısınız. Constantin dos Ludos onlara brifing gönderiyor... (İkinci Tabur'da olduğu gibi).

4. Genç lejyonerleri haftada iki kez - köyün merasında veya başka bir yerde - egzersiz yapmaya götürmelisiniz, onları hazırlayın ve asil amacımızı anlatın, onları cesaretlendirin.

5. Üçüncü Tabur Kurmay Başkanı, sözlü olarak ve 7/1930 sayılı gizli emirle kendisine verilen görevi mümkün olduğu kadar çabuk tamamlamalıdır; Gönderilen dinamit miktarı yetersizse söz konusu kişiden daha fazlasını talep etmelidir.

6. Yukarıdakileri ayrıca Sighisoara'dan Dr. Iosif Ghizdaru'ya mektupla söylemeli ve ona Ludos'taki faaliyetlerle ilgili ayrıntılı bir rapor göndermelisiniz. Sighisoara'da Dr. Ghizdaru komutasında Dördüncü Tabur oluşturulacak. Bu emir okunduktan hemen sonra yakılmalıdır. Dikkatli olun, Yahudi casuslardan oluşan bir ordu peşimizde; İmzamı göstermeyen kimseyle konuşma, kimseyle görüşme.

Cesaret; Yaşasın Lejyon ve Tanrı ile ileri!

Yaş, 7 Ekim 1930

lejyon komutanı

(SS) Corneliu Zelea-Codregnu

Genelkurmay Başkanı ve

Sekreter (ss) Garneata

“Bu genelgeden 'Başmelek Mikail' Lejyonunun belirli sayıda kamu görevlisinin desteğiyle suç eylemleri hazırladığı açıkça görülüyor.

Yetkililerin, geç de olsa, 'Başmelek Mikail' Lejyonunun bu suç eyleminin hizmetine kendilerini sunan tüm kamu görevlilerini mutlaka tespit etmeleri ve en ağır cezaları uygulama görevi vardır”.

Tutuklama Garantisi

Durumun zor olduğunu fark ettim; Örgütümüz feshedildi, genel merkez asma kilitle kilitlendi, her yerde arama yapılıyor. Yahudilerin protestoları karşısında şaşkına dönen ve üzerimize yağan suçlamalar karşısında şaşkına dönen halk, tüm bu nefret dolu oyunları gerçek gibi görme eğilimindeydi. Ayrıca cezaevinde sefalet içinde, soğukta, nemde, hava ve ışıksızlıkta, battaniye yokluğunda yaşadık. Bizim ısrarlı müdahalelerimiz sonucunda bize şilteleri doldurmak için biraz saman, duvarların nemini kapatmak için de paspas verildi.

1931 yılına Yahudi yalanları, hakaretleri ve darbeleri yağmuru altında hapishanede başladık.

Bu kez de bu davayı benimle paylaşan yeni cezaevi yoldaşlarımı ikonayı ve benim için anılarla dolu her yeri görmeye götürdüm.

Elbette durum onlar için de zordu. Ancak yalnızca kendileri adına cevap vermeleri gerekiyordu ve bu sorumluluk çok daha azdı. Parçalanması ve yok edilmesi gereken düşman bendim. Başımızın üzerinde yine kara bulutların oluştuğunu, düşman bir dünyanın bizi yok etmek için daha da kararlı bir şekilde üstümüze çöktüğünü hissettim.

Tüm bu cehennem entrikaları ve devasa saldırılar arasında tek destek Allah'ta bulunabilirdi. Her cuma oruca başladık, tam oruç; ve her gece yarısı Meryem Ana Akathistini okuyun. Dışarıda, Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chiruiescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraseu, Iancu Caranica, Virgil Radulescu, Sandu Valeriu liderliğindeki başkentteki lejyonerler, kamuoyunu aydınlatmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sarındar St.'nin basını tarafından aldatıldı.

Aynı zamanda, katlanmak zorunda kaldığım tüm davalarda her zaman yanımda olan fedakar ve korkusuz Fanica Anastasescu, hapishanedeki maddi durumumuzu iyileştirmeye çalıştı.

İşte 23. Sayılı Tutuklama Emri'nde bana yöneltilen suçlama. 194

“... 31 yaşındaki Iasi savcısı Corneliu Zelea Codreanu hakkında açılan ceza davası, onun Anayasa ile kurulan hükümet biçimine karşı eylemde bulunmaya çalışma eylemini işlediği konusunda uyarıda bulunarak, bu eyleme yönelik bir azmettirme kararına varmıştır. 'Başmelek Mikail Lejyonu' 'Muhafızları' adlı bir dernek düzenleyerek kamu güvenliğini tehlikeye atabilirdi

Ferro', istediği anda şiddet yoluyla dayatılması gereken diktatörce bir rejim kurmak amacıyla, destekçileri yarı askeri tatbikatlar, emirler, direktifler ve konuşmaların yanı sıra buna hazırlanıp kışkırtıldı. düzenlenen veya halka açık toplantılarda yayınlar, posterler, rozetler, konuşmalar aracılığıyla; "Bu kanunun Sanatta öngörüldüğü göz önüne alındığında. Altı aydan beş yıla kadar hapis ve 10.000 ila 100.000 lei arasında para cezası ve medeni hakların kaybıyla cezalandırılan, Kamu Düzenine Karşı

Bazı Yeni Suçların Önlenmesine İlişkin Kanunun 11. paragrafı 2; Oysa yürütülen soruşturmada ciddi suçlamalar ve ciddi suçluluk belirtileri ortaya çıktı.

Corneliu Zelea Codreanu'ya karşı sonuç; adı geçen kişilerin sorguya alınacak muhbirler ve tanıklarla iletişim kurmasını engellemek; kamu güvenliğinin yanı sıra; sanığın bir sonraki duyuruya kadar tutuklu bulundurulması bu davanın hazırlanması açısından önemlidir; "Savcı Al'ın bulgularını dinledikten sonra. Procop Dumitrescu ve ceza muhakemesi kanununun 93. maddesi hükümleri uyarınca; Bu nedenlerden dolayı: Tüm kamu gücü görevlilerini, yasalara uygun olarak görevlendiriyoruz.

Corneliu Zelea Codreanu, yasaya göre tutuklanıp Vacaresti hapishanesine götürüleceğini söyledi ...

Bugün, 30 Ocak 1931'de ofisimizde verilmiştir. "Soruşturmacı Yargıç Stefan Mibaescu." (Dosya No. 10-193 1)

YARGI

27 ŞUBAT 1931 CUMA

Bu ihbar yağmuru 57 gün boyunca aralıksız devam etti ve her gün ilçe ve şehirlerdeki milyonlarca gazeteye yansıdı. Cevap verme şansımız olmadı. Hiçbir yerden bir umut ışığı gelmedi. Hiç kimse bizim savunmamıza gelip, bizim ve hareketimizin kınanmasını ve defnedilmesini isteyen Yahudi komplosunu kınama yeteneğine sahip değildi. Yetkililerin, savcıların, Siguranta'nın ve İçişleri Bakanı Mihalache adlı bu beyefendinin, -yaptıkları soruşturmalardan herkes bizim hiçbir suçumuz olmadığını bilmesine rağmen- nasıl olduğunu gördük; herhangi bir mühimmat, silah, dinamit kalıntısı vb. bulunamadı. - kendilerini savunamayan bazı tutuklu adamlarla alay etmeleri ve alay etmeleri için Yahudilere av bırakarak, bu kötü şöhretli tavrını hâlâ sürdürüyordu. İşin içinde devlet güvenliği olduğuna göre, mühimmat zulalarının keşfedildiğini, ülkenin iç savaşın eşiğinde olduğunu vb. yalanlayan bir açıklama yayınlayarak kamuoyunu sakinleştirme yönündeki temel görevlerini yerine getirmeleri gerekirdi.

İşte bu olumsuz koşullar nedeniyle duruşma tarihimiz 27 Şubat Cuma günü olarak belirlendi. Savunma avukatlarından bazıları, yoğun ortam göz önüne alındığında duruşmanın ertelenmesi yönünde bir talepte bulunmanın uygun olacağını düşündü; Bu arada tanık güvenlik birimlerindeki görevlileri yeminli olarak doğruyu söylemeye zorlamak için çağıracağız.

Bu teklifi reddettik; tanık olmadan duruşmaya çıkacaktık.
Konsey Üyesi Buicliu başkanlığında, Yargıçlar G. Solomonescti ve I. Costin'in yardımlarıyla; organizatör Procop Dumitrescu'ydu. Profesör Nolica Antonescu tarafından savunduk; avukatlar Mihail Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu-Cluj, Mota, Carneata, Corneliu Georgescu, ibraileanu. Hem halk hem de yargıçlar aleyhimize bazı deliller görmeyi bekliyordu: bombalar, mühimmat depoları, dinamit, silahlar.

Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey kanıt olarak sunulmadı. İfademiz bittikten yarım saat sonra, tüm bu rezil saçmalık çöktü. Sonunda, iki aydır içimizde her saat büyüyen öfkeyle dolu olarak konuşabildik. Bütün bu yalan seli gerçekler karşısında kırıldı. Bizi zincirledikleri tüm zincirler parçalandı:

avukatlar bizi çok iyi savundular. Duruşma ikinci gün devam etmesine rağmen cezanın verilmesi birkaç gün ertelendi.

Kararın açıklanması için belirlenen saatte tekrar Adliye'ye götürüldük. Oybirliğiyle beraat kararı tarafımıza okundu (800 Sayılı Ceza Cümlesi).

İşte beraat kararının şartları, esas alınan eylemler Artık feshedilen "Başmelek Mikail Lejyonu" kanun önüne çıkarıldı:

“Başsavcının soruşturması, dosyada Lejyon destekçilerinin yalnızca belirli kişiler arasından seçildiği sonucunu ortaya çıkarmaktadır: köylüler, öğrenciler ve lise gençleri; örneğin dosyada lejyoner yuvalarından veya 'beyaz akbabalardan' bahsediliyor; deneme aşamasından, adaktan veya yeminden, beş temel yasadan söz eder; bunlardan biri gizlilik yasasıdır; Lejyonun askeri olarak üniforma, pantolon, eşarp, beden eğitimi programları ve askeri tatbikatlar, sinyalizasyon tatbikatları ve Mors alfabesi vb. ile organize edildiği henüz bilinmiyor.

Askere alma görevlilerinin ve askere alınanların, Anayasa ile kurulan mevcut yönetim şekline karşı veya Devletin güvenliğini tehlikeye sokabilecek herhangi bir eylemde bulundukları tespit edilmiştir. Birisinin anlayışına göre bu tür bir tehlike olarak görülse bile, böyle bir organizasyonda kurulmuş olmanın salt bir ihlal olarak yorumlanması mümkün değildir.

Çünkü örgüt gizli olmadığı sürece idari makamlar müdahale ederek onu durdurabilir veya feshedebilirdi. Hatta örgütün faşist sistemi makyaj olarak kopyaladığı tespit edilse dahi, sanığın dayandığı kanun metninde öngörülen cezadan örgüt üyelerinin sorumlu tutulamayacağı ifade edilmiştir. mahkemeye çıkarıldı; çünkü şekli ne olursa olsun, statik aşamada bir örgütün Devlet güvenliği açısından hiçbir tehlikesi yoktur; en fazla idari makamların önleyici tedbir endişelerine konu olabilir, ancak yalnızca böyle bir örgütün bir eylem başlatması durumunda ortaya çıkan herhangi bir baskıcı tedbire konu olamaz (kanunların bu tür eylemleri özellikle yasakladığı durumlar hariç). organizasyon).

Ayrıca köylerden birkaç lejyoner geçti diye de söylenemez. Taraftar bulmak, halka kendilerini organize etmelerini tavsiye etmek, Lejyon hareketine güvenmelerini tavsiye etmek vb. için, Devletin güvenliğini tehlikeye atmayı amaçladıklarının kanıtı üretilebilir; propaganda, devleti oluşturmanın ve yenilemenin bir aracıdır. böyle bir siyasi örgütün kadroları; ya da örgütün programının fiziksel ve ahlaki kuralların yanı sıra ulusal vicdanın uyanışını da tanıdığını düşünürsek, sözde lise öğrencisi yuvalarının (örgütün kendisi dışındaki oluşumlar) ortaya çıkmasının devletin güvenliğine yönelik herhangi bir tehdit anlamına geldiği. Aşırı ajitasyon olmaması koşuluyla, okul programıyla tutarlı ahlaki eğitim.

Davalının, eylemiyle mevcut hükümet biçimini değiştirmeye çalışmaktan sorumlu tutulamayacağı göz önüne alındığında -ki dosyadan bu gerçeğin Cumhuriyet Savcılığı temsilcisi tarafından bile yalanlanmaması nedeniyle- her iki sanığın da Corneliu Z olduğu açıktır. . Örgütün tüm üyelerinin yanı sıra Codreanu ve diğerleri, asalak siyasi partilerin yerini alacak güçlü bir hükümetin gerekliliğini vaaz ettiler ve tüm saygıyla bahsedilen ve işbirlikçilerinin (manifestolarının da doğruladığı gibi) nazik otoritesini kabul ettiler. olmak istiyorlardı.

“Üstelik devlet başkanıyla işbirliğinden bahsederken, hükümdarın onaylamadığı bir yönetim biçimini devirmekten söz edilemez....

“Bu mülahazalar nedeniyle, sanıkların suçlandığı yıkıcı eylem (aslında yıkıcı olduğu hiçbir açıdan kanıtlanmamıştır)

Madde hükümleri kapsamına girmemektedir. 11 ....

"Örgütün Besarabya'ya yapmayı planladığı yürüyüşün gerçekleşmediği; yetkililerin rızası olmasaydı -sanığın aslında aldığı ancak daha sonra iptal ettiği rıza- gerçekleşmeyeceği göz önüne alındığında, bu durum gereksizdir sanıkların, öncelikle lejyonerlerin direncini test etmeyi, ikinci olarak da yabancı unsurların nüfuz ettiği nüfusun ulusal bilincini uyandırmayı amaçladıkları
yönündeki iddialarını gizlemek ...

"Sanığın tüm eylemlerinin geçmişi ışığında değerlendirilmesi gerektiği de iddia edilmiştir....

“Sanığın mahkemeye çıkarılma nedeni tespit edilemediği sürece, Corneliu Zelea Codreanu, Danila, vb.'nin eylemlerinin suçluluk derecesini belirlediğinden söz edilemez, çünkü öncekiler suçun derecesini belirlemekle ilgilenmektedir. cezalandırma ve mahkumiyeti zorlama değil...

"Bu durumda sanıklar kendilerine yöneltilen suçlamalar karşısında masumdur ve dolayısıyla beraat etmeleri gerekmektedir."

Çantalarımızı toplayıp tahliye kararını beklemek üzere mutlu bir şekilde hapishaneye döndük.
Bekliyoruz; akşam saat 8'e geldi, saat 91 10, 11; Dışarıda bahçede duyduğumuz her ayak sesinde sıçradık. Sonunda çantalarımız hâlâ doluyken uyuduk.

Ertesi gün yine bekledik. Ancak üçüncü gün savcının itiraz ettiğini ve bu nedenle itiraz değerlendirilene kadar cezaevinde kalmamız gerektiğini öğrendik.

Günler bir kez daha yavaş yavaş geçmeye başladı.

Yargıtay'da yeni tarih 27 Mart 1931 Cuma günü olarak belirlendi. Günler giderek daha yavaş geçiyordu. Son olarak bizi minibüsle Sayın Ernest Ceaur Aslan'ın başkanlığını yaptığı Yargıtay 11.Bölüm Adliyesi'ne götürdüler. Aynı savunucular, suçlamayı nefret ve hakaret patlamalarıyla karıştıran savcı Gica Lonescu'nun teziyle başarılı bir şekilde mücadele etme görevini yerine getirdi. Cezanın verilmesi birkaç gün ertelendi. Beklediğimiz Vacaresti'ye dönüyoruz. Hatırlatırım, oybirliğiyle yeni bir beraat kararı aldığımızı öğrenmiştik. 87 gün cezaevinde kaldıktan sonra nihayet suçsuz olduğumuz için serbest bırakıldık. Acaba bizi eleştirenleri kim cezalandıracak?

Yaşadığımız bunca haksızlığın, darbenin, acıların intikamını kim alacak diye sordum kendi kendime.

Ancak savcı dosyayı daha da ileri taşıyarak Yargıtay'a taşıdı.
Daha sonra dava yeniden ele alındığında bu mahkeme de alt mahkemelerin beraat kararını oybirliğiyle onadı. İşte iki kararla buradaydık: birincisi, Bay Mihalache, "Başmelek Mikail Lejyonu" ve "Demir Muhafızlar"ın Romanya Devleti'nin varlığı için tehlikeli yıkıcı örgütler olarak feshedilmesini öngören karar; diğeri, tüm Romanya hukuk sistemi, Mahkeme, Temyiz Mahkemesi ve Yüksek Temyiz Mahkemesinin oybirliğiyle bu gençlerin masum olduğunu ve Lejyon ve Muhafızların kamu düzenine veya devlet güvenliğine herhangi bir tehdit oluşturmadığını ilan etmesi. Bütün bunlara rağmen karargâhımız kilitli kaldı.

Yine mağlup edilen Yahudilik, başka yalanları, başka saldırıları, başka rezillikleri gölgede hazırlayarak saklandı. Aman Tanrım! Aman Tanrım! Nasıl oluyor da bu halk, bizlerin, onların evlatlarının, düşmanın üstümüze gelen darbelerinin kurbanı olduğumuzu görmüyor?

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ne zaman uyanacak ve büyük fırtınayı ve kendisini sersemletmeye ve öldürmeye kararlı, bu kadar nefretle yönlendirilen komployu anlayacak?

İLK SEÇİMLERDE LEJYONER HAREKETİ

HAZİRAN 1931

Ulusal-Köylü yönetimi Nisan ayında düştü. Lorga-Argetoianu hükümeti iktidara geldi.

Lejyon dağıldığından, hareketimi merkezi seçim komisyonuna "Corneliu Z. Codreanu Grubu" adı altında kaydettirdim ve seçim sembolü olarak demir ızgarayı seçtim:

Ancak yeni atama beklendiği gibi tutulmadı. Halk, basın, düşman, hükümet ona "Demir Muhafız" demeye devam etti. Diğer insanlardan farklı olmakla ya da yasal yollardan yararlanmamakla suçlanmamak için seçimlere katılmak zorundaydık.
1 Haziran seçim günüydü. Büyük maddi çabalar ve krediler sayesinde ilçe aday listelerini kaydetmeyi başardık.

Kampanya başlamıştı. Bizim açımızdan en güzel, en hassas kampanya.
Ülkenin Harbiye Bakanı ve Başbakan adaylığının açıklandığı iki ilçede herhangi bir liste yapmadık; dolayısıyla hayata geçireceğimize güvenebileceğimiz birkaç ilçeden ikisini, Focsani ve Radauti'yi terk etmek zorunda kaldık.

Üstelik hükümet, yerel yetkililer ve onların silahlı adamları bize saldırmaya devam etti.
Propagandamız durdu; Sonuçta oylarımızın bir kısmı bile sandıktan çalındı. Buna rağmen zorlu bir mücadelenin ardından 34.000 oy almayı başardık. Cahul yaklaşık 5.000 oyla birinci oldu; ardından 4.000 ile Turda; Yaklaşık 4.000 kişiyle Beresti, Ganesti, Oancea olmak üzere üç bölümüyle Covurlui; 6.000 ile İsmail; vb. Beresti'deki ilk mitinge gittiğim 15 Aralık 1929'dan Haziran 1931'e kadar sürekli savaş ve hapis içindeyim; Oradaki kısa duraklamaları da sayarsam evde iki ay geçirdiğimi sanmıyorum.

NEAMT KAMPANYASI, 31 AĞUSTOS 1931

Seçimlerden yirmi gün sonra County Neamt'ta Parlamento'da bir sandalyenin boş ilan edildiğini öğrendim.
Durumu inceledikten sonra savaşa katılmaya karar verdim. Önceki seçimlerde bu ilçede sadece 1.200 oyumuz vardı. Bu sefer liberaller, Averescan'lar ve Gürcülerle ortak cephe oluşturan ulusal köylüler, bu boş pozisyon için aday kaydediyorlardı.

Basın bu seçime özel bir anlam yüklemeyi amaçlıyordu çünkü mücadele şiddetli olacağa benziyordu ve sonucu iktidara geçişin göstergesi olacaktı.
Bir güç yoğunlaşması vardı, hatta insanlar tahminlerde bulunmaya cesaret ediyordu. Bazıları Liberallere, bazıları da Ulusal Köylülere zafer kazandırdı. Savaşın ortasında bazıları bahis oynardı.

Doğal olarak kimse bizden bahsetmedi. Kimse zaferimiz üzerine bahse girmeyi düşünmedi.
25 Temmuz'da seferberlik talebimi yaptım. Ama yorulmuştuk. Listemizin kayıt ücretlerini ödeyecek paramız bile yoktu. Lesanu ailesi bu işi ve seçim broşürlerinin basım masraflarını karşıladı.

30 Temmuz'da Piatra-Neamt'ta militanlarımızın gelişini bekliyordum. Herkes elinden geldiğince yürüyerek, trenle, vagonla geldi. İşte bu dönemde Haç Kardeşliği'nde oluşan unsurlar savaşa daha ciddi bir şekilde girdiler ve kıdemli lejyonerlerin komutası altında ekipler oluşturdular.

Her takımı belirli bir sektöre atadım. Toplamda 100 militanımız vardı.
Kimseyi bilmeseler de, bundan sonra ne yiyeceklerini, nerede uyuyacaklarını bilmeseler de, sonsuz bir inançla yürüyerek yola çıktılar. Tanrı onların ihtiyaçlarını karşılayacaktı; ve zorunluluk onlara öğretecektir.

* "Gürcüler", Ion Bratianu'nun oğlu George Bratianu'nun Liberal Parti'nin başkanı olan babasının ölümünden sonra kurduğu ve "Ulusal-Liberal Parti" adını verdiği partinin üyeleriydi. (Tr.)

Brosteni'nin ekibi, daha sonra Campul-Lung'dan gelenlerin de katıldığı Banica, Profesör Matei ve Cosma'dan oluşuyordu; Rapciuni için bu Tocu'nun takımıydı; Bicaz için Cranganu'nun; Targul-Neamt, Victor Silaghi, jorjoaia, Stelescu adına; Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Mihail David için; Roznov adına Popovici; Romascanu ailesi, Hristache Solomon ve mühendis Blanaru ile Buhusi, Paduraru'ya; Cracaoani, Doru Belimace ve Ratoiu adına; Razboeni, Valeriu Stefanescu, Mihai Craciun ailesi ve Stelian Teodorescu'ya. Ayrıca Profesör Ion Z. Codreanu ilçenin çeşitli yerlerinde toplantılar düzenliyordu.

Ayrıca orada burada llerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Makovei vb. liderliğindeki lejyoner yuvaları da vardı.

Bu ekipler geçimlerini sağlamak için çiftliklerde gündelik işçi olarak çalıştılar. Kısa sürede kendilerini köylülere sevdirdiler. Ulusal Köylüler ilçeye birçok yüklü araba ile geldi. Onun adına kampanya yapmak için ilçeye gelen yedi eski kabine üyesi vardı. Aynı şekilde liberaller de çok sayıda geldi. Tüm sosyal kategoriler arasında rahip en az anlayanıydı. kilise kulelerindeki haçların siyasetçilerin, ateistlerin ve kuyumcuların kontrolüne düştüğü bir ülkede, haç adına gelen tek kişinin biz olduğumuz bir savaşta - göğüslerimiz kafir canavarın önünde açığa çıktı - veya bölge rahipleri, Üç dört tanesi dışında ABD'ye karşıydılar.

Geçen hafta, son savaşa hazırlık amacıyla kuvvetlerimi organize etmek zorunda kaldım. Artık altı güçlü ve on zayıf sektörümüz vardı. Bunu ekip liderlerim ile tartışırken, altı güçlü sektörümüz olduğundan, ekiplerimizi güçlendirmek için on zayıf sektöre taşıyabileceğimizi söylediler. Bunun savaşı kaybetmeye yol açabilecek yanlış bir fikir olduğunu düşündüm. Ben tam tersi yönde ilerledim, daha fazla gücü kendi güçlü yönlerimize yoğunlaştırdım ve diğerlerine yalnızca küçük kuşatma birimleri bıraktım.

Benim kaçındığım hatayı rakiplerimiz yaptı; çabalarını en güçlü olduğumuz noktalara yoğunlaştırdılar. Böylece biz en güçlü noktalarımızla, onlar da en zayıf noktalarımızla savaşalım.

Yok edildiler. Altı sektörün her birinde ben 1000 oy aldım, oysa onların en fazla 200-300 oyları vardı. Aynı zamanda yetersiz savunma ile bırakılan en güçlü bölgeleri ekiplerimiz tarafından yarıya indirildi.

Seçim günü, çok erkenden başlayarak Totu'nun eşliğinde güçlü bir arabaya bindim ve 16 sandıktan 15'ini gezdim. O gece saat 12'de köylü kitlelerinin ve lejyoner ekiplerinin büyük coşkusu ve politikacıların ve Yahudilerin tarif edilemez bunalımları içinde seçimin sonucunu öğrendik. Muhafız: 11.300 oy; liberaller, 7.000; Avereskanlı Ulusal Köylüler, aralarında 6.000 kişi; diğerleri daha da az.

Ve böylece, açık alanda, politikacıların birleşik güçlerine karşı yaptığımız ilk savaşta, lejyonerler, sayıca az olmalarına ve ellerindeki kıyaslanamaz derecede daha küçük olanaklara sahip olmalarına rağmen, tüm düşmanlarımız arasında paniğe yol açarak zafer kazanmayı başardılar.

MİLLETE KARŞI DEMOKRASİ

DEMOKRASİ VE MİLLET ÜZERİNE GÖZLEMLER

MECLİS'TE

Bu seçim sonucunda Meclis'e girdim; Düşman dünyasının ortasında yalnızdım. Bu parlamenter yaşam deneyiminden ve boş laflarla dolu demokratik hitabet yeteneğinden yoksundum, ama gösterişli, parlak, aynalı jestler ve yüksek dozda küstahlık. Birinin başarılı olmasına, kendini yükseltmesine yardımcı olan özellikler, Tanrı bana bahşedilmedi - belki de beni siyasi merdiveni tırmanma ayartmasından korumak için.

Parlamentoda bulunduğum süre boyunca, en büyük düşmanlarım olsun, benden daha yaşlı olanlara karşı görgü kurallarını ve saygı kurallarını asla ihlal etmedim. Kimseyle alay etmedim, küfür etmedim, gülmedim, gücenmedim, bu da o hayatın bir parçası olamayacağım anlamına geliyordu. Sadece birbirimize karşı olmakla kalmayıp, bu tür bir yaşamdan tamamen izole edilmiştim.

Bir akşam, oldukça geç bir saatte, müzakereler sona yaklaşırken ve sıralar neredeyse boşken, bana söz verdi. Ülkemizin Yahudiler tarafından işgal edildiğini göstermeye çalıştım; İstilaların en büyük olduğu yerde, insanoğlunun sefaleti en dehşet vericidir: Yahudi varlığının topraklarımızda başladığı Mammuresi'nde,

Rumenlerin ölümünün habercisiydi; sayıları arttıkça öleceğimizi; Son olarak, Rumen ulusunun liderleri, demokrasi yüzyılının adamları ve siyasi partiler, bu mücadelede halklarına ihanet ederek kendilerini büyük ulusal ve uluslararası finans kuruluşlarının hizmetine sundular.

Yahudi komplo ve yolsuzluk yuvası olan Marmorosch Blank Bank'ın portföyünde, bu bankanın para "borç verdiği" birçok politikacının bulunduğunu gösterdim; Bay Brandsch, Dışişleri Müsteşarı 11 bin lei; Banca Taraneasca, Bay.
Davilia, 4.677.000 lei; Bay Lunian 407.000 lei; Bay Madgearu 401.000 lei; Bay Filipescu 1.265.000 lei; Bay Raducanu 3.450.000 lei; Raducanu Bankası 10.000.000 lei; Bay.
Pangal (Romanya'daki İskoç Riti Masonluğunun başı) 3.800.000 lei; Titulescu 19.000.000 lei - hepsi Rumen kamusal yaşamının liderleri.
“Bunların dışında başkaları da var, çok ama listelerine ulaşamadım.
Birisi 'Bu ödünç para, geri ödenecek'
diyerek sözümü kesti.
Ben de şöyle cevap verdim: "Bunun iadesi olur mu, bilmiyorum. Ama size şunu söyleyeyim: Birisi böyle bir mali kaynaktan borç aldığında, iktidara geldiğinde onu tatmin etme veya onu tatmin etme yükümlülüğü vardır."
'İktidarda olmasa bile onu desteklemek' ama her halükarda onu ifşa etmemek, ifşa edilmesi gerektiğinde.
"

Daha sonra, herhangi bir inkar olasılığını ortadan kaldırarak, Romanya Devletinin savaştan bu yana, "halkın" en onurlu ve mükemmel yönetim şekli olan demokrasi altında halk tarafından nasıl 50 milyar lei civarında dolandırıldığını gösterdiğim bir listeyi okudum. ! "Demokrasinin" liderliği, halkın, büyük kontrolörün, 15 yıllık hükümet boyunca 50 milyar lei'lik inanılmaz miktardaki paranın çalındığı "halkın kalıcı kontrolü" temel fikrine sahipti.

Daha sonra demokrasiyle ilgili bazı eleştirel açıklamalarda bulundum.
Sonunda yedi talepte bulundum: 1. Kamu fonlarını
hileli olarak kullananlar için ölüm cezasının getirilmesini talep ediyoruz. Bu sırada İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi İspir Bey sözümü kesti: "Sayın.
Codreanu, sen kendini bir
Hıristiyan, Hıristiyan ideallerinin propagandacısı olarak görüyorsun.
Az önce öne sürdüğünüz fikrin Hıristiyanlığa aykırı olduğunu size hatırlatmak isterim."
Şöyle
cevap verdim: "Profesör, konu ülkemin ölümü ile hırsızın ölümü arasında seçim yapmak olduğunda, hırsızın ölmesini tercih ederim ve eğer hırsızın ülkemi mahvetmesine ve yok etmesine izin vermezsem kendimi daha iyi bir Hıristiyan olarak kabul ederim. . "
Fakir ülkemizin kanını dökenlerin zenginliklerinin araştırılmasını ve müsadere edilmesini talep ediyoruz.

3. Ülkemizin çıkarlarına aykırı olarak hazırlanmış, kötü özel spekülasyonları veya başka bir modayı destekleyen suçlamalardan suçlu olduğu kanıtlanabilecek tüm politikacıların adalet önüne çıkarılmasını talep ediyoruz.

4. Gelecekte politikacıların çeşitli banka ve finans şirketlerinin yönetim kurullarından çıkarılmasını talep ediyoruz.
5. Toprağımızın zenginliklerini sömürmek ve emeğimizi sömürmek için buraya gelen acımasız sömürücülerin sınırlardan atılmasını talep ediyoruz.

6. Romanya topraklarının, Romanya Milletinin devredilemez ve geri alınamaz malı ilan edilmesini talep ediyoruz.
7. Tüm kampanya ajanlarının göreve gönderilmesini ve tüm Romanya Milletine tek yürek ve tek akıl konusunda ilham verecek tek bir komutanlığın kurulmasını talep ediyoruz.

Bunlar, en acil olduğunu düşündüğüm çeşitli politika tedbirlerini kamuya açık bir şekilde formüle etmeye yönelik ilk çabalardı. Bunlar uzun süreli bir düşüncenin ya da ideolojik arayışın sonucu değil, Rumen halkının o dönemde neye ihtiyaç duyduğuna dair gecikmeden anlık düşüncelerin sonucuydu.

Altı ay sonra, programlarında benim üç başlangıç noktamı taşıyan çok sayıda popüler hareket ortaya çıktı: 1. Ölüm cezası, 2. Zenginliğin soruşturulması ve 3. Politikacıların yönetim kurullarında yer almalarının engellenmesi. bunları da gerekli görecektir.

DEMOKRASİ ÜZERİNE ÇEŞİTLİ GÖZLEMLER

İlerleyen sayfalarda, her genç lejyonerin veya işçinin anlayabileceği şekilde günlük deneyimlerimden çıkardığım bazı sonuçları sunmak istiyorum. Kıyafetlerle, demokrasi biçimleriyle yaşıyoruz. Acaba onlar iyi mi? Henüz bilmiyoruz. Ama şunu görüyoruz: Avrupa'nın en büyük ve en medeni uluslarının bir kısmının bu kıyafetlerden kurtulup yenilerini giydiğini kesin olarak biliyoruz. İyi oldukları için mi onları terk ettiler?

Diğer uluslar da onları ortadan kaldırmak ve değiştirmek için büyük çaba harcıyorlar. Neden? Bütün uluslar delirdi mi? Dünyanın en bilge adamları yalnızca Rumen politikacılar olarak mı kaldı? Buna inanamıyorum. Elbette bunları değiştirenlerin ya da değiştirmek isteyenlerin kendilerine göre sebepleri var.

Peki neden başkasının nedenlerini önemseyelim ki? Biz Rumenleri demokrasi kıyafetlerimizi çıkarmaya itecek sebeplerle daha fazla ilgilenelim.
Eğer onları reddetmek için bir nedenimiz yoksa, eğer bize yakışıyorlarsa, tüm Avrupa reddetse bile onları elimizde tutmalıyız. Ancak bunlar bizim için de iyi değil çünkü: 1. Demokrasi,
Rumen halkının birliğini bozuyor, onları partilere bölüyor, kışkırtıyor ve böylece parçalayarak tarihinin zor bir döneminde onları birleşik Yahudi gücü bloğuyla karşı karşıya bırakıyor. Tek başına bu iddia varlığımız açısından o kadar ciddidir ki, bu demokrasiyi birliğimizi garanti altına alabilecek her şeyle, yani
hayatımızla değiştirmemiz için yeterli bir neden teşkil eder; çünkü ayrılığımız ölüm demektir.

2. Demokrasi milyonlarca Yahudiyi Rumen vatandaşına dönüştürüyor, onları Rumenlerle eşit hale getiriyor ve onlara devlette eşit haklar veriyor. Eşitlik mi? Hangi temelde? Binlerce yıldır burada yaşıyoruz; sabanla ve silahla; emeğimizle ve kanımızla. Neden biz de neredeyse 100, 10, 5 yıldır burada olan insanlar gibi olalım? Geriye dönüp baktığımızda bu devleti biz yarattık. Geleceğe baktığımızda, Büyük Romanya'nın varlığının tüm tarihsel sorumluluğunu taşıyanlar biz Rumenleriz; onların hiçbiri yok. Yahudiler, Romanya devletinin çöküşünden nasıl tarihe sorumlu tutulabilirdi? Özetlemek gerekirse; çalışma, fedakarlık ve fedakarlık konusunda eşitlikleri yok.

ne devleti yaratan mücadele ne de geleceği için eşit sorumluluklar.
Eşitlik mi? Eski bir düstura göre eşitlik, eşit olmayan şeylere eşit olmayan şekilde davranmak anlamına gelir. Yahudiler hangi temelde Romenlerle eşit muamele ve eşit siyasi haklar talep ediyor?
3. Demokrasi çabanın devamlılığını sağlayamaz. Bir, iki, üç yıl iktidarda kalan partilere bölünmüş, uzun vadeli bir plan yapamıyor ve uygulayamıyor. Bir taraf diğerinin planlarını ve çabalarını geçersiz kılıyor. Bugün birinin tasarlayıp inşa ettiği şey ertesi gün yıkılıyor

diğer. Tarihi anı bu inşaat olan bir inşaata ihtiyaç duyan ülkede, demokrasinin önündeki bu engel bir tehdit oluşturmaktadır. Sanki bir çiftliğin sahipleri her yıl değişiyor, her biri farklı planlar yapıyor, öncekilerin yaptıklarını ortadan kaldırıyor, York'ları yarın gelecek bir sonraki sahibi tarafından yok ediliyormuş gibi.

4. Demokrasi siyasetçinin milletine karşı görevini yerine getirmesini imkansız hale getirir. Demokrasilerde en iyi niyetli politikacı, destekçilerinin kölesi haline gelir; kişisel arzularını tatmin eder ya da desteğini yok ederler. Politikacı

Google'ın çevirdiği Makine

seçim temsilcisinin zulmü ve sürekli tehdidi altında yaşıyor. Ya hayatının eserinden istifa etmeyi ya da destekçilerinin memnuniyetini seçme konumunda bulunuyor. Ve sonra politikacı kendi iştahını tatmin eder; cebinden değil, ülkenin cebinden. İstihdamlar, ofisler, misyonlar, komisyonlar, maaşlar yaratıyor; bunların hepsi ulusal bütçeye aşırı yük bindiriyor ve bu da halkın giderek daha fazla kamburlaşan sırtına giderek daha fazla yük bindiriyor.

5. Demokrasi otoriteden acizdir. Hiçbir yaptırım gücü yoktur. Bir parti, destekçilerini kaybetme korkusuyla, hırsızlık veya zimmete para geçirme yoluyla milyonlarca dolarlık skandal işlerden geçimini sağlayanlara karşı yaptırım uygulamaz; siyasi muhaliflere, kendi karanlık işlerini ve yanlışlarını açığa vurmamaları için herhangi bir yaptırım uygulamaz.

6. Demokrasi büyük finansın hizmetindedir.
Pahalı sistem ve çeşitli gruplar arasındaki rekabet nedeniyle demokrasinin çok paraya ihtiyacı var. Doğal bir sonuç olarak, sübvansiyonlarla kendisine boyun eğdiren büyük Yahudi uluslararası maliyesinin kölesi haline gelir. Bu fasbion'da bir halkın kaderi bankacılar kastına teslim ediliyor.

SEÇİM, SEÇİM, KALITIM

Bir halk kendi iradesine göre, demokratik formüle göre yönetilmez; ne de bireyin iradesine göre: diktatörlük formülü.

Ama kanunlara göre. Burada insan yapımı yasalardan bahsetmiyorum. Hayatın normları, doğal yasaları vardır; ve normlar, doğal ölüm yasaları, yaşam yasaları ve ölüm yasaları vardır. Bir ulus, bu yasalardan birine veya diğerine gösterdiği saygıya göre ölüme veya yaşama doğru yol alır.

Yanıtlanması gereken bir soru kaldı: Bir ülkede kim bu normları sezgisel olarak anlayabilir veya bilebilir? İnsanlar? Kalabalık? Eğer öyleyse, sanırım çok şey bekleniyor. Çoğunluk çok daha basit yasaları anlamıyor. Bu onlara tekrar tekrar anlaşılmaları için teşvik edilerek açıklanmalıdır - evet, gerekirse cezayla bile.

İşte insanların yaşamları için zorunlu olarak gerekli olan ve pek çok kişinin anlayamadığı bazı yasa örnekleri: bulaşıcı hastalık durumunda hastaların izole edilmesi ve genel bir dezenfeksiyonun gerekli olması; güneş ışığının evlere girmesi gerektiğini, dolayısıyla evin büyük pencereleri olması gerektiğini; eğer sığırlar daha iyi beslenirse ve onlara daha iyi bakılırsa, insanın beslenmesi için daha fazla ürün verecekler, vb.

eğer kalabalık, yaşamı için acilen gerekli olan birçok yasayı anlamıyorsa veya zorlukla anlıyorsa, onun -demokraside kendi kendine yönlendirilmesi gereken- en zor doğa yasalarını anlayabileceğini kim düşünebilir? ya da insan liderliğinin en incelikli ve algılanamaz normlarını, kendisinin, yaşamının, yaşam gereksinimlerinin ötesine geçen ya da doğrudan kendisine değil daha yüksek bir varlığa, yani ulusa uygulanan normları sezgisel olarak kim bilebilir?

Ekmek, ayakkabı, saban, ekin, tramvay yapmak için uzmanlaşmak gerekir, en zorlu alanda, yani millet alanında uzmanlaşmaya gerek yok mu? Belli niteliklere sahip olmak gerekli değil mi?

Sonuç. Bir halk kendi kendini yönetemez. Elitleri tarafından yönetilmeli.
Yani, belirli yetenek ve uzmanlıklara sahip, bağrında doğmuş erkekler kategorisi aracılığıyla. Arıların kendi "kraliçelerini" yaratmaları gibi, insanların da kendi seçkinlerini yaratmaları gerekir.
Aynı şekilde kalabalık, ihtiyaç duyduğunda kendi elitlerine, Devletin bilge adamlarına hitap eder.

Bu seçkinleri kim seçiyor - kalabalık mı? Herhangi bir "fikir" için veya herhangi bir kamu görevi adayına oy vermek için destekçiler bulunabilir. Ancak bu, insanların bu "fikirler", "yasalar" veya "adaylar" hakkındaki anlayışına değil, tamamen farklı bir şeye bağlıdır: bireylerin

Kalabalığın iyi niyetini kazanın. Kalabalıktan daha kaprisli ve kararsız bir fikir yoktur. Savaştan bu yana, bu kalabalık sırasıyla antipatik, liberal, milliyetçi, ulusal-köylü, Hintli vb. herkesi selamlıyor, ancak bir yıl sonra her birine tükürüyor, böylece kendi hatasını, yanlış yönünü ve acizliğini kabul ediyordu. Seçim kriterleri şu: "Başkalarını deneyelim."

Yani seçim, muhakeme ve bilgiye göre değil, gelişigüzel ve şansa güvenilerek yapılır.

Burada biri gerçeği, diğeri yalanı içeren iki karşıt fikir var. Hakikat -ki tek bir tane olabilir- aranır. Soru oylamaya sunuldu. Bir fikir 10.000 oy alırken, diğeri 10.050 oy alıyor. 50 veya daha fazla oy ile gerçeğin belirlenmesi veya inkar edilmesi mümkün müdür? Hakikat çoğunluğa ya da azınlığa bağlı değildir; kendi yasaları var ve her ne kadar ezici olsalar da tüm çoğunluklara karşı kazandığı ortaya çıktı.

Gerçeğin keşfi çoğunluğa emanet edilemez; tıpkı geometride Pisagor teoreminin geçerliliğini belirlemek veya reddetmek için kalabalığın oyununa sunulamayacağı gibi; ya da amonyak üreten bir kimyagerin nitrojen ve hidrojen miktarlarını oylamak için kalabalığı nasıl toplamadığını; ya da yıllardır tarım ve tarım yasalarını inceleyen bir tarım bilimcinin, oy vererek tarımın geçerliliği konusunda kendisini ikna etmeye çalışan bir kalabalığa nasıl hitap etmek zorunda kalmadığını.

Halk seçkinlerini seçebilir mi? Peki askerler neden en iyi generali seçmiyor?
Bu kolektif jürinin seçim yapabilmesi için şunları çok iyi bilmesi gerekir: a)

Strateji, taktik, organizasyon vb. kanunları ve b) İlgili
bireyin beceri ve bilgisi açısından bu kanunlara ne ölçüde uyduğu.

Hiç kimse bu bilgi olmadan akıllıca seçim yapamaz. Kalabalık kendi seçkinlerini seçmek istiyorsa, ulusal yapının liderlik yasalarını ve bu liderliğe aday olanların söz konusu yasaların nitelik ve bilgisine ne ölçüde uygun

olduğunu mutlaka bilmelidir.

Ancak ne kitle bu yasaları biliyor, ne de adaylar. Bu nedenle bir ülkenin yönetici seçkinlerinin kalabalık tarafından seçilemeyeceğine inanıyoruz. Bu seçkinleri seçmeye çalışmak, çoğunluk oyuyla bir ülkenin şairlerinin, yazarlarının, tamircilerinin, havacılarının veya sporcularının kimler olması gerektiğini belirlemek gibidir.

Dolayısıyla, seçkinlerini kendisi seçen seçim ilkesine dayanan demokrasi, köylerimizdeki tüm kötülük, düzensizlik ve sefalet durumunun ortaya çıkmasına neden olan temel bir hata işliyor. Burada önemli bir noktada oynuyoruz; çünkü tüm diğer hataların bu demokratik anlayış hatasından kaynaklandığını söyleyebiliriz.

Kitleler elitlerini seçmeye davet edildiğinde, yalnızca birini keşfedip seçememekle kalmazlar, ayrıca birkaç istisna dışında bir ulus içindeki en kötüyü de seçerler.

Demokrasi yalnızca ulusal seçkinleri ortadan kaldırmakla kalmaz, onun yerine ulusun en kötülerini koyar. Demokrasi, tamamen vicdansız, ahlaksız insanları seçer; daha iyi ödeyecek olanlar, dolayısıyla yolsuzluk yapma gücü daha fazla olanlar; Seçim kampanyası sırasında kendi alanlarında öne çıkacak sihirbazlar, şarlatanlar, demagoglar. Pek çok iyi adam, hatta iyi niyetli politikacılar bile onları görmezden gelebilirdi. Ama ilkinin kölesi olacaklardı.

Bir ulusun gerçek seçkinleri yenilir, ortadan kaldırılır çünkü bu temelde rekabet etmeyi reddederler; geri çekilecek ve saklanacaktı. Dolayısıyla devlet için ölümcül sonuçlar. Bir devlet, var olan en kötü, en yozlaşmış, en hasta insanlardan oluşan sözde "seçkinler" tarafından yönetildiğinde, devletin neden çökmeye mahkum olduğunu sormak caiz değil mi?

İşte memleketteki bütün kötülüklerin, ahlaksızlığın, yozlaşmanın, şehvetin sebebi; devlet servetinin çalınması ve yağmalanması; halkın kanlı sömürüsü; evlerindeki yoksulluk ve sefalet; tüm rollerde görev duygusunun eksikliği; devletin düzensizliği ve düzensizliği; herkesin istilası

parası olan yabancılardan, malları pittarice karşılığında satılan iflas etmiş mağazaları almaya gelmek gibi yönlendirmeler. Ülke ihaleye çıkıyor..

"Kim daha fazla ödüyor?" Sonuçta demokrasinin bizi götüreceği yer orası.
Romanya'da, özellikle savaştan bu yana, demokrasi bizim için, bu seçim sistemi aracılığıyla, Romalı Yahudilerden oluşan, cesarete, vatan sevgisine veya fedakarlığa değil, vatana ihanete dayanan bir "ulusal elit" yarattı. , kişisel çıkarların tatmini, rüşvet, nüfuz ticareti, sömürü ve zimmete para geçirme yoluyla zenginleşme, hırsızlık, korkaklık ve herhangi bir düşmanı devirmek için entrika.

Bu "ulusal elit", eğer bu ülkeyi yönetmeye devam ederse, Romanya devletinin yok olmasına yol açacaktır. Bu nedenle, sonuçta, bugün Romen halkının karşı karşıya olduğu ve diğer herkesin bağlı olduğu sorun, bu sahte elitlerin yerine erdeme, ülke için sevgi ve fedakarlığa, adalete ve halka sevgiye, dürüstlüğe dayalı gerçek bir ulusal seçkinin getirilmesidir. çalışma, düzen, disiplin, dürüst muamele ve onur.

Bu değişimi kim yapacak? Bu kraliyet elitini liderlik yerine kim koymalı?
Cevap veriyorum: kalabalık dışında herkes. Rumen halkını öldürdüğünü gördüğüm "demokrasi" dışında her sistemi kabul ediyorum.

Yeni Romen seçkinleri, dünyadaki diğer seçkinler gibi, sosyal seçilim ilkesine dayanmalıdır. Başka bir deyişle, belirli niteliklere sahip olan ve daha sonra geliştirecekleri bir insan kategorisi doğal olarak ulusun yapısından, yani kalıcı olarak toprağa ve kıra bağlı olan büyük sağlıklı köylü ve işçi kitlesinden seçilir. Bu insan kategorisi, kaderinde ulusumuza liderlik edecek olan ulusal seçkinler haline gelir.

Kalabalığa ne zaman danışılabilir ve bu ne zaman olmalıdır? Geleceğini etkileyecek önemli kararlar öncesinde kendisine danışılmalı, yapıp yapamayacağı, ruhsal olarak belli bir yolu takip edip etmeyeceği konusunda sözünü söylemesi gerekir.
Kaderini etkileyen konularda kendisine danışılmalıdır. Halkla istişareden kastedilen budur; seçkinlerin halk tarafından seçilmesi anlamına gelmez.

Ama sorumu tekrarlıyorum: "Seçkinler arasında herkesin yerini kim belirliyor ve herkesi kim değerlendiriyor? Seçimi kim yapıyor ve yeni seçkinlerin üyelerini yüceltiyor?" Cevap veriyorum: "Eski seçkinler."

İkincisi seçmez veya isimlendirmez, ancak herkesi yeteneği ve ahlaki değeri nedeniyle yükseldiği yere adar. Kutsama, elitlerin başı tarafından elitleriyle istişarede bulunularak yapılır. Dolayısıyla, ulusal elit, yerini bilgilendirici bir seçkinin almasına dikkat etmelidir; bu elit, kalıtım ilkesine değil, yalnızca en büyük titizlikle uygulanan toplumsal seçilim ilkesine dayalıdır. Kalıtım ilkesi tek başına yeterli değildir. Ulusun derinliklerinden gelen unsurlar tarafından sürekli olarak güçlendirilen toplumsal seçilim ilkesine göre, elit kesim her zaman güçlü kalır. Temel tarihsel hata, seçilim ilkesine dayalı olarak bir elit yaratıldığında, ertesi gün kendisini doğuran ilkeyi terk etmesi, onun yerine kalıtım ilkesini koyması, böylece adaletsiz ve kınanmış olanı yüceltmesiydi. doğum yoluyla ayrıcalıklar sistemi. Bu hataya karşı bir protestoydu; yozlaşmış seçkinlerin ortadan kaldırılması için; ve ayrıcalığın doğum yoluyla ortadan kaldırılması için bu demokrasi doğdu. Seçme ilkesinin terk edilmesi, sahte ve yozlaşmış seçkinlerin oluşmasına yol açtı ve bu da demokrasinin sapmasına yol açtı.

Seçilme ilkesi hem seçim ilkesini hem de kalıtım ilkesini ortadan kaldırır. Birbirlerini iptal ediyorlar. Aralarında bir çatışma var; çünkü ya bir seçme ilkesi vardır ki bu durumda kalabalığın görüşü ve oyunu önemli değildir ya da ikincisi belirli adaylara oy verir ki bu durumda seçme artık işe yaramaz.

Aynı şekilde sosyal seçilim ilkesi benimsenirse kalıtımın hiçbir rolü olmaz. Mirasçı seçilim yasalarına uymadığı sürece bu iki ilke bir arada yürüyemez.

Ya bir ulusun gerçek bir seçkinleri yoksa, birincisi ikinciyi belirlerse?
Tartışmasız bir gerçeği içeren tek bir cümleyle cevap veriyorum: Bu durumda gerçek seçkinler, yozlaşmış seçkinlerle, yani sahte seçkinlerle yapılan bir savaştan doğuyor. Ve bu aynı zamanda seçilim ilkesinde de geçerlidir.

Dolayısıyla özetlemek gerekirse seçkinlerin rolü şöyledir: a)
Bir milleti, bir halkın yaşam kanunlarına göre yönetmek. b) Arkada kalıtım ilkesine değil seçilime dayanan kalıtsal bir elit bırakmak, çünkü yalnızca bir elit hayatın yasalarını bilir ve insanların beceri ve bilgi açısından bu yasalara ne ölçüde uyduğunu yargılayabilir. bahçesinde çalışan ve ölmeden önce bir varisi olmasını sağlayan bir bahçıvan gibidir.

çünkü kendisiyle birlikte çalışanlar arasında kimin onun yerini alabilecek ve işine devam edebilecek en iyi kişi olduğunu ancak o söyleyebilir.

Bir elit neye dayanmalıdır? A)
Ruhun saflığı. b) Çalışma ve yaratıcılık kapasitesi. c) Cesaret. d) Zor yaşam ve milletin karşılaştığı zorluklara karşı sürekli savaş; Bu)
Yoksulluk, yani biriken servetten gönüllü olarak vazgeçmek. f) Allah'a iman. G)
Aşk.

Şu ana kadar faaliyetlerimizin Hıristiyan Kilisesi ile aynı çizgiyi takip edip etmediği soruldu. Cevap veriyorum, takip ettiğimiz çizgi ile Hıristiyan Kilisesinin çizgisi arasında büyük bir ayrım yapıyoruz. Kilise bize yukarıdan hakimdir. Mükemmelliğe ve yüceliğe ulaşır. Eylemlerimizi açıklamak için bu planı indiremiyoruz.

Bizler, eylemlerimizle, tüm eylemlerimizle ve düşüncelerimizle bu çizgiye yöneliriz, bedensel günahlarımızın ve orijinal günaha düşmemizin ağırlığının izin verdiği ölçüde kendimizi bu çizgiye yükseltiriz. Dünyevi çabalarımızla bu çizgiye ne kadar yükselebileceğimizi göreceğiz.

BİREYSEL, MİLLİ KOLEktif, MİLLET

"İnsan hakları" sadece diğer insanların haklarıyla değil aynı zamanda diğer haklarla da sınırlıdır. Üç ayrı varlık vardır: 1. Birey.

2. Mevcut ulusal kolektivite, yani belirli bir devlette, belirli bir ülkede yaşayan aynı ulusun tüm bireylerinin toplamı
zaman.

3. Yaşamı yüzyıllara yayılan, kökleri zamanın sisleri arasında derinlere uzanan ve sonsuz bir geleceğe sahip olan tarihi varlık olan millet.

"İnsan hakları"na dayanan demokrasinin yeni büyük hatası, bu üç varlıktan yalnızca birini, yani bireyi tanımak ve ona ilgi göstermek; ikinciyi ihmal eder veya onunla alay eder ve üçüncüyü inkar eder.

Hepsinin hakları, görevleri, yaşama hakkı ve diğer ikisinin yaşam hakkına tecavüz etmeme görevi var. Demokrasi yalnızca bireyin haklarını garanti altına almakla ilgilenir. Demokraside müthiş bir dönüşüme tanık olmamızın nedeni budur. Birey, ayaklar altına alabileceğini ve çalabileceğini düşündüğü tüm topluluğun haklarını, sınırsız haklarıyla gasp edebileceğine inanır; dolayısıyla demokraside bireyin kendi kişisel çıkarı dışında hiçbir şeyi tanımadığı bu yürek burkan manzaraya, bu anarşiye tanık olunur.

Buna karşılık, ulusal kolektivite, mevcut çıkarları uğruna geleceği -ulusun haklarını- feda etme yönünde sürekli bir eğilim sergiliyor. Bu yüzden ormanlarımızın, madenlerimizin, petrol rezervlerimizin acımasızca sömürülmesine ve yabancılaştırılmasına tanık oluyoruz, bizden sonra gelecek çocuklarımızın çocukları olan ve yaşamayı, yaşamı sürdürmeyi bekleyen yüzlerce Rumen neslinin olduğunu unutuyoruz.

milletimizin. Demokrasinin kışkırttığı bu altüst oluş, ilişkilerdeki bu kopuş, gerçek bir anarşi, doğal düzenin bozulmasıdır ve günümüz toplumundaki huzursuzluğun ana nedenlerinden biridir.

Uyum ancak doğal düzenin yeniden sağlanmasıyla yeniden sağlanabilir. Birey, üstün varlığa, ulusal kolektiviteye, o da ulusa tabi olmalıdır. "İnsan hakları" artık sınırsız değil, ulusal kolektivitenin haklarıyla, onlar da ulusun haklarıyla sınırlanıyor.

Son olarak, bir demokraside en azından bu kadar çok haktan yararlanan bireyin harika bir yaşam sürdüğü görülmektedir. Ama gerçekte, ki bu demokrasinin en büyük trajedisidir, bireyin hiçbir hakkı yoktur, zira ülkemizde toplanma özgürlüğü, yazı özgürlüğü, vicdan özgürlüğü nerede? Birey terör, kuşatma, sansür altında yaşıyor; binlerce insan tutuklanıyor, bazıları en zalim liderlerin yönetimi altında olduğu gibi inançları nedeniyle öldürülüyor. Toplantılar yasaklanırken, binlerce insan oy kullanmaktan alıkonulurken, kötü muameleye maruz bırakılırken, ölümle tehdit edilirken, öldürülürken "egemen kalabalığın kaderini belirleme hakkı" nerede? "Evet ama bu insanlar Anayasayı değiştirmek istiyor, özgürlüklerimizi kısıtlamak istiyor, başka bir yönetim biçimini tahta geçirmek istiyor!" diyeceksiniz.

Soruyorum: "Demokrasi, bir halkın kendi kaderini tayin etmekte, Anayasasını, yönetim biçimini istediği gibi değiştirmekte özgür olmadığını; az ya da çok dilediğiniz gibi özgürce yaşamak mı?

Bu nihai trajedidir.
Gerçekte demokrasilerde insanın hiçbir hakkı yoktur. Bunları ulusal kolektiflik ya da ulus uğruna değil, bankacılar ve seçim ajanlarından oluşan politik-mali bir kast lehine kaybetti. Son olarak bireye yapılan son iyilik. Masonik demokrasi, eşi benzeri görülmemiş bir hainlik yoluyla bu dünyadaki barışın havarisi kılığına giriyor ve aynı zamanda insan ile Tanrı arasında savaş ilan ediyor.

İnsanlar arasında barış ve Tanrı'ya karşı savaş.
Hainlik, Kurtarıcımızın "İnsanlar arasında barış" sözlerini kullanarak kendisini bir "Barış" havarisine dönüştürmek, onu kınamak ve insanlığın düşmanı olarak göstermekten ibarettir. Üstelik bu kalleşlik, aslında insanları ölüme sürüklerken, hayatlarını kurtarmak istiyormuş gibi görünmekten de ibarettir; hayatlarını savaştan kurtarıyormuş gibi yaparak onları - şeytani bir şekilde - sonsuz lanete lanetleyin.

MİLLET

Romanya milleti dediğimizde sadece aynı topraklarda yaşayan, aynı geçmişi, aynı geleceği, aynı kıyafetleri paylaşan tüm Rumenleri değil, başlangıçtan bu yana bu topraklarda yaşayan, yaşayan ve ölü tüm Rumenleri kastediyoruz. tarihin. ve gelecekte de burada yaşayacağım.

Millet dahildir.
1, Şu anda yaşayan tüm Rumenler, 2.
Ölenlerimizin tüm ruhları ve atalarımızın mezarları, 3. Doğacak olanların tümü
Rumen. Bir halk sadece kendi hedeflerinin değil, bütünün farkındalığına ulaştığında kendisinin farkına varır.
Ulus aşağıdakilere
sahiptir: 1. Fiziksel ve biyolojik bir mirasa sahiptir: etinden ve kanından.
2. Maddi miras – ülkenizin toprağı ve zenginlikleri.
3. Aşağıdakileri içeren manevi miras: a)
Tanrı, dünya ve yaşam anlayışınız. Bu kavram bir alan, manevi bir mülk oluşturur. Bu alanın sınırlarını, kavramının parlaklığının ulaştığı ufuklar belirler. Milli ruha sahip bir ülke vardır, vahiyle ya da kendi çabasıyla elde edilmiş vizyonlara sahip bir ülke vardır.

b) Milletin tarihi boyunca Allah, dünya ve hayat anlayışından kaynaklanan normlara uyma ölçüsünde parlayan şerefi. C)
Kültürleri, sanat ve düşünce alanındaki kendi çabalarının sonucunda ortaya çıkan varoluşlarından elde edilen gelirlerdir. Bu kültür uluslararası değildir. Bu, ulusal dehanın, kanın ifadesidir. Kültür, parlaklığının gidebildiği yere kadar uluslararasıdır, ancak köken olarak ulusaldır. Birisi güzel bir karşılaştırma yaptı: Hem ekmek hem de buğday uluslararası tüketim maddeleri olabilir, ancak her yerde büyüdükleri toprağın izlerini taşıyorlar. Bu üç varlığın her birinin kendi önemi vardır. Bir halk üçünü de savunmalıdır. En önemli yay manevi mirasınızdır, çünkü yalnızca o sonsuzluğun izini taşır, yalnızca o yüzyıllar boyunca sürer.

Eski Yunanlılar vücutlarıyla değil (geriye küllerinden başka bir şey kalmamış) ya da varsa maddi zenginlikleriyle değil, kültürleriyle hatırlanırlar.

Bir millet bakış açısıyla, namus anlayışıyla, kültürüyle sonsuzluk içinde yaşar.
Bu nedenle ulusların liderleri, yalnızca halkın fiziksel veya maddi çıkarlarına göre değil, aynı zamanda onların tarihi onurunu, ebedi çıkarlarını da dikkate alarak akıl yürütmeli ve hareket etmelidir. Yani ekmek değil, ne pahasına olursa olsun onur.

MİLLETİN SON HEDEFİ

Bu hayat?

Eğer konu hayatsa, o zaman insanların hayatı güvence altına almak için kullandıkları araçların bir önemi yoktur; en kötüsü bile iyidir. Bu nedenle sorunun gündeme getirilmesi gerekiyor. Milletlerin diğer milletlerle ilişkilerinde yol gösteren ilkeler nelerdir? Hayvan içgüdüsüyle mi, içlerindeki kaplanla mı yönlendirilmeliler, denizde balıklar, ormanda hayvanlar nasıl davranır?

Nihai amaç yaşam değil, yeniden diriliştir. Kurtarıcı İsa Mesih'in adıyla halkların dirilişi. Yaratılış, kültür, bu dirilişi sağlamak için sanıldığı gibi bir amaç değil, yalnızca bir araçtır. Bu, Allah'ın insanlarımıza ektiği ve hesap vermemiz gereken yeteneğin meyvesidir. Dünyanın tüm halklarının, tüm ölülerinin, tüm krallarının ve imparatorlarının diriltileceği ve her halkın Tanrı'nın tahtı önünde yerini alacağı bir zaman gelecek. Bu son an, yani "ölülerin dirilişi", bir halkın yükselebileceği en asil ve en yüce andır.

O halde millet, varlığını bu dünyanın ötesinde de sürdüren bir varlıktır. İnsanlar sadece bu dünyada değil, ölüler diyarında da gerçektir.
Aziz Yuhanna dünyanın ötesinde gördüklerini anlatırken şöyle diyor:

"Ve şehrin içinde parlamak için güneşe ya da aya ihtiyacı yoktu, çünkü Tanrı'nın yüceliği onu aydınlattı ve Kuzu onun lambasıdır.
"Ve uluslar onun ışığında yürüyecekler ve dünyanın kralları ona şan ve şereflerini getirecekler."
(Vahiy, 21, 23-24).
Ve yine: "Kim senden korkmaz, ya Rab ve Adını yüceltmez? Çünkü yalnızca Sen kutsalsın; çünkü tüm uluslar gelip Senin huzurunda tapınacaklar, çünkü senin hükümlerin açıktır."

(Vahiy 15,4).

Biz Rumenlere, halkımıza, dünyadaki diğer insanlara olduğu gibi, Tanrı bir misyon, tarihi bir kader vermiştir. İnsanın uyması gereken ilk kanun bu yolda yürümektir.

kaderi, kendisine verilen görevi yerine getirmek. Golgotha'ya Giden Yol ne kadar zor ya da uzun olursa olsun, halkımız hiçbir zaman silahlarını bırakmadı ya da misyonunu terk etmedi.

Şimdi bile önümüze dağlar kadar yüksek engeller çıkıyor.
Acaba biz, tehditlerin baskısı altında, Romanya'nın kaderinin çizdiği çizgiyi bırakıp, bu dünyadaki bir halk olarak misyonumuzdan vazgeçecek zayıf ve korkak bir nesil miyiz?

MONARŞİ VE MONARŞİ HUKUKU

Halkın başında seçkinlerin üstünde monarşi vardır. Cumhuriyeti reddediyorum.
Bazı hükümdarların iyi, bazılarının çok iyi, bazılarının ise zayıf veya kötü olduğu görüldü. Bazıları hayatlarının sonuna kadar halkının onurunu ve sevgisini yaşadı, bazılarının kafası kesilerek öldürüldü. Bu nedenle tüm hükümdarlar iyi değildi. Ancak monarşinin kendisi her zaman iyidir.
Adamı kurumla karıştırıp yanlış sonuçlara varmamak lazım.

Kötü modeller olabilir; ama bu durumda Kilise'nin ortadan kaldırılması ve Tanrı'nın taşlanarak öldürülmesi gerektiği sonucuna varabilir miyiz?
Zayıf ve kötü hükümdarlar mutlaka vardır ama bu yüzden monarşiden vazgeçemeyiz. Tarımda bazen iyi bir yılın ardından kötü bir yıl ya da bir iyi yıl ve iki kötü yıl olur; ama dünyada hiç kimsenin aklına tarımı bırakmak gelmedi.

Bir hükümdar, büyük ya da küçük, iyi ya da kötü, canının istediğini yapar mı?
Bir hükümdar istediğini yapmaz. İstediğini yaptığında küçük, yapması gerekeni yaptığında ise büyüktür.
Allah her millet için bir kader çizgisi çizmiştir. Bir hükümdar bu çizgide durduğunda büyük ve iyidir; bu kader çizgisinden uzaklaştığı ya da ona karşı çıktığı ölçüde küçük ya da kötüdür. O halde monarşinin kanunu budur. Bir hükümdarı baştan çıkarabilecek başka çizgiler de vardır: kişisel çıkar çizgisi ya da bir sınıf insan ya da grubun çıkarı; yabancı çıkarların çizgisi (yerli veya yabancı). Bütün bu çizgilerden kaçınmalı ve halkının çizgilerini takip etmelidir.
Büyük Stefan 500 yıl boyunca tarihte parladı ve Romenler onu halkının kaderiyle mükemmel bir şekilde özdeşleştiği için hatırlıyor. Kral Ferdinand, dış çıkarların ve etkilerin baskısına rağmen kendisini ulusun kaderi doğrultusunda konumlandırdı; onunla acı çekti, onunla omuz omuza fedakarlık yaptı ve onunla kazandı. Bu sayede büyük ve ölümsüz olur.

TUTOVA SAVAŞI, 17 NİSAN 1932

'Neamt'taki seçimlerin üzerinden yalnızca dört ay geçti ve genç lejyoner ordusu yeni bir savaşa girişti. Ocak 1932'nin başlarında Tutova'da bir milletvekili koltuğunun boş olduğu ilan edildi *.

Durumu tartmıştım. Önceki genel seçimlerde sadece 500 oy alabildik.
İlçe zayıftı; ancak lejyonerleri kolayca getirebilmemiz için Covurlui, Cahul ve Tecuci gibi daha güçlü ilçeler tarafından çerçevelenmişti.
Bana kazanma ihtimalimiz varmış gibi geldi, başka bir zaferin yankısının yaratacağı etkiyi düşünüyordum. Genç neslin tüm siyasi partilere karşı art arda kazandığı iki zafer, ülke gözündeki prestijini önemli ölçüde artıracaktı. Babamın hem Parlamento içinde hem de dışarıda örgütlenme ve propaganda açısından harekette en çok ihtiyaç duyduğumuz şekilde aday olması gerektiğine karar verdim.
Seçimin 17 Mart'ta yapılması planlanıyordu. 9 Ocak'ta ilçe çapında bir manifesto gönderdim. Babam 10 Ocak'ta ilk seçim ekibiyle geldi. Ardından Iasi, Tecuci, Beresti ve Cahul takımları geldi. İlk üç hafta boyunca küçük lejyoner kuvvetlerin hızlılığı ve cesareti tüm ilçede lehimize bir sempati dalgası yaratmıştı. Yoğun kar yağışı ve soğuğun hakim olduğu kış mevsiminde siyasi partiler dışarı çıkamadı. Daha iyi bir zaman beklediler. Ancak bu süre zarfında lejyonerler tepelerden, bele kadar uzanan kardan, kar fırtınalarından geçerek köyden köye seyahat ettiler.

Şubat ayının başında düşmanla savaşmak daha zor hale gelmişti; Liberaller, Ulusal Köylüler, Lupistalar ve Cuzistalardan oluşan bir koalisyon daha ** önce hiç görmediğimiz bir gaddarlıkla bize bakıyordu. Hükümet gerçek anlamda terörist yöntemlere başvurdu ve Yahudi basını bize şiddetle saldırdı.

Yeni takviyelere ihtiyaç olduğunu hissettim ve Totu liderliğindeki Iasi'den son yedekleri gönderdim. Bükreş dışında başka kimsem yoktu ve fon yetersizliğinden dolayı güvence altına alınamadılar. Daha sonra lejyonerleri bir toplantıya çağırdım ve kahramanca bir adım önerdim: Bükreş'ten yaklaşık 200 mil uzaklıktaki Bariad'a yürüyerek yola çıkmalarını ve onlara bu yürüyüşün zaferimiz için 100.000 manifestodan daha anlamlı olacağını açıklamayı önerdim.
Tek başına bu bile lejyonerlerin Tutova'daki Rumenlere yaptığı büyük bir kahramanca konuşma anlamına gelir.
Lejyonerler önerimi coşkuyla karşıladılar. Bir hafta sonra Stelescu, Caratanase ve Doru Belimace liderliğindeki yaklaşık 25 kişilik bir ekip Tutova'ya doğru yürüyerek Bükreş'ten ayrıldı. Fırtınalı bir havada on gün süren yürüyüşün sonunda Bariad'a ulaştılar ve burada tüm halk tarafından büyük bir sevgiyle karşılandılar. Ancak kovalamaca sinir bozucu bir gerilime dönüşmüştü. İçişleri Bakanı Bay Argetoianu, büyük kuvvetlerle birlikte jandarma Albay Ignat'ı gönderdi ve lejyonerlerin sedyelerle Tutova ilçesinin dışına nakledilmesi emrini verdi. Küçük takımların daha fazla ilerlemesi imkansızdı. Daha sonra Victor Silaghi ve Stelescu'nun yönetiminde, birbirlerini destekleyerek Puesti-Dragomiresti hattında babamı destekleyerek ilerleyecek iki güçlü takım kurdum. Bacani'ye doğru daha küçük bir ekip daha gönderdim. Bu ikisi keşfedilmemiş kalan tek iki rotaydı. İlçenin kuzeydoğu yarısını oluşturuyorlardı. Güneydeki diğer yarısı ise babam Senhor D. tarafından düzgün bir şekilde işlendi.

İlçe başkanı Popescu, Victor Silaghi, Teodor Tilea ve Ion Antoniu ilk takımlarla birlikte.

Kuzeyden gelen iki ekip, şiddetli soğuğa karşı mücadele ederek yaklaşık 30 kilometre ilerledi ve sonunda aralarında Tocu'nun da bulunduğu çok sayıda yaralıyla karşılaştı. İlçenin kuzey kesiminde büyük jandarma birlikleri tarafından karşılandılar. Ekipler, terk edilmiş bir evin çatı katına barikat kurarak 48 saat boyunca ısı, yemek ve su olmadan direndiler. Sonunda, gerçekten kahramanca koşullar altında gerçekleştirilen zorlu bir gece yürüyüşü sırasında geri çekilmeyi başardılar; bunun tek nedeni Victor Silaghi'nin bitkin, aç ve donmuş lejyonerleri mümkün olan en son direnişe cesaretlendirme konusundaki inatçı ısrarıydı.

* İlçe merkezi Barlad olan Tutova ilçesi (Tr.)

** Dr. Lupu'nun üyeleri. (Tr.)

1918'de Macarlar tarafından trajik bir şekilde öldürülen Rumen rahip Silaghi de Careii Mari'nin oğlu olan bu yetim çocuk, cesurca savaştı.

Sonunda bu ekipler üstün güçler tarafından kuşatılarak yakalanıp Bariad'a getirildi. Babam tutuklandı ve bir alay hapishanesine kapatıldı.
Bacani Muharebesi'nde üçüncü takım tamamen yok edildi. Orada, bir vadide, gece köye girmeden önce büyük bir jandarma birliğinin saldırısına uğradı. Kafasına tüfekle vurulan ekibin lideri lejyoner Lascar Popescu, kan gölüne baygın düşen ilk kişi oldu. Diğer lejyonerler geri çekilmeyi reddettiler. Köye girmeye çalışırken ellerinde hiçbir şey olmadan çıplak göğüslerle karşı saldırıya geçtiler. Hepsi birer birer baygın düştüler.

Ayakta kalan son kişi tek başına saldırdı. Darbeler karşısında dizlerinin üzerine çöktü, ayağa kalktı ve tekrar saldırdı. Yoldaşlarının yanına indi. Tüm ekip kanlar içinde baygın halde yatıyordu. Oradan jandarmalar tarafından karda bir mil kadar sürüklenerek köydeki jandarma karakoluna götürüldüler. O gece saat 1'de bir atlı Bacani'de olup bitenlerin haberini Bariad'a getirdi.

O gece yarısı Barlad'a gelen Totu komutasındaki Iasi ekibi, yaralı yoldaşlarına yardım etmek için hemen yaya olarak yola çıktı. Jandarmaların tüm silahlarını ateşlediği sabah 3:30'dan sabah 5:00'e kadar süren bir savaşın ardından lejyonerler gendannes karakolunu işgal ettiler ve içeride Bacani savaşında şehit düşen yoldaşlarını hâlâ baygın ve yerde yatarken buldular. . Onları Barlad'daki hastaneye taşıdılar.

Ancak işler bununla bitmedi. Yahudiler, bize iğrenç bir şüphecilik ve adaletsizlikle saldırarak büyük bir basın kampanyası başlattılar. Üzerimize bir yalan, hakaret, iftira dalgası geldi.
Bütün siyasi gruplar bizi savaşın dışında tutmak için bir araya geldi.

KORUMANIN İKİNCİ FESHİ

MART 1932

Jandarmaların kovduğu, Yahudi basınının saldırısına uğrayan, basit bir bakanlık kararıyla Muhafızların yeniden dağıtılmasıyla sarsıldık. Mükemmel yasallık çerçevesinde olmamıza rağmen, lorga-Argetoianu hükümeti yasalara ve Anayasaya aykırı olarak Muhafızları keyfi olarak feshetti. Ülke çapındaki genel merkezimize bir kez daha el konuldu ve asma kilit vuruldu, Yaş matbaası kapatıldı.
Basının saldırısına uğradığımızda, tüm yayınlarımız durdurulduğu için kendimizi savunamayacak durumda kaldık. Parlamentoda konuşmaya çalıştım ama çoğunluğun gürültüsü beni engelledi ve kendimi savunmama izin vermedi.

Ancak Tutova'nın adaylığı engellenemedi. Bükreş gözyaşı ilçeden ihraç edildi. Aynı şekilde diğerleri de birer birer. Aynı tahliye operasyonu için depoya gönderilen Totu komutasındaki yaklaşık 30 kişilik Yaş ekibimiz, kabloları koparарak bekleme odasını işgal etti ve burada barikat kurarak gazla zehirlenene kadar 24 saat direndi. Sonunda trene yüklenip şehir dışına götürüldü. Şehirde sadece Ibraileanu, Nutu Esanu ve tutuklanan babam kaldı. Takip daha sonra köylere kaydırıldı. Köylüler, öğretmenler ve rahipler tutuklanıp dövüldü; evleri işgal edildi, seçim bir ay, yani 17 Nisan'a ertelendi.

Babam serbest bırakıldı. Daha sonra yaşlı lejyonerler savaşa katılmak için şehre geldiler: Hristache Solomon, Coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Peder Isihie, Peceli, Potolea vb. Onları çeşitli sektörlere atadım. Her biri gecenin karanlığında görev yerlerine kaydı. Çevre ilçelerden ekiplerimiz yine çeşitli noktalardan Tutova'ya girdi. Gh. Costea'nın ekibi, tüm yollarda devriye gezilirken Barlad Nehri'ni boğazına kadar suda geçti; sırılsıklam sırılsıklam bir halde sandık başına geldiler.

Oylama 17 Nisan sabahı başladı ve gece geç saatlere kadar devam etti. 18 Nisan sabah saat 5'te lejyonerin zaferi açıklandı: 5.600 oy; Liberaller: 5.200; Ulusal köylüler: 4.000; diğer gruplar: 2.000'den az; Cuzistler: 500 oy.

Tüm Rumen politikacıların koalisyonuna karşı, lejyonerlerin cesareti ve sağlam iradesiyle, kahramanlıkları ve kanlarıyla, engellere, hakaretlere, darbelere ve zulümlere meydan okuyarak kazanılan bu ikinci lejyon zaferi, ülke genelinde tarif edilemez bir coşku uyandırdı. .

YENİ GENEL SEÇİMLER

TEMMUZ 1932

Babam meclis oturumunun son gününde onaylandı. Ama dinlenmemiz sadece bir hafta sürdü çünkü Lorga hükümeti düşmüştü. Bay Vaida'nın başkanlığında bir Ulusal-Köylü hükümeti kuruldu.

Hem maddi hem de manevi olarak bitkin düşmüş bir halde yeni bir mücadeleye doğru yola çıktık. Haziran 1932'ydi. 15 Aralık 1929'dan itibaren sürekli bir mücadele içindeydik: Aralık 1929 - Nisan 1930, Çovurlui, Cahul, Turda, Tecuci'deki seferler; 1930 yazında, Bessarabia'daki yürüyüşün hazırlıkları, ardından yasaklanması ve ardından o sonbahara kadar tutuklanmam; ekim ve kasım aylarında Maramures'teydik - o kış yine sıkıştı; 1931 baharı, genel seçimler öncesi mücadele; 1931 yazında, Neamt'ta seçimler; 1932 kışı, Tutova'da seçimler; ve şimdi yine genel seçime gitmek üzereydik.

Tüm bu mücadelelere rağmen ülkenin geri kalan kısmında örgütlenme çalışmalarını sürdürdük. Önceki yıl 17 belediyede seçmen listelerine girmiştik, bu yıl 36 belediyeye girdik. Bütün siyasi partiler adaylarını belirlemek için aynı entrika dolu mücadeleye giriştiler. Bu bir hafta boyunca devam etti. Ama tek başıma, bir gecede 36 ilçedeki tüm aday listelerimizi belirledim. Lejyonerler arasında hiç kimse listedeki yeri için savaşmıyor; eğer bir şey varsa, en sona yerleştirilmesini ister.

Bizim için en zor sorun finansal konulardır. Çoğu ilçe, lejyonerin katkılarından kendi masraflarını karşılayabiliyordu.
Diğerleri bunu yapmıyor. Sırf seçim vergilerini karşılamak için 50.000 lei'ye ihtiyacım vardı.
Son güne kadar şaşkınlık içinde yürüdüm. Birini denedim, diğerini denedim. Herhangi bir şey.

Parası olur umuduyla Calendarul'un ("Takvim") yöneticisi Bay Nichifor Crainic'i görmeye gittim. Ama boşuna. Beş ay önce yayınladığı günlüğüyle lejyoner takımlarımızın cesaretine adım adım eşlik ederek mücadelemize destek verdi; ancak bize maddi olarak yardımcı olamadı.

Sonunda tüm Makedonlara koşarak gerekli meblağı bulan Pihu ve Caranica'dan borç aldım. Focsani ve Llristache Solomon ilçeleri tarafından birçok ilçe desteklendi.

Kampanya başladı. Saflarımıza yeni bir zulüm düştü.
Geniş bir cepheye yayılmış olan zayıf saflarımıza her taraftan şiddetli saldırılar yapılıyordu. Lejyonerler Savin ve Popescu Tighina'da yaralandı. Barlad'da birçok öğretmen ve rahip bodrumlara sürüklendi ve Bay Georgescu-Barlad'a kötü muamele edildi. Vaslui'de küçük takımlarımız yaralandı. Aynı şekilde Podul-Iloaiei'de ve Iasi İlçesinin tamamında. Focsani'de yaşlı Hristache Solomon, mühendis Blanaru ve diğer on kişi, Avukat Neagu'nun emriyle Vulturul köyündeki silahlı ulusal köylü çeteleri tarafından saldırıya uğradı. Lejyonerler sopalar ve bıçaklarla yaralanarak yere düştü. Hristache Solomon, o zamana kadar kimsenin dokunmaya cesaret edemediği bir dağ gibi duruyordu. Kendini şiddetle savundu ama sonunda darbelere yenik düşerek yolun ortasına düştü. Orada, yerde her zaman yasallığa, medeni yöntemlere, özgürlüğe vb. önem veren -şimdi olduğu gibi- bu canavarlar tarafından kafasına kadar dövüldü.

Guarda, bir önceki yıla göre iki kat daha fazla, 70.000 oy aldı. Babamın yarıştığı Cahul, Neamt, Covurlui ve Tutova ilçeleri en güçlü çıkanlar oldu. Daha sonra Mota ile Campul-Lung'u takip etti; ardından Turda, Focsani, İsmail, Tighina. Beş sandalye kazandık ve şimdi onları işgal etmek için seçimlerimizi yapmalıyız. Nutu Esanu'nun parlamentoya girmesine izin vermek için Cahul'da kaldım.
25 yaşındaki bir öğrenci olan Stelescu'nun Parlamentoya girmesine izin vermek için babamın Barlad'da kalması gerektiğine karar verdim; Bu şekilde ülkenin gençliğine temiz bir nefes ve cesaret vermek istiyordu. Ancak bu* gence gösterdiğim güven ve sevginin karşılığı gelmedi.

*
Yazar burada Stelescu'nun lejyoner yoldaşlarına gelecekte ihanet edeceğinden bahsediyor. Tr.)

İKİNCİ KEZ MECLİS'TE

Parlamentoda kaldığım süre boyunca hükümete ve onun Romanya halkının refahına aykırı olduğunu düşündüğüm tedbirlerine karşı mücadele ettim, tıpkı aslında sırayla devletin başına geçen önceki tüm yönetimlere karşı da mücadele ettiğim gibi. Ülkenin bu hükümetlerden hiçbir beklentisi yoktu. Orada halkımızın geleceğine dair hiçbir akıl sağlığı oluşturulmuyordu. Bütün tedbirler ve kanunlar, ülkemizin acı ve hüzünlü varoluşunu her geçen gün uzatan bir kaç hafifletici tedbirden ibaretti.

Grivita'da Rumen işçiler polisin emriyle vuruldu.
İçişleri Bakanlığı, komünist yanlılarının parti içerisindeki tutumundan derin bir tiksinti duymuştur. Hükümetin adımını alkışlayan Ulusal Köylü Partisi, kürsüye çıkarak şunları söylemeyi kendime görev saydım:

"Talihsiz işçilerin sokağa çıkması kötü, ama onlar ve halkımızın, cennete haykıran adaletsizlikle karşı karşıya kalmaları, dışarı çıkmamaları ve boyunduruk altında boyun eğerek başlarını eğmeleri daha kötü olurdu. ülkeyi birkaç politikacı kaşifin eline bırakıyor." *

Bu oturumun resmi tutanaklarını buraya aktarıyorum:

"Sayın Corneliu Zelea Codreanu. Sayın Başkan, bayanlar ve baylar! Ait olduğum grup adına, normalde yetkili makamlar tarafından yürütülen soruşturmaya ek olarak, temsilcilerden oluşan başka bir parlamento soruşturması yapılmasını talep ediyorum. Bu Parlamentodaki çeşitli siyasi grupların eylemlerinin yürütülmesini talep ediyorum çünkü İçişleri Bakanı'nın açıklamasının doğruluğundan şüphe ediyorum, haklı sebeplerden şüphe ediyorum. 24 Ocak'ta Rumen öğrenciler, milliyetçiler ve Hıristiyanlar gittiğinde Meçhul Asker Mezarı'na haç yerleştirmek için yapılan saldırıda Devlet Securitate, Bükreş'teki bir gazeteye bu eylemin Moskova tarafından planlandığı ve finanse edildiği bilgisini sızdırdı.

"Grivita davasıyla ilgili sahip olduğunuz bilgiler de böyle bir kaynaktan geliyorsa, o zaman dün ve bugün yaptığınız gibi bu tür önlemler almakta ne kadar haklı olduğunuzu çok iyi anlıyorum ('Demir Muhafızlar' kürsüsünden ve diğer kurullardan alkışlar) Ulusal

*
Yazar burada Bükreş'teki Obra Grivita Rafiway'de 4'te gerçekleşen işçi grevinden söz ediyor. Şubat 1933'te Milli Köylü idaresi altında. (Tr.)

Dr. Lupu'nun Bayramı).
İkinci olarak şunu belirtmek isterim ki, bu ülkedeki tüm aklı başında insanlar gibi ben de ne Komünizm'den, ne de Bolşevizm'den korkmuyorum. Biz başka bir şeyden korkuyoruz, bu işçilerin yiyecek hiçbir şeyleri olmadığından; Onlar aç. ('Demir Muhafızlar' kıyılarından ve Dr.

Lupu).
“Bu işçilerin bazıları ayda yalnızca 1.100 lei kazanıyor ve 5, 6, 7 çocukları var. doktor
V. Lupu:“ Bu doğru ”.
Sayın Corneliu Zelea Codreanu: "5, 6, 7 çocuğum var, bu maaşlar günlük ekmeğinize bile yetmiyor, öte yandan ben başka bir şeyden de
korkuyorum: adalete olan susuzluğunuzdan".

doktor N. Liipu: Çok iyi! elmr,
Corneliu Zelea Codreanu: "Dolayısıyla şu iki ihtiyacı karşılamanız gerekecek: adalete olan açlık ve susuzluk ('Demir Muhafızlar' kürsüsünden ve Dr. Lupu'nun Köylü Partisi kürsülerinden alkışlar) ve bu ülke Tam siparişin keyfini çıkarın."

(Toplantı 16 Şubat 1933 Perşembe. Resmi Monitör 41, 23 Şubat 1933)

Parlamento faaliyetlerini yavaşlatan zorluklardan biri de bakanlıklara yapılan binlerce şefaat talebidir. Bu bizim seçmenlerimiz için gerçek bir ceza oluşturuyor, (1) çünkü milletvekilleri zamanlarının çoğunu bu talepleri karşılamakla harcamak zorunda kalıyor. Bu sistem bir organizasyonun tüm faaliyetlerini felce uğrattığı için yaşamı açısından tehlikelidir;

tüm savaşı kaybedebilir. Destekçilerinize hizmet etmek için ülkenizin kaderinden vazgeçmeniz gerekiyor. Bir süre sonra bana bu tür taleplerle gelenler arasında lejyonerlerin olmadığını anladım. Hepsi bizi felç etmek için özel olarak gönderilen profesyonel dilenciler veya düşmanlardı. (2) bu sistem bizi ilerlemek ve savaştığımız adamlardan iyilik istemek gibi hassas bir duruma soktu. Bu sebeplerden dolayı kişisel olarak kimseye müdahale etmeyi reddettim. Milletvekilliğim boyunca hiçbir bakana hiçbir şey sormadım.

Bir diğer kategori ise bizden para istemeye gelenlerdi. Her gün kapımızı çalan yüzlerce lejyonerden hiçbiri yoktu. Bazıları gerçekten hastaydı ya da rezil oldu ama bazıları bu sistemi gerçek bir mesleğe dönüştürdü. Sonuçta grubumuz hareket halinde, sürekli savaş halinde olan küçük bir örgüttü. Bu özellikle düşmanın tüm hareketlerine kesintisiz dikkat göstermemi gerektiriyordu; düşmanın planlarını keşfetmeyi ve saptırmayı, yeni mevziler elde etmeyi ve organize etmeyi, başka bir deyişle, ülke çapındaki savaş alanlarının gece gündüz sürekli olarak araştırılmasını içeriyordu. Ama her şeyden önce, uyanmamak ve kendimizi yavaş yavaş içinden çıkamadığımız ve lejyoner ruhunun öleceği siyasi bir ahlaki enfeksiyon kategorisine dönüşürken bulmamak için lejyoner eğitiminin eşlik etmesi geldi.

Parlamento gerçekten liderlik etmem gereken zamanı benden çaldı.

1932 YILINDA LEJYONER TEŞKİLATININ DURUMU-
1933

1932 sonbaharında ve 1933 kışında lejyonerler nefes alabiliyordu. Üç buçuk yıllık mücadele sona erdi. Bu gençler artık dinlenmeyi hak ettiler. Bükreş'te ikamet etmeye başladığımdan bu yana neredeyse iki yıl geçti.

Benim yerimi almak üzere Iasi'de, Totu, Cranganu, Tasca ve Stelian Teodorescu'nun yardımlarıyla Banea öğrenciler, matbaa, Evimiz vb. ile ilgili sorularla ilgilenmek için orada kaldı. öğrenci militanların yarısı. Cluj'da Banica Dobre ile organizasyona sağlıklı bir başlangıç yapıldı; aynı şekilde, Profesör Toppa ve diğerlerinin etrafında toplandığı Profesör Traian Braileanu'nun ruhani rehberliği altında lejyoner yaşamının iyice geliştiği Cernauti'de Lauric ile birlikte. Bukovina boyunca lejyoner akımı ve organizasyonu, kıdemli ve seçkin milliyetçi Vasile lasinschi'nin yetenekli liderliği altında büyüdü. Kişinev'de Tudorache ve Serghie Floreseu çalıştı; Oradea Mare'de, Losif Bozantan.

Haçlı Kardeşler'de yetişen gençler üniversiteye girdiklerinde hazırlıklıydılar. Bükreş'te, Bay Nichifor Crainic'in yönetimi altında ve Profesör Dragos Protopopescu başkanlığındaki bir avuç aydının işbirliğiyle, büyük bir cesarete ve mükemmel bir yöne sahip milliyetçi bir gazete olan Calendarul ("Takvim") yayınlanmaya başladı. Bu dergi, Romanya entelektüel dünyasında Hıristiyan ve milliyetçi çizgilerde cesurca yeni ve geniş bir yol açıyordu. Bay tarafından yazılan makaleler

Özellikle Crainic, düşman saflarında hasara yol açan gerçek top ateşiydi.
Başkentteki öğrenci hareketi içinde lejyonerler ön safları işgal etti.

Traian Cotiga, bir lejyoner komisyonuyla birlikte öğrenci merkezinin başkanlığını yürütüyordu.

Başkentin entelektüel gençliği arasında bir geri dönüş hissedildi. Milletimizin hayatını etkileyen büyük sorunlarla vicdanları meşgul oldu. Polichroniade, Vojen, Constant ile yeni Axa revizyonu ("Eksen") etrafında dönen yetenekli bir grup lejyoner saflarına katılırken, Profesör Vasde Cristescu, Vasfie Marin, Profesör Viadimir Durnitrescu, mühendis Virgd Ionescu, profesör gibi diğer seçkin genç adamlar da lejyoner saflarına katıldı. Radu Gyr, avukat Popov, ressam Basarab ve Zlotescu, hepsi çok yetenekli ve hevesli, lejyoner ideolojisi doğrultusunda çalıştılar.

Gözyaşı kadar saf ve cesur, sağlıklı genç Makedon bize giderek daha da yaklaştı.
Ancak Dörtgen'deki Makedon kitlesinin Muhafızlar'a alınmasının tedbirsizce olduğunu düşünüyoruz, çünkü ülkeye yeni yerleşmiş oldukları için onları birçok zulme maruz bırakacağız. Ancak Makedon üniversite öğrencileri bütünüyle lejyoner hareketine katıldı. Bu genç Makedonların başında üç seçkin kültür adamı vardı: Papanace, Caranica ve Sterie Ciumeti.

Defalarca danıştığım ilk ikisinde, her ikisinin de kusursuz bir saflıkla desteklenen, içten, büyük bir sevgi ve cesaretle desteklenen takdire değer yargıları vardı.
1931'den bu yana onlarla görüşmeden bir gün geçtiğine inanmıyorum, Bu zulüm döneminde saatlerce darbe üstüne darbe, haksızlık üstüne haksızlık, ihanet üstüne ihanet tartıştık, Bir lejyonerin yeni işkenceye uğradığına dair her haber kalbimizi delen bir bıçak. Kötü muameleye maruz kalan Lejyonerler için çektiğimiz acılar ruhlarımıza eziyet etti; ve özellikle de herhangi bir adalet umudunu ileriye taşımanın imkansızlığı.

Sterie Ciumeti gece gündüz benimle yaşıyordu. O, köpek gibi dürüstlüğe ve sadakate sahip genç bir adamdı. Muhafızların Baş Saymanı oldu. Tüm günlerinde -ne kadar varsa- yalnızca Muhafız'ı düşünecek, yalnızca Muhafız için endişelenecek ve hareket edecek, hayatını Muhafız dışında hiçbir şey için yaşamayacak.

Ülkenin çeşitli yerlerinde ortaya çıkan diğer değerli unsurlar:

* Güney Dobrogea'daki bazı ilçeler 1913'te Balkan Savaşı'nın sonunda Romanya tarafından ilhak edildi. (Tr.)

Sibiu'da doktor Pantelimon, Peder Ionescu Duminica, Dr. Augustin Bidian; Öğrencilerin ruhani itirafçısı, kıdemli bir savaşçı olan Peder Georgescu-Edincti, Bacau'da Yüzbaşı Ciulei, yine Ramnicul-Sarat'ta komutanlık yapmış bir gazi olan Aristotel Gheorghiu; Brada, Ion Iliescu'da; Köstence, Seitan'da; Valcea'da Padre Doara ve Victor Barbulescu; Timisoara'da Profesörler Vintan, Ghenadie ve Duma; ve şu anda ülkenin çeşitli yerlerinde komuta mevkileri bulunan kıdemli lejyonerler, profesörler Nicolae Petrascu, Horia Sima, avukat Iosif Costea, Colhon ve diğerleri.

Bükreş sektörlere ayrılmış ve biz de onların* içinde örgütlenmeye başladık. Yeşil ve Mavi sektörde iki iyi adam vardı, Nicolae Constantinescu ve Doru Belimace, iki güçlü karakter, iki sağlam beyin, Edebiyat Fakültesi'nin en seçkin öğrencilerinden biri olan Doru Belimace; Seçkin bir ekonomik eğitime sahip olan Nicolae Constantinescu, Ticaret Akademisi öğrencisiydi.

Yakında ikilinin inanç ve lejyoner cesareti gibi etkileyici niteliklere sahip oldukları ortaya çıkacaktı.

Yine bu dönemde 10 Aralık 1932'de ilk lejyoner rütbesi şu sırayla oluşturulmuştur: A) Lejyoner hiyerarşisinde Lejyoner Komutanı adı verilen ilk üst rütbe oluşturulur. Fedakarlıkları, çalışmaları, kahramanlıkları, inançları, yetenekleri ve kıdemleri göz önüne alındığında, aşağıdaki lejyonerler alfabetik sıraya göre terfi ettirilirler: Banea Ion, tıp doktora öğrencisi; Belgea İyonu; Blanaru Ion, mühendis; Dumitrescu Ion, rahip; Ionescu Andrey; Silaghi Victor, avukat; Steleseu Mihail, Kongre Üyesi; Totu Nicolae, öğrenci; Traian Cotiga, öğrenci; Tanase Antohi, zanaatkar.

B) 1927 ve 1928 serisinden yemin etmiş ve halen Lejyon'un aktif saflarında yer alan tüm Lejyonerler, Lejyoner Yardımcı Komutanı rütbesine terfi ettirilirler.

İmza: Corneliu Zelea Codreanu.

Yaşları daha ileri olan diğerleri Lejyon Senatosu'na ve Lejyoner Yüksek Konseyi'ne transfer edildi.

* Beş büyük sektörün her biri bir renkle adlandırılmıştır: Yeşil, Sarı, Kırmızı, Şanlı ve Siyah. (Tr.)

İFTİRA SALDIRISI

"ANARŞİK VE TERÖRİST HAREKET"

Lejyoner hareketi, özellikle lise ve üniversite gençliği ile Romanya'nın tüm eyaletlerindeki köylüler arasında gözle görülür şekilde büyüyordu. Ancak Rumen unsurun devlet tarafından istihdam edildiği ve bu nedenle fikirlerini ifade etmesinin engellendiği veya ekonomik olarak Yahudiler tarafından köleleştirildiği şehirlerde bu artış daha yavaş gerçekleşti. 1922'de bu mücadeleye başladığımızdan bu yana bildiğimiz aynı sessiz zulüm, giderek artan bir şekilde bizi, tüm savaşçıları ve ailelerini rahatsız ediyor. Eğer genç bir mezun olsaydınız, vicdanınızdan ve inancınızdan dönmediğiniz sürece devlette iş bulamazsınız. Yüzlerce genç parayla, vaatlerle, şereflerle, mevkilerle cezbedilmeye çalışıldı. Devlet, vatana ihanetin cömertçe ödüllendirildiği, karakterli insanların öldürüldüğü bir vatana ihanet okulu haline geldi. Yahudi tüccarlar arasında benzersiz bir Rumen tüccar olsaydınız ve Lejyon'a inanıyorsanız, sokak memurlarından valilere ve valilere kadar herkes düşmanınız haline gelirdi. Gece gündüz peşindeydiler; sana Yahudilerden daha fazla vergi verdi; sürekli olarak para cezaları kesildi

Sen; Seni yok edene kadar darbe üstüne darbe yedin. Köylüyseniz, kelepçelenip yaya olarak bir köy jandarma karakolundan diğerine götürülürsünüz, bir sonraki, bir sonraki köyde onlarca kilometre boyunca her gün her jandarma karakolunda dövülerek 4-5 gün aç kalırsınız; sana vahşi hayvanlar gibi baktılar ve hepsi yüzüne vurdular. Eğer işçi olsaydın seni her fabrikadan, işyerinden kullanılmış bir bez parçası gibi atarlardı.

Çünkü bu ülkede bizim inançlarımıza bağlı bir adam, tüm çocuklarıyla birlikte açlıktan ölmek zorundadır. Hepimiz halkımızın ve ülkemizin düşmanı olarak görülüyoruz. Ama bize hiçbir sorun atfedilmesin diye kendimizi en mükemmel düzen ve hukuka uygun tuttuk. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Hükümetlerimizin mantığı şu: "Yasaları çiğnediğiniz için sizi yok edemez miyiz? Önemli değil, onları çiğneyip sizi yok ederiz! Yasa dışı hareket etmek istemezsiniz, bunu yaparız." !" Böylece gerçek anlamda Talmudik bir sisteme girmiş oluyoruz; Bir yandan basın ve tüm siyasi kurumlar tarafından “yasadışılıkla” suçlandık, diğer yandan da

Tamamen hukuka uygun olarak, tüm hükümet ve devlet temsilcilerinin en iğrenç ve hukuka aykırı işleriyle, kendileri de en bariz hukuksuzlukla ezildik.

Ülke genelinde mahkemelere çıkarılan kanun hükmünde kararnameler, hareketin yasallık ve düzen çizgisini doğruladı. Bizi mahkum eden bir kararname yoktu. Yine de politikacıların ve Yahudi basınının temel argümanı her zaman aynı kaldı: "Kanunsuzluk hareketi", "anarşi", "kanunsuzluk", "terörist". Yahudi basını sürekli siyasetçileri üzerimize gelmeye, bizi parçalamaya, yok etmeye kışkırtıyordu.

“YABANCILARIN HİZMETİNDEKİ DEMİR KORUYUCU”

Bir süre sonra Yahudi basını başka suçlamalardan habersiz Mussolini'den para aldığımızı iddia etti; milliyetçi gibi davrandığımızı ama aslında amacımızın tanıştığımız herkesten para sızdırmak olduğunu söyledi. Şimdi ise sıkıştırdığımız Mussolini ile tanışıyoruz ve birer birer şaşkınlıkla öğreniyoruz ki: "'Uyanan Macarların' hizmetindeydik...

'

Moskova'nın hizmetindeydik ....

Yahudilerden para alıyoruz ......

Son suçlama ne kadar saçma olsa da bizi esirgemedi. Burada Yahudi gazetesi Politica'nın ("Siyaset") 10 Ağustos 1934 tarihli "Max Auschnitt ve Demir Muhafızlar" başlıklı makalesinden önemli bir pasajı aktarıyorum:

Böylece ülkemizde de Rumen faşizminin en önemli hareketi olan Demir Muhafızların büyük kapitalistler tarafından yaratıldığı ve finanse edildiği olgusu bilinen bir gerçek olarak doğrulandı. Ve işte sansasyonel olmayan bir sansasyon geliyor: Yahudi Max Auschnitt

Iron Guard'ı doğrudan destekledi ve finanse etti. Bu gerçek, çok ciddi ve sorumlu iki kişi, Sayın Bakan Victor Iamandi ve tanınmış gazeteci Scarlat Calimachi tarafından doğrulandı. Bu açıklamalara göre bu durum son derece doğal görünmektedir.

Hitler'in aynı zamanda Almanya'nın büyük Yahudi kapitalistleri tarafından da finanse edildiğini kim bilmez? ”

DEMİR MUHAFIZ HİTLERİTLERE ÖDEME YAPIYOR

Son zamanlarda Almanya'da Hitler, tüm dünyadaki Yahudi-Masonik hidrayı yok etti. Alman halkı olağanüstü bir kararlılık ve birlik ile savaştı ve

Yahudi gücünü devirdi. Yahudiler basınlarında yalanlar yayınlayarak halkın aklını karıştırmaya çalışıyorlar: 1. Adolf Hitler bir ressamdır, aptaldır, beceriksizdir. Almanya gibi medeni bir ülkede ona kim aşık olur? Ama Hitler yoluna devam ediyor.

2. Adolf Hitler, Alman komünistleri ona karşı çıkacağı için kazanamayacak. Ancak Adolf Hitler iktidara yaklaşıyor.

3. Hitlerizm ikiye, üçe bölündü. Parti içinde büyük memnuniyetsizlik vs. Ama Hitler değişmedi.

4. Adolf Hitler delirdi. Dağlara gitti, vb. Ancak Adolf Hitler'in sağlık durumu iyi ve zafere yaklaşıyor.

5. Kazanırsa ertesi gün Almanya'da devrim yaşanacak. Komünizm genel bir ayaklanma başlatacak ve Hitler düşecek. Ancak Hitler iktidara gelir ve Yahudilerin hayalini kurduğu devrim gerçekleşmez. Tarihte daha önce görülmemiş çoğunluklardan oybirliğine geçilecek.

6. Bütün ülkeler Almanya'yı ekonomik olarak boykot edecek ve Hitlerizm düşecek. Ancak Adolf Hitler zaferle yoluna devam ediyor.

7. Almanya çapında "Diktatörlük", "Hitlerist terör". "Oy terörün pençesine düşmüş durumda." Ama Alman halkı coşkuyla onun arkasında yürüyor.

8. Hitler Transilvanya'mızı ele geçirmek istiyor. Ve biz, Yahudi felaketinden kurtulmak isteyen tüm Rumen milliyetçileri, ne az ne de çok "Hitleristiz", yani Transilvanya'mızı Almanlara vermek istiyoruz.

Ama biz şöyle cevap verdik: "Varsayalım ki Hitler, Transilvanya'mızı almak için bize karşı savaş açmak istiyor. Biz Rumenlerin, Transilvanya'yı Almanlara karşı savunabilmemiz için Yahudilerden kurtulmalıyız; biz de bu Yahudi sorununu çözmeliyiz, yapmalıyız." Yahudiler tarafından sıkıştırılan ve kendilerini savunamaz hale gelinceye kadar güçleri tükenen halkımızın konumunu güçlendirin. Ruhlarımızı zehirleyen ve kanımızı emen Yahudiler tarafından mühürlenen halkımızın konumunu güçlendirin; ne silahımız, ne ruhumuz, ne de kemiklerimizde etimiz olacak. . "

9. Sonunda "para alıyoruz", finanse ediliyoruz, Nazilerden "maaş alıyoruz". Cevap verdik: "AC Cuza 1890'dan beri Yahudilerle savaşıyor; biz ise Adolf Hitler'in adını bile duymadığımız 1919, 1920, 1921, 1922'den beri. Zehirli yılanlar!"

RASİNARI'DA SAHTE BANKNOT BASIMI

Aradan çok zaman geçmeden bize karşı yeni bir siyasi-Yahudi kampanyası başlatıldı.

Mussolini, Hitler, Moskova ve Auschnitt'ten gelen paralarla yetinmemizi istemeyen düşmanımız, sahte Rasinari banknotlarının basılmasıyla bize yeni bir finansman kaynağı buldu. Sansasyonel keşif Yahudi ve Parti gazetelerinin sütunlarını doldurdu.

Bu dönem dışında milletin gözünde bizi yok etmeye çalışan hainlik sistemini örneklendirmek amacıyla hazırlanmış birkaç pasajı aşağıda veriyoruz.

22 Temmuz tarihli Patria ("Vatan") gazetesi şunları yayınladı:

DEMİR MUHAFAZA VE SAHTE PARA BASMA TESİSİNDEN RASİNARI

- REKLAM FONLARININ KAYNAĞI -

Cluj, 21 Temmuz - Sibiu yakınlarındaki bir köy olan Rasinari'de, sansasyonel bir keşif yapıldı; öyle bir keşif yapıldı ki, bütün bir siyasi organizasyonu en çirkin şekilde ortaya koyan ve hükümetin her türlü girişimde bulunabilmesi için en lanetli kanıtları elinde bulundurduğu türden. ciddiyet.

Demir Muhafız Sahte Para Presi Özellikle Rasinari köyünde, birçok
sahte para fabrikasından biri keşfedildi. Ancak yürütülen soruşturma, herkesi hayrete düşürecek şekilde ortaya çıktı ki, bu başlıkta hızlı bir zenginleşme umuduyla kanunların katılığına meydan okuyan bir çingene ya da uyumsuzlardan değil, Demir Muhafızlardan bahsediyoruz. Bay Corneliu Son zamanlarda hükümetimize ve genel olarak Romanya'daki tüm siyasi partilere karşı en kötü kampanyayı yürüten Zelea Codreanu'nun siyasi örgütü.

Demir Muhafızlar ve köylerdeki propagandası Ancak ülkenin
her yerini bir uçtan bir uca dolaşan muhafız çeteleriyle Demir Muhafızların faaliyetlerini biraz daha iyi bilenler için bu çok doğal görünüyor.

Bu gibi durumlarda öncelikle paraya ihtiyaç duyulur. Gerçekten de, son zamanlarda Demir Muhafızların propagandacılarının, köyler arasında seyahat etmelerine, gazete basmalarına ve sadık üyelerini sistemi kopyalamak için gerekli her şeyle donatmalarına olanak tanıyan büyük fonlara sahip olduğu biliniyor. Hitler'.

Sahtecilik nasıl ortaya çıkarıldı "İçişleri
Bakanlığı'na uzun süredir, Transilvanya'daki Demir Muhafız liderlerinin bazılarının, özellikle Brasov ve Sibiu'dakilerin, ellerinde büyük meblağlar olduğu ve bunları ülke çapındaki yerel kuruluşlara dağıttıkları bilgisi verildi. İlk başta paranın kim bilir hangi yabancı kuruluş tarafından sağlandığı şüphesi vardı, ancak yapılan takipler sonucunda şüphenin asılsız olduğu ortaya çıktı. Rasinari'de para basma makinesinin bulunması kolluk kuvvetlerine yeni bir ipucu sağladı ve soruşturmaların sonucu şaşırtıcıydı.

ve

Sibiu tüm organizasyonu
finanse ediyor Bükreş yetkilileri, olağan soruşturmayı başlatmak üzere hemen Bükreşli Yargıç I. Stanescu'yu görevlendirdi. Başsavcı Radu Pascu ve savcı Mardaric'in eşliğinde, Sibiu'ya gitti ve ilk olarak, para basının hizmet verdiğini açıkça ortaya koyan, muhafızların organizasyonuna başkanlık eden Bidianu'nun ilk araştırmasını yaptı. Demir Muhafızların siyasi ve yıkıcı hedefleri. El konulan yazışmalar arasında çeşitli yerel kuruluşlardan, özellikle de Bay Banea'nın bir minibüs satın almak ve Moldova'da propagandayı yoğunlaştırmak için büyük miktarda para istediği Iasi örgütünden gelen mektuplar bulundu.

Polis bir dizi tutuklama gerçekleştirdi ve sahtecilikte kullanılan ekipmanlarla birlikte tüm uygunsuz materyallere el koydu.
Soruşturmalar titizlikle devam ediyor ve basın ile ilgili kuruluşlar arasında bağlantı kurulması ve özellikle bu kuruluşlara dağıtılan fonların miktarı konusunda çalışmalar yapılıyor.

Demir Muhafızların Ahlaki Cesareti

Ülkenin dört bir yanında çekirdek oluşturmayı başaran Demir Muhafız örgütünün utanç verici bir şekilde olaya bulaşması, tüm ülkemiz üzerinde derin bir etki yarattı ve Muhafız destekçileri saflarında gerçek bir şaşkınlığa neden oldu. . Köylerdeki ajitasyonun adalet, namus, namus, hukuka saygı vb. adına yapıldığı biliniyordu.

Artık Demir Muhafızlar'ın söylediği boş sözler olduğu ortaya çıkan iddialar, aslında kullanılan araçlar söz konusu olduğunda yalnızca vicdansız güç peşindeydiler.

Bu keşifler karşısında hükümet her türlü ciddiyetle ilerlemeye istekli görünüyor. Dışişleri Müsteşarı Bay VV Tilea yakın çevreye şunları söyledi:

bazı üyelerin işlediği eylemlerin ciddiyeti göz önüne alındığında Demir Muhafızların dağıtılması gerektiği.

6 Ağustos 1933 tarihli Chemarea Romanilor'da ("Romenlerin Çağrısı") aşağıdakileri okuyoruz.

PARA AŞKI VE SAHTE PARA

“Gazeteler son günlerde Demir Muhafız uşaklarının yetkililer tarafından para sahteciliği yaparken nasıl yakalandığını bildirdi. Bu tip adamların son zamanlarda tüm köylerimizi dolaşarak insanlara her türlü vaatte bulunduğunu, bunu ihlal edenlere idam cezası talep ettiğini biliyoruz. Bizler bu halkın amaç ve amaçlarının ne olduğunu kendi başımıza öğrenmek için uzun zamandır bekleyen gençleriz. Vatan sevgisi, akıllı yönetimi ve yabancıların kökünün kazınması ile hararetle vaaz veren bir dönem onların iyi olduğunu düşünmüştük yani sahtecilikle ülkeye zarar vermeye başladıklarını gazetelerde okuduğumuzda parayla kendimizi kandırdığımızı ve artık bunları bildiğimizi anlamaya başladık. Ülkemizin profesyonel yağmacı kliğinin bir parçasını oluşturuyorlar ve işledikleri büyük yasa dışılık nedeniyle, hükümete onları bu tür suçlar için talep ettikleri şekilde, ölüm cezasıyla yargılanmaları dışında bir şey yapmasını tavsiye etmiyoruz. , Sahtecilerle darağacına! "

22 Temmuz 1933 tarihli Dreptatea'da ("Adalet"), resmi Parti gazetesi
Ulusal-Köylü, şunu okuyoruz:

SAHTECİLERİN KORUYUCUSU

Siyasi sağımızın sözde milliyetçi kanadını oluşturan kişilerin değerlendirilmesi için kesin bir kanıta ihtiyaç duyulduysa, bu Rasinari'nin para kalpazanlarıyla ilgili ses getiren olaydaydı.

Gerçekte holigan ve kabadayı çetelerinden oluşan aşırı sağ partiler, her yerde ve her zaman, saf kalabalıklara yönelik propaganda çalışmalarında en iğrenç, en aşağılık ve en vicdansız yöntemleri kullanmışlardır.

Zira hakkın 'anlayışında' (sic) ve 'doktrininde' (sic), iktidarı ele geçirmeye indirgenen amaç, araçların pisliğini meşrulaştırmaktadır.
Takip edilen nesnede ideal ve amaçta asalet olmayan yerde, prosedürde, taktikte, yöntemde ve davranışta asalet olamaz. Aşırı sağ idealinin, diyelim ki, bir nebze olsun asalet içermediğini kim iddia edebilir? Temel hakların büyük ölçüde hiçe sayılmasıyla kaba kuvvet kültü hiçbir zaman bir ideal ve üstünlük teşkil etmeyecektir! Işınları insanın ruhunu ısıtan ideal, ulusal topluluğun ve dolayısıyla tüm insanlığın entelektüel merdiveninin daha da yukarılara yükselmesi için bir adalet, barış ve yapıcı çalışma idealidir. Ancak bu, en temel insan örneklerinin diktatörlük güçlerini kazanma boş düşüncesiyle benimsediği aşırı sağcılığın ideali değildir. Sağcı aşırıcılık, zekanın yerine yumruğun gücünü koyar (ki bu, entelektüel ile adi suçlu arasında ayrım yapmaz); adaletle, keyfilikle; Devletler ve halklar arasındaki asil barış ve işbirliği ideali için, uluslar arasındaki nefretin katı dogması için.

Hiçbir aydın aşırı sağcılığı tasvip edemez.
Birkaç adamı yakalamayı başardıysa, bunun tek nedeni, bunu nefretle sömürülen bir inanç olan milliyetçi inanç adına yapmalarıydı.
'Demir Muhafızlar' olarak adlandırılan komplocuların derneği bu şekilde ilerledi. Milliyetçilik adına hareket etme niyetindedir.

Milliyetçilik adına mı? Bu ikiyüzlülüğün kamuoyuna açıklanması gerekiyor. Milliyetçiliğin servis edilmesine gerek yok

okült örgütlere, gizli derneklere ve özellikle 'Demir Muhafızlar'ın uyguladığı yöntemlere gerek yoktur. Milliyetçilik kendini açıkça, dürüstçe, samimiyetle, güpegündüz savunan bir inançtır.

Her halükarda, milliyetçiliğe, 'yuvalar' (?!?), görünmez 'taburlar' ve gizli 'hücreler' için gizli emirlerle ve özellikle bazı kalitesiz suçlular gibi paranın sahtesini yaparak hizmet edilmez.

Demir Muhafızlar, en utanç verici ve aldatıcı demagoji yoluyla eyaletteki gücü şiddet yoluyla ele geçirmek için gizlice bir araya getirilmiş bir avuç maceracıdan başka bir şey değildir. Bu, milliyetçi fikir adına.
Milliyetçi fikir adına mı? Bu toprakların tüm çocuklarına ait olan bu inanç, 'Demir Muhafızlar'ın kullandığı türden araçlara tolerans göstermez; sahteciliğe izin vermez.

Rasinari grubunun keşfi 'Demir Muhafız'ın gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor.
İnsanlar merak etti: Bu adamlar parayı nereden buluyor? Bu kadar reklam parası mı? Örgütlenmek ve vicdan kazanmak mı? Seyahat etmek, yaşamak, arabalar? Nereden? Rasinari'nin keşfi kaynağı ortaya çıkarıyor: sahte para!

'Demir Muhafız' böyle çalışır. "Demir Muhafız öncüleri, ceza kanunu kanunlarının kapsamına giren kişilerdir. Paranın sahtesini yaparak siyasi parti kurmak istiyorlar.

Artık kitlelerin onayını talep edebilecek hangi ahlaki otoriteye sahipler? Ve aynı zamanda milliyetçi fikir adına mı?
'Demir Muhafız' kalpazanların koruyucusudur. Ve kalpazanlardan oluşan bir muhafız milliyetçilik adına konuşamaz! "

Ve son olarak, bu alıntıyı fazla uzatmamak için da Patra'yı veriyoruz ("A Anavatan") 22 Temmuz 1933 Cumartesi tarihli, aşağıdaki alıntı:

"MUHAFIZLAR" VE SAHTECİLER

"Rasinari'nin keşfinin gerçekten sansasyonel bir yanı var. Alışılagelmişin, banal ve sıradan olanın ötesine geçerek, tüm genişliğini ve kanlı kabalığını, yeni bir inanç arayan aşırı saf kitleleri yeniden canlandırmayı amaçlayanların tüm çürümüşlüğünü, çözülmüşlüğünü ve ahlaki esnekliğini ortaya koyuyor. Ve biz de "gerçekten sansasyonel" diyoruz çünkü gazeteler son zamanlarda bizi ülkenin çeşitli köşelerinde küçük gizli darphanelerin ortaya çıktığını öğrenmeye alıştırdıysa da, bu enflasyonist kurumun usta ve cesur patronları ceza kanununa aykırı davrandıklarını asla kanıtlayamadılar. Biraz üstün bir sosyal statüye sahip olmak. Rasinari'de kahramanlar artık küçük hırsızlıklardan sonra çingeneler değil, ne kolay ve gizli bir ölüm arayan adaletle çatışan bazı insanlar, ne de estetiği büyük risklerle dolu verimli bir maceranın keyfi olarak gördüğümüz kahramanlardan biri değil. Ancak başlık hakkında güzel söylentiler var: Sibiu'daki 'Demir Muhafızlar'ın başı. Codreanu'ya inananların hareketini sıklıkla tarafsız korumaları altına alan beş gazeteden bir alıntı yapıyoruz:

'Sibiu yetkilileri, bu şehirdeki 'Demir Muhafız' örgütünün başkanı olan avukat Bidian'ın evini ararken, Rasinari sahte para fabrikasının destek amacıyla kurulduğunu açıkça ortaya koyan sansasyonel materyal keşfettiler'
Demir Muhafızlar. Diğer belgelerin yanı sıra, Iasi örgütünün başkanı Bay Banea'dan bir minibüs satın almak ve 'Demir Muhafız' propagandasını yoğunlaştırmak için para isteyen bir mektup da vardı. "Tabii ki değil mi? Siyaseti ve ahlakı yeniden canlandırdığını iddia eden bir partiyi desteklemek için bir darphane! Vicdansız kışkırtıcılar, skandalcılar ve kabadayılar olarak bilinen bu kişiler, artık kalpazan olarak da biliniyorlar; bu, ilki kadar utanç verici bir özellik, ama belki de en suçlusu. Birisi burada zamanımızın ilginç ve ciddi bir işaretini bulduğunu iddia edebilir ve çapraz bulmaca aşığı bir gardiyan için, demirden yapılmış olsa bile, bunun biraz fazla olduğunu düşünebilir. bir sahtekar. Neresinden bakılırsa bakılsın, Rasinari davası son derece ciddi. Bu maceracıların kendilerini bazen zorba, bazen şehit olarak tanıttıkları ve bu macerayı sürdürdüğü kaynaklara çarpıcı bir ışık tutuyor.

telaşlı, gezici varoluş. İşte bu sütunlarda hayret ve merakla soruyoruz, bu beyler paralarını nereden buluyor? Dürüstçe itiraf edelim, cevabın bu kadar çabuk, bu kadar korkutucu ve doğrudan Rasinari'den gelmesini beklemiyorduk!

Bu nefret dolu kampanya üç hafta sürdü.
Üç elit lejyoner Caranica, Steric Ciumeti ve Papanace'nin olumsuz sonuç almak için gazete bürolarını umutsuzca dövmeleri boşunaydı.
Bu genç adamlar, 1931'den bu yana, sağduyu ve büyük samimiyet nitelikleriyle her gün benimle birlikte yaşadılar, aynı acı verici kaygıları benimle paylaştılar ve savaş alanında bir organizasyonu yönetmenin zorlu yükünün altında bana adım adım yardımcı oldular.
Üzerimize atılan tüm bu rezillikler emredildiği için nafile çabalar oldu.

Bunların tek bir etkisi olacak: Adaletsizlik üstüne haksızlık, iftira üstüne iftira, üstüne darbe, acı üstüne acı. gençliğimiz hepsine katlandı, ruhlarına gömdü.
Şimdi, yıllar sonra dünyaya bir öğüt vermek istesem şöyle bağırırdım: Fazla tutunanlardan sakının!

ÖLÜM TAKIMI

Ama biz, bu engeller, darbeler, entrikalar, zulümler karşısında, dört bir yandan üzerimize saldıran, gidecek hiçbir yerimiz olmayan o korkunç yalnızlık duygusuyla, ölme kararlılığıyla bütün bunlara karşı çıktık. “Ölüm takımı” ülke genelindeki lejyoner gençlerin ölümü kabul etmeye yönelik samimi duygularının ifadesidir; ölüm yoluyla ilerleme konusundaki kararlılığı.

Mayıs 1933'ün başlarında Padre Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumeti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozantan, Gogu Serafim Isac Mihai'den oluşan bir ekip kuruldu. , Profesör Papuc, Radoiu ...

Ülkenin yarısını dolaşmadan önce kendilerine "Ölüm Takımı" adını verdiler.
Caprioara (Doe), kullanımı nedeniyle Iasi'den ihraç edildi. Bükreş, Pitesti, Ramnicul-Valcea, Targul-jiu, Turnul-Severin, Oravita ve Resita'dan gelen rotayı kat etmek zorundaydılar. O zamana kadar onlara Peder Duminica Ionescu'nun da eşlik etmesi gerekiyor. Daha sonra Timisoara, Arad ve Bükreş'e dönerek en büyük lejyoner seferinin eşiğindeydiler ve ceplerinde benzin için yalnızca 3000 lei kaldı; geri kalanı için Tanrı'ya ve yollarına çıkan insanların onlara vereceklerine güvendiler. Yanlarında ülkenin kanunlarının bir kodunu aldılar. Yasal kalacaklar ancak yasa dışı tedbirlere karşı savunma yapacaklardı.

Tg'de. Jiu, Turnul-Severin, Bozovici, polis ve jandarmalar tarafından takip edilerek saldırıya uğradı. Lastikleri korumak için kamyonun önünde diz çöktüler ve göğüslerini silahlara gösterdiler.
Oravita'nın eteklerinde makineli tüfeklerle karşılandılar ve tutuklandılar. Bir gün sonra savcı Popovici onları suçsuz ilan ederek serbest bıraktı; çünkü hiçbir şey yapmadılar, hiçbir konuşma yapmadılar, hiçbir toplantı yapmadılar. Sadece seyahat ediyor ve şarkı söylüyorlardı; hepsi bu. Ancak halk onları anladı ve çiçeklerle karşıladı. Kamyon için yiyecek ve gaz aldılar. Gittikleri her yerde bir coşku izi kaldı.

Resita'da onlarla buluşmak için dışarı çıktım. Orada halka açık bir miting düzenlemeye karar verdik. Bunu yapmak bizim hakkımızdı. Parlamento Üyesi olduğum ve Caras İlçesi'ndeki lejyoner aday listesine kayıtlı olduğum ve 2.000 oy aldığım için, Parlamento'daki faaliyetlerimizle ilgili bir rapor sunmak üzere destekçilerimizle iletişime geçmeye geldim.
Bu harika. Tamamen yasal. Ama iş bize gelince kanunlar artık yok.

Resita savaş sırasında bile bu kadar askeri güç görmemişti. Şehri işgal etmek ve kuşatmak için yakın şehirlerden getirildi.
Hükümetin bana tuzak kurduğunu fark ettim. Mantıksız bir hamle yapmayı denemek isterdim; Baskıya neden olmak için sabrınızı yitirin. "Bu yüzden bu beyleri durdurduk. Bu yüzden ortadan

kaldırılmaları gerekiyor. Nereye giderlerse gitsinler halkı bizim düzen tedbirlerimize, orduya ve yetkililere karşı kışkırtıyorlar. Devrim yapmak istiyorlar."

Bizim açımızdan böyle bir hata Yahudi hükümeti ve basın tarafından istismar edilirdi.
Bu yüzden onlara bu fırsatı vermedim ama içimdeki tüm isyanı bastırarak her türlü yüzleşmeden kaçındım. Tam da bu karşılaşmada zafer kazanacaklardı. Biz mitingimizden vazgeçmeyi tercih ediyoruz.

Ekip, Timis-Torontal belediyesinden geçerek Arad belediyesine girdi. Orada, Chier köyünde jandarmalar, Yahudilerle birlikte köylüleri, Macaristan'dan gelen kırmızı çetelerin Romanya'ya geçtiğini haykırmaya kışkırttılar.

Dirgenler, baltalar ve sopalarla silahlanan köylüler, kendilerini tanıtmaya vakti olmayan lejyonerlere saldırdı. Darbeler onları kana buladı. Ciumeti'nin sağ eli kırıldı ve baygın halde yol kenarına düştü. Adochitei onun adına yalan söylüyordu.
Hepsi yaralandı. Daha sonra tutuklandılar, Arad'a nakledildiler ve şehir hapishanesinde ayrı hücrelere yerleştirildiler.

On gün sonra isyan suçundan yargılandılar. Aradlı avukatlarımız; Mota, Vasile Marin

ben de onları savundum ve hepsi beraat etti. Arad'ın Rumen halkı onlara sıcak bir sempati gösterdi.

Bu olayın sonucunda ben de onlara eşlik etmeye karar verdim. Ekibin bir kısmı bir kamyonete binerken ben, dört kişi ve köylü Fratila'yla birlikte yürüyerek yola çıktım, tüm köyleri geçerek yaklaşık 80 mil uzaktaki Avram Iancu'nun dağlardaki mezarına gittim.
Köylüler beni her yerde karşıladılar.

Thebea'da yollarımızı ayırdık. Onlar Hunedoara ilçesinden geçerek yollarına devam ettiler ve ben de Teius'a doğru yola çıktım.

TEIUS'TA

Babamın burada bir konuşma yapması planlanmıştı. O gece geldiğimde babamı bir köylünün evinde buldum; kanla kaplıydı. İnsanların toplandığı salona çok sayıda jandarma girerek herkese izmaritlerini sürmeye başladı. Babam başından vuruldu.

Yasallık! Yasallık!
Dokunulmazlıktan ve garantili haklardan yararlanan bir Rumen parlamenter bir konuşma yapacak ve kamu gücü temsilcileri kafalarını izmaritleriyle kırarak salona girecek. Köylüler, öğretmenler, rahipler hepsi şokta.
Ben de iki hafta sonra aynı yerde bir protesto toplantısı düzenlemeye karar verdim.

Toplantının arifesinde "Ölüm Timi", Cluj ve Bükreş'ten lejyonerlerin yanı sıra Teius'a geldi ancak toplantı yapılamadı.
Bir piyade alayı ve bir jandarma taburu Teius'un etrafını sararak köylülerin girmesini engelledi.

Resita'dakinin aynısıydı. Babamın ve benim dışımdaki tüm lejyonerlerin şehri terk etmesi gerektiğine karar vererek bir çatışmadan kaçınmaya çalıştım; çünkü ne kadar az olursa olsun birkaç adamın varlığı bir çatışmaya neden olabilirken, bu kadar büyük güçler karşısında tek bir adamın varlığı isyana neden olamaz; ne de birçokları için, eğer ona ağır geliyorsa, bu bir şeref değildir.

Ancak Mihalt ve çevredeki köylüler, ordunun işgal ettiği köprüyü zorla geçmeye çalıştı.

Mihalt'ın bu cesur ve "korkusuz köylüleri, biz Mihalt köylüleri olarak bu köprüyü zorlu mücadelelerle Macarların elinden aldık. Bugün Rumen jandarmalarının bizi köprüden geçmekten alıkoymasını kabul etmiyoruz" dediler.

İki saatten fazla süren çatışma çıktı. Ateş edildi. Bir köylü öldürüldü ve "Ölüm Timi"nden Tocu, Constantinescu ve Adochitei ikinci kez ağır yaralandı.

"Ölüm Takımı"nın tamamı ve diğer öğrenciler (toplamda 50 kişi) gün içinde yetkililer tarafından Teius'a geri getirildi. Trene binecekleri söylendi ama tren biletleri olmadığı için onları almak için Alba-lulia'ya gitmek zorunda kaldılar.
Ancak orada, biletlerini almak yerine, kendilerini, herhangi bir tutuklama emri olmadan, Horia'nın atıldığı ünlü hapishaneye atılmış halde buldular.
Bütün itirazları boşunaydı. Tutuklanmalarının hukuka aykırı olduğunu boşuna protesto ettiler; hiçbir tutuklunun tutuklama emri olmadan tutuklanamayacağı; onları oraya atan otoritenin yasa dışı bir eylemde bulunduğunu söyledi. O gece saat 2'de cezaevinin kapısını kırdılar, bir sütun oluşturarak savcının evine gittiler. Olayları ona bildirdiler. Ertesi sabah savcıyla birlikte cezaevine dönene kadar avluda kaldılar. Bu kez "cezaevi kapısını zorlamak" suçundan tutuklama kararı çıkarıldı.

Ardından gelen duruşmada, öncelikle yakalama kararı olmadığı için hukuka aykırı olarak gözaltına alındıkları için beraat ettiler. Yasal hükümlere uydular. Organizatörü bilgilendirerek sadece kuralları takip ediyorlardı. Düzensizliğe neden olanın lejyonerler değil, yasaları uygulamak yerine egemen bir küçümsemeyle ihlal eden yetkililerin kendileri olduğu mahkemede bir kez daha kanıtlandı.

"Ölüm Ekibi" iki ay süren kampanyanın ardından Bükreş'e döndü. Onun mücadeleleri, maruz kaldığı acılar, yaraları tüm Transilvanya'nın ruhunu coşturdu.

Artık bu dönemde yetkililerin tüm muhalefetine, tüm zulmüne rağmen lejyoner hareketinin ülke geneline yayıldığını söyleyebiliriz.

Şimdiden başlayarak duralım dedik. Çalışma kamplarında yaşam boyu lejyoner eğitimini derinleştirmeye başlayacağız. Özellikle siyasi çerçevenin dışındayken bu sessiz faaliyetten kim rahatsız olur?

VİSANI BARAJI

10 TEMMUZ 1933

Ancak geçen kış, Ramnicul-Sarat'ın lejyoner lideri eczacı Aristotel Gheorghiu bana, Buzau nehrinin her yıl sular altında kaldığı Visani köyündeki, birkaç kilometrelik bir bölgedeki çiftçi tarlalarındaki durumu anlatan bir rapor gönderdi. binlerce. dönüm. Ve bütün köyün gelip onlara koruyucu bir baraj inşa etme konusunda yardım etmemiz için bize yalvardığını söylüyordu. Bu talebi kabul ettim ve uzman mühendisler göndererek, planlar yaparak ve çalışma kampının açılacağı 10 Temmuz 1933'te o bölgedeki tüm lejyonerlerin Visani'de bulunması yönünde bir emir yayınlayarak gerekli tüm adımları attım. Emir şu: ÜLKEMİZDEKİ TÜM NEST VE LEJYONER BİRİM LİDERLERİNE

Yoldaşlar, Işık

sorunu hiçbir zaman insanın görme yetisini kaybettiği andan bu kadar fazla gündeme gelmemişti. Sanki insanlığın etrafındaki her şeyin parçalandığını açıkça algıladığı bir dönemde inşaat sorunu özellikle acil bir şekilde ortaya konmuş gibi.

Her şey yavaş yavaş harabeye dönüştüğünde, insan ruhu bir karşı saldırı girişiminde bulunarak ters yöne gider ve temelden inşa etmek, çalışarak yükseltmek, inşa etmek için müthiş bir dürtü ortaya koyar.

Savaş döneminin bizi harabeye çevirdiği, savaş sonrası dönemin ise harap durumumuzu her geçen gün arttırdığı Avrupa'da bu imar sorunu hiçbir zaman bugünkü kadar gündeme gelmemiştir.

Ülkemizde 15 yıldır harabeden başka bir şey bırakmayan gösterişli ama kısır kamusal söylemin ardından ruhumuz söze isyan ediyor ve eylem arıyor.
Biz de inşa etmek istiyoruz; kırık bir köprüden yola, şelalenin şırıltısından enerjiye dönüşümü; yeni bir köylü çiftliğinden yeni bir tür Rumen köyüne, Romanya şehrine, Romanya devletine.

Bu, bizim neslimizin tarihi çekiciliğidir; bugünün yıkıntıları üzerinde yeni ve güzel bir ülke inşa ediyoruz.

Bugün ülkemizde Rumen halkı dünyadaki misyonunu, yani Doğu Avrupa'da kendi kültür ve medeniyetini yaratma misyonunu yerine getirememektedir.

LEJYONERLER, Bu

gerçekler beni, sizi ülkenin ortasına, Buzau Nehri kıyısına, on yıllar boyunca adınızı taşıyacak devasa barajı kendi kollarınızla inşa etmeniz için çağırmaya sevk etti.

Ona, diğer Rumenlere yeni Romanya'yı kuracak olanların siz olduğunuzu anlatmasını istedim.

Bu yeni Romanya kulüplerde, kafelerde, kabarelerde doğamaz; ya da çeşitli Don Juan'ların şehrin sokaklarında gezilerde ve eğlencelerde kullandığı yüksek topuklu ayakkabılar.
Bu, yaptığınız işin kahramanlığından doğacaktır.

AÇIKLAMALAR VE

GÖSTERGELER 1. Baraj, Buzau-Braila hattı üzerindeki Faurei yatağının dört mil kuzeyinde, Ramnicul-Sarat ilçesinin güney kesimindeki Visani köyü yakınlarında inşa edilecektir.

2. Buluşma noktası, Visani köyü. Geldiklerinde tüm ekipler yerel komuta altında olacak.

3. Visani'ye varış tarihleri: 8 ve 9 Temmuz 1933.
4. Proje 30'ar günlük iki aşamada gerçekleştirilecektir.
İlk adım,. 10 Temmuz - 10 Ağustos 1933.
İkinci aşama: 10 Ağustos – 10 Eylül 1933,

Her takımda 500 kişi bulunacak.
Genel komuta Ramnicul-Sarat ilçesinin lejyon komutanına ait olacak
, Aristotel Gheorghiu şunları organize edecek:

- tedarik, -

barındırma, - araçlar, - projenin genel yönü ile ilgili diğer tüm konular.

Onun komutasına şu kişiler yerleştirilecektir: 1. Proje sahasının başkanı, işin başında bizzat benim tarafımdan atanacak bir lejyoner, 2. Konaklama ve erzak sorumlusu ve 3.
Takımın lejyoner komutanı, ihtiyaç duyulacak tüm hizmetleri (erzak vb.) birlikte kuracaklar.

İlk takım Braila, Buzau, Ramnicul-Sarat, Focsani, Tecuci, Bükreş, Ploesti, Ialomita, Dambovita, Muscel, Arges, Vlasca, Oltenia'dan lejyonerlerden oluşacak.

Besarabya'dan gelen lejyonerler 15 Temmuz'da, yani 5 gün sonra gelecekler. Gradiste, Komrat, Congaz, Kabil, Colibasi, Reni, Galati'den geçerek Cbisinau'dan yürüyerek ayrılacaklar.
Bu gruba Kabil, Tigbina, İsmail ve Cetatea-Alba'dan lejyonerler katılacak.

Ülkenin her yerinden gelen Haç Kardeşlikleri ilk takımın bir parçası olacak. İkinci takım ise ülkenin geri kalanından gelen lejyonerlerden oluşacak. Lejyonerler iş elbiseleri, yedek çamaşırlar, kürek, battaniye yanlarında bulundurmaya çalışacaklardır.

Diğer takımların ise grup gezilerinde %75 indirimden faydalanarak yürümeleri veya trene binmeleri gerekmektedir.

Beş güvenilir Braila lejyonerinin, zemini hazırlamak ve yoldaşlarını kabul etmek için 5 Temmuz'da 5 gün önceden rapor vermesi gerekiyor; bunlar Braila lejyoner komutanı Ion Illiescu tarafından atanacak ve derhal Ramnicul-Sarat'ın lejyon komutanı Aristotel Gheorghiu ile temasa geçecek.

Kalkış ve varışların duyurulması gereken merkez: Aristotel Gbeorgbiu, Eczacı, Ramnicul-Sarat.

TAVSİYE EDİYORUM: a)
Siparişi sonuna kadar tamamlayın. Eğer kışkırtılırsanız tepki vermenizi yasaklarım.
Hedefinize ulaşmak çok önemlidir.
Dilerim ki, nereye giderseniz gidin, kasaba veya şehir, lejyonerlerin disiplininden, doğruluğundan, son derece vakur tavrından ve nezaketinden her zaman etkileneceksiniz. Ekip liderleri tüm sorumluluğu üstlenir. b) Visani ve çevresinde her bakımdan örnek davranışlar sergilemeniz gerektiğine dikkatinizi çekerim; halka dost ve özellikle çalışma ve direnişte kahramandır. c) Şüpheli unsurların lejyonerlerin arasına sızmayı başarması halinde, doğru yoldan sapmaya yönelik ilk girişimde evlerine gönderilecekler ve bu durumun bana şahsen bildirilmesi gerekmektedir.

Aslında her lider adamlarından sorumludur. d) 10 Temmuz Pazartesi sabahı Suceava'daki mitingin ardından varacağım.

Şafak vakti işe başlamadan önce bölgedeki tüm rahiplerin kutladığı dini törene katılacaksınız.

yoldaşlar,
Lejyon savaş tarihi kitabına yeni bir sayfa yazmak üzeresiniz.
Ülke, sizi daha önce pek çok kez gördüğü gibi, bir kez daha size kahraman olarak bakacak.
önce.

O halde, zor bir görevin sizi beklediği, ancak yeni bir fedakarlık yapacağınız, dolayısıyla zaferimize, lejyoner Romanya'ya doğru yeni bir adım atacağınız sahaya, yürekleriniz coşkuyla dolu olarak gidin.

Google tarafından çevrildi

Bu nedenle hepinizi yeni savaş alanımızda görmeyi umuyorum.
Bükreş, 23 Haziran 1933 Corneliu Zelea-Codreanu Lejyon Şefi

Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pavaluta, Doru Belimace, Stoenescu ve Bruma liderliğinde Calati, Focsani, Bükreş, Buzau, Tecuci, Iasi, Braila'dan yürüyerek gelen 200'den fazla genç lejyoner 10 Temmuz'da Visani'de toplandı.

Ancak geldikleri zamanki gibi yorgun ve aç bir şekilde sevinçle karşılanmak, yiyecek bir şeyler ve dinlenecek bir yer vermek yerine, etrafı birkaç jandarma bölüğü tarafından kuşatıldı, vahşi hayvanların gaddarlığıyla saldırıya uğradı ve yere devrildiler. darbelerin altında. .

Jandarmalara, Bay Armand Calinescu'nun kendi ifadelerine göre işkence ve baskı tedbirlerimizde önemli bir rol oynadığı İçişleri Bakanlığı'nın emriyle memurları tarafından talimat verildi ve bu gençlere darbeler yağdırıldı. Rumen halkının en büyük düşmanlarına saldırıyormuşçasına nefret dolu bir Rumen.

Yaralananlar ve aşağılanmanın son sınırına kadar aşağılananlar arasında iki ay içinde dördüncü kez ağır yaralanan lejyonerler Stelian Teodorescu, Bruma, Doru Belimace, Peder Ion Dumitrescu, Stoenescu, Pavaluta ve Nicolae Constantinescu da vardı.

Bir iyilik yapmaya gelen bazı gençlere uygulanan bu benzeri görülmemiş zulmün ve onlara yapılan aşağılamaların haberi, tüm gençlerimizin ezilmiş ve kaygılı kalplerine siyah bir örtü gibi yayıldı. inançları ve vatan sevgisi nedeniyle ülkenin politikacıları tarafından dış düşmanına ihanet edildi. O zaman bize tüm yolların kapalı olduğunu ve artık ölüme hazırlanmamız gerektiğini anladım.

Tüm sabır ve öz kontrol rezervlerimizin çöküşün eşiğinde olduğunu hissettiğimiz genel bir depresyon durumundan geçtik. Etrafımdaki her şeyin çatırdadığını ve her şeyden önce yüzüme tek bir tokat atılmasının telafisi mümkün olmayan bir talihsizlik olacağını anladım. İçimden haykırmak istedim: Artık dayanamıyoruz!

Bu bunaltıcı atmosferde, 20 Temmuz 1933 tarihli Calendarul ("The Calenda?") gazetesinde yayınlanan şu mektupta Başbakan'a hitaben:

DEMİR KORUYUCU PEŞİNDE

BAY'DAN MEKTUP CORNELIU Z. CODREANU'DAN MR. BAŞBAKAN AL. VAİDA

Sayın Başbakan,

Visani'de yaşanan ve yüreğimi kanatacak kadar ahlaki öneme sahip olaylardan sonra size şu satırları yazmaya karar verdim:

Bunu, ne anlık bir dürtüsellikle, ne mektubumun arkadaşlarımın alkışlaması için gazetelerde yayınlanmasını görme arzusuyla, ne de Ramnicul-Sarat'ta işlenen rezilliğe karşı "protesto etme" şeklindeki geleneksel resmi görevi kolayca yerine getirme isteğiyle yapıyorum.

Rahatsız olan vicdanımdan dolayı bu mektubu size yazma ihtiyacı hissettim ve bana, bizi bu kadar kolay bir şekilde ittiğiniz bu yolun -her şerefli adam için- ölüm yolu olduğunu söyledim.

* O zamanki İçişleri Bakanlığı Müsteşarı Arniand Calinescu, Demir Muhafızlara yönelik bir dizi zulme yeni başladı. Şubat 1938'de Ulusal Köylü Partisi'nden ayrıldı ve Corneliu Z. Codreanu'ya duyduğu kişisel nefret nedeniyle İçişleri Bakanı ve Romanya Kralı II. Carol'ın sağ kolu oldu. O andan itibaren Yahudi-Masonluğun bu hüzünlü kahramanının yıldızı, yüce hükümdarının emriyle Demir Muhafızlar'ın başkanının öldürülmesini emrettiği gün olan zirvesine ulaşana kadar yükselmeye devam etti; daha sonra akranları arasında bir celladın teknik diliyle "Demir Muhafızların kafasını kestiğiyle" övünmek. Gerçekte Calineseus yalnızca sadist bir düzenbazdı; bu "silah eyleminin" onuru tamamen krala aittir. (Tr.)

artık kaçınılması mümkün olmayan talihsizlikler.

Sayın Başbakan,

Son on yılda kendi ülkemizde Rumen ve Hıristiyan inancımız uğruna şehit olmamızı burada birkaç satırla anlatamayacağım.
Sadece şunu söyleyebilirim ki, on yıl boyunca Rumen hükümetleri bizi dövmekten yoruldu.
Bizi darbelerle ezen Liberal yönetim vardı; Bay'ı takip etti.
Goga ve o da 1926'da bizi ezdi; sonra bay. Yabancı efendilerle birlikte bizi barbarca dövmekle, yok etmekle övünen Mihalache; sonra bizi yine şaşırtan Iorga-Argetoianu yönetimi vardı; Sonunda darbelere devam ederek iktidara geldin.

Bunların hiçbiri, Sayın Başbakan, çoğu zaman direniş gücümüzü aşan sonsuz manevi ve fiziksel işkenceyi destekleyip destekleyemeyeceğimizi sormadı.

Bunca zaman boyunca her şeyi çok güçlü bir şekilde destekledik. Yaralarla doluyuz ama asla başımızı öne eğmiyoruz. Onları üzdük çünkü ne kadar acı çekersek çekelim en azından insan onurumuza, onurumuza saygı duyuldu. Ancak son dönemde sizin yönetiminizde zulüm ve işkencelerimiz en çetin aşamasına girmiştir.

Babamın vurulup kanlar içinde kaldığı Teius'ta ve özellikle Visani'de yaşananlar, bugüne kadar yaşadığımız tüm acılarla kıyaslanamayacak kadar ciddi. Bu istismarlar onurumuza saldırıyor.

Uzun bir süre size hesap sunmayacağım.
Elbette hatırlıyorsunuzdur, iki ay önce - başlattığınız zulmü hak edecek kadar ne sorunumuz olduğunu sormaya geldiğimde - bana 'Neden yapıcı bir şey başlatmıyorsunuz?' demiştiniz.

'Bay. Başbakan 'Ben de 'Buzau sahiline baraj yapmaya karar verdim' diye cevap verdim.
Herhangi bir itirazınız var mı? '

'HAYIR. Çok güzel. Çok güzel.'
İşler başlamadan bir ay önce Bayındırlık Bakanlığı'na dilekçe verdim; Alanın en seçkin profesyonel mühendislerine danıştım ve 10 Temmuz'da çalışmalar başlamak üzereydi.

Bu sadece bir gençlik eğlencesi değildi; gençlerimizin sağlıklı başarıya olan büyük ihtiyacın hizmetine çağrılarıydı; 1000 gencin yapıcı yönde eğitimi olmalıdır.

On binlerce gence örnek olacaktı.
Ortak çalışmaları tek bir günde onları onarabilecekken, yıllarca harap olmuş köprü ve yollarda dolaşıp Devletin gelip bunları onarmasını bekleyen büyük insan kitleleri için bir okul olacaktı.

Bu, tüm ülke için bir cesaret kaynağıydı ve güçlü bir Romanya'nın hepimizin çalışmasıyla değil de birilerinin acımasından doğabileceğini düşünenler için bir örnekti.
İşin başlamasından birkaç gün önce, geleceklere kalacak yer ve erzak hazırlamaları için üç seçkin genci Visani'ye gönderdim. Ancak 8 Temmuz'da yakalandılar, Ramnicul-Sarat'a nakledildiler, sonra prangalarla zincirlendiler ve en aşağı seviyedeki hırsızlar gibi bu alay konusu içinde evlerine gönderildiler, bu da onların insanlık onurunu zedeledi.

“Çalışmak için coşkuyla geldikleri Ramnicul-Sarat şehrinde bulunan Bükreş Üniversitesi'nden iki genç adam tutuklandı, polise götürüldü, şehir polis şefi ve iki polis komiseri tarafından önemsiz hakaretlere ve tokatlara maruz kaldı. Ionescu kardeşler, daha sonra elleri arkadan bağlanarak şehrin ortasından istasyona götürüldüler ve trenle evlerine götürüldüler.

Nihayet 10 Temmuz Pazartesi günü çoğu öğrenci olan 200 genç Visani'ye geldi.

Orada, iyi niyetlerinden dolayı kollarını açarak karşılanmak yerine, ilçe belediye başkanı, savcı ve polis memurları Albay Ignat, Cten tarafından kabul edildiler.
Cepleanu, jandarma teğmeni. Fotea,

Ellerinde silahlı birkaç yüz jandarma, makineli tüfek monteli bir piyade bölüğü, adaletsiz ve yersiz bir saldırganlık tonuyla bölgeyi derhal terk etmeye çağrıldı.

Böylesine tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalan 200 genç, 15 santimetrelik çamura uzanıp o mütevazi pozisyonda "Tanrı bizimledir" şarkısını söylemeye başladı. Jandarmalara onlara saldırı emri verildi. Yüzlerce kişi onlara doğru koştu, onları ayaklar altına aldı, çizmeleriyle göğüslerini ve kafalarını ezdi; gençler tüm bu çileye şehit sessizliği içinde, hiçbir direniş göstermeden katlandılar. Öğrencileri tekmeleyenlerin önünde, öğrenci Bruma'nın saçını kendi elleriyle çeken savcı Rachieru ve Albay Ignat ile teğmen vardı.

Yumruklarını masum gencin yanaklarına vuran Fotea.
Sonunda ip getirildi; 200 gencin elleri barbarca arkadan bağlandıktan sonra yarım gün yağmur altında tutuldular.
Bu sırada Peder Dumitrescu geldi ve savcı ona şunu sordu: 'Burada ne yapıyorsun?'
'Ben bir rahibim. İşe başlamadan önce ayin yapmaya geldim.
- Sen rahip değilsin. Sen bir aptalsın, diye yanıtladı savcı. - Derhal ellerini arkadan bağlayın.

Rahibin elleri herkesinki gibi bağlandı ve sonra hepsi bu aşağılayıcı pozisyonda Rarnnicul-Sarat'a götürüldü ve jandarmaya götürüldü ve burada savcı, jandarma ve polis tarafından tekrar hakarete uğradı ve korkunç işkenceye maruz kaldılar.

İşkence odalarından ya da atıldıkları mahzenlerden çıkarılıp öküz damarından kırbaçlarla dövülen bazıları bayıldı.
"Dört gün süren bu çileden sonra suçlanacak bir şey kalmadığı için serbest bırakıldılar.

“Visani yolunda yakalanan diğerleri Buzau ve Braila'da tutuklandılar ve elleri bağlanarak evlerine gönderildiler. Bugün, yani Cumartesi gününe kadar henüz ulaşmamış 15 kişi daha var. Onlar. Buzau'dan Bükreş'e kadar yaya olarak jandarma karakolundan jandarma karakoluna götürüldü, dört gün boyunca yemek yedirilmedi, hakaret edildi, tokat atıldı.

Sayın Başbakan,
“Bunlar münferit olaylar değil, ülkenin herhangi bir noktasına gelen hükümetin talimatıyla oluyor.” İki hafta önce, hiçbir kusurumuz olmadan -ki bunun tartışılmaz kanıtı, verilen tüm adalet kararlarıdır- her adımda dövüldük ve hakarete uğradık; Bükreş, Arad, Teius, Piatra-Neamt ve Suceava'da.

"Sayın Başbakan, en saygılı şekilde
dikkatinizi çekiyorum, böylece tarihi ve her halkın daha iyi bir kadere ulaşmak için yaptığı fedakarlıkları bilen bizler, bugün Romanya'nın gençleri olarak bunu yapmayacağız. bu fedakarlığı reddedin.

Yeni bir Romanya uğruna fedakarlıktan kaçınmak için korkak değiliz.
“Fakat bu gençlere insan onuru ve şerefi duygusunu öğrettiğime bir kez daha dikkatinizi çekiyorum.

Kanıtlayacağımız gibi, gerekirse nasıl öleceğimizi biliyoruz. Bizi tutuklayabilirsiniz; kemiklerimiz hapishanenin derinliklerinde çürüyebilir. Vurularak öldürülebiliriz. Ama tokat yiyemeyiz, yemin edemeyiz, elimiz arkamızdan bağlanamayız.

Üzücü ama gururlu Romanya tarihimiz boyunca halkımızın onurunun kırılmasına tolerans gösterdiğini hatırlamıyoruz.
Tarlalarımız ölülerle dolu ama korkaklarla değil.
Bugün biz haklarımızın bilincinde olan özgür adamlarız. Biz köle değiliz ve hiçbir zaman da olmadık. Ölüm alıyoruz ama aşağılanmıyoruz.
Emin olun Sayın Başbakan, bu aşağılanma ve aşağılanma günlerine dayanamayız.

İçiniz rahat olsun, size yalvarıyorum, on yıllık acıdan sonra, şeref ve haysiyet olmadan sürdüremeyeceğimiz bir hayattan onurlu bir çıkış yolu bulmaya yetecek kadar ahlaki güce sahibiz.

Lütfen duygularımı kabul edin.

Corneliu Zelea-Codreanu "

LİBERAL PARTİ, ORTAKLARI YOK ETME SORUMLULUĞUNU ÜSTLENİYOR

DEMİR KORUMA

Ancak bu gencin çektiği eziyetler bitmek bilmiyordu. Gözlerimizin önünde ufuk giderek kararıyordu. Bizim için daha da büyük başka sınavlar hazırlanıyordu. Visani'nin işkencesi biter bitmez Liberal Parti başkanı IG Duca'nın Paris'e gitmek üzere yola çıktığını öğrendi. Paris gazetelerinde yaptığı açıklamaları okuyunca şaşırdık; "Demir Muhafız"a Hitlerciler tarafından ödeme yapıldığı; Vaida hükümetinin bizi yok etmediği için zayıf olduğunu; ve o, IG Duca ve partisi bizim ölümümüzü hazırlamanın, bizi yok etmenin sorumluluğunu üstlendi. İçeride partinin resmi gazetesi Viitorul ("Gelecek") aynı argümanlara dayanarak üzerimize baskı yapacak: "anarşik hareket", "yıkıcı hareket" ("Hitlercilerin maaşına dayalı bir hareket", ve hükümet Vaida'nın onu hareketimize karşı "zayıflık" ve "hoşgörü" ile, "anarşik" ve "Nazilere satılmış" hareketimizle "flört etmekle" suçladığını söyledi.

Millet olarak bugün aşağılanmanın en alt seviyelerine düşeceğiz. İki Rumen devlet adamı, IG Duca ve N. Titulescu, bir yandan ülkemizin zenginliklerinin acımasızca sömürülmesiyle, diğer yandan da bir durum sağlanmasıyla ilgilenen Parisli Yahudi bankacıların fonlarından oluşan Romanya siyasi cephesiyle birleşecek. olabildiğince mutlu. Romanya'daki dindaşları için mümkün olan şey Liberal Parti'nin iktidara gelmesi, ikincisinin resmi koşullar altında lejyoner hareketini her ne şekilde olursa olsun yok etme yükümlülüğü olması. Onları tüm yağmacı sermayeleriyle ülke dışına süren genç, güçlü ve gururlu bir Rumen lejyoner ülkesinin yabancı bankacılarla arası pek iyi değil.

Ve böylece on yılı aşkın bir süredir hiçbir suçumuz olmadan çektiğimiz acıların sonucu olarak ABD için ölüm tacımız hazırlandı.

Bu mücadeleler dizisinin sonunda düşüncelerimi, ruhu her yıl, her saat beni takip eden, bana vuran her darbede titreyen ve kaderin bana attığı her tehdit karşısında ürperen anneme yöneltmeme izin verin. Acımasız ve ahlaksız savcılar ve polis komiserleri tarafından her yıl yapılan aramalar, neşe ve huzurun çoktan kaybolduğu evlerinin huzurunu bozuyordu. Politikacılar tarafından aşağılanan bir halktan, en acı yokluklar içinde, ülkesine olan sevgisiyle yedi çocuk yetiştiren bir anneye ne büyük bir ödül! Bu birkaç söz, çocukları Romanya ulusu için savaşan, acı çeken veya ölen tüm annelere bir saygı duruşu niteliğinde olsun!

YOLDAŞLAR

yoldaşlar,

Bu cildi kapatan bu son hikayelerle birlikte, benim ve aranızdaki birçok kişinin gençliği sona erdi, Bir daha asla sizin yollarınızda yürümeyeceğiz.
Eğer gençliğimizin bu son 14 yılı bu kadar güzel günler ve sevinçlerle dolu olmasaydı, şimdi büyük bir tatmin vicdanımı aydınlatıyor. Lejyoner Romanya, köklerini bir ağacın kökleri gibi kalplerimizin etine gömdü. Acı ve fedakarlıkla büyüyor ve aç gözlerimiz onun çiçek açmasını, ihtişamı ve heybetiyle ufukları ve gelecek yüzyılları aydınlatmasını izliyor. Bu ihtişam, sadece küçük fedakarlıklarımızı değil, en korkunç olanı da olsa, her türlü insanın acısını ezici bir çoğunlukla ödüllendiriyor.

Sevgili yoldaşlar,

Dövülmüş, iftiraya uğramış ya da şehit edilmiş sizlere, sıradan bir retorik ifadenin zayıf değerinden daha fazlasını iletmek istediğim haberi getirebilirim: Kazanacağız.
yakında.

Onların sütunları önünde bütün zalimlerimiz düşecek. Kişisel nedenlerden dolayı sizi incitenleri affedin. Rumen halkına olan inancından dolayı ona işkence yapanları affetmeyeceksiniz. Hıristiyanların size haksızlık edenleri affetme hakkını ve görevini, halkımızın onlara ihanet edenleri cezalandırma hakkı ve görevi ile karıştırmayın ve onların kaderlerine karşı çıkmayı kendi üzerine alın. Unutmayın ki taktığınız kılıçlar milletindir. Onları onun adına taşıyacaksın, Onun adına onları amansız ve acımasız bir cezalandırma için kullanacaksın. Böylece ve ancak bu şekilde bu millete sağlıklı bir gelecek hazırlamış olacaksınız.

Carmen Sylva'da, 5 Nisan 1936.

LEJYONERLERİME BİR SÖZ

(Codreanu'nun kuruluşunun onuncu yıldönümü münasebetiyle yaptığı konuşma)

Başmelek Mikail Lejyonunun kuruluşu)

Sevgili yoldaşlar,

On beş yıllık mücadele, zulüm ve feda edilen canların ardından Romanya gençliği Lejyonerin zafer zamanının yaklaştığını bilmeli.

Düşmanın bize yönelik tüm girişimleri bastırılacak; bizi ayartmaya yönelik tüm planlar, ruhlarımızı satın almaya yönelik tüm çabalar, bizi bölmeye yönelik tüm çabalar ve aramızdaki her türlü ihanet, hepsi boşa çıkacak.

Onların gözlerinin içine bakın; hepiniz zalimler! Tüm darbelere teslimiyetle katlanın, tüm işkencelere katlanın, çünkü hepimizin fedakarlığı, zafer için kırılmış bedenlerin ve işkence görmüş ruhların demir temeli olacaktır.

Düşenlerimizin isimleri kahramanların ve mezarların isimleriyle anılacak!
Bizi öldürecek olanlar ise hain damgasını taşıyacak ve nesilden nesile suçlanıyor.

Derinlerden lejyoner zaferle çıkıyor! Rock ruhunla.
Onu yenebileceklerine inananlar ve onu satın alabileceklerini düşünenler, çok geçmeden -ama çok geç- yanıldıklarına ikna olacaklar.

Sonsöz

Corneliu Zelea Codreanu Suikastı

Jandarma Sârbu'nun soruşturma komisyonu önündeki ifadesi
Bükreş'teki Romanya Temyiz Mahkemesi, Kasım 1940:

“O gece (29 Kasım'dan 30 Kasım'a kadar) iki belediye polis minibüsüyle Bükreş'ten ayrıldık. Biz

jandarma binbaşıları Dinulescu ve Maoveanu eşlik etti.

Ramnicul-Sarat'a vardığımızda Jandarma'da durduk ve Binbaşı Dinulescu ve Maoveanu, Ramnicul-Sarat'taki Jandarma Lejyonunun komutanı Yahudi kökenli Binbaşı Scarlat Rosianu ile temasa geçti.

Kesin bir emir alamayan jandarmalar lejyonerleri tutuklamadı. Hepimizin minibüslere dönmesi emredildi.
Bükreş'e doğru yola çıktık. Ancak yolda Binbaşı Dinulescu'nun "Ramnicul-Sarat'a dönün!" diye bağırmasıyla şaşırdık.

Geri döndük ama Ramnicul-Sarat'ın bu tarafında birkaç kilometre uzaklıktaki Baltati köyünde durduk ve geceyi orada geçirdik.
Burada bize şarap, pahalı sigaralar ve güzel yiyecekler veriliyor.

Ertesi gün Ramnicul-Sarat'a gittik.

Hapishaneye vardığımızda hepimiz Binbaşı Dinulescu ve Maoveanu'nun lejyonerleri nasıl infaz edeceğimizi öğrettiği hücrelerden birine gittik.

Minibüsümüzün şoförünü diz çöktürüp, arkasından boynuna ip geçirerek birinin ne kadar kolay infaz edilebileceğini gösterdiler.

Birkaç dakika içinde her şey bitti. Daha sonra jandarmalar teker teker hapishane bahçesine çıktılar ve her biri birer lejyoneri gözaltına aldı.

Ben diğerlerinden daha güçlü ve daha uzun olanı aldım; Daha sonra onun Yüzbaşı Corneliu Zelea Codreanu olduğunu öğrendim.

Daha sonra onları minibüslere götürdük. Orada lejyonerlerin elleri arkalarındaki sıraya, bacakları da önlerindeki bankın alt kısmına bağlanmıştı, böylece hiçbir yöne hareket edemiyorlardı.

Böylece on tanesi birinci minibüse, dördü de ikinci minibüse bağlanmıştı; ben de on kişiyle birlikte ilk minibüste, Kaptan'ın arkasındaydım; her jandarma kendi komutasındaki lejyonerin arkasında oturuyordu.

Ellerimizde ipleri tutuyoruz. Biz de ayrıldık.

Binbaşı Dinulescu benim minibüsümdeydi, Binbaşı Maoveanu ise diğerinde.

Ne kendi aramızda ne de lejyonerler arasında konuşamadığımız için mezar gibi bir sessizlik sağlandı.

Tancabesti ormanına vardığımızda, infaz anı için kod sinyalini vermesi gereken Binbaşı Dinulescu, el fenerini üç kez açıp kapattı.

İnfaz zamanı gelmişti ama nedenini bilmiyorum ikimiz de hareket etmedik.
Daha sonra Binbaşı Dinulescu minibüsü durdurdu, indi ve arkadakinin yanına gitti.

Orada Binbaşı Makoveanu daha otoriterdi; lejyonerler çoktan boğulmuştu.

Kaptan başını hafifçe bana doğru çevirdi ve fısıldadı: "Yoldaş, izin verin yoldaşlarımla konuşayım." Ancak tam o anda, daha savunmasını bitirmeden Binbaşı Dinulescu minibüsün basamaklarına tırmandı ve elindeki tabancayla içeri girerek "İdam edin!" diye bağırdı.

Bunun üzerine jandarmalar iplerini attı...

Perdelerin çekilmesiyle minibüsler Jilava'ya doğru yola devam etti.

Oraya vardığımızda saat sabahın yedisiydi. Orada Albay Zeciu bizi bekliyordu; Hapishane komutanı Dan Pascu; Adli tabip Albay Gherovici; Yarbay Ionescu ve diğerleri.

Mezar çoktan kazılmıştı.

Minibüslerden çıkarılan lejyonerlerin cesetleri, yüzü aşağı bakacak şekilde yere yerleştirildi ve kaçmaya çalışırken ateş etme simülasyonu için arkadan vuruldu.

Daha sonra Jilava hapishanesinde bir odada toplandık ve burada albay bize şöyle dedi: "Siz görevinizi yaptınız; siz sıradan katiller değilsiniz."

Birkaç gün sonra Albay Gherovici'nin ofisine çağrıldım, o da beni görünce şöyle dedi: "Sen çok güçlüsün; aynı anda üç kişiyi öldürebilirdin." Daha sonra bana imzalı bir kağıt uzattı ve tıbbi yardım olarak 20.000 lei aldığımı belirtti. Ben de ona: "Hasta değilim albay" dedim. Masasındaki Mauser tabancasını işaret ederek, "Dinle Sarbu! Ne kadar kötü olduğunu görmüyor musun? Çeneni kapalı tut, yoksa içini pislikle doldururum" diye yanıtladı. Bunun üzerine ben de diğer jandarmalar gibi izne gönderildim."